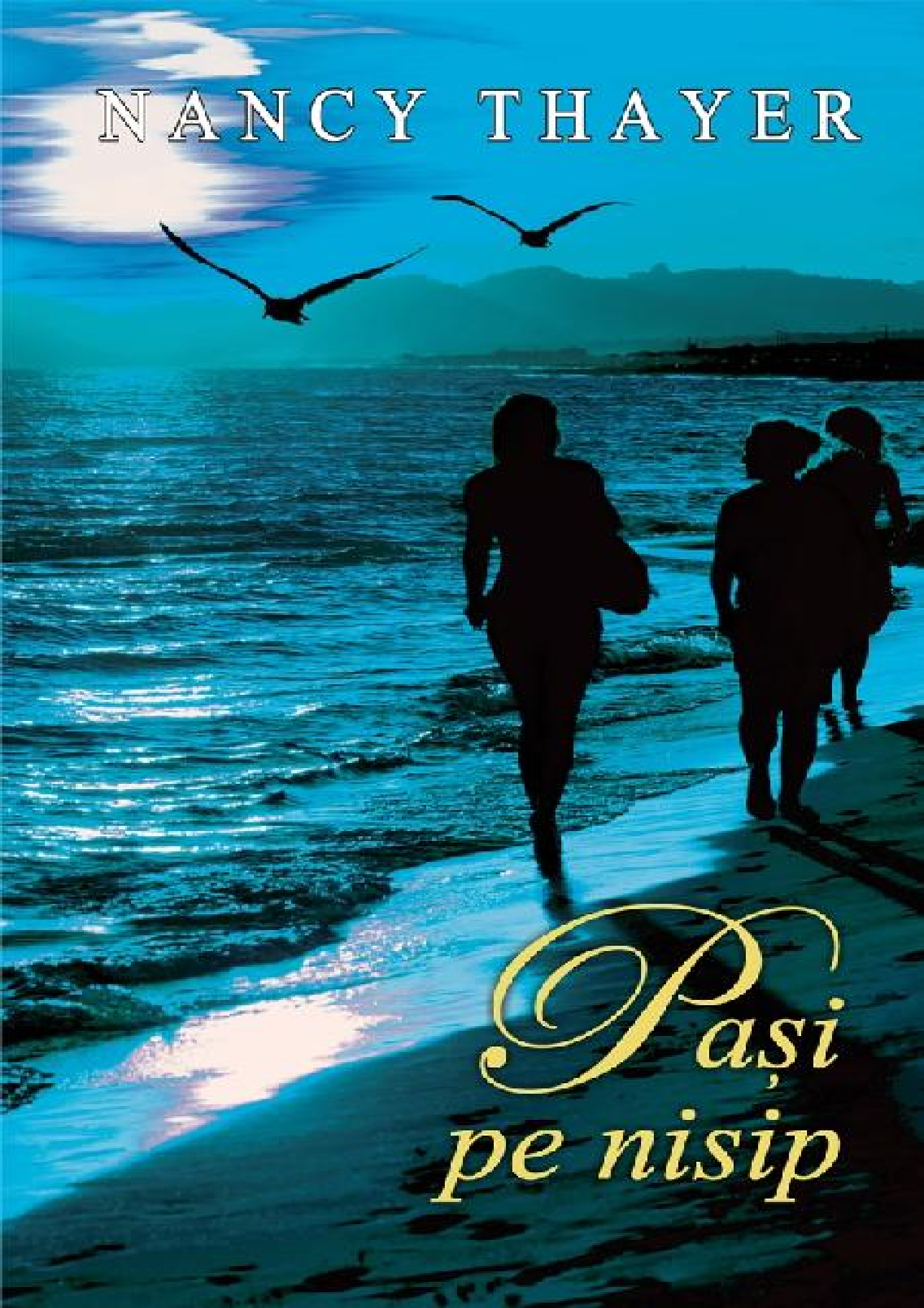
NANCY THAYER
Pași
pe nisip

Nancy Thayer

Pasi pe nisip

Traducere din limba engleză
ANCA CRISTINA ILIE

Editura LIRA
2012

Beachcombers
Nancy Thayer
Copyright © 2010 Nancy Thayer
Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Paşi pe nisip - NANCY THAYER

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePub: 978-606-600-825-9
ISBN PDF: 978-606-600-826-6

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru
Marthe Foshee
Cea mai bună soră
din lume!

„Căci orice am pierde (pe unul
ca tine sau ca mine)
întotdeauna ne găsim pe noi înşine în mare.“

e.e. cummings
Maggie and Milly and Molly and May

înainte

– Ia priviţi! le spuse mama.

Era sfârşitul lunii octombrie, iar Danielle îşi adusese fiicele aici la Surfside, plaja care înfrunta, singură şi neprotejată de diguri, porturi sau debarcadere, valurile uriaşe ale Oceanului Atlantic.

Marea era cătrănită astăzi, de o culoare albastru-închis neprimitoare, și vântul dezordonat de toamnă îi agita suprafaţa, dând naştere unor valuri neliniştite. Fetele învățaseră deja să identifice stările de spirit ale oceanului. Vara era jucăuş, scânteietor, seducător, azvârlindu-şi spuma în zgomote ca de sărutări. În noiembrie, oceanul şuiera, iar talazurile scuipau şi se scufundau în nisip, trăgând plase întunecate de spumă înapoi, în adâncurile-i flămânde, ca și când marea însăşi ieşea la vânătoare. Iarna parcă era un câmp de luptă, valurile se năpusteau spre ţărm în batalioane ridicându-se şi năvălind înapoi în jos bubuind, cu vântul gălăgios în spinare. Iar când cerul era albastru şi vântul uşor, oceanul strălucea de parcă în străfunduri ar fi avut propriul soare albastru.

Oricum ar fi fost vremea, valurile aduceau mereu la mal adevărate comori; aşa le învăţase mama. Mama lor fusese cea care pusese bazele Clubului „Comorile de pe Plajă“.

Universul ne vorbeşte întruna, le spunea Danielle fiicelor sale. Ne trimite mici mesaje, provoacă tot felul de coincidenţe şi ne aduce în faţa ochilor mici obiecte de valoare, ne aminteşte să ne oprim, să aruncăm o privire în jur, să credem în altceva, în ceva *mai mare*. Iar cei care au norocul să trăiască înconjuraţi de ocean au mai multe şanse decât alţii să vadă, să cunoască. Trebuie să fii dispus să ieşi din ceea ce este îndeobşte considerat o viaţă normală. Trebuie să ai

imaginaţie. Trebuie să fii conştient că toţi facem parte dintr-un joc minunat şi misterios.

Veneau pe plajă cel puţin o dată pe săptămână, indiferent de anotimp sau vreme. Păşeau pe marginea plajei, mama şi cele trei fiice, cu capetele aplecate în faţă, scrutând nisipul, se opreau când vreuna dintre ele găsea un premiu, şi de obicei aruncau lucrurile găsite înapoi în apa care le veghea, dar uneori strecurau piatra sau scoica sau ciobul în gentuţe ca să le ia acasă, pe Fair Street.

Acolo se adunau în jurul mesei din bucătărie şi aşteptau până când mama le aducea ceşti înspumate cu ciocolată fierbinte şi bezele sau limonadă ale cărei cuburi de gheață zornăiau în paharele aburite. Mama lor se aşeza în capul mesei – ea era judecătorul suprem – iar fetele îşi prezentau descoperirile: o carapace de midie cu străluciri indigo, precum capul unui graur. Un melc de mare spart, cu interiorul răsucit ca o scară în spirală perfectă, neted ca un os. Un ciob de formă pătrată, ca un ochi de cer căzut pe pământ. Uneori un obiect omenesc: toarta unei ceşcuţe de porţelan diafan, o brăţară sau o agrafă de păr, un breloc, o sticlă.

Îşi treceau comorile de la una la alta, apoi o votau pe cea mai bună, iar fericita piesă câştigătoare era pusă cu mândrie între cărţile de bucate – pe cea mai joasă etajeră, ca s-o poată vedea şi Lily – până când era adusă o nouă comoară. Cele nealese erau duse de obicei înapoi pe plajă săptămâna următoare, dar un număr uimitor dintre ele rămâneau în casă. Pervazurile dormitoarelor erau încărcate cu trofeele oceanului.

Abbie, care era cea mai mare şi mai înţeleaptă, voia să facă ordine şi se hotăra să-şi facă curat în cameră şi să arunce toate comorile marine, dar apoi zărea o piatră oarecare. În prima clipă se gândea că e doar o piatră amuzantă, sunt catralioane de pietre ca asta pe plajă. Dar când o lua de pe raft îşi amintea imediat de ce o păstrase,

pentru felul în care se potrivea în palma ei ca o promisiune secretă sau ca o garanție a perenității, şi apoi mai păstra încă o piatră, pe cea albă, pentru că era însemnată cu o nervură încovrigată, de culoare bleu-gri, ca un mesaj scrijelit pe care era sigură că-l va putea înţelege într-o bună zi, doar să aibă răbdare.

Emma prefera scoicile în formă de papucei. Întoarse, acestea deveneau leagăne pentru numeroşii ei bebeluşi. Bucăţelele de lemn răsucit deveneau canapele, scaune, birouri şi paturi pentru casa de păpuşi pe care mama lor le ajutase să o construiască din câteva cutii de carton.

Micuţei Lily îi plăceau cel mai mult lucrurile drăguţe. Canelurile aripii unui înger alb ca zăpada sau şerpuiala de coral adânc dintr-un melc de mare cu crestături o încântau, dar cel mai mult îi plăcea să descopere cioburi tocite de vreme, iar culoarea ei preferată era albastru de cobalt. Uneori, mama le unea scoicile cu fire colorate ca să facă din ele brăţări sau coliere.

Acum Emma le striga triumfătoare pe celelalte. Găsise o sticlă, întreagă, nespartă, o sticlă de modă veche, cu gâtul lung, de un turcoaz pal, transparent. Lily şi Abbie se îngrămădiră în jurul ei pentru a vedea mai bine descoperirea, verificând mai întâi, desigur, dacă nu există o scrisoare rulată şi vârâtă înăuntru. Dar sticla era goală. Apoi cercetară să vadă dacă nu avea vreo inscripție, pentru că uneori găsiseră pe această plajă obiecte cu texte în portugheză sau franceză. Pe sticla aceasta nu era scris nimic. O ridicară la nivelul ochilor, încercând să ghicească ce conţinuse.

Doar Abbie îşi dădu seama că, în timp ce ele erau concentrate asupra sticlei, mama lor contempla marea, iar însăşi persoana ei emana un dor atât de puternic, încât pe Abbie o durea s-o vadă aşa.

– Mami, rosti Abbie, chemând-o înapoi la ele din reverie.

Mama lor îşi mută imediat atenţia asupra fetei.

– Sunt aici.

Se lăsă în genunchi. O cuprinse pe Lily cu braţul după mijloc, o trase mai aproape de ea şi le spuse:

– Fetelor, priviţi! Îşi umezi vârful degetului, atinse nisipul şi apoi ridică degetul pentru ca ele să vadă. Suflă uşor, iar mare parte din firele de nisip căzură. Vedeţi acest grăunte de nisip? Acesta de aici. Acum priviţi oceanul. Gândiţi-vă la mărimea oceanului, comparată cu dimensiunea acestui grăunte de nisip. Asta suntem şi noi în univers. Gândiţi-vă la asta. Cât de mare este universul. Cât de mici suntem noi!

Emma se scutură. Nu-i plăcea când mama le vorbea astfel.

– Gândiţi-vă la creaturile care înoată în adâncurile oceanului, continuă mama lor. Era frumoasă, cu părul lung, castaniu, pe care îl lăsa să i-l ciufulească vântul. Balene şi sirene, monştri şi ţipari agitaţi, peşti vărgaţi cu aur şi argint. Nici măcar n-am descoperit tot ce se ascunde în cele mai mari adâncuri ale oceanului. Se uită în sus, deasupra apei: Atât de multe mistere! urmă ea. Să nu credeţi că pe lume există doar locul unde vă aflați voi.

– Mami, mi-e frig, bombăni Lily plictisită, înfometată şi înfrigurată, îndepărtându-se de ea.

Mama o sărută pe creştet. Se ridică.

– Bine, copii, haideţi să ne întrecem la maşină. Cine câştigă merge pe locul din faţă!

– Ura! strigă Lily şi o luă la fugă pe plajă.

Abbie şi Emma o urmau cu paşi mai domoli, o lăsau pe Lily să câştige, pentru că ştiau că însemna atât de mult pentru ea.

Abbie se întoarse să o privească pe mama lor. Stătea nemişcată, cu faţa spre ocean, arzând de dorinţă faţă de adâncurile lui.

în prezent

Capitolul 1

Abbie, Lily şi Emma, într-un fel

SUBIECT: AJUTOR!
DE LA: Lily
DATA: 5 iunie 2009
CĂTRE: Abbie

Of, Merişor, nu pot să sufăr să nu te pot prinde la telefon. Unde eşti? De ce nu ai mobilul deschis? Te rog, te rog, poţi să-mi scrii un e-mail imediat? Suntem într-o mare harababură aici şi avem nevoie să vii acasă.

SUBIECT: Dar nu te panica
DE LA: Lily
DATA: 5 iunie 2009
CĂTRE: Abbie

Nu lua în considerare e-mailul precedent. Mă rog, nu-l desconsidera cu totul, dar nimeni n-a murit sau aşa ceva. Doar că tata are nişte probleme financiare, plus o femeie sexy se dă la el, iar Emma şi-a pierdut slujba ŞI, în plus, Duncan a rupt logodna cu ea. Emma a venit acasă de la Boston şi nu face altceva decât să zacă în pat şi să verse lacrimi cât e ziua de lungă. E atât de slabă, mi-e frică pentru ea. Încerc să ţin pasul cu casa şi cu toate cele, dar mi-a început sezonul nebun la revistă. Mai bine nu mă suna, pentru că eşti cu şase ore înainte sau în urmă sau nu ştiu cum, şi probabil că nu pot să vorbesc atunci când poţi tu, plus că ştiu că nu-ţi place

să cheltuieşti pe convorbiri transatlantice. Doar că te rog, te rog, vino acasă!

SUBIECT: Ajutor
DE LA: Abbie
DATA: 5 iunie 2009
CĂTRE: Lily

Îi voi scrie astăzi un e-mail Emmei. Dar draga mea, nu era şi timpul ca tata să aibă o prietenă? Mama s-a dus de cincisprezece ani. Probabil că se simte singur. Şi poate că exagerezi cu problemele lui financiare. Vreau să spun că toată lumea are probleme anul ăsta. Ţi-a spus el că este îngrijorat din cauza banilor?

DE LA: Abbie
DATA: 5 iunie 2009
CĂTRE: Emma

Bună, Emma, ce mai faci? Lily mi-a spus că te-ai întors acasă. Dumnezeule, trebuie să fii foarte disperată. Scrie-mi, spune-mi că eşti bine, OK?

SUBIECT: Căsuţa de joacă
DE LA: Lily
DATA: 5 iunie 2009
CĂTRE: Abbie

Tata nu a spus *că îşi face griji, dar se poartă ca atare şi a închiriat Căsuţa de joacă (acelei femei, aşteaptă s-o vezi!), plus că, din câte zice, va scoate barca la vânzare. Şi ştiu multe persoane care l-au angajat să le renoveze casele şi apoi şi-au anulat comenzile. Văd cu ochii mei cât de puţin are de lucru vara asta. Cred că dacă ai veni aici, ar sta de vorbă cu tine. Ştiu că în ochii lui eu sunt tot o fetiţă.*

SUBIECT: Te rog
DE LA: Abbie
DATA: 7 iunie 2009
CĂTRE: Emma

Trimite-mi un e-mail micuţ, bine? Nu trebuie să spui nimic. Doar apasă butonul de răspuns!

SUBIECT: Vin acasă
DE LA: Abbie
DATA: 8 iunie 2009
CĂTRE: Lily

Am rezervare la British Airways. Sosesc acasă mâine. Probabil în jur de ora trei, dacă am legături bune.

Capitolul 2

Marina

Deci iat-o aici, la Nantucket. Într-o căsuţă închiriată, pe o insulă fermecată. Cel puţin, spera să fie fermecată. O aştepta o nouă zi fără familie sau dragoste sau planuri pentru viitor.

Totuşi, se simţea puţin mai bine.

Cum stătea chircită în pat, se chinui să găsească cinci lucruri pentru care era recunoscătoare. Era un exerciţiu pe care Christie o sfătuise să-l facă în fiecare dimineaţă, la trezire, şi în fiecare seară, înainte de culcare. Christie îi spusese că măcar avea să-i structureze puţin gândurile, un exerciţiu de ordine cu care să înceapă dimineaţa şi să-şi încheie ziua, care s-o facă să se simtă că are ceva clar de făcut.

În regulă, aşadar începu.

Marina era recunoscătoare că reuşise să doarmă toată noaptea fără să aibă nevoie de somnifere. Îi era teamă că devenea dependentă de ele. În ultimele luni, divorţul o aruncase într-o stare de mâhnire şi disperare cumplită, care noaptea devenea mânie furioasă şi un fel de teroare inimaginabilă – care era rostul vieţii ei? Oare nu însemna *nimic* pe lume? Dar acolo, pe insulă, în ultimele patru săptămâni, descoperise că ceva din aerul mării funcţiona ca o vrajă şi o făcea să cadă într-un somn adânc, relaxant. Christie avusese dreptate să o îndemne să vină aici ca să se vindece.

În al doilea rând – ei bine, era recunoscătoare că găsise această căsuţă. Aducea cu o casă de păpuşi, cu trandafirii sălbatici agăţători peste tot acoperişul şi clopoţei şi glicine pline de ciorchini de flori mov pe spalierele de pe pereţi. Ferestrele aveau forma celor de la căsuţele din poveşti. Uşa era de un albastru strălucitor. Înăuntru, o încăpere mare

servea de living, loc de luat masa şi bucătărie. Scările duceau sus, la mansarda deschisă în care se afla patul. Ferestrele de pe trei părţi ale casei ofereau vederii priveliştea păsărilor care-şi aveau cuibul într-un măr în dreapta, un pin în stânga şi un păducel chiar în faţă.

Interiorul era decorat – în fine, nu exista nici un decor, de fapt. Puţinele mobile aveau un aer ponosit şi neîngrijit, dar erau în primul rând sigure şi confortabile. La geamuri nu atârnau perdele. Pereţii nu erau împodobiţi cu tablouri. Podelele nu erau înveselite de covoare, dar înţelegea de ce. Era atât de uşor să intri cu nisip în casă, iar podelele erau din lemn, răcoroase, şi le simţea netede la tălpi.

Era recunoscătoare că se afla în mijlocul orăşelului. Acesta era al treilea lucru, care de altfel se afla pe lista ei în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Căsuţa se găsea la capătul unei străduţe idilice din cartierul istoric. Putea merge pe jos până la magazinul alimentar, la farmacie, la poştă şi la bibliotecă. Ascunsă la capătul unei grădini lungi, locuința fusese odinioară căsuţa de joacă a familiei care crescuse în conacul uriaş din faţă. Proprietarul şi una dintre fiicele sale stăteau acolo. Prezenţa lor o făcea pe Marina să nu se simtă atât de singură. Îi plăcea să vadă luminile care se aprindeau pe rând în diferite camere ale casei. Fiica, Lily, era drăguţă, dar nu prea prietenoasă. Ei bine, avea doar douăzeci şi doi de ani. Marina probabil că îi părea o băbătie.

Jim Fox, pe de altă parte, era foarte amabil. Îi adusese peşte proaspăt de câteva ori deja şi, adesea, pe seară, când se întorcea de la muncă, sărea din camioneta lui roşie şi traversa peluza ca să vină să stea de vorbă cu ea. O întreba dacă avea nevoie de ceva. Dacă da, nu trebuia decât să ceară, iar el ar fi fost fericit să o ajute. Îi plăcuse peştele sabie? Voia să-i mai aducă atunci când avea să iasă din nou la pescuit? Era atât de atent, încât Marina

se întreba uneori dacă nu cumva se dădea la ea. Se îndoia. Era sigură că ea nu mai transmitea nici un fel de vibraţii sexuale, de vreme ce sexualitatea ei se ascundea sub o carapace, ca o ţestoasă rănită. Însă recunoştea măcar faţă de sine însăşi că Jim era un bărbat teribil de atrăgător, înalt, musculos şi destul de confortabil în trupul său puternic pentru a se purta atent şi amabil.

În al patrulea rând, era recunoscătoare pentru prietenia răbdătoare şi susţinută a lui Christie şi în special pentru înţelepciunea ei din acea vară.

Ciudat cum s-au brodit lucrurile.

Cu mult timp înainte, când începuse clasa a şaptea, Marina se împrietenise la cataramă cu două fete complet diferite. Christie era prietena ei *bună,* drăguţă*,* veselă, populară şi deşteaptă. Dara era prietena ei *captivantă*, mereu gata să încerce ceva nou şi imoral, mai mult atrăgătoare decât frumoasă. Au rămas cele mai bune prietene atunci când toate au intrat la aceeaşi universitate mare din Columbia, Missouri, dar în vacanţa de dinainte de anul al doilea, lucrurile s-au schimbat. Christie şi Marina s-au hotărât să meargă pe insula Nantucket să lucreze ca ospătăriţe. Auziseră că se plătea bine, că peisajul era minunat şi că puteau să se distreze în timpul liber. Darei nu-i venea să creadă că aveau să lucreze ca personal de servire – ea considera astfel de slujbe cu mult sub demnitatea ei. În plus, nu avea nevoie de bani la fel ca prietenele sale; prin urmare, a plecat cu alţi colegi cu rucsacul în spate prin Europa.

Marina şi Christie se distraseră de minune, aşa că s-au întors pe insulă şi în următoarele două veri. În timpul anului universitar, continuau să petreacă mult timp împreună, însă Dara ieşea adesea cu un grup agitat, iar trioul nu a mai fost la fel după aceea. După absolvire, fiecare şi-a văzut de drumul ei. Dara voia bani. Marina voia să-și construiască o carieră din dragostea ei pentru culoare şi design. Christie îl voia doar pe iubitul ei din liceu, Bob.

Christie s-a măritat cu Bob imediat după facultate – Marina i-a fost domnişoară de onoare. Câţiva ani mai târziu, când Marina s-a măritat cu Gerry Warren, Christie i-a fost doamnă de onoare, legănându-se în cele opt luni de sarcină. După aceea, Marina s-a văzut foarte puţin cu Christie. Vieţile lor luaseră cursuri diferite şi amândouă erau foarte ocupate. Christie şi Bob trăiau într-un fericit haos cu sute de copii – în realitate, doar cinci până la urmă –, pe marginea unui lac de lângă Kansas City.

Marina şi Gerry s-au cunoscut în colegiu. El arăta bine, cu părul blond, bogat şi drept şi cu ochi de safir. În plus, era deştept şi amuzant. La început, fetei i se părea că e prea ferchezuit şi superficial, dar el o dorea pe Marina, o urmărea pas cu pas, iar feluritele şi originalele lui încercări de a o cuceri erau irezistibile. Poate că nu îl iubea pe Gerry, dar a fost sedusă iremediabil de dorinţa lui.

Aveau şi ambiţii asemănătoare, iar asta i-a adus împreună în mod firesc. El era un om de vânzări dinamic; ea era artistă şi creativă. Marina şi Gerry au înfiinţat o agenţie de design grafic și publicitate în zona Kansas City. Şi-au investit în firmă timpul şi banii împrumutaţi de la părinţi şi au lucrat zi şi noapte. Vreme de câţiva ani, munca era chiar aerul pe care-l respirau. Şi-au făcut cunoscută agenţia, şi-au clădit un renume, au devenit apreciaţi şi şi-au plătit datoria faţă de părinţi. Şi-au cumpărat un apartament şi nişte maşini elegante pe care le afișau ca dovezi ale succesului lor – un Jaguar pentru Gerry, un Saab decapotabil pentru Marina. Pe nesimțite însă, lunile şi anii treceau, iar ei nu-şi găseau timp să se relaxeze. Erau ca un ceas, vieţile lor reprezentau cele două braţe ale orologiului, ticăind în jurul cadranului zi şi noapte, fără nici o secundă de oprire.

Cum agenţia lor creştea în dimensiuni şi reputaţie, biroul lor devenise un fel de câmp de

bătălie pe care trebuiau să poarte lupte în fiecare zi. Marina şi Gerry lucrau cinci zile pe săptămână, menţinându-se în formă, cu trupurile zvelte şi tonifiate. Marina purta costume negre strânse pe corp şi pantofi cu tocuri de zece centimetri și avea părul tuns scurt, şic şi uşor de întreţinut. Făcea mai puţină muncă de creaţie şi petrecea mai mult timp cu diverși clienţi, directori executivi, avocaţi, oameni tehnici şi contabili. Seara, ea şi Gerry lucrau adesea târziu ori scoteau vreun client la cină. Ea se simţea încântătoare, împlinită, de succes. Se simţea bine că producea bani şi arăta extraordinar.

Între timp, oala sub presiune sexuală numită Dara s-a măritat, ba încă de două ori. Marina i-a fost domnişoară de onoare prima dată. A doua oară, Dara şi-a luat zborul cu iubitul ei bogat la Pago Pago pentru nuntă şi o lună de miere prelungită. Cel de-al doilea soţ al Darei deţinea o companie imobiliară de înaltă clasă în Kansas City. Când acesta a semnat pentru un contract de publicitate cu Warren Design & Advertising, afacerile şi contactele acestuia au făcut compania Marinei şi a lui Gerry să ţâşnească direct în stratosfera economiei.

Marina îi era recunoscătoare Darei pentru acest lucru. Prietenia lor a primit astfel un nou impuls. Marina şi Dara luau parte la aceleaşi petreceri, mergeau la cumpărături împreună şi flecăreau în cursul unor prânzuri luate la restaurante elegante. Dara era obsedată de propria înfăţişare – şi-a făcut implanturi la sâni la treizeci de ani şi lifting facial la treizeci şi doi –, dar Marina o înţelegea. În fond şi la urma urmei, se învârtea în lumea publicității. Cunoştea importanţa prezentării.

De-a lungul anilor, Dara şi-a pierdut interesul pentru prietena lor domesticită, însă la fiecare câteva luni, Marina îşi găsea timp ca să-i facă o vizită lui Christie. În mijlocul mulţimii ei de copii, câini şi pisici, Christie era un stâlp de susţinere

calm, se mişca încet, fără graba de a termina vreun proiect sau de a ajunge altundeva. Se afla exact acolo unde dorise să fie. Marina admira ritmul, profunzimea, confortul vieţii lui Christie. Marina se simţea tot timpul în tensiune, se grăbea, împingea pentru a ajunge undeva.

Iar odată cu trecerea timpului, Marina avansa în vârstă şi descoperea că începuse pur și simplu să o invidieze pe Christie.

Într-o după-amiază arzătoare de iulie, i-a mărturisit lui Christie un secret adânc îngropat. I-a spus lui Christie înainte de a-i spune Darei. I-a spus lui Christie chiar înainte de a-i spune lui Gerry. Cuvintele păreau atât de ciudate în gura ei.

– Christie, vreau un copil. De fapt, aproape că sunt obsedată de asta. Nu vreau cinci copii, cum ai tu. Dar vreau un copil al meu.

– Ei bine, draga mea, răspunse Christie râzând, ăsta este un lucru pe care poţi să-l obţii fără să porţi costumele alea strâmte criminale.

Christie i-a dat curajul să i se confeseze lui Gerry. El a părut amuzat, dar i-a plăcut ideea. Aşa că în mijlocul uraganului care era viaţa lor, Marina şi Gerry au purces să facă un copil.

Însă copilul nu venea.

Amândoi au fost şocaţi. Istoria lor comună era una de împliniri şi succese, nu de eşecuri.

Au încercat totul. Teste. Grafice. Poziţii. Suplimente hormonale şi din ierburi. Nimic nu funcţiona. Au mers la câţiva doctori care, în unanimitate, i-au declarat pe Marina şi Gerry perfect sănătoşi şi capabili de reproducere. Şi totuşi, nu se întâmpla nimic.

I-a mărturisit Darei, iar Dara i-a spus:

– O, dragă, ia-o ca pe o binecuvântare. Un copil ţi-ar distruge corpul.

Marina nu înţelegea. Încerca să se relaxeze pe tema asta, dar când vedea o femeie cu un sugar, începea s-o roadă invidia. Visa noaptea numai bebeluşi şi tânjea la unul al ei în fiecare clipă. Pe

măsură ce lunile treceau numai în eşecuri şi mâhnire, începu să se urască pe sine.

Într-o după-amiază, cum stătea în biroul ei elegant din crom şi sticlă, cu ochii în ecranul calculatorului, se gândea iar şi iar, într-un neîndurător cerc de durere: de ce nu putea să rămână însărcinată, ce era în neregulă cu ea? Simţi deodată ceva umed în palmă. Nu puteau să fie lacrimi. Nu-şi dădea voie să plângă la birou. Se uită în jos şi văzu că îşi tăiase palma cu vârful cuțitașului de scrisori din argint. Aruncă obiectul pe birou. Luă o grămadă de şerveţele şi le ţinu apăsat în palmă, îşi înşfăcă geanta şi ieşi năvalnic din birou. Nici măcar nu se opri să-i spună asistentei unde pleacă. Nici nu ştia de fapt unde pleacă – pur şi simplu voia să lase în urmă durerea.

Odată ajunsă în maşină, ştia exact unde voia să fie, aşa că merse acasă la Christie. Era ianuarie şi o zăpadă proaspătă acoperise trotuarele şi acoperişurile cu zahăr alb strălucitor de cofetărie. Soarele era sus, pe un cer albastru curat, iar aerul era pătrunzător şi rece.

În sufrageria lui Christie ardea focul în şemineu. Toţi copiii erau la şcoală. Ea tricota un pulover şi asculta muzică – în mijlocul zilei! Marina nu-şi putea imagina să trăiască o astfel de viaţă.

Christie îi spuse Marinei să-şi arunce pantofii din picioare şi să se cuibărească pe canapea. Îi aduse ciocolată caldă şi fursecuri, de parcă Marina ar fi fost unul dintre copiii ei. O ascultă pe Marina şi plânse împreună cu ea – cât de recunoscătoare îi era Marina pentru asta, pentru că avea o prietenă cu care să-şi împărtăşească sincer suferinţa.

– Sunt atât de furioasă, Christie, plângea Marina. Sunt atât de *rănită*. De ce eu? Ce nu e în regulă la mine? Ştiu că Gerry crede că eu sunt de vină, chiar dacă doctorii spun că suntem amândoi perfect sănătoşi fizic. Dar ne răscoleşte căsnicia. Iar eu încep să devin obsedată, şi acră, şi furioasă;

mă transform într-o persoană care nu-mi place. Nu ştiu ce să fac!

Christie era tăcută – tricota un rând în timp ce se gândea.

– Ai putea să te opreşti, să nu mai încerci, sugeră ea. Ai putea să încetezi să speri. Ai putea să renunţi. Ai putea să adopţi.

– Gerry nu vrea să adoptăm.

– Atunci, las-o aşa. Christie ajunse la capătul rândului şi îşi puse mâna pe mâna Marinei. Pur şi simplu, las-o aşa. Ai atât de multe, Marina. Ai munca de care te bucuri, ai un soţ pe care îl iubeşti. Eşti minunată, eşti liberă. Ar trebui să-ţi iubeşti viaţa.

– Vreau o familie. Vreau viaţa ta, insistă Marina. Vreau copiii tăi.

Christie izbucni în râs.

– Glumeşti? Hai să-ți fac o propunere, stai aici în weekend cu gaşca mea. Bob şi cu mine plecăm într-o mică excursie împreună şi te lăsăm responsabilă. Văzu panica din privirea Marinei şi începu să râdă şi mai tare.

Marina râse şi ea. Deja se simţea mai bine şi, pe drumul de întoarcere cu maşina, în lumina crepusculară a iernii, hotărî să-i comunice lui Gerry că dacă nu rămânea însărcinată până în ziua când împlinea patruzeci de ani, avea să înceteze să mai încerce. Trebuia să meargă mai departe. Așa făcu, iar el îi acceptă decizia.

Poate că Marina sperase în secret că ultimatumul către ea însăşi – sau către Soartă sau Destin sau oricine dădea bebeluşi femeilor – îi va face corpul să se aşeze, să reflecteze şi să se pună pe treabă. Să rămână însărcinată.

Apoi a venit ziua când a împlinit patruzeci de ani.

Şi totul s-a schimbat.

Acum Marina îşi repetă: *Fără tăvălit în noroi, fără autocompătimire! Mergi mai departe!* Se așează pe marginea patului, îşi lăsă picioarele pe

podeaua rece de lemn şi îşi privi amuzantul dormitor-mansardă.

Concentrează-te, îşi spuse ea.

Ce era numărul cinci? Bine, al cincilea lucru pentru care trebuie să fie recunoscătoare era mutarea pe acea insulă. Frumuseţea strălucitoare, generoasă, îi rănea şi îi vindeca sufletul deopotrivă. În unele zile, intensitatea mării albastre sălbatice, norii denşi de trandafiri căţărători îi mergeau direct la suflet ca o săgeată, străpungând-o cu emoţii, încât trebuia să se ghemuiască pe pământ, cu genunchii la piept, ca să nu plângă. Dar în unele zile frumuseţea care-i săgeta inima o înveselea.

Era convinsă că într-o bună zi, *în curând*, va putea să se plimbe pe plajă şi să zâmbească.

Capitolul 3

Abbie

– Abbie!

În clipa în care Abbie coborî din camioneta lui Jason şi păşi pe alee, sora ei mai mică deschise uşa de la intrare şi zbură afară din casă. Lily aşteptase cu ochii pe fereastră, iar asta îi merse la inimă lui Abbie. Lily avea douăzeci şi doi de ani acum, era femeie în toată firea, dar avea să rămână mereu sora cea mică a lui Abbie. Iar Lily chiar *era* mică, cu vreo zece centimetri mai scundă decât Abbie şi cu o osatură delicată.

– Abbie, mă bucur atât de mult că ai venit! Lily aproape că țopăia de fericire.

– Şi eu, puştoaico! Abbie o cuprinse într-o îmbrăţişare fără sfârşit.

Lily era frumuseţea familiei, cu părul ei roşcat şi ochii verzi de pisică. Era atrăgătoare şi deopotrivă conştientă de farmecele ei. Abbie simţi dintr-odată că atenţia lui Lily se orientase către Jason, localnicul care venise cu același avion şi se oferise s-o conducă acasă de la aeroport.

Jason scotea bagajul lui Abbie din portbagaj. Era cu doi ani mai în vârstă decât Lily şi cu şase ani mai tânăr decât Abbie. Tocmai ieşise din armată, unde se maturizase şi crescuse, inclusiv fizic. Era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, cu părul de culoare închisă și ochii negri, şi avea, per ansamblu, un aspect exotic pe care îl moştenise de la strămoşii din Capul Verde.

Abbie îşi luă geanta de umăr şi valiza pe roţi.

– Jason, mulţumesc că m-ai adus.

– Nici o problemă, dădu Jason din cap către Lily. Bună, Lily.

– Bună, Jason. Mersi că ai adus-o pe Abbie acasă, spuse fata, dând din genele ei lungi. Vrei să

intri la un ceai cu gheaţă sau aşa ceva?

– Poate altă dată. Abbie zice că n-a mai fost acasă de mult. Aveţi ceva de recuperat. Jason se urcă zâmbind în camionetă şi plecă.

Lily apucă braţul surorii sale, trăgând-o în casă.

– Nu-mi vine să cred că eşti chiar aici! Am fost la magazinul lui Bartlett şi am luat o grămadă de rucola...

Holul de la intrare era răcoros şi întunecat; spatele casei primea tot soarele. Lăsându-şi bagajele pe scări, Abbie zări praful aşezat pe şipcile de lemn, pe rama oglinzii şi pe globurile de sticlă ale lampadarului din tavan.

– Uite, făcu semn Lily către masa din hol, unde se afla o vază cu flori de câmp, alături de un bol de alamă în care membrii familiei îşi lăsau cheile. Pentru tine!

– Ce drăguţ, Lily. Mulţumesc! Abbie îşi strânse din nou în braţe sora, dar nu putea să se abţină să nu mătur cu privirea casa peste umerii fetei. Fusese plecată doar optsprezece luni. Cum se putea ca această casă să devină atât de dezordonată într-un timp atât de scurt?

– Unde este Emma?

– În camera ei. Poate că doarme. Doarme mult. Lily urmări privirea lui Abbie. N-am mai apucat să spălăm geamurile de ceva vreme. Eu nu mă gândesc niciodată la asta până când... mă rog, nu mă gândesc niciodată la asta.

Şi atunci parcă toată casa se prăbuşi în jurul lui Abbie, care parcă ţinea pe umeri greutatea ferestrelor şi a canapelei şi a scaunelor şi a prafului, ţintuind-o la pământ atât de tare, încât abia mai putea să respire. Şi nici măcar nu ajunsese la bucătărie încă!

De la vârsta de cincisprezece ani, Abbie se ocupase de casă, avusese grijă de Lily şi de Emma, gătise şi făcuse curat. Nu putuse să meargă la facultate după moartea mamei, cu toate responsabilităţile pe care i le-a adus acest lucru.

Uneori se gândea că nu va putea niciodată să-şi întemeieze propria familie, să aibă viaţa ei personală. Îşi iubea surorile şi tatăl, dar îşi dorea să poată vedea măcar puţin din lumea asta mare.

Când împlinise douăzeci şi opt de ani, cu doi ani în urmă, acceptase o slujbă cu jumătate de normă, pe perioada verii, la o familie şi călătorise împreună cu ei la Londra. Era plătită pentru muncă, şi totuşi niciodată nu avusese atât de mult timp liber pentru ea însăşi. Copiii de care avea grijă aveau zece şi respectiv doisprezece ani, erau bine-crescuţi şi n-o solicitau prea mult. Împreună cu ei mergea la muzee, concerte, piese de teatru şi să vadă schimbarea gărzii la palatul Buckingham. Seara, se servea cu o carte din biblioteca domnului Vanderdyne. Citea Dickens, Hardy şi T.S. Eliot. Viziona DVD-uri cu piesele de teatru ale lui Noël Coward şi filmele lui Truffaut. Asista împreună cu copiii la lecţiile de limba franceză şi aşa a început să înveţe şi ea această limbă – familia Vanderdyne urma să meargă în Franţa în vara următoare.

Atunci au sosit e-mailurile îngrijorate ale lui Lily. Abbie a trebuit să vină acasă.

La început, se simţise bine ştiindu-se indispensabilă. Şi totuşi, ce mai treabă făcuse crescând-o pe Lily, dacă Lily era încă dependentă de ea?

Simţind schimbarea din starea de spirit a lui Abbie, Lily se bâlbâi:

– Avem atâta treabă, încât nu mai suntem atenţi la ştersul prafului. Chiar înainte de căderea burselor din toamna trecută, Nantucket începuse să decadă oarecum. Oamenii nu şi-au mai construit case noi. Câţiva dintre clienţii tatei şi-au retras comenzile. Are tot timpul ceva de lucru, dar ştii cum îşi pune echipa pe primul loc şi continuă să le plătească salariile şi asigurările de sănătate, chiar dacă nu-i mai rămân bani pentru el. Ajut şi eu din punct de vedere financiar atât cât pot. Plătesc pentru mâncare şi lucruri de felul ăsta.

Bine, *asta* era o schimbare, ba încă una serioasă. Când plecase Abbie cu optsprezece luni în urmă, Lily nu avea nici cea mai vagă idee despre ce sumă era nevoie ca să întreţii o casă. Având ambele surori plecate, mezina învăţase multe.

Lily continuă:

– Vreau să vorbesc cu tine despre bani. Mereu eşti atât de bună la lucruri de genul ăsta.

– Bine, sigur. Putem s-o întrebăm şi pe Emma, dacă tot este ea expertul în materie de finanțe.

– Nu cred că Emma se simte *prea* expertă la ceva acum, spuse Lily.

Atenţia lui Abbie fu atrasă de o fotografie de pe poliţă. Mătuşa lor Stella făcuse poza la nunta fiicei sale, cu zece ani în urmă. Cele trei surori erau îmbrăcate în rochii identice de domnişoare de onoare, nişte fantezii din tul în culoarea levănţicii.

Părul castaniu cârlionţat al lui Abbie fusese netezit, accentuându-i forma frumoasă a capului şi lungimea gâtului. Moştenise trupul înalt, lung şi subţire, cu umerii laţi ca de înotător al tatălui său şi în poză stătea cu o înclinare ironică în spatele faldurilor rochiei. Abbie purtase părul tuns scurt toată viaţa. Era uşor de întreţinut – adesea şi-l tundea singură – şi n-o stânjenea la înot. Avea douăzeci de ani atunci, dar arăta în mod clar ca un adult. Postura ei trăda autoritatea. Zâmbetul îi era sincer, dar poate puţin sardonic.

Emma era doar cu câţiva centimetri mai scundă decât Abbie – mereu se făceau remarci asupra faptului că cele trei surori arătau ca treptele unei scări. Ca şi Abbie, avea ochii mari, căprui. Spre deosebire de sora ei mai mare, avea un corp plin, asemenea mamei lor. Nu era grasă, nici măcar durdulie, ci pur şi simplu cu *rotunjimi*. Pieptul îi umfla corsajul fără mâneci. Avea talia mică şi şoldurile late. Părul ei castaniu era la fel de cârlionţat ca al lui Abbie, însă Emma avea pistrui pe nas şi pe obraji, iar faţa ei era mai puţin colţuroasă decât a lui Abbie. Ea era cea „drăguţă“,

și asta o scotea din minți. Pierdea ore în șir ca să-şi usuce părul şi să-l îndrepte cu fierul, iar pentru poze îşi arunca bărbia în faţă, încercând să pară sofisticată. Dar mereu arăta doar irascibilă.

Lily avea doar doisprezece ani în acel moment. Îşi netezise buclele roşcate sălbatice într-un coc şi-şi aplicase fard pe minunaţii ochi verzi. Era cea mai scundă dintre surori, cea mai tânără şi cea mai plină de graţie. Pentru poză se întorsese puţin într-o parte, trăgându-şi uşor umărul spre obraz într-un gest felin. Parcă era la o paradă a modei pentru copii.

– De ce e chestia asta pe poliţă? se întrebă Abbie cu voce tare. Toate arătăm atât de tinere!

– Tatei îi place s-o ţinem acolo, spuse Lily. Este ultima poză pe care o avem cu toate trei împreună.

Abbie se răsuci uşor în jurul camerei.

– E ca şi cum aş intra într-o maşină a timpului. Ridică repede mâna. Nu critic! Doar spun. O studie o clipă pe surioara ei mai mică. Uau, chiar te-ai transformat într-o bombă sexy, nu-i aşa?

Lily roşi.

– Aşa crezi?

– Cum aş putea să nu cred? Ai ceva din Rita Hayworth!

Mulţumită, Lily îi întoarse complimentul.

– Iar tu arăţi ca Audrey Hepburn.

– Ha! Cred că mai degrabă ca Sigourney Weaver în *Alien*.

Lily dădu din cap entuziasmată.

– Înţeleg totalmente!

– Cum mai arată Emma zilele astea? Abbie îşi plimba degetele neatentă pe clapele pianului – era uşor dezacordat.

Lily o apucă pe Abbie de braţ.

– Hai să urcăm s-o vezi.

Capitolul 4

Emma

Emma zăcea pe pat, cu trupul curbat în forma literei S. Cu pisica torcând în scobitura genunchilor, își ţinea strâns la piept vechiul ursuleţ Paddington. Mare parte din blana animalului de pluș se dusese, iar urechea care-i mai rămăsese era prinsă cu un ac de siguranţă, dar îl iubea cu atât mai mult. Paddington fusese alături de ea în multe crize. Blana lui probabil că mai păstra toată sarea lacrimilor pe care le vărsase în anul când i-a murit mama.

Auzi uşa de la parter trântindu-se. Răzbăteau voci până la ea, vocea rapidă şi copilăroasă de soprană a lui Lily, glasul mai jos, mai domol al lui Abbie. N-o mai văzuse pe Abbie de doi ani.

Emma a fost extrem de fericită pentru Abbie atunci când aceasta a plecat la Londra. Nimeni nu ştia mai bine decât Emma cât de mult îşi sacrificase Abbie propria viaţă pentru a ţine la un loc familia după ce murise mama lor. Poate că Emma nu era chiar conştientă de asta pe când era adolescentă, prinsă între propria durere şi propriile dorinţe. Atunci când a primit o bursă la U. Mass./Amherst[1] a acceptat imediat şi a plecat pentru patru ani, presupunând că Abbie va rămâne acasă să aibă grijă de Lily şi să administreze casa. Asta făcea Abbie. Crezuse că Abbie va fi mereu disponibilă? Da. Toţi crezuseră asta. Chiar şi, mai ales, tatăl lor.

Jim Fox era antreprenor, un bărbat pe care te puteai baza, prietenos, echilibrat, care nu-şi dezamăgise niciodată clienţii. Nu era ambiţios, sau dacă era, ambiţia lui era pur şi simplu aceea de a se bucura de fiecare zi. Iubea insula şi comunitatea locală. Îi plăcea să-şi facă timp ca să stea de vorbă

mâncând un sandvici pe post de prânz la drogherie, unde putea să-şi dăscălească oamenii, sau rezemat de camioneta lui, adulmecând briza cu un prieten, un alt antreprenor, un agent imobiliar, şeful poliţiei sau un pescar.

Era un tată bun, plin de răbdare, ferm şi iubitor. Îşi învăţase fiicele să navigheze, să cureţe un peşte lufar, să folosească o şurubelniţă Philips. Le ducea la târgurile de vară şi le construise Căsuţa de Joacă din fundul curţii.

Dar fusese lovit foarte tare de moartea mamei lor. Amuţise, paralizat de durere, şi dacă Abbie nu ar fi preluat lucrurile aşa cum o făcuse, cine ştie ce s-ar fi ales de familia lor. Tatăl lor continuase să muncească, şi muncise din greu, aşa încât familia lor nu suferise niciodată din punct de vedere financiar. Însă lumina din priviri i se stinsese şi chiar şi zâmbetul lui era trist.

Emma avea treisprezece ani când a murit mama lor. Crescând, voise să facă ceva pentru a-și sprijini familia, dar nu poseda nici talentele casnice, nici autoritatea naturală pe care le avea Abbie, așa că vreme de câțiva ani se simțise pierdută. În timpul liceului își dăduse seama treptat că era deșteaptă, iar până când a început facultatea își făcuse deja un plan. Poate că nu era în stare să administreze casa așa cum o făcea Abbie, dar putea să ajute în alte moduri. Era hotărâtă să se salveze pe ea şi familia ei.

La facultate se specializase în economie. Nu-i era uşor, dar studia mult. Nu prea mergea la petreceri şi nu s-a îndrăgostit. A lucrat cu jumătate de normă la un centru de copiere şi şi-a economisit banii în loc să-i cheltuie pe rujuri şi haine. După absolvire a ajuns la Boston şi a găsit o slujbă searbădă într-o puternică firmă de investiţii. A început de pe cea mai joasă treaptă, dar a muncit cu asiduitate şi şi-a făcut treptat un nume ca broker. Şi-a agonisit bănuţii până au devenit dolari, apoi i-a investit în acţiuni de risc cu profit mare.

Emma a alocat un cont pentru Nantucket. Pentru tatăl ei. Când avea să ajungă la o sumă grasă, frumuşică, voia să vină acasă şi să-i înmâneze un cec. Astfel încât el să fie în siguranţă şi să poată continua să muncească în felul lui special, liber şi fără constrângeri, sau chiar să nu mai muncească deloc.

După trei ani, Emma ducea o viaţă bună. A început să se întâlnească cu Duncan Fairly, un alt broker de la firmă, un tip energic şi ambiţios, care admira stilul ei. Au devenit repede un cuplu. Îşi făceau concediile împreună în Caraibe. Îşi cumpărau unul altuia haine de designeri renumiţi şi se distrau împreună. Erau cuplul fermecător din firmă. A invitat-o să se mute în apartamentul lui din cartierul Back Bay, în Boston.

Ea l-a invitat pe Duncan la Nantucket. La început, şi-a făcut griji că excentrica lor casă şi stilul de viaţă al tatălui lor erau un pic sub nivelul lui, însă Duncan nu a criticat nimic niciodată. Ştia că Nantucket era un loc minunat pentru a-şi face contacte. Îi plăcea să navigheze, să joace tenis, să ia masa la restaurante elegante. Şi tot acolo a cerut-o de nevastă, în august, când se plimbau pe plajă la apusul soarelui. Fusese perfect, aproape ca şi cum Soarta urma un program pe care îl stabilise Emma.

Pe-atunci trecuseră paisprezece ani de la moartea mamei sale. Tatăl lor începuse să iasă din letargie, era mai fericit, mai *prezent*, dar Emma avea o altă idee despre cum putea să-i lumineze viaţa. Voia să-i dea nepoţi. Lui i-ar fi plăcut foarte mult să aibă nepoţi. Ar fi putut să fie un bunic excepţional, răbdător şi plin de învăţăminte, avea să le arate nepoţilor murele în rugi, scoicile pe plajă, peştii strălucind în apele din port.

Emma intenționa să aştepte până când era totul gata, contul din bancă să dea pe dinafară, embrionul să fie în pântecele ei, şi abia atunci avea să-i aştearnă tatălui ei viitorul înainte, ca un covor

magic. Avea să-i înmâneze tatălui său un cec frumos şi instrucţiuni pentru repararea casei, deoarece voia să-şi aducă pe insulă copiii cât de des se putea.

În octombrie, bursa a fost lovită mortal.

Banii pe care îi investise Emma au dispărut ca fumul luat de vânt. Toate economiile ei s-au dus. Banii din contul cu investiții agresive, de mare risc, pentru tatăl ei au dispărut cât ai clipi din ochi.

Firma a concediat-o. Încerca să-şi amintească faptul că zeci de brokeri fuseseră daţi afară odată cu ea, dar liniştea pe care i-o aducea acest gând era rece ca gheaţa.

Încerca să nu dispere. S-a ţinut tare vreme de câteva luni, căutând cu încăpățânare o nouă slujbă, încercând să-şi menţină şi să-şi facă relaţii la petreceri – puţinele petreceri care se mai dădeau. În noua economie era greu să mai fii optimist, dar era tânără. Era îndrăgostită. Duncan nu fusese şi el concediat, în fond. El câştiga destui bani. Putea să o susţină pe ea şi încă un bebeluş sau doi. Cu siguranţă că nu mai puteau să aibă nunta generoasă pe care o plănuiau, dar chiar nu o deranja. Noua lor viaţă împreună era tot ce conta.

În mai, Duncan a rupt logodna. I-a spus Emmei că se îndrăgostise de Alicia Maxwell, o colegă de la firmă. Un alt broker care nu fusese concediat. Fiica unei familii cu atâţia bani, încât această criză financiară însemna pentru ea doar cât înţepătura unui ţânţar.

Emma a rămas împietrită de pierdere.

Duncan nu i-a dat timp să sufere. I-a adunat lucrurile de prin apartament ca un agent de la deratizare, le-a îndesat în cutii şi le-a trimis înapoi la Nantucket. Ea nu avea o adresă a ei, n-avea unde să se ducă decât în casa părintească.

Acum, cutiile de carton se înălţau pe podeaua camerei ei de copil ca nişte stalagmite într-o peşteră întunecată. Nu avusese inima să le despacheteze. Nu avusese inima pentru nimic.

Era înfrântă, iar sub pojghița de durere îi era foarte teamă. Nu voia să ajungă letargică, aşa cum fusese tatăl ei. Dar cum putea să iasă din această groapă de jale?

Auzi vocile surorilor ei urcând scările. Avea să-i facă atât de bine s-o vadă pe Abbie! Era reconfortant că Abbie se afla aici. Emma şi Abbie fuseseră mereu apropiate. Le despărţeau doar doi ani, în timp ce Lily era mezina. Copilul adorabil, drăguţ, bebeluşul-păpuşică, poate un pic cam răsfăţată, un pic prinţesă acum.

Dar Emma trebuia să recunoască meritele surorii ei. De când terminase facultatea, Lily rămăsese acasă şi avea grijă de toate. Cumpăra şi gătea mâncare decentă; menţinea casa destul de curată. În iarnă, când Emma venise acasă de sărbători, găsise un brad artistic decorat de Lily, dar şi o cină adevărată de Crăciun.

Acum că se întorsese Abbie, Emma se întreba cinic cât de repede avea Lily să se eschiveze de la orice responsabilităţi casnice. Îşi dădu o palmă peste cap, doar mental. În definitiv, cam câte responsabilităţi era *Emma* însăşi dispusă să preia? Nu-și putea găsi nici măcar energia să se dea jos din pat.

Uşa dormitorului ei se deschise de perete.

– Emma, uite cine a venit!

Se răsuci pe-o parte şi se ridică în capul oaselor, alungând-o pe Cinnamon din adăpostul cald. Pisica mieună, îşi arcui spatele şi le privi dispreţuitor pe nou-venite.

Abbie se aşeză pe marginea patului şi o îmbrăţişă pe Emma atât de strâns, încât aceasta trebui să-şi ţină răsuflarea ca să nu izbucnească în lacrimi. Vai, se gândi ea, uitase cât de laţi şi de puternici erau umerii surorii ei mai mari, de parcă fusese creată astfel încât să-i aline şi să aibă grijă de ei toţi.

Dar de data asta, nici măcar Abbie nu o putea ajuta.

1 University of Massachusetts Amherst (n.tr.)

Capitolul 5

Lily

Lily fu surprinsă să constate cum ieșea la suprafaţă vechea ei gelozie copilărească, în timp ce se uita la Abbie cum o îmbrăţişa pe Emma. Doamne! Avea douăzeci şi doi de ani, era adultă; când avea să nu se mai simtă a cincea roată la căruță ori de câte ori îşi vedea surorile împreună?

Doar era firesc să fie apropiate. Între ele erau doar doi ani, nu prăpastia de opt ani care se căsca între Abbie şi Lily, sau şase între Lily şi Emma.

Cele două surori chiar şi semănau, amândouă moşteniseră părul castaniu cârlionţat al tatălui şi ochii mari de culoarea alunei. Lily avea culoarea de la mama lor, ceea ce era un lucru bun; îi plăcea să fie roşcată. Şi totuşi, era diferită.

Acum Emma se prăbuşise în braţele lui Abbie şi suspina şi bolborosea convulsiv, gata să se sufoce:

– Duncan… bani… vreau să mor.

Se tânguia atât de îngrozitor, încât Cinnamon sări în picioare şi o tuli afară din cameră.

Abbie continuă să o ţină în braţe. Îi spunea iar şi iar:

– Ştiu, draga mea. Ştiu.

Lily stătea în picioare la capătul patului. Voia să fie aproape, să fie inclusă, aşa că se aplecă şi-şi puse mâna pe piciorul Emmei.

– Vrei nişte ceai cu gheaţă, Emma? O bere poate?

– Da, sigur, hohoti Emma. Un ceai cu gheaţă ar schimba totul!

– Încercam doar să fiu de ajutor. Lily se depărtă de pat şi se aşeză în vechiul balansoar de răchită din colţul camerei.

După o vreme, suspinele Emmei se mai potoliră. Se lăsă pe spate şi se rezemă de tăblia patului.

Abbie îi dădu un şerveţel, iar Emma îşi suflă nasul zgomotos. Vocea ei era încă îngreunată de lacrimi când spuse:

– Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să merg mai departe.

– Mai întâi, rosti Abbie, iar autoritatea pe care o avusese asupra lor când erau mici ieşi iar la iveală în vocea ei, te ridici, faci un duş, îţi speli părul şi-ţi pui nişte haine pe tine.

Emma se chirci.

– Nu vreau.

– Nu-mi pasă, răspunse Abbie calmă. Cât eşti la duş, eu şi Lily îţi schimbăm aşternuturile.

– Hei, las-o să-şi schimbe singură… începu Lily să protesteze, dar Abbie o săgetă cu privirea.

– Apoi mergem la o plimbare prin oraş şi ne oprim undeva să bem ceva.

– N-am bani nici pentru o băutură, obiectă Emma îmbufnată.

– Fac eu cinste, spuse Abbie, şi o mângâie afectuos pe coapsă. Mişcă-te. Se ridică şi-i făcu semn din cap lui Lily. Adu aşternuturi, eu le scot pe cele murdare de pe pat.

Lily se ridică şi salută scurt, milităreşte, spre sora ei mai mare. Era chiar uimitor, se gândi ea ieşind din cameră pe hol şi îndreptându-se spre dulapul cu aşternuturi din capăt, cum putea Abbie pur şi simplu să vină în paşi de dans după optsprezece luni şi să preia frâiele. Plus că, dintr-odată, totul avea legătură cu Emma. Abbie nici măcar n-o întrebase pe Lily ce mai face!

În camera Emmei, Lily lăsă aşternuturile pe birou, găsi cearşaful şi îl aruncă peste patul dublu. Abbie apucă celălalt capăt şi împreună ridicară colţurile saltelei şi vârâră cearşaful dedesubt, peste protecţia de saltea.

– Bine, îi spuse Lily lui Abbie şi, încercând să creeze un aer conspirativ între ele, făcu semn cu capul spre baie, unde se auzea duşul care curgea la maximum.

– Mititica, murmură Abbie. A muncit atât de mult!

– Şi eu muncesc mult! protestă Lily.

– Bineînțeles! Abbie ridică somiera pentru a vârî cearşaful dedesubt. Desigur că făcu asta repede şi perfect, de parcă ar fi fost instruită de vreo asociație a casnicelor desăvârşite sau aşa ceva. Scrii o rubrică săptămânală pentru *Nantucket Talk*. Povesteşte-mi despre asta.

– A, este o slujbă excelentă! spuse Lily în timp ce burdușea o pernă în husa ei. Totuşi, este o slujbă grea. Trebuie să umblu cu maşina peste tot pe insulă; trebuie să merg la oameni pe care nu-i cunosc şi să-i intreb dacă pot să le iau un interviu; trebuie să-mi iau notiţe şi să ţin minte un milion de lucruri în acelaşi timp, pentru că nu pot să folosesc reportofonul; trebuie să încerc să ţin minte cum arată toţi şi cum îi cheamă şi să mă port frumos.

Abbie râse.

– Pare distractiv, Lily, şi perfect potrivit pentru tine. Ai slujba asta tot anul?

– Sigur că da! Tot timpul se întâmplă ceva pe insulă acum. Teatre, concerte, evenimente ale comunităţii, cum ar fi concursul de ortografie.

Abbie înclină capul:

– Chiar eşti atât de ocupată şi în extrasezon?

Dintr-odată, Lily cedă sub atacul surorii ei:

– Am grijă şi de casă. Cumpăr alimente, îi gătesc tatei cine sănătoase, dau cu aspiratorul...

– Ştiu. Doar mă întrebam... Perdelele trebuie spălate şi lucruri de genul ăsta.

Emma intră în cameră înfăşurată într-un prosop, cu buclele castanii încadrându-i faţa, aducând cu ea un miros umed de căpşune de la şampon.

Abbie îşi trecu mâna peste frunte.

– Ştii, sunt terminată. Vreau să spun, am început ziua la Londra şi este ora nouă seara pentru creierul meu. M-a ajuns desincronizarea dată de decalajul de fus orar.

– Trage un pui de somn, o sfătui Emma. Oricum, n-am chef să ies.

– De fapt, cred că o să trag un pui de somn, spuse Abbie întinzându-se şi căscând. Emma, mă trezeşti tu peste vreo două ore? Vreau să revin la ora Statelor Unite.

– Sigur, încuviință Emma, lăsând să-i cadă prosopul pe podea şi strecurându-se în pat. Se întinse după ceasul de pe noptieră şi potrivi alarma, apoi se înveli cu pătura, întorcându-le spatele surorilor ei.

– Ne vedem în curând, rosti Abbie peste umăr în timp ce ieşea din cameră. Doamne, chiar m-a lovit oboseala! Despachetez mai târziu.

Lily rămase acolo în picioare o clipă, apoi ieşi şi ea din cameră, bodogănind:

– Puteai să zici mulţumesc pentru că ţi-am schimbat aşternuturile.

Emma probabil că n-o auzi, pentru că spuse doar:

– Închide uşa, te rog, Lily.

Dintr-odată, Lily se trezi singură pe hol. Uşile camerelor surorilor sale erau închise, la fel de tăcute şi de inaccesibile ca pe vremea când erau adolescente şi bârfeau tot felul de secrete exotice, în timp ce nătăfleața de Lily, prea mică pentru a fi primită în compania lor, rămânea pe hol, aşteptând să fie şi ea chemată înăuntru, sperând să audă pe la uşi măcar un singur cuvinţel intim.

Ei bine, nu mai era acelaşi lucru! Avea o viaţă proprie! Avea o slujbă!

Dar predase articolul în acea dimineaţă, iar în seara respectivă de marţi nu se întâmpla nimic pe insulă. Era încă prea devreme pentru marile petreceri, gale de binefacere, strângeri de fonduri, chiar şi pentru vernisajele de artă.

Ei bine, măcar avea prieteni! Tropăind pe scări îşi scoase repede telefonul mobil şi formă numărul lui Carrie. Carrie era mereu acasă cu bebeluşul ei şi nerăbdătoare să socializeze.

– Bună, Carrie, mă gândeam să trec pe la tine puţin.

– Aleluia! N-am avut o conversaţie adevărată toată ziua. Iar Tommy iese la pescuit până se întunecă.

– Ai nevoie de ceva? Vin, pizza?

– Dacă mai mănânc încă o pizza, înnebunesc! Şi Tommy la fel. Se pare că n-am niciodată timp sau energie să fac cumpărături pentru o mâncare adevărată, ca să nu mai zic de gătit.

– Îţi spun eu cum facem: mă opresc la magazin şi iau nişte paste, midii, scoici şi pătrunjel proaspăt. Ai ulei de măsline şi usturoi, nu?

– Da, am. Vrei să-mi găteşti cina?

– Nu ştiu să fac ceva artistic, dar pot să gătesc nişte paste cu fructe de mare decente.

– Te iubesc! Am să-ţi dau ţie următorul meu copil! Vorbesc serios!

Lily râse.

– Pe curând.

Capitolul 6

Abbie

După ce au dormit puţin, Emma şi Abbie s-au aşezat pe terasa din spatele casei, sorbind nişte vin roşu şi bucurându-se de aerul molcom al serii. Emma purta o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou larg, iar părul castaniu i se încreţise pentru că nu îl uscase cu föhnul.

Abbie dormise puţin, făcuse un duş şi îmbrăcase o rochie de vară veche pe care o găsise în dulap. O durea capul de la decalajul de fus orar şi îi bolborosea stomacul.

– Unde-i Lily? se întrebă Abbie. Apucă un scaun de răchită cu degetele de la picioare şi-l trase mai aproape ca să-şi odihnească gleznele pe el. A organizat ceva pentru cină?

– N-am nici o idee, răspunse Emma apatică.

Emma era mai slabă decât o văzuse Abbie vreodată şi avea cearcăne întunecate în jurul ochilor. Mereu fusese organizată, energică, hotărâtă. Pur şi simplu nu era normal ca ea să pară atât de înfrântă. Abbie îşi alese cu grijă următoarele cuvinte, apoi spuse:

– Lily îşi face griji pentru tine şi îmi dau seama de ce.

Emma se foi pe scaun.

– Sunt bine.

– Da, văd!

– N-o să fac nici o prostie, dacă asta te macină.

– Ai face bine să nu faci! o ţintui Abbie cu privirea. Ţine-ţi firea, Emma. O să fie bine!

– O să fie? Nu ştiu. Nici măcar nu-mi pasă.

– Dar aşa o să fie. O să treci peste asta. Mulţi oameni...

– De unde ştii tu? se răsuci Emma pe scaun ca să poată să-i arunce o căutătură de gheaţă lui

Abbie. Când ai fost tu *vreodată* vulnerabilă în faţa unui bărbat? Când ţi-ai pierdut tu vreodată inima?

– Vino-ţi în fire, draga mea! Pentru informarea ta, am avut câteva relaţii.

– Serios?

– Serios.

În aceeaşi clipă, Abbie şi Emma îşi întoarseră spatele şi luară câte o înghiţitură mare de vin. Conştiente de acţiunile lor paralele, izbucniră în râs.

– Şi de ce nu mi-ai povestit niciodată de nici una dintre ele? se interesă Emma.

– Nu ştiu. Recunosc că n-a fost niciodată o relaţie serioasă. Își studie atent sora: Cât plănuieşti să rămâi aici?

– Să plănuiesc? pufni Emma. Sincer, nu ştiu. Nu mă pot gândi la asta. Dumnezeule, abia dacă mă pot mişca. Şi în plus, investitorii nu prea mai caută brokeri tineri. Sunt inutilă, ştii?

– Nu spune asta, o repezi Abbie. Nu eşti inutilă.

– Totuşi, sunt. Este adevărat. Ai putea foarte bine să recunoşti asta.

– Of, Emma... Abbie zări cu coada ochiului o mişcare în fundul grădinii. Aceea este Seducătoarea cea Temută?

Rămaseră tăcute o clipă, ca nişte vânători la pândă. Femeia ieşi din Căsuţa de Joacă cu o pungă de plastic transparentă în mână, ocoli garajul până la tomberoanele de gunoi şi se întoarse cu mâinile goale. Era scundă, slabă şi blondă, dar se aflau prea departe pentru a putea spune dacă era drăguţă. Purta pantaloni scurţi kaki şi un tricou negru.

– Mi se pare destul de normală, observă Abbie încet. Ai cunoscut-o?

– Nu, spuse Emma. Nu ţin neapărat s-o cunosc.

– Nu ţii neapărat să faci nimic, îi aminti Abbie.

– Aşa este.

Femeia nu părea să le fi observat. Înconjură Căsuţa de Joacă cu un aer cercetător, se opri ici şi colo dând din cap ca pentru sine.

– Ce face? şopti Abbie.

– Păi de unde să știu? mormăi Emma. Poate că vrea să vopsească decoraţiunile exterioare? Cu siguranţă ar fi nevoie.

– Dar de ce le-ar vopsi *ea?* E doar chiriaşă. Pentru cât timp a închiriat?

– Pe perioada verii, cred. Recunosc, nu prea am fost atentă la nimic din ce au spus Lily sau tata în ultima vreme.

– Tata probabil că are probleme cu banii dacă a închiriat Căsuţa de Joacă.

– Cred că da, spuse Emma, izbucnind în plâns. Voiam să am grijă de tata. Aveam un cont de economii special pentru el. Şi totul pur şi simplu *s-a dus!*

– Of, draga mea! făcu Abbie, şi se întinse să o ia pe sora ei de mână. Nimeni nu ţi-a cerut să faci aşa ceva.

– Dar *vreau* eu!

– Ştiu. Gândește-te totuși. Tata nu e aşa de bătrân. Cât are, cincizeci şi cinci de ani? Şi trebuie să recunoşti că arată cu zece ani mai tânăr.

– Şi voiam să-i dau nepoţi.

– Şi ai s-o faci. Sigur că da. Nici măcar nu ai trezeci de ani încă. O să cunoşti pe altcineva.

– Nu cred, Abbie. Am obosit atât de tare! Aş putea să mă întorc în pat chiar acum.

– Poate ar trebui să mergi la doctor. Ce-ar fi să încerci un antidepresiv?

– Da, pentru că medicamentele merg foarte bine în familia noastră. Emma se ridică în picioare. Nu mai pot să fac asta. Mă duc să mă culc.

– Te chem la cină.

Poate că nu trebuia să-i menţioneze antidepresivele Emmei, se gândi Abbie, cum stătea singură în grădină. Era un subiect dificil pentru amândouă. Dar Abbie nu se putea abţine să nu-şi facă griji pentru Emma şi ştia că Lily avusese dreptate s-o cheme acasă. Emma fusese întotdeauna cea hotărâtă, cea ambiţioasă, cea

optimistă. Era pur şi simplu anormal s-o vadă astfel. Abbie credea că *ea însăşi* nu avea gena depresiei, dacă exista aşa ceva, însă Emma fusese aproape de adevăr când țipase că nu îşi permitea să fie vulnerabilă. Abbie nu voia să ajungă în acel punct emoţional pentru că nu era sigură că ar fi putut accepta un eşec. Cât despre sora lor cea mai mică, Lily părea să fie o fire cu inima uşoară, iubitoare de distracții, superficială. Plus că Lily, cu pasiunea ei de a dramatiza totul, lepăda orice presiune neplăcută transformând chiar şi cea mai mică problemă într-o telenovelă.

Ce ciudat că dintre cele trei surori, Emma cea optimistă era cea care se lupta cu tendinţele depresive! Abbie fusese conştientă de asta toată viaţa. Când erau copii, treceau săptămâni şi luni în care Emma era tăcută şi melancolică. Dar mereu reuşea să iasă din asta. Iar când a ajuns la colegiu, părea să fi distrus orice cale către lumina strălucitoare a speranţei.

Şi acum asta. Acum lumea se prăbuşea în jurul Emmei. Dar Abbie era sigură că Emma avea să-și revină. Şi era începutul verii pe insulă, cea mai leneşă perioadă a anului, când fiecare zi era binecuvântată cu bogăţii naturale – lumina soarelui, cerul albastru, scânteierea apei, adierea domoală a vântului. Era un moment potrivit pentru a o lua de la capăt.

Cum stătea dusă pe gânduri, Abbie o observă pe femeia din fundul grădinii. Se plimbase în jurul Căsuţei, ridicându-şi capul ca să scruteze cerul, şi studiase gardul care mergea prin spatele curţii. Intră în Căsuţă pe uşa albastră din faţă şi reveni cu un scaun roşu de lemn. Un pom fructifer, un măr, se apleca posesiv deasupra Căsuţei – chiar şi el, observă Abbie, era acoperit de iederă. Femeia aşează scaunul la umbra copacului, rămase o clipă cu mâinile în şolduri, dădu din cap ca pentru sine şi se întoarse în casă. Reveni cărând o măsuţă.

Ne-ai luat măsuţa de ceai! îşi zise Abbie indignată. Apoi râse în sinea sa. Trecuseră mai bine de zece ani de când nici una dintre ele nu se mai gândise măcar la vechea piesă de mobilier.

Femeia puse masa lângă scaun. Se aşeză pe marginea scaunului. Abbie era ascunsă în umbră, sau cel puţin femeia nu părea s-o fi zărit. Se ridică de mai multe ori ca să găsească cea mai bună poziţie pentru scaun şi masă.

În locul tău, m-aş aşeza cu faţa la gard. Este acoperit cu caprifoi şi clematite, rosti în minte Abbie.

Ca şi cum femeia i-ar fi auzit gândurile, se ridică şi aşeză masa şi scaunul astfel încât să fie cu faţa la gardul natural. Intră din nou în casă şi reveni cu un pahar – părea să fie un pahar de vin – şi o carte. Când în cele din urmă se aşeză, era cu spatele la Abbie, lucru care, dintr-un motiv oarecare, o ofensă pe aceasta.

Acum începea să înţeleagă de ce era Lily atât de pornită. Vieţile lor nu curseseră fără nici o durere, însă anumite perioade fuseseră divine. Abbie nu-şi amintea vreo vreme în care să nu fi existat Căsuţa. Tatăl lor se apucase s-o construiască atunci când i se născuse primul copil. Le făcuse scăunele şi o măsuţă, iar mama lor croise perdele pentru ferestre. De-a lungul timpului, părinţii mobilaseră locul cu seturi de ceai miniaturale şi pătuţuri de lemn pentru păpuşile lor şi cu animalele de pluş. Aveau chiar şi o mică bibliotecă şi un dulăpior pentru farfurii. O saltea veche fusese trasă sus pe scări în zona de dormit şi lăsată direct pe podea, pentru a fi acoperită cu tot felul de pături ferfeniţite.

Cu timpul, Abbie şi Emma aduseseră aici mobilă de adulţi uzată, care se amestecase cu mobila mititică pe care încă o folosea Lily. Când Abbie a devenit adolescentă, folosea Căsuţa de Joacă pe post de refugiu şi sanctuar intim. Stătea pe vechiul şi iubitul ei scaun acoperit cu husa cu

trandafiraşi şi citea tot ce-i poftea sufletul, în timp ce afară ploua cu găleata.

Când avea cincisprezece ani, Abbie îl adusese cu ea pe Andy Mitchell. Erau în toiul unor giugiuleli destul de serioase când au auzit uşa trântindu-se de perete şi pe tatăl lui Abbie urcând scările cu glas tunător. L-a dat afară pe Andy şi a ocărât-o pe Abbie, iar a doua zi a scos salteaua, a băgat-o în camioneta lui şi a dus-o la depozitul de gunoaie.

Poate de aceea tatăl lor începuse un proiect lung, complicat de bricolaj, adăugând o baie şi o bucătărie adevărată în spatele Căsuţei. Le spusese că avea să transforme Căsuţa într-o casă pentru oaspeţi, pentru vizitele colegilor de la facultate, dar în realitate, se gândea acum Abbie, încerca doar să le ţină pe ea şi pe Emma afară din Căsuţă cât erau adolescente. I-au trebuit cinci ani ca să termine toată treaba, să construiască scheletul, să-i pună şindrilă, să pună pe cineva să instaleze curent electric, apă curentă şi canalizare de la aceleaşi surse cu acelea care alimentau magazia din spatele garajului. A fost păcat pentru Lily, pentru că ea era încă mică şi i-ar fi plăcut lumea fantezistă din spatele curţii. Mezina avea doisprezece ani când Căsuţa a fost din nou gata. A folosit-o şi Lily, se gândise mereu Abbie, la fel cum o folosise ea, ca evadare, doar că acum Abbie era cea de care voia Lily să evadeze, să scape. Abbie era cea care luase locul mamei şi avea grijă de casă, gătea şi făcea curat, le disciplina şi le proteja. Abbie fusese cea care înnebunise când le găsise pe Lily şi pe prietenele ei, toate în vârstă de doisprezece ani, fumând în Căsuţa de Joacă, şi Abbie fusese cea care îl gonise pe primul iubit al lui Lily de pe canapea când i-a prins fără haine pe ei.

Cum stătea Abbie şi-şi amintea, auzi o camionetă intrând pe alee şi parcând lângă casă. Ieşi tatăl ei. Nerăbdătoare să-l salute, se ridică pe jumătate, dar el n-o observă. Spre surprinderea ei,

se îndreptă spre Căsuţă. Căra o cutie frigorifică. Când ajunse la capătul peluzei, tatăl strigă – Abbie îi auzi vocea, însă nu distinse cuvintele –, iar femeia întoarse privirea şi apoi se ridică în picioare. În timp ce Abbie privea atent, tatăl ei puse jos cutia frigorifică, vârî mâna înăuntru şi-i dădu ceva femeii. Cei doi discutau în largul lor; Abbie îşi dădea seama după muzica vocilor lor că erau prietenoşi.

Profită de ocazie ca să-şi studieze tatăl. Nu-l mai văzuse de aproape doi ani, dar părea aproape la fel cum fusese întotdeauna, înalt, musculos şi lat în umeri, cu ţinuta unui antreprenor-constructor.

Tatăl îi mai spuse câteva cuvinte femeii, ridică lada frigorifică şi veni spre casă.

Când era la numai câţiva paşi, Abbie se ridică:

– Bună, tată!

Spre surprinderea tinerei, faţa lui se făcu roşie ca racul. Oare *roşea?*

– Ei bine, Dumnezeule, Abbie, nici măcar nu te-am văzut acolo! Draga mea, arăţi minunat! Jim Fox păşi spre fiica sa, lăsă cutia frigorifică pe terasă şi o prinse într-o îmbrăţişare de urs grizzly. Mi-a spus Lily că vii, dar nu mi-am dat seama că atât de repede. Ce mai faci?

– Sunt foarte bine. Ce mai faci tu? Doamne, n-ai îmbătrânit deloc! Care ţi-e secretul?

Tatăl ei roşi din nou. Iar ochii de culoarea alunei îi străluciră.

– Deci ai închiriat Căsuţa de Joacă.

Faţa continua să-i fie în flăcări când se întoarse spre spatele grădinii.

– Păi, da, în condiţiile astea economice, trebuie să spun că banii nu-mi sunt de prisos.

– Cine e chiriaşa? E drăguţă?

Jim Fox îşi drese glasul.

– Se numeşte Marina Warren. Este din Midwest şi da, este foarte drăguţă. Tocmai i-am dus nişte peşte lufar, de fapt. Iggy Holdgate a prins mai mult

şi mi-a dat şi mie. Deschise cutia frigorifică: Unul mare!

– Super! Am să-l gătesc la cină!

– Găteşti tu? Draga mea, abia ai ajuns.

– O, sunt bine. Am tras un pui de somn sănătos. Îmi place la nebunie lufarul!

Vorbind, intrară în casă şi apoi în bucătărie. Tatăl ei puse peştele în frigider, după care spuse:

– Mă duc să fac un duş.

– Bine. Eu mă apuc de treabă la bucătărie.

– Unde sunt surorile tale?

Abbie se ghemui să scotocească prin sertarele frigiderului şi reuşi să dezgroape o pungă cu salată proaspătă şi două legături de sparanghel.

Răspunse:

– Lily a zbughit-o – nu ştiu unde –, iar Emma este sus în camera ei.

Pe faţa tatălui ei trecu o umbră de îngrijorare.

– Am stat de vorbă, urmă Abbie, dându-i o bere. O să beau şi eu una în timp ce gătesc. Cu un entuziasm forţat spuse: Mă bucur atât de tare că m-am întors!

– Vorbeşti serios? întrebă el. Ştiu că nu e ca la Londra.

– Este vară la Nantucket. Nici nu se putea mai bine!

Se mişca prin bucătărie. Totul îi era atât de familiar, toate lucrurile se aflau exact acolo unde fuseseră mereu: cuţitele în suportul de lemn, cu locul pentru cuţitul de pâine tot gol – nu şi-au dat seama niciodată unde dispăruse. Spatule noi de cauciuc stăteau alături de linguri vechi de lemn şi palete cu găuri în recipientul albastru cu buline, în vreme ce ustensilele mai puţin folosite zăceau amestecate în sertarul de sus în stânga chiuvetei, alături de tot felul de firimituri, încât Abbie bănui că sertarul nu mai fusese curăţat de când fusese ea acasă ultima oară.

Strecurătoarea roşie emailată şi spatulele speciale pentru salată erau pe frigider, iar în

cămară, agăţat pe uşă, se afla atârnat şorţul mamei lor. Pe el scria „Sărută-l pe Bucătar“, iar mama ei şi-l făcuse cadou de Crăciun şi râdea când le arăta ce scrie. Acela fusese Crăciunul când Abbie avea cincisprezece ani. Ori de câte ori Abbie venea acasă de la un eveniment la şcoală, sau de pe plajă ori de la vreo petrecere, mama purta acel şorţ în timp ce pregătea cina. Bătea cu palma peste şorţ şi ridica dintr-o sprânceană.

– Of, mamă, eşti aşa de copilăroasă, se scandaliza Abbie, dădea ochii peste cap şi depunea un sărut pe obrazul mamei înainte de a ieşi în fugă din bucătărie.

Acum Abbie bătea cu palma peste şorţ, dându-i voie amintirii să o ia pe panta trecutului. Ar fi vrut să fi fost mai drăguţă cu mama ei atunci când îi dădea acele sărutări.

Şi acolo, pe peretele din faţă, pe cea mai joasă etajeră cu cărţile de gătit, se afla o scoică mare albă pe care o găsise chiar ea pe plajă la Pocomo, ultima oară când ieşieră toate în căutare de comori. Abbie o ridică şi o ţinu în palmă. După moartea mamei, voise să continue tradiţia cu Clubul „Comorile de pe Plajă“, dar prima oară când îşi târâse surorile pe malul mării ca să caute premii sfârşiseră cu toate în hohote de plâns, chinuite de o durere neputincioasă. Aşa că le-a dus din nou pe plajă abia după un an, dar nu prea aveau chef de asta; plaja nu avea nimic magic – pur şi simplu nu mai era acelaşi lucru fără mama lor. Nu mai încercaseră apoi niciodată.

Oricum, fetele au crescut, n-au mai avut timp şi nu le-a mai interesat să meargă pe plajă în căutare de comori. Au trecut lunile, apoi anii, iar durerea sfâşietoare s-a strâns într-o suferinţă surdă, iar apoi în ceva ca amintirea unei suferinţe. Tatăl lor s-a schimbat după ce i-a murit soţia. S-a retras adânc în sine şi foarte rar vorbea despre mama lor sau îşi împărtăşea durerea cu fiicele lui. Dar de ziua de naştere a Daniellei le scotea întotdeauna pe fete în

oraş la cină şi toasta în memoria ei. Abbie îşi amintea cum ridica paharul cu suc spunând:

– Pentru mămica! La mulţi ani, oriunde te afli!

Tatăl lor inventase această formulare. Fetele ştiau că exact asta i-ar fi plăcut mamei să audă. Asta crezuse ea.

O dată pe an, în fiecare an, Abbie le bătea la cap pe surorile ei ocupate ca să renunţe la o oră din vieţile lor sociale şi să coboare pe plajă împreună, iar în urmă cu doi ani, chiar înainte de a pleca la slujba ei cu jumătate de normă de la Londra, reuşise să le ia într-o excursie pe jos. Toate aveau între douăzeci şi treiezeci de ani atunci; Emma abia venise acasă pentru o săptămână, Lily terminase primul an de facultate. Erau adulte, însă Abbie putea să se impună atunci când făcea pe şefa, aşa că au mers. Nici una dintre ele nu a găsit nimic neobişnuit. Abbie a câştigat premiul cu o stridie, una mare cu interiorul lăptos în jurul unui punct de un albastru translucid. Când era mică, folosise aceste scoici ca trăsurele pentru cele mai mici păpuşi. În acea vară pusese cochilia pe etajera cu trofee şi o uitase aproape imediat.

Şi iat-o în același loc, un pic mai prăfuită decât înainte. Trecuse atâta timp, atâtea lucruri se schimbaseră, şi cu toate astea, se gândea Abbie, scoica asta obişnuită stă pe etajeră ca o tavă de fildeş plină cu amintiri.

O atinse cu vârful degetelor, apoi se duse la chiuvetă să spele salata.

Capitolul 7

Marina

Punând peştele lufar în frigider, Marina îşi dădu seama că zâmbea. Jim Fox era cu adevărat fermecător, iar atracţia care scânteiase între ei o făcea să-şi simtă sângele parcă mai cald.

El era în casă acum şi stătea de vorbă cu fiicele lui. Fusese conştientă de prezenţa lor pe terasă în timp ce-şi organiza mica terasă de afară. Râsul lor o făcuse să zâmbească, chiar dacă o încerca şi un sentiment de pierdere ori de câte ori auzea două femei râzând împreună.

Se aruncă pe canapea îngropându-şi capul în palme.

Cu şase luni în urmă, Marinei îi venise menstruaţia exact în ziua în care împlinea patruzeci de ani. În clipa în care s-a trezit dimineaţa, primul impuls a fost să urle de durere, dar şi-a înghiţit urletul şi s-a ridicat din pat, fugind la duş. Gerry începuse de ceva vreme să se poarte rece, nepoliticos, chiar agasat atunci când ea îi vorbea despre infertilitatea ei. Căsnicia lor trecea printr-una din acele faze distante prin care trec toate căsniciile la un moment dat, probabil din cauza unor probleme la birou. În acea zi, atât ea cât şi Gerry aveau programul foarte încărcat. Trebuia să-şi ignore viaţa privată şi să se concentreze asupra clienţilor.

Uneori ea şi Gerry mergeau la birou cu aceeaşi maşină, însă de data aceasta el avea o întâlnire în altă parte a oraşului, aşa că trebuiau să meargă separat, fiecare cu maşina sa. Se bucura de acest lucru. Simţea nevoia să stea de vorbă cu o prietenă. Christie era ocupată cu un nou bebeluş, aşa că ridică receptorul şi formă numărul Darei.

Dara părea ameţită.

– Marina, ce s-a întâmplat?

– Dara, azi mi-a venit menstruaţia.

– Vai, Dumnezeule! Of, Marina, la dracu'! Îmi pare rău! Cum te simţi?

– Nu prea bine. Iar la firmă am de lucru ca naiba, ceea ce practic nu e chiar aşa de rău. O să mă împiedice să mă gândesc prea mult la asta.

– Bravo ţie, Marina. Atitudine pozitivă! Mergi mai departe! Cum îţi sărbătoreşti ziua de naştere?

– Ei, las-o încolo de zi de naştere! Marina acceleră şi depăşi o Toyota veche care mergea încet în faţa ei. Atitudinea voioasă şi binedispusă a Darei o agasa. Avea nevoie de cineva care s-o ajute să jelească, s-o ajute să marcheze momentul. Dara tăcu la celălalt capăt al firului. Gerry n-a planificat o petrecere surpriză pentru mine, nu?

Dara izbucni în râs.

– Crezi că ţi-aş spune dacă ar fi aşa?

– Pentru că n-am chef de petrecere. Cred că mi-ar plăcea doar să mă îmbăt. Mi-ar plăcea să stau cu tine şi să bem tequila şi să bocesc.

– Fără Gerry?

– Nu. Nu suntem prea apropiaţi în ultima vreme. În orice caz, cred că s-a săturat de problemele mele.

– Atunci, draga mea, dacă asta îţi doreşti cu-adevărat, asta vom face. Ne întâlnim la Hoolihan?

– Super! Nu, aşteaptă. Mai bine îl întreb pe Gerry dacă avem alte planuri. Adică, doar o dată fac măreaţa vârstă de patruzeci de ani. Sunt sigură că a organizat el ceva. Am ajuns. Vorbim mai târziu.

– Marina? Ascultă, draga mea – vreau doar să-ţi spun... Cred că o să fie bine pentru tine. Cred că eşti o persoană incredibil de puternică.

– Mulţumesc, Dara. Şi eu te iubesc, replică Marina şi închise telefonul.

Mai târziu avea să-şi amintească ultimele cuvinte pe care i le adresase Darei, iar asta avea să

arunce un munte de umilinţă peste sufletul ei. Cum putuse să fie atât de oarbă?

Cum putuse să fie o prietenă atât de uşor de trădat?

Se organizase o petrecere surpriză pentru aniversarea celor patruzeci de ani, la Dara acasă. Șampania şi orice altă băutură curgeau asemenea cascadei Niagara, muzica era asigurată de un DJ, numeroșii invitați dansau şi se îmbătau şi îşi strigau tot felul de lucruri nepotrivite. În mijlocul întregii orgii, Marina abia dacă i-a zărit pe Gerry sau Dara. S-a simţit bine şi s-a îmbătat şi a crezut că şi soţul ei făcuse la fel, aşa că atunci când Dara a insistat să rămână peste noapte ca să doarmă la ea pentru că erau prea obosiţi şi băuţi ca să meargă acasă, Marina acceptase recunoscătoare.

Sâmbătă dimineaţă s-a trezit în camera de oaspeţi a Darei cu gura uscată şi o puternică durere de cap. Se aştepta să-l găsească pe Gerry sforăind în pat alături de ea, dar era singură. Îşi trase un halat de casă de-al Darei peste trupul gol şi-şi croi drum pe hol până la bucătărie, de unde venea miros de cafea.

Gerry şi Dara nu se sărutau, nu se ţineau în braţe, nici măcar nu se atingeau. Stăteau faţă în faţă la masa din bucătărie, vorbind încet.

Şi totuşi, ceva din felul în care stăteau aplecaţi unul spre celălalt o făcu pe Marina să se simtă dintr-odată foarte trează.

Spuse:

– Ce se întâmplă?

Îşi îndreptară capetele spre ea cu o sincronizare perfectă.

– Marina, te-ai trezit! Dara se ridică, turnă cafea într-o cană şi o puse pe masă.

Marina se aşeză. Luă o gură de cafea – era tare şi avea un gust bogat. Dara era o bucătăreasă excelentă.

Se uită la Gerry, care ţinea gura strânsă, aşa cum făcea ori de câte ori se certau, mai ales atunci când

nu avea dreptate.

Marina rosti domol:

– N-o să-mi placă asta, nu-i aşa?

– Nu ştiu, răspunse Gerry. S-ar putea să-ţi placă mult, dacă stai să te gândeşti. Vreau să divorţăm, Marina.

Se holbă la el. Erau căsătoriţi de zece ani. Probabil făcuseră dragoste de un milion de ori. Ştia totul despre el, cât de tâmpiţel arăta ori de câte ori se agita prin birou când ceva nu mergea cum trebuie, cât de tandru ştia să fie atunci când erau singuri. Era foarte chipeş şi lucra extrem de mult la acest aspect, făcând mişcare la o sală de sport, petrecând mult timp în magazine după haine şi dându-şi părul cu spumă – chiar se gândea să facă un lifting facial pentru că trebuia să-şi menţină imaginea tânără şi proaspătă. Marina ştia că succesul fratelui lui Gerry, medic renumit, îl pusese în umbră pe soţul ei, căci părinţii lor abia dacă-l *vedeau* pe mezin, orbiți de strălucirea fiului mai mare. Îl ţinuse în braţe pe Gerry când acesta plângea cutremurat de amărăciune, după ce petreceau Crăciunul cu părinţii lui. Iubirea Marinei pentru el fusese într-adevăr motivaţia pentru furia cu care îşi asaltase propria parte din afacere. Voise să-l protejeze.

E-adevărat, nu prea se mai înţelegeau bine în ultima vreme. Timpul şi conversaţiile lor împreună se învârteau în jurul muncii. Probabil că se săturase de eşecurile ei repetate în a rămâne însărcinată; cât despre ea, Marina trebuia să recunoască faptul că nu se mai simţise apropiată de el de multă vreme. Şi totuşi. Să aduci vorba de divorţ aşa, în faţa Darei – ce era în capul lui?

– Ho-ho, spuse ea caustică, drăguţ din partea ta să aştepţi până la petrecerea de ziua mea ca să-mi spui.

De pe cealaltă parte a mesei vorbi Dara:

– Marina. Mai este şi altceva.

Marina se întoase spre prietena ei. Christie şi Dara fuseseră primele care au aflat când i-a venit menstruaţia, primele care au aflat când şi-a pierdut virginitatea, primele care au aflat când s-a îndrăgostit de Gerry. Marina fusese persoana la care Dara venise mereu în timpul celor două căsnicii şi divorţuri îngrozitoare. Dara era o frumuseţe, cu obrajii ca merele şi cu sânii mari, senzuală şi seducătoare.

Oh!

Gerry îşi găsise alinarea la Dara! De aceea Gerry vorbea în faţa Darei.

– Tu şi Gerry, spuse Marina plat.

Dara dădu din cap aprobator.

– Da. Ridică bărbia provocator. Şi, Marina, n-am de gând să mă scuz. Tu nu-l mai iubeşti pe Gerry. O știu.

– Chiar aşa? Ţi-am zis eu asta vreodată? întrebă Marina.

Dara roşi.

– Mai este ceva.

– La dracu! înjură Marina. Ce-ar mai putea să fie?

Privirea Darei se ridică să o întâlnească pe a lui Gerry. Faţa ei deveni luminoasă. Zâmbetul ei era absolut ca al Mona Lisei.

Marina simţea cum un cuţit îi înjunghie trupul. Durerea o lăsa fără suflare.

– Eşti însărcinată!

– Cu copilul meu, adăugă Gerry, neputându-şi ascunde mândria din voce.

Cât de ameţitor şi rapid s-a schimbat viaţa Marinei după asta! Desigur, Gerry şi Dara, în bucuria lor egoistă nerăbdătoare, îi plănuiseră deja calea. Cu banii Darei, Gerry a cumpărat partea Marinei din afacere. Gerry deja vorbise cu un agent imobiliar care avea un client pentru apartamentul Marinei şi al lui. Fără copii şi fără neînțelegeri financiare, aspectele legale ale divorţului au fost rezolvate într-o clipă.

Dintr-odată, în câteva săptămâni, Marina şi-a pierdut soţul, slujba, casa şi una dintre cele mai bune prietene. Majoritatea prietenilor ei curenţi erau prieteni comuni cu Dara şi Gerry. Au făcut eforturi s-o susţină pe Marina, fără să-i insulte nici pe Gerry şi Dara, iar asta a îngreunat lucrurile pentru toată lumea. Marina a trebuit să renunţe la ei.

Părinţii ei se retrăseseră în însorita Arizona. I-au oferit dragostea şi înţelegerea lor, la telefon, însă era ceva de „ţi-am zis eu“ în spusele lor. Nu-l plăcuseră niciodată pe Gerry. A mers la vreo doi psihoterapeuţi, dar sfaturile lor erau exact ce se aştepta: Trebuie să treci prin această pierdere, nu poţi să o ocoleşti. Ideograma japoneză pentru „criză“ înseamnă şi „oportunitate“. Cuvintele lor nu prea îi erau de ajutor noaptea. Cutiile mari de îngheţată şi filmele alb-negru funcţionau mai bine.

Christie i-a salvat viaţa.

– Trebuie să pleci din oraş, a sfătuit-o ea. Aici te afunzi în suferinţă, aşa cum rămâne înnămolit un cal.

Marina a reuşit să izbucnească în râs printre lacrimi.

– Mulţumesc pentru imaginea strălucitoare. Şi unde să mă duc?

– Unde *vrei* să mergi? o întrebă Christie.

Marina îşi suflă nasul şi scutură din cap.

– Nu ştiu.

Christie strigă la fiii ei:

– Băieţi, v-am spus, nu în casă! Apoi se întoarse spre Marina. De ce nu la Nantucket? Vine vara. Ne-am distrat atât de bine în verile acelea, îţi aminteşti?

Marina se lăsă pe spătarul scaunului şi cugetă. În timpul facultăţii, ea şi Christie se duseseră în est să lucreze ca ospătăriţe într-un hotel uriaş şi scump. Nu câştigaseră foarte mulţi bani, dar avuseseră casă şi masă gratuite şi chiar câteva după-amieze libere. Au înotat, au mers la petreceri,

au muncit şi s-au întors în Kansas City cu pielea maronie şi foarte vesele.

Marina protestă.

– Of, Christie, eram *tinere* atunci. Acum sunt bătrână, ofilită şi demnă de milă.

– Cu siguranţă vei fi aşa dacă nu-ţi mişti fundul, insistă Christie. Dacă stai aici şi te scufunzi în autocompătimire. Gândeşte-te puţin, Marina! Oceanul albastru, briza sărată a mării, toată *prospeţimea* aceea.

– Nu o să cunosc pe nimeni, spuse Marina.

– Şi nu asta e ideea? răspunse prietena ei.

Acum Marina se trezi zâmbind. Îi făcea bine să se gândească la Christie şi la optimismul ei practic.

Iar Christie avusese dreptate. Faptul că se afla aici, departe de *acolo*, era un fel de terapie. Deşi ochii care nu se văd nu se uită complet, realitatea cu Gerry şi Dara nu mai era una atât de oprimantă.

Dar suferea de singurătate. Nu-i venea uşor să stea fără să facă nimic. Muncise din greu ca să-şi înveţe meseria, iar împreună cu Gerry trudise sârguincios şi fără încetare ca să-şi pună pe picioare afacerea. Era obişnuită cu telefoane care sună, cu oameni care vorbesc mereu, cu paşi care trec în grabă pe lângă biroul ei; era obişnuită cu presiunea prezentărilor şi cu zecile de mici victorii reprezentând conturi de clienţi cucerite şi bani obţinuţi. Se pricepea excelent să rezolve mai multe chestiuni în acelaşi timp, scana rapoarte în timp ce alerga pe bandă la sală, dicta note în timp ce se afla la volan în drum spre o întâlnire, flirta cu noi contacte de afaceri în timpul unei pauze la o simfonie.

Acum, pe această insulă luminoasă şi aerisită, se simţea ca o epavă plutind pe mare, fără busolă sau altă modalitate de a comunica cu ceilalţi. Oceanul se întindea în jurul ei. Era singură, la fel de lipsită de importanţă ca un dop de plută care iese la suprafaţă.

Dar nu avea de gând să renunţe.

Apucă ziarul şi un pix şi începu să încercuiască orice îi atrăgea atenţia: concerte de prânz la Biserica Unitariană; o comedie prezentată seara de Atelierul de Teatru. Nu-şi dăduse seama până acum cât de multe muzee erau pe insulă. Muzeul Pescuitului de Balene era chiar în oraş; la fel ca şi Biblioteca de Ştiinţă şi Observatorul Maria Mitchell; şi Şcoala Coffin. Iar cineva oferea lecţii de pictură. Hmm. Nu era o idee proastă. Gerry fusese mereu cel vizual; dar putea fi amuzant să înveţe tehnica acuarelei. Avea să-şi facă şi abonament la bibliotecă şi să recupereze toate acele romane siropoase pe care nu avusese niciodată timp să le citească.

Şi poate avea să-i cunoască mai bine pe Jim şi pe fiicele lui. Orice se putea întâmpla, nu?

Capitolul 8

Lily

Întorcându-se acasă de la Carrie, Lily se simţea melancolică. Carrie şi bebeluşul ei trăiau în propria lor lume de dragoste senzuală, cu atingeri şi gângureli. Carrie se mai îngrăşase puţin şi se mişca de parcă avea picioarele grele, iar când ţinea bebeluşul în braţe, Lily ar fi putut să meargă în mâini prin cameră şi Carrie nu i-ar fi aruncat nici o privire. Lily nu-şi dorea un copil, dar i-ar fi plăcut să trăiască, măcar o vreme, viaţa asta trândavă de dragoste necondiționată.

Ce ar fi vrut *cu adevărat* să aibă era o altă maşină, se gândea ea stând la volanul Vechiturii Ruginite şi conducând pe străduţele înguste. Nici măcar nu ar fi cerut o maşină *nouă*. Doar ceva mai nouă decât asta. Tatăl lor cumpărase berlina Toyota când Abbie avea şaptesprezece ani, pentru ca ea s-o folosească pe insulă. Odată cu trecerea anilor o folosiseră toate fetele, numind-o cu gravitate Vechitura. Nu o deranjase starea jalnică în care se afla atunci când era mai tânără, dar acum, că lucra pentru revistă, ura să îşi facă apariţia la evenimente simandicoase în cutia asta de conserve obosită.

Camioneta tatălui era trasă pe alee, aşa că parcă în faţa casei. Probabil că el avea să plece mai devreme decât ea a doua zi de dimineaţă. În timp ce oprea motorul, auzi râsete. Ocoli clădirea şi intră pe uşa din spate.

Tata şi cele două surori stăteau la masa din bucătărie.

– Bună, draga mea, o salută el. Vrei nişte îngheţată? Ţi-am păstrat şi ţie.

– Vai, dar am făcut o plăcintă special pentru întoarcerea lui Abbie!

Sceptică, Abbie ridică o sprânceană.

Emma spuse:

– N-am văzut nici o plăcintă.

– E în cămară, pe pervazul ferestrei. Peste faţa lui Lily trecu o umbră de panică. Oare surorile ei presupuseseră pur şi simplu că ea se debarasase de toate responsabilităţile pentru cina din această seară? Ei bine, într-un fel, cam aşa făcuse.

Merse în cămară şi găsi plăcinta. O cutie de cereale căzuse cumva peste ea, aşa că nu se vedea dacă nu ştiai că e acolo. O scoase din cămară şi o aşeză pe masă.

– Ta-da!

– Uau, Lily, exclamă Abbie. Ce capodoperă!

Lily roşi de plăcere.

– Dă-mi voie să-ţi tai o bucată mare.

– Mâine, spuse Abbie. Tocmai am terminat toată îngheţata aia.

– Şi eu mai stau puţin înainte să o gust, interveni Emma. Sunt ghiftuită. Tata a adus acasă lufar proaspăt şi Abbie l-a gătit perfect.

Da, aşa a făcut Abbie, cum să nu? se gândi Lily. Se simţea deopotrivă geloasă şi vinovată. *Ea* ar fi trebuit să pregătească cina pentru prima seară acasă a lui Abbie. Aşa avusese de gând. Dar stătuse prea mult la Carrie.

– Eu o să mănânc nişte plăcintă, anunță Jim.

În timp ce Lily tăia o bucată pentru tatăl ei şi o aşeza pe masă, Abbie i se adresă:

– Tocmai discutam despre toate schimbările din oraş de când am plecat eu. Atât de multe restaurante s-au închis, şi atât de multe magazine din centru!

– Economia e la pământ peste tot, comentă Emma.

– Cred că asta e bine, zise Lily, încercând să fie spirituală. Într-un fel pesimist de a vedea lucrurile.

– Tată, întrebă Abbie, tu cum o duci?

Jim profită de ocazie ca să termine plăcinta înainte de a răspunde. Dădu din cap aprobator

înspre Lily:

– A fost delicioasă, draga mea. Se lăsă pe speteaza scaunului şi păru că-şi adună efectiv puterile. O să fiu sincer cu tine, Abbie. Sunt vremuri grele. Am avut trei clienţi care şi-au reziliat contractele de construcţie de noi case, iar unul dintre ei de fapt a oprit renovările pe care le făceam deja şi nu mi-a mai plătit. Cred că va trebui să-l dau în judecată ca să mai recuperez ceva bani de la el, şi nu ştiu dacă nu cumva angajarea unui avocat o să mă coste chiar mai mult!

– Ce lucrări mai ai acum? se interesă Abbie.

Tatăl lor ridică din umeri şi clătină din cap.

– Doar lucrări mici. Vreo două renovări. Nimic substanţial. De aceea am închiriat Căsuţa de Joacă. Mereu am ştiut în adâncul sufletului meu că va fi folositoare la un moment dat.

– Pentru ce perioadă ai închiriat? vru să știe Abbie.

– Marina a închiriat pentru şase luni.

Jim roşi când pronunţă numele femeii.

Cele trei surori schimbară priviri între ele.

Tatăl lor îşi drese glasul.

– Dacă tot a venit vorba, probabil că trebuie să vă spun... O să vând barca.

– Tată! se auziră la unison vocile lor uimite.

– Nu poţi să vinzi barca! urmă Abbie.

– Draga mea, ştiu cât de ataşate sunteţi de ea. Toţi suntem. Nu vreau s-o vând. Dar dacă pot... ar trebui să mă ajute să o mai duc o vreme... şi lucrurile poate se vor schimba...

Se vedea clar că îi venea greu să discute despre asta.

– Dacă vând barca, o să câştig ceva timp până când apare un nou contract de construcţie, şi atunci poate nu va mai trebui să vând casa.

– Să vinzi casa? ţipară fetele.

– Ştiu, ştiu, nici mie nu-mi place, dar s-ar putea să se ajungă la asta. Acum, poate că o să vă liniștească informația că am nişte bani economisiţi

într-un cont de pensii. Nu prea mulţi, dar împreună cu pensia de la stat ar trebui să-mi asigure un trai confortabil pentru restul vieţii. Chestia e că nu pot să scot banii din acest cont înainte de a împlini cincizeci şi nouă de ani și șase luni, altfel o sumă considerabilă s-ar duce pe taxe şi penalităţi. Deci mai am câţiva ani până când mă pot atinge de acei bani de pensie. Cred că mă pot descurca, dacă sunt foarte atent la cheltuielile mărunte, dar... Ridică mâinile într-un gest de „ce pot să fac?“

– Vai, tată, asta e groaznic! murmură Abbie.

– Ei bine, încă nu o scot pe piaţă imediat. Vreau doar să ştiţi că este o opţiune. Strânse din umeri: Şi, să fim serioşi, este mult prea mare pentru mine. Când nu e Lily acasă, mă învârt pe-aici ca o pietricică într-o ditamai cada de baie.

Lily le privi pe surorile ei, căutând o sugestie pe chipurile lor. Dar Abbie şi Emma rămăseseră pur şi simplu stupefiate.

– Ştiţi, spuse tatăl lor, poate nu e un lucru chiar aşa de groaznic să vând casa. Vreau să spun, nu cred că vreuna dintre voi vrea să trăiască pe insulă, iar dacă vând locul ăsta, aș obţine o sumă frumuşică şi aş putea să vă dau fiecăreia câte ceva. Studie feţele fiicelor sale: Abbie? Arăţi de parcă tocmai ţi-am dat una în cap cu o scândură.

Lily îşi dădea seama că zâmbetele surorilor ei erau forţate.

– Îmi pare rău, tată, îngăimă Abbie. Cred că decalajul de fus orar îmi încâlceşte mintea. Nu mai pot să gândesc corect.

– Păi, nu vă faceţi griji, îi spuse Jim. Fetelor, nu vreau să vă faceţi griji în legătură cu nimic. Vreau să spun, dacă vreuna dintre voi se mărita şi aducea aici copiii vara şi în vacanţe, atunci aş fi văzut rostul să mă lupt să păstrez casa asta mare. Dar aşa...

Emma păru că se înează şi izbucni în lacrimi. Împinse scaunul în spate şi se ridică.

– Scuze – şi ieşi în fugă din bucătărie gonind pe scări până în camera ei.

– Chiar a lovit-o în plin ruptura de Duncan, observă încet Abbie.

– Duncan a fost un tâmpit, remarcă tatăl lor, spre surprinderea lui Lily. Jim vorbea urât foarte rar.

Lily zâmbi.

– Ai dreptate. Îi e mai bine fără el.

Capul familiei îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

– Cred că mă duc să mai prind ceva din meci înainte de culcare. Vă las să mai vorbiţi ca-ntre fete.

– Noapte bună, tată, spuse Abbie.

Depuse un sărut pe capetele fetelor. Apoi îi vorbi lui Abbie:

– Mă bucur că eşti acasă. Şi îţi mulţumesc pentru că ai gătit cina, rosti el ieşind din bucătărie.

– Am fost la Carrie, începu Lily să povestească. Are un bebeluş, o fetiţă mititică de numai şapte luni, iar biata de ea este epuizată. Am fost s-o ajut...

Abbie o întrerupse cu un căscat enorm.

– O, Doamne! M-a lovit oboseala. Se ridică: Trebuie să mă bag în pat, altfel cad pe podea. Noapte bună!

– Hm... Noapte bună, răspunse Lily. Rămase singură în bucătărie, cu farfuriile murdare de la o cină la care nu luase parte.

Capitolul 9

Emma

Stropii de ploaie loveau în ferestre ca niște lacrimi triste. Perfect pentru starea Emmei! Se uită la ceas: ora 6 dimineaţa. Mormăi şi se răsuci pe-o parte, încercând să adoarmă la loc. În schimb, gândurile îi dădeau un adevărat spectacol în minte, un film întreg cu Duncan şi Alicia fericiţi împreună. Dădu să ațipească.

Cineva bătu uşor la uşă.

– Emma? Draga mea? Era Jim.

Nu răspunse. Nu voia să-l vadă.

Uşa se deschise. Tatăl intră şi se aşeză pe marginea patului. Mirosea a Old Spice şi a combinația lui specială de săpun şi praf de lemn.

– Cum o duci? întrebă el cu voce domoală.

Ea murmură:

– Sunt bine, tată. Nu-ţi face griji.

– Plouă, îi spuse el. Temperatura a scăzut sub 16 grade Celsius, dacă-ţi vine să crezi. Să-ţi iei un pulover când ieşi. Se pare că o să fie rece şi o să plouă toată ziua.

Dacă ar mai fi ştiut să zâmbească, acum ar fi trebuit s-o facă. Era atât de specific pentru tata, să vină să-i spună prognoza meteo – prognoza *pe ore* – în detaliu. Mereu fusese un fan devotat al canalului TV Meteo. Presupuse că era felul lui de a avea grijă de fiicele sale acum că se făcuseră mari.

– Mulţumesc, tată. Am să-mi pun un pulover.

Dacă mă dau jos din pat, ceea ce n-am să fac – îşi spuse în sinea ei.

– Bine, atunci, am plecat. Tata se aplecă să o sărute pe frunte. Ne vedem diseară.

– Bine.

Jim închise uşa camerei în urma lui. Emma rămase ţintuită în pat de acele şi cuţitele

nenorocirii ei.

Unde era Duncan în clipa asta? El nu zăbovea niciodată în pat. Când suna ceasul la ora 6 dimineaţa, Duncan se trezea imediat și se răsucea deasupra ei, şoptind: „Bună, iubito, hai să-ţi servesc una!“ – ceea ce acum, dacă se gândea la asta, era ironic, pentru că sexul dimineaţa se termina mereu atât de repede, încât de fapt nu se alegea cu nimic. Ea ştia că pentru Duncan era un punct de pornire, un mod de a-şi bifa pe listă prima treabă pentru acea zi. Apoi sărea din pat, se ducea la baie și făcea duş. Ea făcea duş după aceea, în timp ce el se bărbierea, apoi el conducea pe drumul spre muncă, în timp ce ea îşi aplica puţin machiaj pe faţă în maşină. Se grăbeau să intre în clădire şi luau de la Starbucks, în drum, câte o cafea Java dublă.

Se gândi că acum, cu Alicia, Duncan probabil putea să încetinească ritmul destul cât să se bucure de sex. Cu Alicia, care era deja bogată şi nu-și făcea probleme pentru viitor, Duncan nu mai trebuia să se mişte atât de repede, pentru că nu mai trebuia să ajungă atât de departe pentru a primi ceea ce voia. Oare Alicia dormea în apartamentul lui Duncan, sau el dormea la ea? Cum o fi fost oare apartamentul ei? Emma îi căutase pe internet adresa. Era pe Commonwealth Avenue, în partea scumpă şi elegantă a oraşului, nu departe de clădirea în care lucrau. Aşa că probabil dormeau la Alicia mai degrabă decât în apartamentul lui drăguț, dar lipsit de pretenții din Watertown. Asta le dădea încă şi mai mult timp să zăbovească în pat.

Părul Aliciei era castaniu şi drept ca al unui paj. Nu se încreţea niciodată – se născuse cu un păr sofisticat, în vreme ce părul prost al Emmei se ondula în spirale la cea mai mică urmă de umiditate. Ea trebuia să-şi usuce părul cu föhnul, apoi să-l aranjeze cu un fier de coafat ca să-l facă să atârne în jos şi să arate îngrijit; nu putuse

niciodată să spere la un aspect sofisticat, cu pistruii ei de pe faţă. Era unul dintre lucrurile care îl înnebuneau pe Duncan; pur și simplu nu înțelegea cât de mult timp îi lua să-şi usuce părul. Mereu îi era teamă că vor întârzia la muncă, ceea ce nu se putea întâmpla niciodată, pentru că mereu intrau în clădire cu o oră înaintea tuturor, aşa că aveau timp să treacă în revistă ştirile şi rapoartele bursiere din Asia.

Acum, cu Alicia cea cu părul perfect, Duncan avea încă un motiv de relaxare. Iar seara nu trebuia să se certe ce anume să mănânce la cină sau cine să gătească. Cu banii Aliciei puteau să ia masa în fiecare seară la orice restaurant voiau. Toată lumea probabil că-i admira când îşi făceau apariţia – aşa cum îi admiraseră pe Duncan şi Emma. Duncan era atât de chipeş, atât de înalt, cu părul castaniu lucios şi un profil aristocratic! Hainele scumpe cădeau firesc pe trupul format la orele de sport pe care le făcea în fiecare zi în loc de masa de prânz.

Ce cuplu strălucitor erau, probabil – amândoi supli şi emanând de la o poştă un iz de putere şi succes sexual... în timp ce ea zăcea aici, pe patul de copil, pe aşternuturi tâmpite cu *violete* idioate! În timp ce părul ei se cârlionţa ca al unei oi scoţiene, contul ei bancar se căsca gol şi nici o speranţă n-o aştepta nicăieri! Duncan şi Alicia puteau să dea fuga la Paris în weekend. Emma nu se putea da jos din pat.

– Ar trebui să-ţi păstrezi inelul de logodnă, îi spusese Duncan în ziua în care se despărţiseră. Te-ar putea ajuta să-ți revii...

– Nu vreau mila ta, ţipase ea. Inelul ăsta este un semn al dragostei tale! Inelul ăsta este un semn al speranţelor noastre de viitor! Aruncase cu inelul în el. Inelul cu diamant de două carate, tăiat în formă pătrată.

Idiotul!

Nu putea suferi că-i fusese milă de ea. Dar desigur că îi fusese milă de ea. Era o ratată. Îşi

pierduse slujba. Îşi pierduse economiile. Îşi pierduse toate speranţele de viitor.

Capitolul 10

Marina

Toată dimineaţa, ploaia căzuse cu stropi ca nişte ace de oţel strălucitoare. Marina fluiera în timp ce-şi făcea curat prin căsuță. Îi trimisese un e-mail lui Christie, jucase câteva jocuri pe computer, apoi îşi făcuse o cană de cafea proaspătă şi se aşezase pe canapea cu o carte pe care o cumpărase la aeroport, amintindu-şi ce lux era să poţi să stai întinsă şi să citeşti într-o zi ploioasă. Dar cartea nu prea îi capta atenţia.

Mintea i-o lua razna înapoi, pe calea fără sfârşit a autocompătimirii şi amintirilor, rememorând scena din bucătărie cu Gerry şi Dara. Anunţul lipsit de remuşcări, triumfător al Darei că era însărcinată cu copilul lui Gerry.

Rememora clipa când intrase în agenţia de publicitate să-şi strângă lucrurile din birou, trecând pe coridor pe lângă recepţioneră şi pe lângă birourile copywriterilor, sesizând că toţi îi adresau zâmbete atât de *pline de milă*.

Rememora durerea şi lipsa de speranţă şi sentimentul zdrobitor al înfrângerii.

– OK, ajunge! Azvârli cartea pe măsuţa de cafea şi începu să măsoare încăperea cu paşii. Şterse blatul deja curat de la bucătărie, aranjă sfeşnicul de pe măsuţa de lemn, iar acum îşi dorea să *facă* ceva. Nu era genul ei să stea singură într-o cameră cu o carte, în timp ce ploaia cădea pe acoperiş ca şi cum cineva îşi frângea nervos degetele.

Voia să iasă ca să ia masa de prânz şi să meargă apoi la bibliotecă, să ia o altă carte.

Îşi trase pe ea nişte blugi albi şi o cămaşă roz şi-şi strecură picioarele în espadrile. Îşi dădu doar cu o urmă de machiaj pe faţă şi îşi alese cu grijă

cerceii, pentru că de ce s-ar fi grăbit? Avea tot timpul din lume. Timpul era tot ce mai avea!

Îşi puse trenciul kaki, îl legă la mijloc şi păşi în ploaie. *Umbrelă*, se gândi ea. Îşi luase atât de puţine lucruri când plecase intempestiv de-acasă. Prima oprire avea să fie la drogheria din Nantucket ca să-şi cumpere o umbrelă. Vântul bătu în direcţia ei, aducându-i picături de ploaie pe faţă. Străbătu anevoios aleea, ocolind cu grijă bălţile.

Cum ajunse în stradă, apăru o camionetă roşie cu Jim Fox la volan.

El coborî geamul:

– Încotro ai pornit-o?

– A, în oraş. Trebuie să-mi cumpăr o umbrelă.

El râse.

– Dacă ai fi rămas în casă, nu ai fi avut nevoie de umbrelă.

– Dacă aş fi rămas în casă, aş fi înnebunit. Apoi continuă repede: Nu că n-ar fi o căsuţă micuţă şi drăguţă.

– Iar micuţă este cuvântul de bază aici. Ascultă, dă-mi voie să te scot la masa de prânz.

– O, făcu ea surprinsă, iar vederea i se limpezi, astfel încât putu să-l vadă mai bine pe bărbatul din maşină. Era foarte chipeş şi cu siguranţă se dădea la ea. Era uimită să constate că ceva, adânc înlăuntrul ei, îşi ridica uşurel capul plin de speranţă, ca o floare sub căderea ploii. Bine, în regulă! Apoi deschise uşa din dreapta şi urcă.

– Merg la Downy Flake, îi spuse el în timp ce demara.

– Când veneam eu pe insulă, Downy Flake era în centru, în oraş, remarcă ea.

– Corect. S-au mutat cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Un lucru bun, de fapt. Vara, toate restaurantele din oraş sunt pline de turişti, dar localurile din afară mai au încă locuri pentru noi, băştinaşii. Se uită spre ea: Deci veneai pe-aici?

– Am venit trei veri la rând, împreună cu prietena mea Christie. La muncă – şi la distracţie. Se lăsă copleşită de amintiri, în timp ce Jim mergea mai departe pe aleile înguste. Când alte maşini ieşeau de pe străduţe laterale, el punea frână şi le făcea semn să o ia înainte.

– Nimeni nu ar mai face asta pe continent, observă Marina.

– Ce, să lase pe altcineva să treacă în față? Nici aici nu face toată lumea asta. Oamenii de pe continent aduc cu ei graba.

În timp ce vorbea, un individ cu un Jaguar negru ieşi dintr-o curbă făcându-l pe Jim, care oricum nu mergea repede, să calce frâna.

– Ca tipul ăsta – râse Jim. Să aduci un Jaguar pe insulă! Ar putea la fel de bine să-şi lipească un abţibild pe care să scrie: Am nevoie de o maşină şmecheră ca să compenseze pentru – îi aruncă o privire precaută Marinei – hm, biluţele mici.

Marina izbucni în râs.

– Fostul meu soţ conducea un Jaguar.

– Serios? Bine că este fostul, atunci.

Surprinsă de replică şi de lipsa oricărei urme de milă din vocea lui, Marina spuse:

– Ştii ceva, cred că ai dreptate.

– Deci, cum e vara asta pentru tine? întrebă el.

– O, mă acomodez, serios. Am fost la bibliotecă şi vreau să vizitez toate muzeele, toată insula. Este atât de diferită acum, când o văd cu ochi de adult. Îmi dau seama că sunt zone pe care nu le-am văzut niciodată, ca să nu mai spun de toate punctele istorice pe care nu le-am apreciat la adevărata valoare când eram mai tânără. Îi aruncă o privire tovarăşului ei de călătorie: Cum a fost vara *ta* până acum? Nu cred că ştiu cu ce te ocupi.

Jim roşi când ea se întoarse spre el, iar pulsul ei o luă la galop. Ce se întâmpla? Marina se gândi că probabil era cu vreo zece ani mai mare decât ea, şi chiar nu era genul ei. Gerry avea mai puţin de 1,90 m înălţime și era suplu ca un ogar, cu părul blond

şi drept. Jim era înalt şi corpolent, cu părul brunet şi vâlvoi. Plus că, de fapt, se lăsase de bărbaţi în general. Nu credea că ar fi putut să mai împartă patul cu un bărbat pe tot restul vieții.

Jim spuse:

– Construiesc case. Vara este mereu aglomerată pentru mine, dar anul ăsta lucrurile merg mai greu, cu economia şi toate celelalte. Încerc să profit de asta şi să mă bucur de anotimp.

– Nu e amuzant cum trebuie să ne chinuim ca să ne distrăm? râse ea.

– Suntem norocoşi dacă putem să furăm nişte distracţie şi pentru noi înşine, comentă Jim. Vreau să spun că mulți au dat de necaz. Cele trei fiice ale mele sunt mari acum, deci nu trebuie să-mi mai fac atâtea griji din punct de vedere financiar.

Lăsase discuţia în aer, un gol cât Marele Canion. Marina îşi drese glasul:

– Eu nu am fost destul de norocoasă să am copii. Şi abia am divorţat. Aşa că nu trebuie să mă ocup decât de mine.

Nu voia să pară sentimentală, deci continuă:

– Tocmai mi-am vândut partea de cincizeci la sută dintr-o agenţie de publicitate, aşa că pentru o vreme stau bine. Vreau să-mi dau seama care sunt următorii paşi. Dar mai întâi de toate, vreau doar să *exist*, iar acesta este unul dintre cele mai spectaculoase locuri de pe pământ în care aş putea să fiu.

– Te invidiez că ai ocazia să vezi unele părţi ale insulei pentru prima oară. Ai fost vreodată la mlaştini?

– Niciodată. Doar le-am zărit pe o hartă pe care am studiat-o.

– Îţi plac hărţile? Am câteva hărţi ale insulei Nantucket absolut minunate. Hărţi cu bancurile de nisip şi epavele. Hărţi geologice...

De fapt, Marina îşi dădea seama că nu ştia dacă îi plac hărţile sau nu. Nu se gândise niciodată la asta. Dar entuziasmul lui Jim era contagios şi îi

păru rău că sosirea lor la restaurant îi întrerupse reflecția.

Intrând la Downy Flake, toţi chelnerii şi majoritatea clienţilor îl salutară pe Jim. Fură conduşi la o masă şi primiră repede prânzul: cheeseburgeri şi cartofi prăjiţi săraţi. Încercările lor de a face conversaţie erau destul de dificile, pentru că multă lume se oprea la ei să stea puţin de vorbă. Jim o prezentă tuturor:

– Ea este Marina Warren. Este din Kansas City. A închiriat cabana noastră peste vară şi vrea să afle totul despre insulă.

Până şi-a terminat prânzul, Marina era deja invitată la două biserici, cu program de cafea după slujbă, iar o femeie îi sugeră să vină să ajute la sortarea volumelor pentru o vânzare de cărţi la bibliotecă.

Nu era surprinsă de popularitatea lui Jim. Vocea lui emana o siguranţă şi o mulţumire ce izvorau dintr-o liniște sufletească profundă. Şi chiar *era* chipeş, cu pielea bronzată şi părul ondulat şi ochii căprui ca aluna. Prima oară când îi arătase cabana îi spusese că era văduv. Se întreba dacă avea vreo iubită şi ce-ar fi crezut aceasta dacă ar fi aflat că o scotea pe Marina la prânz. Probabil, dată fiind sociabilitatea lui Jim, nu era deloc ceva neobişnuit pentru el.

Întorcându-se la camionetă, văzură că ploaia se mai domolise. Dintr-odată, norii se dădură la o parte şi-i făcură loc soarelui să strălucească.

– Tot mai vrei să mergi în oraş să-ţi iei o umbrelă? o întrebă Jim.

– Sigur că da. Țin minte ce mult plouă pe insula asta.

Marina luă loc din nou pe scaunul din dreapta, coborî geamul şi inspiră profund aerul proaspăt şi curat.

– Sper că nu te superi că întreb asta, dar îmi dai voie să vopsesc pereţii cabanei?

– Desigur, însă nu trebuie să faci asta. Ştiu că zidurile alea au nevoie de puţină strălucire. Pot să mă ocup eu sau să-i pun pe băieţii din echipă să vină când nu eşti acasă.

– O, nu mă deranjează deloc. De fapt, mi-ar face plăcere să vopsesc. Îmi place să pictez pereţi, să văd cum se profilează noua culoare, şi îmi place să fac ceva, să muncesc. E ca un fel de activitate Zen.

El râse.

– Dacă vrei neapărat să faci asta, atunci te rog. Dar lasă-mă să-ţi rambursez din chirie banii pe care îi dai pe vopsea.

– S-a făcut.

– Ai ieşit vreodată în zona de vest a insulei?

Ea scutură din cap.

– Nu cred. Cel mai des mergeam la Cisco sau Dionis, pe plajă.

Jim opri într-un loc de parcare pe bulevardul principal din oraş.

– Am ajuns. Trebuie să mă întorc la muncă.

– Mulţumesc foarte mult pentru prânz! spuse ea întorcându-se cu faţa la el; în acea clipă, ceva se simţea plutind între ei. Tresărind, rosti: Mâncarea a fost delicioasă şi mi-a făcut plăcere să-i cunosc pe toţi prietenii tăi. Poate că am să mă ofer voluntar la bibliotecă. Nu m-am gândit niciodată serios la voluntariat, dar poate că am s-o fac... Strânse ochii, respiră adânc şi apoi îi deschise. Mă bâlbâi.

– Şi o faci foarte bine, rânji Jim. Mă duc la Tuckernuck într-una din următoarele zile. Vrei să vii? Am putea să facem un mic picnic.

– Aha. Ai o barcă?

– Da. O bărcuţă în portul Madaket, nimic elegant. Probabil că miroase a peşte.

– Mi-ar face plăcere să ies cu tine, mărturisi Marina.

– Atunci, aşa facem, îi promise el. Curând!

Marina ieşi din camionetă, îi făcu semn cu mâna şi o porni pe trotuar zâmbind larg.

Capitolul 11

Abbie

– Vezi ce voiam să spun? Lily şi Abbie se uitau pe fereastră pe furiş. Abbie lăsă perdeaua jos.

– Nu are maşină. Tata probabil că a fost de acord s-o ducă undeva.

– Este vremea prânzului. Cred că ies la o întâlnire!

– Şi ce dacă ar fi aşa, Lily? Tata are voie să aibă întâlniri. Abbie păşi desculţă pe hol spre bucătărie. Dormise până târziu şi era lihnită de foame. Deschise frigiderul şi observă conţinutul. Nu e şuncă? Nu-s ouă?

– Tata trebuie să aibă grijă la colesterol, o informă Lily. Iar eu trebuie să am grijă la greutate. Acum suntem o familie pe cereale şi tărâţe.

– Câh! Abbie deschise dulapul şi scoase un bol şi o cană. Unde-i Emma? A ieşit?

– Dacă a *ieşit?* Glumeşti? Ai văzut-o ieri. S-a *aplatizat*. Nu a ieşit din casă de când a venit. Lily se uită cercetătoare la sora ei: Am avut dreptate să te aduc înapoi aici, nu-i aşa?

– Oh, nu ştiu, Lily! Abbie părea agasată. Închise sertarul cu tacâmuri cu şoldul. Oameni buni, voi nu beţi cafea?

– Tata bea. O ţine în uşa frigiderului. Nu mă întreba de ce. Ascultă, trebuie să mă duc cu bicicleta până la revistă pentru o şedinţă de redacţie. Ne vedem mai târziu, bine?

– Stai puţin, Lily. Abbie îi aruncă o privire foarte serioasă surorii ei. Să nu crezi că pot s-o *repar* pe Emma imediat. Trece printr-o perioadă foarte grea, asta e sigur. Dar e matură. Nu pot pur şi simplu să-i pup juliturile şi să sper că totul va fi bine.

– Dar poţi să fii cu ochii pe ea, corect?

– Nu pot s-o spionez douăzeci şi patru de ore pe zi.

În ochii lui Lily lacrimile stăteau ca-ntr-o fântână, gata să izbucnească:

– Nu vreau ca Emma să fie atât de tristă!

Abbie lăsă bolul jos şi traversă bucătăria. O luă pe surioara ei în braţe:

– Nici eu nu vreau să fie tristă, scumpo. Dar uneori viaţa este pur şi simplu grea.

– Dar Emma va fi bine, nu-i aşa?

– Sigur că da. Abbie îşi sărută sora pe frunte şi o scuturǎ puţin: Du-te la muncă. O să fac nişte cafea şi-i duc o ceaşcă sus Emmei.

Abbie bătu la uşa Emmei. Nu răspunse nimeni, aşa că impinse uşa şi intră.

Când erau mici, mama lor le decorase camerele cu o atenție extraordinară la detalii. Camera lui Abbie era galbenă, a Emmei de culoarea levănțicii, iar a lui Lily roz ca floarea de mentă. Un perete al camerei Emmei era plin cu rafturi pe care se găseau păpuşi de toate formele şi mărimile. Abbie şi Lily îşi modificaseră amândouă camerele când crescuseră: prima lipise pe pereţi postere din alte ţări, iar cealaltă prinsese în piuneze poze cu vedete rock şi actori. Însă Emma nu-şi scosese niciodată păpuşile din cameră.

Acum se afla în pat, iar Abbie ştia că era trează pentru că Emma dormea ca o stea de mare, cu membrele aruncate în toate direcţiile, iar acum era pe-o parte, cu faţa la perete, cu pătura trasă până la urechi.

– Ştiu că te-ai trezit. Ţi-am adus nişte cafea. Puse cana Emmei pe noptieră şi se aşează cu propria cană la capătul patului, rezemată de spetează.

Emma nu se mişcă.

Abbie spuse:

– L-am văzut pe tata luând-o pe femeia aia cu maşina şi plecând cu ea. Sorbi din cafea: Nu ştiu de ce e Lily aşa de speriată. Mă rog, este evident

mai tânără decât tata şi nu e de pe insulă. Pe de altă parte însă, de ce n-ar avea tata o iubită?

Fără să se întoarcă, Emma murmură:

– Lily se teme că femeia aia o să-l ia pe tata de lângă noi.

– Păi, e o prostie. Toate suntem mature. Trebuie să ne întemeiem propriile familii. Plus că noi două nici măcar n-am trăit efectiv pe insulă.

– Dar Lily da. Lily s-a întors acasă imediat ce a terminat facultatea.

– Ea spune că vrea să cunoască pe cineva care s-o ajute să primească o slujbă la New York.

– Da, aşa spune. Dar ai vedea-o pe Lily la New York? Ea... Însă cuvintele murmurate de Emma dispărură sub pături.

Abbie o înghionti cu piciorul în spate:

– Întoarce-te! Ridică-te! Nici măcar nu te aud.

Emma nu se mişcă. Abbie îşi vârî piciorul pe sub pătură până la spatele Emmei.

– Opreşte-te! ţipă aceasta.

Abbie nu se opri.

– Doamne, ce mă enervezi! Emma se răsuci şi se ridică în şezut.

– Acum bea-ţi cafeaua! ordonă Abbie.

– Nu o vreau.

– Bea-o oricum.

– Nu, Abbie, vorbesc serios. Nu pot să beau cafea. Orice are cafeină mă transformă într-o ciudată. De exemplu, mă face să alerg pe hol ori să sar pe fereastră.

– Of, Emma!

Emma strânse din umeri:

– Aşa că mi-e mai bine fără cafea. În felul ăsta, vreau doar să zac aici şi să mor.

– Nu-mi place când vorbeşti aşa.

– Atunci nu mai vorbi cu mine. Pleacă!

Abbie o studie pe sora ei, încercând să-i evalueze sănătatea. Emma era mai slabă decât fusese vreodată şi totul la ea era spălăcit: pielea, ochii, părul.

– Arăţi ca Islanda în ianuarie.

Emma pufni:

– E o imagine mult prea optimistă!

– Serios!

– Mă simt ca un rahat de rechin pe fundul oceanului. Am fost mestecată şi aruncată. Nu mi-a mai rămas nimic.

– E groaznic să aud asta. Abbie se aplecă să atingă mâna surorii sale. Draga mea, o să fie mai bine. Îţi aminteşti prin ce-am trecut după ce a murit mama? Şi a fost mai bine pe urmă.

– Nu pentru mama.

– Of, nu ştiu. Poate și pentru mama.

– A fost mai bine pentru mama să fie îndepărtată de cele trei fiice ale ei şi să zacă moartă în pământ?

– Am discutat despre asta, Emma. Nu ştim ce este dincolo. Mama poate că e fericită acolo unde este şi se uită la noi.

– Ei, prostii!

Abbie nu mai voia să mai discute despre mama. Ar fi putut să cadă şi ea într-un loc adânc şi întunecat asemenea surorilor ei, dacă-şi dădea voie. Cel puţin, o scosese pe Emma din apatie şi o înfuriase. Schimbă subiectul. Trebuie să-mi găsesc o slujbă. După cele spuse de tata aseară, vreau să contribui cu ceva bani.

– Cât vei sta aici? întrebă Emma.

– Nu ştiu sigur. Aş putea să stau toată vara. Este perioada în care se câştigă bani pe insulă. Abbie se ridică, îşi puse cana de cafea pe masă şi se uită prin camera Emmei. Valizele erau tot pe podea, cu conţinutul nedespachetat revărsându-se pe margini. Ridică la întâmplare un halat de casă şi înveli una dintre păpuşi în el. Nu am nici o calificare anume. Nu vreau să servesc la mese sau la bar, am făcut asta destul când eram mai tânără. Puse păpuşa la loc, luă o cămaşă aruncată pe scaun şi o atârnă în dulapul de haine. Tu ce vrei să faci?

Emma se băgase din nou în pat:

– Cred că mă culc.

– Nu, prostuţo, ce fel de *slujbă* vrei să-ţi iei?

– Nu vreau să muncesc. Nu vreau să mă mişc. Emma se întoarse cu faţa la perete: Pleacă!

– În cele din urmă va trebui să mănânci, îi aminti Abbie. O apucă de picioare. Ştiu ce facem. Te scot în oraş la prânz. Era greu cu pătura şi cearşaful peste picioarele Emmei, dar Abbie reuşi s-o gâdile.

Dintr-odată, Emma se arcui şi se ridică brusc în pat:

– Opreşte-te! Opreşte-te *dracului* odată! De ce nu înţelegi că vreau să fiu lăsată în pace? *Tu* poţi să pluteşti pe suprafaţa pământului, dar eu nu pot să fiu ca tine. Am dat tot ce-a fost mai bun din mine, am încercat din greu şi am *eşuat!* Pentru mine s-a terminat, Abbie. Tot ce mi-am dorit vreodată s-a dus şi nu există nici o speranţă să se mai întoarcă.

– Emma, ai doar douăzeci şi opt de ani, rosti Abbie domol.

Emma era însă pe culmile furiei.

– Da, şi viaţa mea s-a *sfârşit*! Am muncit cât de mult am putut, m-am luptat, am încercat să fiu deşteaptă, am făcut totul cât de bine am putut şi totul s-a transformat în rahat! Iar dacă asta vor Soarta sau Destinul sau Dumnezeu sau oricine să facă cu mine, atunci ce dracu pot să fac eu? Unii oameni sunt norocoşi, alţii nu sunt. Eu sunt ghinionistă. Cum ar putea să-mi fie mai clar de-atât?

Era atât de pornită încât plângea şi scuipa cuvintele care zburau prin aer.

– Emma, Emma, gânguri Abbie, linişteşte-te, draga mea!

Emma îşi ascunse faţa în palme:

– Mă doare, Abbie. Tot ce fac este să sufăr. Nu pot să pun capăt suferinţei. Sufăr cu fiecare răsuflare. Nu mai vreau să respir. Nu mai vreau să trăiesc.

Abbie încercă să o ia în braţe pe sora ei, dar aceasta se trase înapoi.

– Emma...

– N-am de gând să mă sinucid, nu v-aş face asta ţie şi tatei şi lui Lily. Dar trebuie să-ţi spun, Abbie, nu văd nici un motiv ca să mai trăiesc. Şi nici un mod.

– Cred că trebuie să mergi la un doctor, Emma.

– Nu!

– Ei bine... Abbie nu mai ştia ce să spună. Nu vrei să te vadă tata aşa.

Emma își înghiți lacrimile și se șterse pe față.

– Nu vreau. Lasă-mă în pace o vreme, Abbie!

– Cobori la masă diseară?

– Of, bine.

– Promite-mi. Promite-mi că vei coborî la cină.

– Bine, se lăsă Emma înduplecată. Promit.

Un tremur scutură trupul lui Abbie în timp ce părăsea camera Emmei. Se simţea neliniştită, îngrijorată, ca şi cum lăsase soba în funcţiune şi nu se putea întoarce în casă s-o oprească. Trebuia să *facă* ceva. Se repezi în jos pe scări, apucă cheile de la maşină şi se îndreptă spre magazin. Aveau nevoie de nişte alimente.

La Stop&Shop îşi umplu căruciorul, apoi se aşeză la coada lungă la casele de marcat. În faţa ei, două vizitatoare sezoniere ale insulei se plângeau că nu găsesc persoane care să le ajute. Una avea nevoie de cineva care să se priceapă la computere pentru o slujbă constând în introducerea de date, iar cealaltă avea nevoie de o persoană de companie pentru soacra capricioasă care începea să sufere de degenerescență maculară.

Ascultându-le, o idee îi înflori în minte. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi plăcea mai mult, iar până ajunse la casa de marcat şi apoi cu sacoșele la maşină, deja vorbea singură cu voce tare.

Acasă băgă repede în frigider ce trebuia să stea la rece şi lăsă restul să aştepte. Apucă o bucată de

hârtie şi un creion. Apoi se repezi pe scări în camera Emmei.

– Mi-a venit cea mai bună idee!

Sora ei mormăi şi-şi trase perna peste cap.

Fără să se lase intimidată, Abbie se aşeză pe partea de pat a Emmei.

– Am fost la magazin şi am auzit două femei care discutau între ele că au nevoie de ajutor pe perioada verii; m-am gândit că putem să facem asta şi să adunăm zeci de referinţe de la persoane de pe insulă. Ştim să facem orice, dar nu vrem să ne închidem într-o slujbă de la 9 la 5, cel puţin eu nu vreau, aşa că ascultă-mă!

Îşi drese glasul, apoi citi:

„Aveţi nevoie de o tânără educată şi responsabilă pentru o slujbă temporară? O bonă disponibilă în două ore care să stea cu şapte copii de la două luni la şaisprezece ani? Cineva stilat care s-o ducă pe bunica la biserică sau la teatru? O secretară instant, care să trimită faxuri, e-mailuri, să bată la maşină? Firma Nantucket Mermaids este gata să vă ajute. Referinţe excelente. Garantăm discreţia.“ Ce părere ai?

Emma nu scoase nici un cuvânt.

– Minunat! Ştiam că o să-ţi placă! Mermaids – merm*aids*, te-ai prins[2]? Bine, am fugit la ziar ca să dau anunţul pentru ediţia de săptămâna asta. Pa!

Abbie se grăbi să iasă din cameră fără să tragă uşa după ea. Cel puţin, asta trebuia s-o facă pe Emma să se ridice din pat, măcar ca să-şi închidă uşa.

2 Joc de cuvinte în limba engleză în original, pornind de la termenul *mermaid* (sirenă), care are în compunere cuvântul *aid* (ajutor, asistenţă). (n.tr.)

Capitolul 12

Marina

Joi dimineaţă, Marina merse în oraş. Femeia pe care o întâlnise la Downy Flake îi spusese că sortarea cărţilor avea loc la parterul bibliotecii, ceea ce Marina îşi dădu seama că însemna subsolul. În mod ciudat, se simţea intimidată pe când cobora scările de la parter spre subsol, lucru care oarecum îi făcea plăcere. Cel puţin, nu se simţea vrednică de milă.

Uşa sălii din capătul coridorului era deschisă. Marina văzu stive înalte de cutii cu cărţi şi mese lungi pe care se aflau şi mai multe cărţi. Câteva persoane scoteau volumele din cutii şi le puneau ici şi colo. Totul avea aerul liniştit şi harnic al unui furnicar.

Intră şi se uită după femeia pe care o întâlnise la Downy Flake. N-o zări, dar o femeie firavă pe la cincizeci de ani o văzu pe Marina şi zâmbi:

– Bună. Ai venit să ne ajuţi?

– Da. Bună. Sunt Marina Warren. Am închiriat o căsuţă aici pentru şase luni şi o prietenă a lui Jim Fox mi-a spus că aţi avea nevoie de ajutor.

– A, deci *tu* eşti cea care a închiriat cabana lui Jim Fox! Bine ai venit! Eu sunt Sheila Lester. Şi ne bucurăm *atât* de mult că vrei să participi! Jumătate dintre voluntarii noştri n-au apărut, dar cine poate să-i condamne într-o zi atât de minunată ca cea de azi? Precis sunt pe-afară, înoată sau pescuiesc ori îşi lucrează grădinile, chicoti ea.

Sheila Lester avea un păr grizonant scurt şi ţepos. Peste tricoul de culoarea mărgeanului purta un şnur negru cu o singură mărgea turcoaz care îi accentua şi mai tare albastrul-turcoaz al ochilor. Marina o plăcu de cum o văzu.

– Ei bine, eu pot să vin oricât de des doriţi.

– Asta e foarte bine. Acum, hai să-ţi explic regulile. Cu toate că, aşa cum sunt sigură că ai observat deja, nu e nevoie să fii savant ca să înţelegi. În principal, iei o cutie şi sortezi cărţile din ea, punându-le pe mesele pe care se potrivesc.

Pe bucăţi mari de carton erau scrise, cu litere mari roşii, categoriile: Ficţiune, Non-ficţiune, Cărţi de bucate, Grădinărit, Copii şi Nantucket.

– Ia-o din colţul acela, îi sugeră Sheila, arătându-i un turn de cutii maronii.

Marina se puse pe treabă. Cea mai apropiată masă de ea era deja plină cu volume, aşa că le aşeză alături pentru a face loc unei noi grămezi din cutiile ei. În curând se mişca prin cameră, punând cărţile pe categoriile indicate. Ceilalţi voluntari erau toţi mai în vârstă decât Marina, dar erau plăcuţi şi amuzanţi şi se simţea bine să facă parte din acest grup productiv şi cultivat. Până să-şi dea seama, se făcuse deja amiază.

– Este ora prânzului! anunţă Sheila. Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Marina şovăi lângă masa pe care scria Nantucket.

– Mă întrebam, oare aş putea să cumpăr câteva dintre acestea acum?

– Dacă vrei, poți să le iei cu împrumut, îi spuse Sheila. Adu-le înapoi când te întorci – mai vii aici, nu-i aşa?

– Bineînțeles, o asigură Marina. Luă cinci cărţi în braţe. Ieşind din bibliotecă, se opri o clipă pe treptele late ca să se gândească la această zi. De o parte şi de alta, în umbra gangurilor, se aflau oameni care stăteau şi vorbeau la telefoanele mobile. În grădina Atheneum, oamenii se odihneau pe bănci în timp ce citeau cărţi, mâncau cornete cu îngheţată şi îşi urmăreau copiii care se agăţau de crengile unor meri uriaşi. La colţul străzii se opriseră de vorbă trei femei îmbrăcate în rochii vesele de vară.

O altă femeie traversa strada dinspre poştă; avea părul tuns franţuzeşte, aşa cum îl purta şi Dara pe al ei. Împingea un cărucior cu un bebeluş uriaş.

Marina îşi strânse cărţile la piept, dar săgeata invidiei deja îi străpunsese inima. Ştia că putea să-şi revină după divorţ, chiar şi după pierderea celei mai bune prietene, dar avea să-i ia mult timp să se resemneze cu lipsa unui copil.

O atingere uşoară pe umăr o smulse din gânduri. Se întoarse şi o văzu pe Sheila Lester.

– Vrei să iei prânzul? o întrebă femeia.

– O, sigur!

– Am doar o oră la dispoziţie. Hai să mergem la Fog.

La restaurant se aşezară într-un separeu, se aplecară una spre cealaltă peste masă şi începură să sporovăiască. Marina îi oferi Sheilei o versiune foarte condensată a trecutului ei, dar în loc să împroaşte cu noroi în Dara, Gerry şi divorţ, întoarse firul conversaţiei înapoi spre Sheila. La salatele cu nuci şi afine, Sheila îi povesti despre munca ei.

– Fac coşuri împletite din nuiele în tradiția vaselor-far. Ştii ceva despre acestea?

– Absolut nimic, recunoscu Marina. Povesteşte-mi.

– Vasele-far erau de fapt nişte faruri plutitoare în secolul nouăsprezece, poziţionate în anumite locuri în jurul insulei pentru a avertiza vapoarele de prezenţa unor bancuri de nisip periculoase, astfel încât să nu se piardă în ceaţă şi să le ocolească. Echipajele stăteau în aceste faruri plutitoare vreme de şase luni. Inutil să mai spun că nu aveau televiziune, aşa că făceau lucru manual. Unii făceau cadouri pentru iubitele lor, mici combinaţii complicate de scoici prinse laolaltă pentru a forma un mic tablou. Alţii făceau coşuri, ceea ce necesita multă răbdare la împletirea nuielelor.

Ridică propriul coş, pe care îl purta ca geantă.

– Îţi trebuie multă răbdare să faci unul ca ăsta, admise Marina.

– Da, o aprobă Sheila. Poate vrei să încerci şi tu. Ţin cursuri şi dau şi lecţii individuale.

– O să mă gândesc la asta. Răbdarea nu este chiar punctul meu forte.

După prânz, plecară fiecare pe drumul ei. Marina îşi acordă o stea de aur pentru că şi-a făcut o prietenă şi nu a mai bâzâit şi nu s-a jelit în legătură cu ultimul ei an jalnic. Cealaltă femeie emana un fel de linişte care îi plăcea extrem de mult. Era oarecum asemenea calmului pe care îl emana şi Jim Fox. Amândoi erau atenţi la ea atunci când le vorbea. Nu se uitau peste umărul ei în căutarea a ceva mai bun.

Înapoi în cabană, Marina răspândi cărţile pe măsuţa de cafea şi îi plăcu felul în care coperţile luminau încăperea. Cea cu un decupaj avea o copertă atât de minunată, cu hortensii albastre, încât o sprijini pe masă ca pe un tablou.

Se uită în program. Hotărâtă să nu-şi petreacă viaţa ascunzându-se ca să plângă, parcursese secţiunile de artă şi divertisment ale ziarului şi-şi planificase evenimente pentru întreaga săptămână. Cu siguranţă avea să se ducă, la fiecare în parte. Şi acum, că Sheila îi amintise de toate muzeele de pe insulă, intenționa să le adauge şi pe acelea în program.

Mai era şi insula însăşi. Nu mersese încă să înoate. Se uită în calendarul cu evenimente. Citi: vânzare de carte. Înot. Teatru.

Cea mai apropiată plajă era Jetties, care se afla la o distanţă destul de mare de mers pe jos de la cabana ei. Se hotărî să închirieze o bicicletă. Se schimbă cu costumul de baie, îşi trase un tricou peste el şi-şi puse şlapi în picioare, apoi puse într-o geantă o sticlă cu apă, un prosop, un roman şi cremă de soare. Mergând agale înapoi spre oraş şi spre centrul de închiriat biciclete, îşi dădu seama că era relaxată într-un mod în care nu mai fusese

de mulţi ani. Se gândea la mărgeaua aceea de culoare turcoaz pe care o purta Sheila. Voia şi ea una exact la fel.

Închirie o bicicletă la Young's Bicycle Shop, se urcă pe ea şi se îndreptă spre plajă. Nu mai făcuse asta de ani de zile, dar după câteva momente de nesiguranţă, se trezi că pedala cu uşurinţă, simţindu-se surprinzător de graţioasă şi mulţumită de sine însăşi.

La Jetties îşi încuie bicicleta în locul special amenajat, îşi luă cu ea geanta de plajă şi coborî spre nisip. După-amiaza era strălucitoare, soarele îţi lua ochii la suprafaţa apei, plaja era plină de înotători şi de îndrăgostiţi. Îşi întinse prosopul, îl ancoră cu geanta de plajă şi se îndreptă spre apă.

Înotase aici împreună cu Christie în facultate, și îşi aminti că plaja de la Jetties era foarte lată, iar apa era doar puţin adâncă. Avansă cu greu prin apă şi înotă, la început mai rigid, după care capitulă în faţa valurilor care o legănau încet. Uitase că e imposibil să gândeşti în timp ce înoţi – oceanul îi acapara toate simţurile. Pluti o vreme îndelungată, lovind din picioare, răsfăţată de soarele cald care-i cădea pe faţă.

Înotând înapoi spre plajă, simţi luxul de a fi, în acelaşi timp, obosită fizic şi relaxată. Îşi adună lucrurile şi pedală pe bicicletă înapoi la cabană. Făcu un duş şi se îmbrăcă, mulţumită să constate că prinsese puţin bronz, doar o uşoară strălucire. Fusese o zi bună! Efectuase puţină muncă voluntară, îşi făcuse o prietenă, învăţase ceva despre insulă şi se înviorase înotând.

Îşi puse cartea în poşetă şi o porni pe jos spre oraş. Voia să găsească o bancă în grădina bibliotecii şi să citească până în jur de ora şase, când avea să bea ceva şi să ia cina în curtea interioară la Boarding House, iar apoi intenționa să se plimbe prin oraş până la începerea piesei de teatru.

Îşi dădu seama că era fericită. Se afla acolo şi era vie şi fericită. Iar pentru asta merita să fie recunoscătoare!

Capitolul 13

Lily

Joi seara, Lily stătea pe ultimul rând de scaune la teatru şi scria cât de repede putea, făcând o listă cu numele tuturor celor pe care tocmai îi văzuse la inaugurarea galeriei de la Old South Wharf. Făcuse chiar şi câteva poze cu aparatul ei digital şi credea că mare parte dintre ele erau bune de folosit. Problema era că pe unii îi ştia din vedere de la alte vernisaje, iar ei presupuseseră că Lily le cunoştea numele, aşa că nu mai verificase ca să nu-i insulte. Acum îşi nota cine puteau să fie aceştia şi unde îi mai văzuse în ultimele şase luni de zile.

Oamenii umpleau mica sală improvizată de la subsolul bisericii metodiste. Locurile erau pe nişte bănci, iar ea stătea mereu într-un colţ în spate, de unde putea să vadă pe toată lumea. Nu-i plăcea să meargă singură la evenimente, cu toate că o încântau privirile pe care i le aruncau oamenii când o vedeau preocupată cu tableta şi creionul. Poate că-şi imaginau că era de la un ziar de pe continent.

Ceva îi atrase atenţia. O văzu intrând pe *femeia aia*, chiriaşa. Era zveltă, delicată şi extraordinar de şic într-o bluză cu mâneci lungi de culoare neagră, pantaloni mulaţi negri şi pantofi cu tocuri înalte negri. Părul ei blond drept era prins cu o singură clamă la spate. Era o apariție deosebită, sofisticată fără mare fason, elegantă cu naturalețe. Cu siguranţă femeia era prea stilată, prea sobră pentru tatăl lui Lily. El era un cocktail margarita la un grătar de peşte. Femeia asta arăta ca un martini la operă.

Şi eu ce sunt? se întrebă Lily, uitându-se dispreţuitor la rochia ei de vară înflorată, cu fusta încreţită. Sunt o Shirley Temple incorigibilă, hotărî

ea, o băutură prea dulce garnisită cu bucăţele siropoase de fructe. Doamne, purtase rochia asta şi în liceu! Dar ştia că avea să fie cald la teatru, iar garderoba ei era atât de limitată, încât trebuia să recicleze totul. Plus că se plictisea în ținutele simple. În adâncul sufletului ei, tânjea să poarte haine şi bijuterii ţipătoare, extravagante, care să strige „priveşte-mă!“ Poate acum, că i se întorseseră ambele surori, Lily avea să-și poată păstra ceva bani din salariu pentru haine şi să-i dea ceva mai puţin tatălui pentru mâncare şi utilităţi. Nu stătuseră niciodată de vorbă despre asta. Pur şi simplu îi oferise banii, iar el îi luase. Dar desigur, dacă ea n-ar fi locuit acasă, ar fi trebuit să plătească chirie şi să-şi cumpere alimente; ştia asta. Nu ştia prea bine dacă îl ajuta pe tatăl ei sau dacă îl făcea să cheltuiască bani cu ea. El plătea asigurarea la Vechitură...

Luminile se stinseră. Se aprinseră reflectoarele de pe scenă. Lily îşi concentră atenţia asupra piesei.

Vineri dimineaţa, Lily luă o gură de ceai cu gheaţă şi se îndreptă spre treptele abrupte ale scărilor din fundul casei care duceau în pod.

– Bună, puştoaico, îşi vârî Abbie capul în pod de pe scară. Ce faci aici sus?

– A, răscolesc după nişte haine vechi, îi spuse Lily. Am nevoie de niște ținute pe care să le port la evenimentele unde merg şi cred că mai sunt haine de-ale mamei aici sus.

Abbie urcă şi se opri în mijlocul podului cu mâinile în şold.

– Dumnezeule mare! Sunt tone de nimicuri aici! Ce dezordine! Ochii îi căzură pe o cuvertură de pat din bumbac cu nişte spirale turcoaz şi albastre. Of, Doamne! Mama arunca asta peste şezlongul din dormitorul lor ca să ascundă rupturile şi petele făcute de bietul Rover. Asta poate, cu siguranţă, să meargă la Lucruri Vechi.

– Nu te grăbi aşa, o sfătui Lily absentă. Căuta printre nişte rochii atârnate pe umeraşe.

– Păi, o vrei? Nu prea o văd potrivindu-se în deco- rul tău.

– Nu o vreau. Îmi schimb stilul. Gata cu fluturaşii galbeni şi rochiile de vară cu margarete. Îmi trebuie ceva negru.

– Sună destul de Gothic. Credeam că asta a fost o fază în adolescenţă.

– Nu Gothic, aiurito. Sofisticat. Apoi, îngustându-şi privirea spre sora ei, spuse: Nu mai rânji. Pot să fiu *şi eu* sofisticată.

– Sigur că poţi, replică Abbie fără nici o urmă de bunăvoinţă în voce.

Lily desfăcu fermoarul la o husă de haine şi se uită înăuntru:

– Câh! Vechea haină de blană a bunicii! De ce mai păstrăm asta?

– Pentru că, răspunse Abbie, iar vorbele îi erau înăbuşite de o cutie asupra căreia se aplecase, familia asta este una psihotic de încăpăţânată. Parcă nu putem să aruncăm nimic. Uite, de exemplu! Vechiul nostru joc de Scrabble.

– Minunat! Du-l jos. Poate jucăm într-o zi ploiasă.

– Nu, *nu putem*, deoarece – nu-ţi aminteşti? Lipsesc câteva litere. L-am adus sus aici, pentru că... ce? Am crezut că va produce la loc literele printr-o magie? Dumnezeule, suntem o familie ciudată.

– Nu, Abbie, am crezut că putem să folosim literele rămase pentru un alt joc, cum ar fi Căutarea de Comori sau jocuri de spionaj ori aşa ceva.

– Ei bine, merge la gunoi! Abbie îl puse peste o grămadă de lucruri aruncate acolo.

Lily îngenunche lângă un cufăr plin cu animăluţe de pluş.

– Presupun că şi unele dintre astea trebuie să dispară. Vreau să spun, putem să păstrăm câteva

pentru copiii noştri – eu vreau să-mi păstrez păpuşile pentru copiii mei –, dar unele sunt de-a dreptul păduchioase şi murdare. Ridică un iepure lung cu o ureche ruptă şi un ochi lipsă. Nici măcar nu-mi amintesc de ăsta, tu îţi aminteşti?

Abbie se uită la iepure.

– Nu. Aruncă-l.

Era chiar drăguţ că puteau petrece un timp împreună acolo sus. Lily îl iubea pe tatăl lor, dar dusese dorul companiei pe care i-o ofereau surorile ei. Nu ar fi recunoscut cu voce tare, însă îi fusese în special dor de Abbie. Evident, asta se întâmpla mai ales pentru că atunci când Lily avea şapte ani şi mama lor a murit, Abbie fusese cea care a intrat în rolul matern. Lily înţelegea asta. Discutase cu diverși consilieri şi terapeuţi, citise cărţi. Dar nu era *dependentă* de Abbie. Abbie fusese plecată aproape doi ani, la urma urmei. Iar Lily îşi croise propriul drum în viaţă. Dar pur şi simplu, cu Abbie în preajmă, Lily se simţea... ei bine, mai puţin singură.

– Abbie? se auzi vocea Emmei de la baza scărilor. Abbie, am primit două telefoane.

– Vino sus! strigă Abbie, cu capul într-un dulap.

Emma urcă încet scările. Se aşeză în vârf, cu picioarele pe ultimele trepte.

– Ce faceţi, oameni buni, în pod? E saună aici!

Abbie îi explică:

– Facem curat. Ia uite ce mizerie!

Făcu semn cu braţele:

E ridicol!

– De ce faceţi acum curat în pod? întrebă Emma.

Abbie strânse din umeri:

– De fapt, nu ştiu. Eu am urcat pentru că am văzut uşa deschisă şi Lily era aici.

– Iar eu am urcat aici ca să caut nişte haine, spuse Lily. M-am săturat de garderoba mea. Am nevoie de nişte haine mai sofisticate. Şi ştii că nu-

mi permit nimic din magazinele de pe insulă, mai ales vara.

Spre surprinderea lui Lily, Emma dădu din cap:

– S-ar putea să am nişte lucruri pe care le poţi folosi. Va trebui să le mai strâmtăm, eşti ca o vrăbiuţă.

Lily simţea cum o cuprinde un val de bucurie:

– Vai, Emma, ar fi super!

– Ce-i cu apelurile telefonice? se interesă Abbie, aruncând o grămadă de cearşafuri vechi pe podea.

– O femeie a sunat în legătură cu o bonă sau îngrijitoare. Părea grăbită. Celălalt telefon era de la Sandra Bracebridge. Soacra ei este Millicent Bracebridge, ţi-o aminteşti? O femeie în vârstă care era implicată în toate organizaţiile locale. Ei bine, acum are aproape nouăzeci de ani şi-şi pierde vederea, iar Sandra vrea pe cineva care să-i citească liliacului bătrân.

– Chiar a numit-o pe soacra ei liliac bătrân? vru Abbie să știe.

– Mă rog, nu, dar nu-ţi aminteşti? Millicent Bracebridge a fost mereu o femeie oarecum malefică.

– Despre ce vorbiţi voi două acolo? întrebă Lily, uitându-se de la o soră la cealaltă.

– A, nu ţi-am spus? Abbie se aşează pe o grămadă de haine. Eu şi Emma începem o nouă afacere. Nantucket Mermaids. Facem orice fel de slujbe ciudate pentru care suntem angajate. Anunţul a apărut în ziarul de ieri.

– Aha, îşi muşcă Lily limba. Iată-le din nou pe cele două surori ale ei partenere, o pereche. Îşi adună curajul şi întrebă: De ce nu mi-aţi spus şi mie despre asta?

– Draga mea Lily, spuse Abbie, pentru că tu ai deja o slujbă, şi din cele spuse de tine, te ţine foarte ocupată.

Lily se simţi puţin mai bine.

– Ai dreptate, aşa este. Adică, de asta am şi urcat aici. Am nevoie de mai multe haine pe care să le

port la toate evenimentele la care trebuie să merg. Totuşi, se gândi ea, ar fi fost frumos dacă cel puţin ar fi inclus-o în conversaţie. Avea să rămână mereu bebeluşul familiei, dar oare ele nu vedeau că nu mai era un *bebeluş*?

– Sper să găseşti ceva, spuse Abbie. Mai târziu te ajut să duci lucrurile de dat la magazinul de caritate. Acum trebuie să mă răcoresc puţin.

– Vin şi eu curând, îi spuse Lily.

Coborând scările podului, Emma şi Abbie discutau despre cum să-şi programeze interviurile, de la cine să ceară referinţe şi cum să-şi împartă între ele slujbele. Păşiră în hol împreună, cu vocile îngemănate ca viţa-de-vie. Lily rămase singură, ţinând în mână un slip vechi.

Capitolul 14

Abbie

De afară, casa semăna cu oricare alta, cu şindrile gri şi gard scund de lemn. Abbie intră pe aleea din plăci de piatră şi hotărî că hortensia albastră, trandafirii roz cățărători şi ghivecele cu petunii multicolore erau atât de perfect aşezate, îngrijite şi tunse, încât curtea trebuie să fi fost în grija unui profesionist.

Uşa albastră de la intrare era deschisă. Abbie ezită, apoi ciocăni. În timp ce aştepta, studie decorul. Casa fusese renovată şi decorată cu o perfecţiune strălucitoare în stilul Nantucket, totul era albastru cu alb şi simplu. De o simplitate scumpă! Doar în holul de la intrare zări două carpete lucrate manual de la Claire Murray, o masă de epocă pe care se afla un urcior cu hortensii şi o pictură în ulei de Pamela Pindell deasupra mesei din hol. Suvenire marine se înşirau de-a lungul scării şi câteva coşuri împletite erau aşezate decorativ lângă uşi, ducând la camera de zi şi spre spatele casei.

Vestea bună, îşi aminti Abbie, era că oamenii ăştia îşi permiteau să o plătească bine.

Strigă:

– E cineva?

Auzi voci nervoase venind din spatele casei. Aşteptă un moment de linişte, apoi strigă din nou:

– E cineva?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Howell, du-te şi vezi cine e la uşă. Harry, este ultima ta şansă. Mami pleacă.

Din partea din spate a casei apăru unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care îi văzuse Abbie vreodată. Înalt, lat în umeri, cu părul de culoarea nisipului peste frunte şi ochi albaştri tulburători.

Avea undeva în jur de treizeci de ani. Iar faptul că părea jenat şi ezitant îl făcea şi mai atrăgător.

– Ah, bună ziua, scuze, suntem în toiul unei... desigur, ţi-ai dat seama de asta, nu-i aşa? Avea un creion prins după ureche. Purta pantaloni scurţi şi o cămaşă în dungi alb-albastre cu nasturii încheiaţi greşit.

– Sunt Abbie Fox. Îi zâmbi, aranjându-şi postura şi ţinând capul sus. Voia să pară încrezătoare, competentă. Am venit pentru slujba de bonă sau îngrijitoare.

– Slavă Domnului! Intră, intră! El ezită, părând derutat. Vino să-l cunoşti pe Harry.

Abbie îl urmă pe hol şi apoi în bucătărie. Era imensă, strălucind de ultimele noutăţi în materie de frigider, cuptor şi plită de inox. Pe blatul de marmură se găseau toate aparatele de bucătărie la care te puteai gândi.

În mijlocul încăperii stătea o femeie îmbrăcată într-un costum în dungi bleumarin cu alb şi pantofi cu tocuri înalte bleumarin. Părul de culoare închisă era tuns drept la nivelul bărbiei şi se mişca tot în acelaşi timp, ca satinul negru.

– Bine, Harry. A venit bona. Mami pleacă. Mă întorc peste patru nopţi. Dacă nu mă laşi să îţi dau un pupic acum, nu vei mai primi pupic de la mami mult timp.

Abbie urmări privirea femeii. Sub masă se afla un băieţel cu părul scurt blond. Era îmbrăcat într-un slip de baie şi cizme de cowboy şi ţinea în mână un cal mare de plastic. Nu-i răspunse mamei, ci continuă să privească furios în podea.

– Bine. Femeia se întoarse şi o inspectă rapid din cap până-n picioare pe Abbie. Tu eşti Abbie? Am verificat referinţele pe care mi le-ai trimis pe e-mail. O să te descurci. Ţi-am făcut nişte liste, iar Howell poate să-ţi spună cum este programul.

Afară se auzi un claxon.

– Mi-a venit taxiul, spuse femeia. Ridică o frumoasă geantă de piele neagră şi o luă spre uşa

de la intrare.

Howell o urmă.

Abbie rămase singură în bucătărie. Se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu faţa spre băiat.

– Eu sunt Abbie. Tu trebuie să fii Harry.

Băiatul nu răspunse, dar Abbie văzu cât de tare îşi strângea calul, cum i se albiseră degetele, cât de înverşunat strângea fălcile, aşa cum ar fi făcut un om mare ca să se abţină să nu izbucnească în plâns.

– Ştii ceva? Ai doar patru ani. Ai voie să plângi atunci când mama ta pleacă la muncă.

Harry nu clipi.

Howell reveni în bucătărie şi se aşeză pe podea lângă Abbie.

– Ei bine, băiete, suntem doar noi doi acum, îi spuse fiului său. O, şi acum a venit şi Abbie. Abbie, călăreşti?

– Nu, dar am o prietenă care călăreşte. Are un grajd de cai la Hummock Pond Road. Are trei cai. Howell dădu din cap încurajând-o să continue, ceea ce Abbie şi făcu. Unul dintre ei are pielea ca de căprioară, cu coama şi coada albe. Şi unul este un Appaloosa. Zări tensiunea risipindu-se puţin din trupul copilului în timp ce-i vorbea. Ştii ce este un Appaloosa?

Răspunsul lui Harry fu să-şi strângă şi mai înverşunat fălcile. Tatăl lui răspunse în loc:

– Nu. Ce este un Appaloosa?

– Este un cal indian cu pielea pătată. Unii sunt închişi la culoare cu pete mari albe ici şi colo, iar alţii sunt pătaţi ca un leopard.

– Ai putea să-l duci pe Harry cu maşina acolo într-o zi să-i vadă? sugeră Howell.

– Hm, da, sigur. Aş putea. O să fie amuzant! Se uită pe furiş spre Harry. Nici un răspuns.

– Să-ţi spun ceva, Harry, i se adresă Howell. Cred că toţi avem nevoie de puţină înveselire acum, că mami s-a întors la muncă, aşa că hai să

ieşim şi să luăm câte un cornet cu îngheţată. Se grăbi să-i explice lui Abbie: este prea devreme pentru un cornet cu îngheţată, şi trebuie să avem grijă să nu-i dăm prea mult zahăr, cel puţin asta fac *eu*, dar uneori regulile trebuie încălcate doar un piculeţ, corect?

– Corect, fu de acord Abbie.

– Ceea ce-mi aduce aminte că Sydney ţi-a lăsat şi ţie câteva pe masă.

– Câteva ce?

– Ei, reguli. O listă de reguli. Cred că o să ţi se pară foarte, hmm, cuprinzătoare. Îşi îndreptă din nou atenţia spre fiul său. Îngheţată? De căpşune sau de vanilie? Poate de fistic.

Harry nici nu se clinti.

– Ştiţi ceva? Mi-ar plăcea să văd camera lui Harry.

– Ţi-ar plăcea? Păi Harry...

– Pun pariu că Harry va rămâne exact unde este. N-o să i se întâmple nimic.

Howell deschise gura, ca pentru a o contrazice, dar apoi o închise fără să spună nimic.

– Sigur. Vino, am să-ţi arăt camera lui.

Abbie se ridică şi îl urmă pe bărbat afară din bucătărie, pe hol şi apoi în sus pe scări. Prima uşă de pe partea stângă ducea la o fermecătoare cameră de copil, decorată pe teme maritime în albastru şi alb. Pe un perete erau prinse rafturi pline cu jucării şi jocuri, majoritatea despre piraţi, bărci şi balene.

– Povestiţi-mi despre Harry, spuse Abbie.

Howell nu păru să se simtă în largul lui.

– Este un băieţel minunat. Isteţ şi iubitor. Dar sensibil şi încăpăţânat. Dacă îl laşi singur nu îl faci să iasă de sub masă.

Abbie îşi trecu mâna peste jucării, luând de pe raft o caracatiţă de pluş şi un far din lemn.

– Este supărat că mama s-a întors în oraş să lucreze?

– Corect! Mereu a fost un copil încăpăţânat, dar în ultima vreme a devenit, ei, cred că ai putea să-i spui sfidător. Adică, mereu i-a plăcut rutina, iar acum, recunosc, s-a schimbat mult ordinea stabilită. A avut aceeaşi bonă cam un an, dar în primăvara asta ea s-a măritat şi s-a mutat. Iar soţia mea tocmai a devenit partener la firma de avocatură la care lucrează şi are mult mai mult de muncă; în plus, este prinsă într-un caz de divorţ foarte mediatizat. Este foarte stresată şi grăbită la maximum şi ne-am gândit că dacă ne petrecem vara aici va fi bine pentru Harry.

– Locuiţi aici tot timpul? întrebă Abbie.

– Păi, *eu* locuiesc, desigur! Mă rog, sunt norocos că firma îmi permite să lucrez acasă, cu toate că nu pot fi disponibil în fiecare moment, cum vezi. Fac parte din personalul care se ocupă de sănătatea şi siguranţa mediului la Franklin Pharmaceuticals. Trebuie să fac un raport foarte important pentru care am termen limită 1 septembrie, aşa că vara asta este una „pe viaţă şi pe moarte“ pentru mine. Dar pot să lucrez acasă, aşa că pot să fiu cu Harry în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Adică, vreau să fiu, dacă poţi să te ocupi de orele de după-amiază.

– Aveţi nevoie şi de menaj?

– Nu cred. Avem o echipă de curăţenie care vine de două ori pe săptămână. Ce avem nevoie, cred, este cineva care să cumpere alimentele, să ducă lucruri la curăţătorie, să spele, lucruri de genul acesta. Din nou, cred că Sydney a acoperit foarte cuprinzător toate îndatoririle în lista ei.

– Bine! Abbie simţea nevoia să se întindă şi să-i încheie corect nasturii la cămaşă lui Howell. În schimb, apucă un cal de plastic de pe raft. De ce nu vă întoarceţi la treabă, iar eu merg în bucătărie, citesc lista doamnei Parker şi îl supraveghez pe Harry? Să văd dacă-l păcălesc să iasă de sub masă şi să coborâm la plajă.

– Ăăă, bine, da, însă mai e ceva: n-o să tragi de el ca să iasă, aşa-i?

– Sigur că nu!

– Adică, Sydney uneori îşi pierde răbdarea – Dumnezeule, nu vreau să spun că îi face rău vreodată copilului! Dar vreau să spun, dacă *trebuie* să ajungem undeva... însă ea e mama lui.

– N-o să trag de el, promit, îl reasigură ea. Stau acolo jos şi toată ziua, dacă trebuie.

– Bine. Asta e bine. Howell ieşi pe hol. Camera aceea de acolo este biroul meu. Acolo lucrez. Dar dacă ai nevoie de ceva, absolut orice, vino şi ciocăneşte la uşă, în regulă? Nu mă deranjează să mă întrerupi.

– Am înţeles, îi zâmbi Abbie. Bine, am plecat pe podeaua din bucătărie.

– Iar eu am plecat la muncă. Dar Howell nu se clinti. În schimb, o ţintui cu privirea pe Abbie, ca şi cum ar mai fi vrut să-i spună ceva.

A fost o clipă, se gândi Abbie, ca altele pe care le cunoscuse, când ea şi un bărbat se priveau şi erau prinşi în încleştarea emoţionantă a atracţiei reciproce.

Uau! Stai puţin! Era nebună? El era însurat. Tocmai o cunoscuse pe soţia lui. Roşie în obraji, Abbie se rupse din vrajă şi se grăbi să coboare scările spre bucătărie, strigând:

– Pe mai târziu!

Harry îşi schimbase poziţia. Acum stătea întins pe burtă în spatele mesei și își plimba calul înainte şi-napoi în galop. Când apăru Abbie, înțepeni în loc.

Abbie se aşează pe burtă alături de băiat. Îşi puse calul paralel cu calul lui Harry, la numai câţiva centimetri distanţă. Harry întoarse brusc capul, astfel încât să se uite în direcţia opusă.

Abbie îşi plimbă calul înainte şi-napoi pe podea scoţând din gură sunete specifice.

– Bine, Licorice! E timpul pentru prânz. Uite nişte fân!

– Tunet! Îl cheamă Tunet!

Abbie zâmbi către sine însăşi.

– Bine, Tunet, spuse ea, vino aici şi-ţi voi da o grămăjoară bună de fân proaspăt.

Vreme de o oră, stătu întinsă pe podea, plescăind cu calul de plastic împrejur, vorbindu-i băiatului, vorbind cu calul în tot felul de nechezări. Harry nu vorbi cu Abbie, dar treptat începu să-şi plimbe propriul cal pe podea, unduindu-l printre picioarele mesei. Pe Abbie o durea gâtul, aşa că se răsuci, stând acum întinsă pe spate. Îşi strânse genunchii şi îl făcu pe Tunet să urce încet, cu multe sforţări şi icnete, muntele pe care îl formau picioarele ei.

– Muntele ăsta este atât de înalt! pufăi ea cu cea mai bună voce baritonală pe care o putu găsi – se gândea că Tunet trebuia să aibă o voce masculină. Dar ştiu că pot să ajung în vârf. Trebuie doar să continui.

Îşi dădu seama că şi Harry se întorsese pe spate şi o urmărea. Încet, îşi conduse calul în sus pe picior şi îl făcu să se odihnească pe genunchiul ei.

– Ihaaaaa! necheză ea. Am reuşit! Puse calul într-o poziţie triumfătoare, făcându-l să se ridice pe picioarele din spate. Ihaaaa! Sunt Tunet, regele cailor!

Howell intră în bucătărie. Îi zâmbi lui Abbie, care se simţi ridicolă stând întinsă pe spate.

– Vreau doar să iau o apă minerală din frigider. Howell se ghemui pe vine la nivelul puștiului. Ce faci?

Harry se întoarse pe o parte, cu spatele la tatăl său.

– Este o zi însorită şi caldă, Harry. Nu vrei să mergi la plajă cu Abbie?

– Putem să luăm şi caii cu noi, propuse Abbie. Putem să facem un staul pentru cai din nisip. Şi un şopron.

Harry scutură din cap.

– Poate mâine, spuse Abbie calmă. În orice caz, o să-i ia mult timp lui Tunet să coboare de pe muntele ăsta.

– Tunet pare cam singurel acolo sus, remarcă Howell.

– Ştiu, fu de acord Abbie. Cu siguranţă ar fi frumos dacă Tunet ar avea un prieten cu care să facă tot felul de lucruri.

Howell spuse:

– Harry, ce crezi? Ar vrea Vijelie să urce muntele cu Tunet?

Harry nu răspunse.

– Păi, se resemnă Howell, cred că o să-mi iau apa şi o să mă întorc la treabă.

Abbie îl aşteptă să plece pentru a putea începe coborârea dramatică a lui Tunet de pe muntele piciorului.

– Tunet este obosit, o să se culce puţin. Iar eu mă duc să îmi iau ceva de băut. Mi-e sete.

Se ridică, îşi scutură pantalonii scurţi şi deschise frigiderul. Era aproape gol, cu excepţia unor sucuri şi băuturi răcoritoare.

– Vrei nişte suc, Harry?

Nici un răspuns.

Luă o apă minerală pentru ea şi turnă într-un pahar nişte suc de afine pentru Harry.

– Poftim, se aplecă ea ca să pună paharul de suc aproape de Harry.

El nu reacționă.

Se rezemă de bufet în timp ce bea apa, uitându-se afară la ziua însorită. Se întreba dacă putea să-l convingă cumva pe Harry să iasă măcar în curtea din spate.

– Trebuie să merg la toaletă, spuse ea. Vin imediat.

Găsi o toaletă de serviciu lângă bucătărie şi intră şi ieşi în câteva minute. Când se aşeză din nou pe podea, văzu că paharul de suc al lui Harry era gol. Harry era pe-o parte, cu ochii închişi, şi dormea dus.

Capitolul 15

Emma

– Bine, spuse Sandra Bracebridge, ai venit la timp.

Stăteau pe trotuarul din faţa reşedinţei Bracebridge, o impunătoare clădire cu arhitectură în stil grecesc, cu o verandă largă în faţă şi coloane. Proprietatea era protejată de ochii lumii de un gard de fier forjat cu vârfuri ascuţite ca nişte lănci.

Emma se forţă să zâmbească. Citise undeva că fiinţele umane răspund asemănător la stimuli precum zâmbitul, căscatul, plânsul, aşa că făcea un fel de experiment.

Dar nu, Sandra Bracebridge nu-şi mişcă buzele. Era posibil ca femeia să nu aparţină speciei umane. În timpul scurtului interviu pe care-l suportase mai devreme Emma cu Sandra Bracebridge, cealaltă femeie rămăsese impasibilă de parcă ar fi fost atinsă de paralizie. Şi din ce aflase, Millicent Bracebridge, la optzeci de ani şi luptându-se cu diverse infirmităţi, avea să fie chiar şi mai puţin prietenoasă.

Millicent Bracebridge, îi spusese Emmei nora ei, căzuse iarna aceasta şi-şi fracturase şoldul şi nu mai reuşise să meargă niciodată după operaţie. La optzeci şi opt de ani, asistase la înmormântarea soţului şi a majorităţii prietenilor ei, iar durerea cauzată de artrită şi de alte maladii minore o făcea irascibilă. Acum degenerescenţa maculară care o chinuise ani de-a rândul îi înrăutăţise vederea. Şi avea tendinţa să trăiască în trecut, ceea ce o îngrijora pe Sandra. Soţul Sandrei, fiul lui Millicent, murise cu câţiva ani în urmă, iar Sandra avea grijă de bătrână. Nu voia ca soacra ei să o ia razna. Millicent nu ar fi tolerat internarea într-un

azil şi, mânată de mândrie, îi dăduse avocatului drept de decizie asupra bunurilor sale, alături de instrucţiuni clare în scris că dacă va trebui să fie vreodată instituţionalizată, era obligatoriu să fie dusă într-un sanatoriu privat la Cape sau Boston, în nici un caz în Nantucket. Îi spusese Sandrei că nu dorea ca aceia care o cunoscuseră atunci când se afla în culmea gloriei să o vadă infirmă.

Familia Bracebridge era una dintre familiile fondatoare din Nantucket. Colecţia de obiecte de artă şi meșteșugărești a lui Millicent Bracebridge era, potrivit zvonurilor, foarte scumpă şi semnificativă. Emmei nu-i venea să creadă că urma să lucreze pentru una dintre vechile legende ale insulei, o femeie bogată şi de seamă dintr-o familie importantă din Nantucket. Dintre diferitele slujbe pe care le acceptase până atunci, aceasta părea cea mai interesantă.

Acum o urma pe Sandra Bracebridge sus pe scările largi, pe verandă, şi apoi în casă, pe uşile mari. Dalele de piatră albe şi negre din foaier erau acoperite cu carpete orientale foarte preţioase, iar din tavan arunca lumină strălucitoare un candelabru de cristal. Într-o cutie de cireş ticăia un pendul antic, cu faţada decorată artistic cu soarele, luna şi planetele. O pictură în ulei reprezentând un vapor la vânătoare de balene ocupa aproape un perete întreg.

– Uau, făcu Emma cu respiraţia tăiată. Ce încăpere magnifică!

Sandra o ignoră şi merse în living.

– Millicent? Am venit.

Emma o urmă pe angajatoarea ei într-o cameră mare, plină cu tot felul de antichităţi. Tablouri în ulei în rame sculptate cu migală se întindeau pe toţi pereţii. Cutii lucrate cu minuție din os de balenă erau aşezate pe poliţa şemineului. Lângă fereastră se aflau şapte coşuri de Nantucket de diferite mărimi, iar mânerele înnegrite stăteau mărturie pentru vârsta lor. Pe măsuţe se aflau

lămpi Tiffany şi vaze decorative de valoare. Era evident că nici un copil nu avea voie să intre în această încăpere, unde o singură mişcare neatentă putea să producă un dezastru.

– Millicent? Ea este Emma Fox. A venit să-ţi citească.

Millicent Bracebridge stătea într-un scaun cu rotile, cu o pătură în carouri peste picioare. Părul alb era tuns ca al unei vedete de cinema din anii ’40, strâns în şuviţe egale. Era îmbrăcată într-un costum de lână uşoară cu o broşă de diamant la guler şi ciorapi grei de dantelă în pantofii cu tocuri înalte.

– Păi, dă-mi voie să mă uit puţin la tine, spuse Millicent, făcând un gest de nerăbdare.

Emma veni mai aproape de scaunul cu rotile. Sandra îi spusese să se îmbrace conservator; soacra ei nu prea aproba stilul vestimentar din ziua de azi, care expunea vederii o suprafaţă prea mare de piele. Astăzi purta o cămaşă albă, pantaloni lungi kaki şi sandale. Era foarte cald afară, dar în această încăpere cu tavanul înalt şi cu draperii grele care ascundeau soarele, căldura era moderată, cu toate că umiditatea era apăsătoare.

– Bună ziua, doamnă Bracebridge, rosti Emma.

– Apleacă-te ca să te pot vedea. Am degenerescență maculară. Cu toate astea, dacă vii mai aproape, pot să văd părţi din tine.

Emma se aplecă ascultătoare. Făcând asta, prinse parfumul bătrânei, un amestec de pudră de talc şi aromă uşor floral.

Millicent Bracebridge întoarse uşor capul, părând că-şi îndreaptă ochii negri spre faţa Emmei.

– Eşti o fată foarte drăguţă. Ia cartea aceea de acolo şi citeşte-mi câteva propoziţii.

– *Moby Dick!* exclamă Emma. Mi-a plăcut la nebunie cartea asta! Deschizând-o la prima pagină, începu să citească.

După câteva propoziţii, Sandra Bracebridge o întrerupse:

– Este în regulă, Millicent? Eşti mulţumită de felul cum citeşte?

– Este foarte bine, dădu ea din mână. Continuă. Nu-ţi face griji.

– Baia este pe hol, îi spuse Sandra Bracebridge Emmei. Iar bucătăria e în spatele casei, dacă ai nevoie de un pahar cu apă, sau e posibil să fie ceai cu gheaţă în frigider.

– Sandra, fata nu e imbecilă, interveni Millicent, cu vocea tăioasă.

– În regulă, atunci. Sandra se aplecă să o sărute pe frunte pe bătrână. Trei ore, da? o întrebă pe Emma.

– Da, confirmă aceasta.

Sandra părăsi încăperea şi o clipă mai târziu se auzi uşa de la intrare închizându-se. Emma luă cartea *Moby-Dick* şi se aşeză pe un colţ al canapelei.

– Mă auziţi de aici, doamnă Bracebridge? întrebă ea.

– Foarte bine, mulţumesc. Dar înainte de a începe, aş vrea să iei o altă carte. Vezi vitrina cu geam din colţ? Pe raftul de sus, în stânga, vei găsi Agatha Christie, *Crimă pe terenul de golf*.

Emma se supuse. Deschise uşa vitrinei, găsi cartea şi se întoarse pe canapea.

– Am luat-o.

– Bine. Acuma, este foarte important. După ce citeşti în fiecare zi, trebuie să pui la loc cartea exact unde ai găsit-o.

– Aha. În regulă. Aşa am să fac.

– Vezi tu, din cauza Sandrei. Îşi face griji pentru mine. Îi e teamă că devin senilă. Că mă pierd în trecut. Şi un mic secret: chiar mă pierd în trecut. Cât de des pot. Îmi place foarte mult acolo. Dar Sandra ştie că am citit deja opera Agathei Christie de câteva ori. Nu vreau să o alarmez şi se va alarma dacă îi spui că-mi citeşti Agatha Christie. Aşa că ăsta va fi secretul nostru, în regulă?

Emma rânji:

– Cu siguranţă! Mă pricep foarte bine să ţin secre- te! Eu...

Millicent îi tăie vorba:

– Tot ce mă interesează este să păstrezi secretul *meu*. Acum, te rog, citeşte!

Şi Emma citi.

După treizeci de minute, Emma se scuză şi merse să aducă ceai cu gheaţă pentru ea şi pentru Millicent. Ceaiul oferea tonicitatea necesară; încăperea caldă şi întunecată, cu toate carpetele greoaie, canapelele îmbrăcate cu cuverturi de lână în pătrate şi cu antichităţi peste antichităţi începea să i se pară Emmei claustrofobică. Din stradă nu pătrundea nici un sunet, nu se auzea nici un copil râzând, nici o pasăre cântând. Doar ticăitul pendulei din hol oferea un contrapunct vocii Emmei. Citind, se trezi că dă glas diferit feluritelor personaje, foloseşte accentul francez pentru detectivul belgian, un accent britanic pompos pentru Hastings şi voci înalte, emoţionate, pentru femei. Recompensa ei era când o vedea pe Millicent zâmbind ori de câte ori vorbea Poirot. Emma continua să citească, oprindu-se doar atât cât să-şi umezească gâtul cu ceai, şi în curând pendula bătu ora patru după-amiază.

– Este timpul să plec, doamnă Bracebridge, spuse ea.

– Foarte bine, pune un semn unde ai rămas. Este un semn de carte pe vitrină. Trebuie să ţii minte la ce rând ai rămas pe pagină. Nu-mi place să scrii pe cărţi cu creionul sau pixul.

– Doriţi să vă mai aduc ceva înainte de a pleca? întrebă Emma după ce puse cartea la loc pe raftul ei.

– Sunt în regulă. Doamna Bracebridge căută pe măsuţa de lângă ea până găsi telecomanda. Am să ascult televizorul până când vine fata care-mi aduce cina şi mă ajută să merg la culcare.

– Bine, atunci, ne vedem mâine. Aceeaşi oră, aceeaşi frecvență.

Doamnei Bracebridge îi plăcu asta.

– Da. Aceeaşi oră, aceeaşi frecvență.

Ieşind la lumina soarelui, Emma strânse din ochi. Aerul proaspăt o revigoră, o readuse în prezent. Stătu o clipă acolo, bucurându-se pur şi simplu că vede o familie mergând cu bicicleta pe stradă, copiii zornăind din clopoţei şi râzând. Un bărbat cu părul lung, negru şi ondulat îşi plimba pudelul negru, ferestrele caselor de-a lungul străzii străluceau de culoare. Cerul albastru, iluminat de soarele de aur, arunca parcă un baldachin luminos peste copaci şi acoperişuri. Vara. Cât de greu trebuie să fie să pierzi toate astea, se gândi Emma.

Sandra Bracebridge îi spusese Emmei că dacă avea să observe cel mai mic semn de senilitate, trebuia s-o informeze imediat. Emma zâmbi. Din punctul ei de vedere, dorinţa doamnei Bracegridge de a se bucura de iubita ei Agatha Christie era doar un semn de sănătate mintală.

Era timpul să meargă cu maşina la Surfside pentru a lua patru copii, să-i însoțească la magazinul de alimentație sănătoasă Annye's ca să-şi aleagă orice doreau să mănânce la cină şi să-i ducă acasă la Sconset. Tatăl din familia Bennett era încă la Londra cu afaceri, iar mama era prinsă cu tot felul de angajamente mondene, aşa că o plăteau pe Emma ca şofer şi femeie pentru tot ce era nevoie în fiecare după-amiază târziu, pentru două ore. Cei patru copii erau gălăgioşi şi se ciondăneau, dar după liniştea de mormânt de la reşedinţa Bracebridge, Emma primea cu bucurie zarva. Ajunși în fața casei, puștii se împingeau şi se îmbrânceau unul pe altul, ţipând în timp ce se chinuiau să-şi croiască drum afară din maşină.

– Luaţi-vă prosoapele, copii! le aminti Emma. Şi genţile de plajă!

Uitase că era la fel de invizibilă ca o muscă pentru ei. Se căţără pe bancheta din spate a SUV-ului şi adună prosoapele îmbibate cu apă. Le duse împreună cu una dintre genţile de plajă în spatele

casei. Mai făcu încă două drumuri ca să aducă toate catrafusele şi mâncarea. Odată ce totul a fost scos din maşină, se duse în spatele curţii să scuture nisipul din prosoape înainte de a intra în casă pe uşa din spate, mergând direct la spălătorie. Îndesă prosoapele în cuvă şi porni ciclul de spălare, apoi merse în bucătărie şi începu să golească genţile de plajă şi răcitoarele. În timp ce lucra, o auzea pe doamna Bennett încercând să îi înfrâneze pe copii, care se aflau în camera comună a familiei, cu televizorul dat tare.

Emma tocmai terminase cu lăzile frigorifice când Jody Partridge intră pe uşa din spate ca să-şi înceapă tura de bonă de seară. Jody era o insulară în vârstă de aproape patruzeci de ani, căsătorită, şi cu doi copii.

– Cum sunt nebunii? o întrebă pe Emma.

Emma îşi şterse mâinile pe un prosop de bucătărie.

– Nebuni! Distracţie plăcută!

Se grăbi să iasă din casă.

Avea o întreagă oră liberă înainte de următoarea slujbă, de bonă la un cuplu care stătea la un hotel modest. În timp ce conducea maşina înspre oraş, încerca să-şi amintească ce mâncare mai rămăsese acasă. Nu îi era foame. Uitase cum era să-ţi fie foame. Dar nu-şi amintea când mâncase ultima oară şi tremura din cauza glicemiei scăzute.

Oare ce făceau Duncan şi Alicia acum? Poate că se plimbau prin Public Garden, ţinându-se de mâini şi bucurându-se de aerul plăcut de vară înainte de a se întâlni cu prietenii pentru cina la Taj. Prietenii trebuie că erau bogaţi, ca Alicia, şi probabil că în timp ce mai zăboveau la desert, discutau despre concedii... o, nu. *Nu!* Duncan şi Alicia nu aveau de gând să vină la Nantucket în concediu, nu-i aşa? Familia lui Duncan avea o casă de vacanţă în Maine. Cu siguranţă aveau să meargă acolo. Pe de altă parte, lui Duncan îi plăcuse insula Nantucket. Îşi făcuse mulţi prieteni

aici şi multe contacte. Dacă se întâmpla cumva ca Emma să fie în plină activitate, împingând un cărucior de bebeluş prin oraş sau alergând într-un magazin să cumpere ceva pentru un client, cu părul încreţit de transpirație, şi să dea nas în nas cu Duncan şi Alicia plimbându-se pe străzi în toată perfecţiunea cuplului lor?

Era un gând de coşmar. Îi tăia răsuflarea. Iar acum, că îşi imagina acest lucru, nu-şi mai putea scoate din cap scena. Ca o fază care se repetă din nou şi din nou, umplând-o de groază.

Capitolul 16

Lily

În acea seară, familia Hennerson organiza o petrecere de binefacere pentru viitorul candidat la fotoliul de senator. Avea să fie o adunare cuprinzându-i pe cei mai bogaţi oameni care-şi petreceau vara pe insulă. Era exact genul de eveniment unde putea să întâlnească pe cineva. Pe El. Aşa că voia să *strălucească*.

Dar înfăţişarea ei pur şi simplu nu se aduna. Lily era cât pe ce să izbucnească în plâns, stând în mijlocul dormitorului, înconjurată de toate rochiile şi fustele şi bluzele pe care le avea. Le încercase pe toate, în toate combinaţiile posibile, dar nici una nu *funcţiona*. Voia să arate sofisticată. Voia să arate *fabulos*. Voia să poată pur şi simplu să iasă în oraş şi să-şi cumpere o rochie nouă.

Emma avea genul de haine la care jinduia Lily. Haine de pe continent. Mătase fină şi materiale delicate, scumpe şi subtile. Şi Emma se oferise deja să-i împrumute nişte ținute de-ale ei.

Lily merse în camera Emmei. Patul nu era făcut, dar în sfârşit îşi despachetase valizele. Lily îşi vârî nasul în dulapul de haine şi ieşi cu o cămaşă de mătase transparentă de culoarea măslinei verzi care avea să se combine exploziv cu părul ei roşcat. O luă în camera ei şi o probă. Splendid! Era perfectă. Își puse o pereche de pantaloni trei sferturi de mătase crem, îşi atârnă de urechi o pereche de cercei şi-şi vârî picioarele în sandale cu tocuri înalte. În regulă. De fapt, era foarte drăguţă. Îşi zîmbi în oglindă. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost cucerit!

Auzi voci în bucătărie. Bine. Veniseră surorile ei. Se grăbi să coboare scările. Abia aștepta s-o vadă. Abia aștepta să le vadă fețele când aveau să

audă că va intra în reşedinţa fabuloasă a familiei Hennerson!

Abbie şi Emma erau la bucătărie. Emma scotocea printr-un dulap, în timp ce Abbie era ghemuită şi căuta în sertarul de legume al congelatorului.

– Unde-i tata? întrebă Abbie.

Emma răspunse:

– A ieşit la pescuit. Va lua cina la Henry's.

– Untul de arahide s-a terminat, spuse Abbie. Şi a mai rămas doar o felie de pâine care e tare ca piatra.

Lily se postă în uşă, cu un şold înainte, ca un fotomodel:

– Ta-da!

Faţa lui Abbie când o zări pe Lily nu era plină de admiraţie, ci de iritare.

– Lily, nu ai fost tu ultima persoană care a luat micul dejun azi-dimineaţă?

– Păi, poate că da. Şi ce-i cu asta?

– Şi ai folosit ultima felie de pâine pentru prăjit, corect?

– Păi, de ce nu? Sincer...

– Deci n-ai observat că n-a mai rămas pâine? Nu ţi-a trecut prin minte că trebuia să mergi să cumperi pâine? Ca să nu mai zic de fructe, cereale, lapte, iaurt?

Nerăbdătoare, Lily contraatacă:

– De ce trebuia să cumpăr eu? Sunteţi aici acum. Şi voi mâncaţi aici.

Emma se alătură discuţiei, încrucişă mâinile şi se uită la Lily:

– Doar pentru că suntem aici nu înseamnă că trebuie să fii din nou bebeluş.

Lily pufni:

– Ei, asta este o răutate!

Abbie spuse pe un ton raţional:

– Haide, Lily. Eu şi Emma lucrăm. Plecaserăm deja de acasă şi munceam când tu dormeai încă.

– Şi eu muncesc! De fapt, trebuie să plec chiar acum la muncă! Ura felul în care o tratau surorile ei, de parcă ele erau adulţi, iar ea era un copilaş prostuţ şi fără speranţă.

– Aşteaptă o clipă, spuse Abbie. Iei Vechitura?

– Desigur. Petrecerea este sus, pe Cliff Road. N-aş putea să merg pe jos până acolo în pantofi cu tocuri înalte!

– *Lily!* Acum Abbie era nervoasă. Mă bazam pe ea. Sunt bonă de seară la o familie din Monomoy.

– Poţi să mergi cu bicicleta acolo, protestă Lily.

– Monomoy este mai departe decât Cliff Road, susţinu Abbie.

– Nu mult mai departe, şi apoi, nu poţi să-mi ceri *să merg cu bicicleta* la o petrecere de binefacere în hainele bune!

– Dar tu îmi ceri să merg eu cu bicicleta la Monomoy după ce am muncit toată ziua!

Lily încrucişă braţele defensiv:

– Păi, nu ştiam asta, nu-i aşa?

Vocea Emmei era calmă şi serioasă când interveni:

– Lily, ştii că avem slujbe. Ţi-am spus despre asta. Eu şi Abbie ne-am trezit la ora şase şi am muncit toată ziua. Tu ai dormit până la Dumnezeu ştie ce oră şi ai avut toată ziua liberă, corect?

Lily insistă:

– Programul meu de muncă e diferit de al vostru.

– Ai avut toată ziua liberă, repetă Emma. Ţi-a trecut măcar prin cap să cumperi alimente? Dădu din mâini în jurul ei. Cu siguranţă nu ţi-a trecut prin cap să faci curat în bucătărie. Ce-ai făcut astăzi, Lily? Stai, nu-mi spune, ştiu ce-ai făcut! Ai fost la plajă, nu-i aşa?

– Nu înţelegeţi. Trebuie să mă menţin bronzată pentru slujba mea. Nu vreau să arăt palidă ca... Intrase la colţ şi nu ştia cum să mai iasă.

– Ca noi celelalte? sugeră Abbie. Noi, restul, care suntem prea ocupate să muncim toată ziua ca

să mai putem sta lungite pe plajă să facem băi de soare?

– Bine, îmi pare *rău!* le-o reteză Lily. Poate că trebuia să cumpăr alimente. Le cumpăr mâine. Dar acum trebuie să plec. Strângerea asta de fonduri e o chestie importantă. Sunt norocoasă că am primit o invitaţie de presă. Of, nu mai fiţi aşa rele cu mine! Dacă plâng, îmi stric rimelul.

– Bine, du-te, cedă Abbie. Mă duc eu la cumpărături după ce termin cu tura de seară. Stop&Shop este deschis toată noaptea acum.

– Stai! spuse Emma făcând un pas spre Lily. Aceea este bluza *mea?*

Când Emma își continuă înaintarea, Lily se simţi dintr-odată ca Cenuşăreasa din filmul lui Disney, cu cele două surori vitrege care năvălesc asupra sa, rupându-i hainele până le transformă în zdrenţe.

– Voiam să *te întreb*, se bâlbâi ea. Nu am nimic drăguţ de îmbrăcat, şi petrecerea asta e o chestie foarte importantă, şi ştiam că n-ai nevoie de ea în seara asta, o, te rog, nu mă pune s-o dau jos, nu am nimic sofisticat...

– Nu te mai purta ca un personaj din Dickens, îi ceru Emma. Du-te şi poart-o sănătoasă! Trebuia doar să ceri înainte. Şi, de fapt, poţi s-o păstrezi. Ţi se potriveşte mai bine decât mie.

– Oh, Emma, mulţumesc! Chiar îmi vine bine?

Dar Emma îi întorsese spatele.

– Ascultă, Abbie, am de stat cu nişte copii chiar în oraş, la mică distanţă de aici. Mă opresc eu la Grand Union la întoarcere şi iau nişte lapte şi pâine pentru micul dejun de mâine.

– Minunat, Emma. Mulţumesc! Abbie se uită la ceas. Facem mâine-dimineaţă o listă de cumpărături ca să ne ajungă pentru o săptămână sau măcar pentru câteva zile.

– Trebuie să plec, spuse Lily încet.

Abbie nu-i răspunse. Era pe vârfuri, căutând pe cel mai înalt raft al dulapului:

– Nu avem nici o supă la plic sau *orice* în casa asta? Mor de foame!

Lily se grăbi să iasă pe hol, apucă cheile de la Toyota şi ieşi. Se simţea groaznic, vinovată pentru că ar fi putut să cumpere alimente în cursul zilei – nu era bine că lui Abbie îi era foame şi n-avea ce să mănânce; şi în acelaşi timp furioasă pentru că nu totul era vina ei. În definitiv, Abbie călătorise în afara ţării, era supercompetentă, n-avea cum să moară de foame, voia doar s-o facă pe Lily să se simtă prost şi vinovată, pentru că iată-le din nou, cele două surori mai mari ale ei făcând front comun, perechea perfectă, întorcând spatele prostuţei de soră mai mică.

Porni radioul în timp ce conducea spre Cliff Road, sperând că muzica rock o va ajuta să-şi schimbe starea de spirit ursuză. Era o seară superbă, caldă, şi chiar dacă mergea doar în interes de serviciu, totuşi avea să ia parte la una dintre cele mai elitiste petreceri de pe insulă. Găsi adresa pe o stradă deja plină de decapotabile, Hummeruri şi maşini sport. Trebui să meargă la trei străzi distanţă ca să găsească un loc de parcare. Grăbindu-se spre poartă, îşi imprimă un mic legănat în mers, pentru eventualitatea în care o privea cineva.

Un tânăr chipeş în smoching stătea la uşă şi verifica invitaţiile. Se alătură mulţimii de oameni care intrau în casă şi apoi ieşeau pe terasa din spate, cu vedere spre ocean. Între timp, se surprinse într-o oglindă. Îi plăcea cum îi cădea părul lung şi roşcat peste umeri. Arăta *bine*.

Dar nu la fel de bine ca restul femeilor prezente. Se plimbă de colo până colo, aruncând un zâmbet în dreapta şi stânga şi aşteptând o ocazie ca să înceapă o conversaţie, uşor intimidată de ceilalţi musafiri. Toate femeile erau bronzate şi strălucitoare, cu părul drept prins la spate în cozi simple de cal sau în cocuri, iar în jurul gâtului le atârnau diamante, smaralde şi safire în

aranjamente spectaculoase. Hainele lor o făceau să ia foc de invidie. Unele purtau haine de designer, ale căror fuste măturau podeaua, cu bluze cu spatele gol, corsaje asimetrice sau bustiere prinse cu şiraguri de mărgele. Altele purtau tunici atât de scurte, încât picioarele lor zvelte păreau că nu se mai termină. Puţine aleseseră să se îmbrace în pantaloni, şi de ce-ar fi făcut-o? Era vară, era vremea să-şi arate gambele lungi şi suple.

Opreşte-te! îşi ordonă Lily. Trebuia să muncească.

Mai întâi, poate ceva de băut ca să-şi tempereze emoţiile. Îşi croi drum spre bar, la capătul terasei.

– Bună, Lily, o salută barmanul.

Lily rămase cu gura căscată.

– Jason! Ce faci aici?

– Ce ţi se pare? Lucrez, spuse el, în timp ce îi punea gheaţă într-un pahar.

– Credeam că eşti antreprenor în construcții, îngăimă fata. Nu-i venea să creadă cât de atrăgător era în blugi negri şi cămaşă albă încheiată la toţi nasturii, cu mânecile suflecate. Antebraţele îi erau atât de musculoase, umerii atât de laţi. Părul castaniu era tuns periuţă şi nici nu era de mirare că avea un ten foarte bronzat.

– Constructor ziua, barman seara. Am multe talente. Cu ce să te servesc?

Lily se uită peste masă.

– A, perfect, ai Prosecco. Asta aş vrea, te rog.

– Aşadar, ai venit pentru rubrica ta din revistă?

Ştia despre rubrica ei? Lily roşi.

– Corect. Luă o înghiţitură de vin spumant. Iată de unde-mi vine curajul, îi mărturisi, ridicând paharul. Trebuie să abordez oameni care-mi sunt absolut străini şi să-i întreb dacă pot să le fac fotografii şi să le notez numele. Uneori e amuzant, dar alteori sunt ofensaţi.

– Nu-mi pot imagina pe nimeni să fie altfel decât drăguţ cu tine, Lily, spuse Jason.

– Ai fi surprins.

– De fapt, nu cred că o să fiu surprins. Adu-ţi aminte, lucrez pentru astfel de oameni.

Ca pentru a-şi demonstra punctul de vedere, un bărbat mai în vârstă îmbrăcat într-o bluză sport albastră trânti paharul pe masă.

– Încă unul, îi ordonă lui Jason, apoi se întoarse cu spatele la bar, scrutând mulţimea.

Jason îşi drese glasul:

– Aţi dori scotch, domnule?

– Exact! răspunse bărbatul fără să se uite măcar la barman.

Jason luă un pahar curat, puse în el câteva cuburi de gheaţă, adăugă scotch şi i-l întinse bărbatului care îl smulse şi plecă fără vreun cuvânt de mulţumire.

– Ţi-am demonstrat? îi zâmbi el lui Lily.

Ea dădu din cap afirmativ.

– Totuşi, este doar o slujbă, îşi flutură ea degetele şi se strecură prin mulţime.

Ştia că gazda dorea să fie fotografiată; discutase cu ea în urmă cu câteva zile. Doamna Hennerson era o figură familiară în paginile mondene şi nu-i luă mult lui Lily s-o găsească prin mulţime. Bătrâna îl luă pe candidatul la Senat şi amândoi pozară amabili în timp ce Lily le făcu câteva fotografii. După aceea, încurajată de vin, fata îşi adună curajul şi se plimbă prin mulţime în timp ce se prezenta străinilor, stătea de vorbă cu ei, le făcea fotografii şi le nota cu grijă numele.

– Hei, prinţeso, fă-mi o favoare.

Lily tocmai se strecura cu greu printre două grupuri de oameni când auzi vocea joasă, aspră. Se uită spre capătul terasei. Acolo se afla o femeie mai în vârstă, într-un vârtej de purpură şi diamante. Probabil că avea în jur de şaptezeci de ani, dar era evident că trecuse prin multe liftinguri faciale şi Botox şi Dumnezeu mai ştie ce altceva, astfel încât faţa ei părea ciudat de lipsită de vârstă şi, în acelaşi timp, ciudat de diferită, ca şi cum ar fi

venit de pe altă planetă şi doar se costumase în fiinţă umană.

– Cu mine vorbeaţi? întrebă Lily.

– Da, cu tine. Femeia îi întinse paharul. Mi s-a uscat gâtlejul. Adu-mi încă unul.

Uşor insultată, Lily ezită:

– Nu sunt...

– Ştiu că nu eşti chelneriţă, dar am nevoie de o băutură şi nu am energia să mă lupt prin mulţime. Adu-mi o băutură şi te las să-mi faci o fotografie. Redactorului tău o să-i placă să aibă o poză cu mine, crede-mă. Şi am să-ţi spun şi cine e cine în mulţimea asta.

– În regulă. Lily se întinse să-i ia paharul. Ce beţi?

– Gin martini. Spune-i barmanului că nu vreau nici măcar să se gândească la cuvântul vermut. Doar două cuburi de gheaţă, nu mai mult. Umple-l până sus.

Abia terminase cu instrucţiunile, că doi bărbaţi mai în vârstă apărură lângă ea.

– Dragilor! strigă ea la ei. Daţi-mi o ţigară înainte să mor!

Lily îşi croi drum din nou la bar, îi explică lui Jason cum să pregătească băutura, apoi îl întrebă:

– Ştii cumva cine este femeia aceea în roşu?

– Dumnezeule, da! Este Eartha Yardley. Soţi fără număr şi bani fără şir.

– Aceea este Eartha Yardley? Arată atât de bătrână!

– Chiar este bătrână. Trebuie să aibă aproape optzeci de ani. Cea mai recentă bârfă este că are un iubit mai tânăr – un iubit cu mult mai tânăr.

– Măi, să fie! Lily ridică paharul pentru doamna în roşu. Mai bine îmi umpli şi mie un pahar!

– Sigur, spuse Jason. Dar Lily, doar un cuvânt de avertizare. Ai grijă ce spui în preajma ei. Are reputaţia unei bârfitoare fără milă.

– Mulţumesc, Jason. Am să ţin minte asta. Luă şi paharul de Prosecco pentru ea. Ne vedem mai

târziu.

– Bine.

Lily se întoarse cu spatele la el.

– Vrei să ieşim împreună într-o zi? Poate la sfârşit de săptămână?

Ea aproape că scăpă din mâini ambele pahare.

– Oh, Jason, mi-ar plăcea foarte mult!

– Te sun eu! spuse Jason, apoi îşi concentră atenţia asupra unor invitate care aşteptau să primească niște pahare de vin.

Lily se strecură înapoi la Eartha Yardley. Vara asta începea să devină dintr-odată mult mai interesantă.

Capitolul 17

Marina

Marina stătea în soarele dimineţii cu o cană de cafea într-o mână şi o pensulă în cealaltă, contemplându-şi munca. Colorase pereţii cabanei într-un albastru pal, de Caraibe. Îi plăcea ritmul în care acoperea pereţii cu vopsea, felul în care totul se schimba atât de repede, din câteva mişcări de pensulă.

Puse jos cana de cafea şi îngenunche pe ziarele pe care le desfăcuse ca să protejeze podeaua de stropi. Vopsind atent pe lângă plintă, îşi lăsă gândurile să plutească în derivă.

Era începutul lui iulie. Se afla acolo de o lună şi estima că nu se descurcase prea rău. Nu rămăsese aproape de suferinţă, ci îşi croia drum ieşind în lume, făcând diverse lucruri. Participa la multe conferinţe, piese de teatru şi concerte. Dădea o mână de ajutor şi la bibliotecă. Chiar îşi făcuse o prietenă în Sheila Lester.

Se hotărâse să meargă la atelierul Sheilei ca să înveţe să confecţioneze coşuri împletite. Avea să fie o bună metodă de a se disciplina. Nu era genul de îndeletnicire cu care fusese obişnuită – care consumă multă energie, cu miză mare. Necesita statornicie şi răbdare, iar asta o făcea să constituie o provocare pentru ea. Avea s-o înveţe cum să se mişte cu uşurinţă prin lume.

Şi îşi cumpărase o mică bicicletă. Pedala până pe partea insulei dinspre oceanul Atlantic şi înota aproape în fiecare seară. Apoi se plimba pe plajă, adunând la întâmplare scoici şi pietricele şi privind în zare, la oceanul vast şi indiferent, şi-şi lansa întrebarea către Soartă:

Ce rost am eu pe acest pământ? De ce mă aflu aici?

Nu avea copii, deci nu acesta era scopul ei în viaţă. Soţul o părăsise, aşa că ea nu se afla pe pământ ca să-i ofere susţinere perechii sale. Îşi vânduse partea ei din afacere. Deci ce rost avea ea?

Nu se aştepta să iasă din ocean o creatură care să ţină o pancartă cu răspunsul ei. Dar spera să ajungă la un răspuns înainte să părăsească această insulă şi să se întoarcă acasă.

Viaţa ei părea mai mult în construcţie, nu arăta ca o ruină sau ca un proces oprit din evoluţie.

Chiar avea nevoie să încetinească ritmul. La început fusese neglijentă, împroşcând vopsea pe pervazuri şi pe podea când plesnea cu pensula pe perete. A trebuit să se ia singură de ceafă şi să se scuture, la nivel metaforic, amintindu-şi că nu trebuia să se grăbească. Graba era un obicei de care putea să se debaraseze – *trebuia* să se debaraseze.

În timp ce nivela albastrul pal cremos pe perete, înţelese, dintr-odată, că toată viaţa încercase să ajungă *acolo*. Se grăbise într-*acolo*, acel loc mitic în care traiul era împlinit şi fericit, iar acum acel *acolo* dispăruse. Îşi dorise numai lucruri normale, credea ea: o casă, un soţ, copii, serviciu şi mulţi bani.

Ei bine, avea o mulţime de bani. Iar dacă asta nu era suficient ca să-şi facă o viaţă, tot era ceva de care putea să fie mândră. Nu-i fusese dat gratis nici măcar un capăt de aţă; câştigase tot ce avea. Nu câştigase Oscarul şi nici nu zburase pe Lună, ci împreună cu Gerry pusese bazele unei agenţii de publicitate şi o dezvoltase, făcând din ea o afacere înfloritoare. Purtase nişte haine fantastice şi făcuse nişte vacanţe exotice. Se scrisese despre ea în ziare şi reviste şi jurnale ale profesiei. Locuise într-un apartament splendid, cu o privelişte de vis.

Aşadar fusese, de fapt, *acolo* tot timpul?

Nu. Pentru că voise copii. Dacă ar fi fost să aibă o familie, *acolo* ar fi trebuit să fie. Dacă ar fi avut

o familie, afacerea ar fi putut să dispară şi ea tot s-ar fi considerat *acolo*.

Fusese o persoană bună, era destul de sigură de asta. Nu torturase animale, nu furase de la bătrâni, nu poluase apele. Şi atunci de ce Soarta îi refuzase cea mai dragă dorinţă? Făcuse ceva greşit şi era pedepsită? Nu-şi putea imagina asta.

Se auzi un ciocănit la uşă, luând-o prin surprindere. Cu grijă, puse pensula în echilibru pe cutia cu vopsea, se ridică şi merse la uşă.

Era Jim Fox.

– Sper că nu te întrerup.

Strălucirea soarelui o făcu să clipească.

– Nu, deloc. Zugrăvesc. Vrei să vezi? Se dădu un pas în spate pentru ca el să poată intra.

Un bărbat atât de mare într-o casă atât de mică.

– Bună treabă! Frumoasă culoarea. Dar hai, azi e o zi mare. Am crezut că vrei să mergi la plimbare cu barca.

– Mi-ar plăcea foarte mult! Se uită în jos la pantalonii scurţi şi tricoul pătat de vopsea. Să mă schimb?

– Poate vrei să-ţi pui un costum de baie.

– Bună idee. Şi ce să iau cu mine?

– Putem să luăm ceva de pe drum.

– Atunci, în regulă. Doar spăl pensula şi mă schimb.

– Ne întâlnim la camionetă.

Marina se simţea liniştită în timp ce spăla pensula în chiuveta din bucătărie. Jim era mai în vârstă decât ea – nu putea să-şi dea seama exact cu cât – dar astăzi, în boxerii de înot şi tricou, nu încăpea îndoială că era într-o formă fizică foarte bună. Avea antebraţe mari şi coapse uriaşe, musculoase şi păroase. Doar faptul că se gândea la coapsele lui o făcu să chicotească asemenea unei adolescente.

Îşi puse cel mai conservator, cel mai puţin cochet costum de baie, un Speedo albastru, îşi trase un tricou şi pantaloni scurţi peste el, îşi

strecură picioarele în şlapi şi-şi găsi geanta de plajă, pe care o ţinea pregătită de plecare, cu loţiunea de plajă, sticla cu apă, un prosop mare şi o carte înăuntru. Se grăbi să iasă din cabană ca o şcolăriţă când se încheie cursurile în ultima zi înainte de vacanţă.

În maşină, pe Madaket Road, Jim îi arătă pista specială pentru biciclete, şi Sanford Farm cu aleile minunate pentru plimbare, şi Long Pond unde se adunau băieţii ca să prindă crabi. Barca lui Jim, o balenieră Boston de peste nouă metri lungime, se legăna molcom în portul Madaket. Jim o ajută să pășească înăuntru, puse genţile de plajă şi răcitoarele cu mâncare, se postă în spatele volanului şi porni motorul. Marina îşi scoase tricoul, se unse cu loţiune protectoare de plajă şi se așeză în capul oaselor, lăsând soarele să o atingă, în timp ce barca îşi croia drum afară din port în apele mai sălbatice.

Briza era potolită, iar marea strălucea ca nişte plăci lustruite de safir. În depărtare, bărci cu pânze îşi croiau drum pe linia orizontului, iar silueta distinctivă a unui vas de pescuit se contura în zare. Motorul bărcii torcea ca o felină şi chiar şi oceanul părea mulţumit.

O plajă îngustă ieşea în afară de pe ţărmul estic al insulei Tuckernuck. Deja vreo două bărci fuseseră trase aproape de mal. Jim și-o ancoră pe a lui şi săriră în apa de mică adâncime, cu genţile pe umeri. Valurile leneşe îi loveau pielea înfierbântată de soare. După ce-şi stabiliră un loc pe nisip, se duseră înapoi în apă. Jim înotă mult mai departe în larg; era un înotător viguros, cu lovitura de braţ puternică. Deci aşa îşi făcuse muşchii, se gândea Marina. Ea nu era atât de sigură pe sine, aşa că înotă pe lângă ţărm şi petrecu mult timp plutind pe spate, cu ochii închişi, în vreme ce razele soarelui îi străluceau pe pleoape.

După un timp se întoarseră pe plajă şi se aşezară pe pătură ca să ia prânzul. De la radioul cuiva

plutea în aer o muzică plăcută şi o altă barcă trecu încet pe lângă insulă. Pâinea era proaspătă, densă şi savuroasă, iar apa îmbuteliată era delicioasă ca un vin de calitate.

– Oasele mele s-au transformat în gelatină, îi spuse Marina.

– Culcă-te puţin.

– Cred că nu am de ales, murmură ea. Se întoarse pe burtă, îşi încrucişă braţele, puse capul jos şi adormi într-o clipă.

Când se trezi, soarele era mai sus pe cer. La numai câţiva metri, Jim dormea cu şapca trasă pe faţă. Marina îl studie şi îi plăcu trupul lui puternic de muncitor. Apoi, ruşinată că se holbase la el, se ridică şi merse pe plajă, mutându-şi privirea spre marginea apei. Se opri ca să ia de jos o scoică mare cu dungi, un schelet de echinoderm şi un ciob de sticlă de cobalt. Nisipul îi şoptea sub tălpi, iar oceanul părea că respiră. Luă de jos o midie irizată, cu cele două părţi încă prinse una de alta, şi o scoică-papuc de culoarea fildeşului. Poate că ar fi fost o idee să facă un suvenir din ele, se gândi ea. Avea nevoie de un recipient totuşi, îşi dădu ea seama când se întoarse de-a lungul ţărmului. Avea mâinile pline.

Jim se trezise.

– Ai găsit nişte comori, spuse el, şi îi dădu o cutie goală tip Tupperware, cu capac potrivit.

– Mulţumesc. E aşa de linişte aici!

– Astăzi este, răspunse Jim. Mai înotăm o dată, apoi trebuie să ne întoarcem.

Cât dură parcurgerea domoală a canalului spre port, Marina rămase fascinată cu ochii la apa mării, iar când îşi puneau lucrurile în camioneta lui Jim declară:

– Simt că tocmai mi s-a făcut o lobotomie.

Jim râse:

– Semnul unei zile perfecte!

Porni radioul pe un post de rock uşor în timp ce conducea înapoi spre oraş.

– N-am nici cea mai mică idee cât este ceasul, murmură ea.

– Contează?

– Ştii, cred că de fapt nu contează.

Când ajunseră pe alee, Marina spuse:

– Jim, a fost o zi minunată. Îţi sunt recunoscătoare!

– Şi mie mi-a plăcut.

– Ascultă, aş vrea să te răsplătesc cumva – lasă-mă să te invit la o cină pregătită de mine.

– Păi... rosti el ezitând, şi obrajii prinseră o uşoară culoare roşiatică – sau poate era doar o strălucire după tot soarele zilei. Păi, bine. Nu te deranja prea tare.

– Vineri seară e bine?

– Este foarte bine.

– Mulţumesc încă o dată, repetă ea.

Jim luă cutia frigorifică din portbagajul camionetei şi se îndreptă spre casă. Marina îşi ţinea geanta de plajă. Înapoi în căbănuţa ei, îşi scoase colecția de scoici şi le întinse pe masă. Fiecare scoică avea un rotocol sau dungi într-un stil particular. Se aşeză pe un scaun şi începu să aranjeze cochiliile după modele, făcând din ele trandafiri şi ghirlande, şi după o vreme îşi dădu seama că mintea ei era atât de plină de frumuseţe că nu mai era loc de cuvinte.

Capitolul 18

Abbie

Plaja Jetties era la doar câteva străzi de reședința familiei Parker, însă îi dăduseră voie lui Abbie să ia SUV-ul ca să-l ducă pe Harry la plajă, ceea ce era un lucru bun, pentru că Harry era aşa de mocăit încât nu ar mai fi ajuns niciodată la plajă pe jos. Abbie nu mai văzuse niciodată un copil mic care să se mişte atât de încet.

Vineri după-amiază, Abbie se așeză în genunchi pe nisip, ajutându-l pe Harry să construiască un castel complicat. Potrivit instrucţiunilor amănunţite ale lui Sydney, îl unsese din belşug cu loţiune de plajă, ca să nu se ardă. Îi strânsese bine pe cap o pălărie de soare. Potrivise umbrela de plajă deasupra trupușorului copilului şi îl acoperise cu un prosop de plajă când trăsese un pui de somn după gustare, se plimbase încolo şi-ncoace pe plajă cu el şi încercase să îl convingă să intre în mare mai mult decât până la glezne, dar atât de multă apă şi toţi copiii care ţipau şi se împingeau sărind în valuri îl speriau.

Din când în când, câte un copil voia să se joace cu Harry, dar cu fiecare astfel de ocazie Harry se retrăgea rapid pe prosop şi se strângea ca o gânganie. Conştientă de privirile critice pe care le schimbau celelalte femei, Abbie voia să-şi lipească o pancartă pe care să scrie: *eu sunt bona, nu mama!* Apoi se mustra singură pentru vina de a nu revendica băieţelul în faţa lor. Ştia că băiatul făcea tot ce putea. Nu credea că era ceva foarte grav, dar era ciudat. Avea de gând să stea de vorbă cu tatăl copilului despre el, însă deocamdată nu se ivise ocazia.

Acum, treaba cu care o însărcinase Harry era să scufunde o găletuşă în ocean şi să aducă apă

pentru a uda nisipul, să fie tocmai bun pentru construcţie. Castelul perfect de alături, deja înmuiat, i se părea lui Harry prea aproape de pericolul valurilor. Construise un castel lucrat cu migală şi foarte întins, completat cu şanţ de apărare şi pod mobil. Avea multă răbdare. Dacă ceda un zid, îl studia din toate unghiurile înainte de a începe reconstrucţia.

Abbie avu o idee:

– Ştii ceva, Harry? Am să construiesc un mic ocol pentru cai! Dar imediat se corectă: cavalerii nu le numeau ocoale, ştiu. Nu ştiu cum le ziceau.

– Ţarcuri poate, propuse Harry. Da, ar fi un loc bun pentru cai. Poate ar fi bine să construim şi un mic şopron acolo, ca să aibă unde să se adăpostească de soarele fierbinte.

– Încep cu ţarcul, se angajă Abbie.

– După ce termin cu zidul ăsta, eu mă apuc de şopron, îi spuse Harry zâmbind.

În timp ce lucra, Abbie îşi spuse că trebuia să-l ducă pe Harry să vadă grajdurile lui Shelley. Orice avea legătură cu caii părea să-l facă fericit, iar ea remacase că, deşi era un copil plăcut, nu părea să fie deloc fericit.

Avea însă momente în care era entuziasmat. La sfârşitul zilei, când Abbie îl aducea pe Harry înapoi acasă, mai întâi îi făcea un duş afară în curte, asigurându-se că i-au căzut din păr toate firele de nisip. Înfăşurat într-un prosop curat, Harry alerga apoi pe hol ca să vadă dacă uşa de la biroul tatălui său era deschisă. Howell se ridica de la masa de lucru, traversa camera şi îl lua în braţe pe Harry, ţinându-l atât de sus că atingea tavanul cu capul.

– Hei, prietene, mă bucur să te văd! îi spunea Howell. Îl strângea la piept atât de tare până când puștiul începea să chicotească.

Acelea erau momentele în care Abbie îl vedea cel mai mult pe Harry zâmbind – când era cu tatăl său.

Abbie zâmbea şi ea când îl vedea pe Howell. Pur şi simplu avea ceva, un fel de aură delicată, prietenoasă.

Atunci, de ce era fiul lui aşa un ghemotoc de nervi?

Harry îşi termină zidul şi se mută alături de Abbie ca să înceapă construcţia şopronului. Munciră o vreme în linişte unul alături de celălalt. Abbie vedea deja cum se lungeau umbrele. Oamenii îşi strângeau şezlongurile de plajă şi se îndreptau spre casă.

– Harry, spuse Abbie, am putea să aducem nişte iarbă de pe dealul acela de nisip şi să punem în jurul şopronului ca să facem un mic izlaz pentru cai.

Faţa lui Harry se lumină de un zâmbet uluit.

– Ce idee bună, Abbie! Mă duc să aduc! Şi fugi în sus pe plajă, până la deal.

Abbie se surprinse având lacrimi în ochi. *Am reuşit*, se gândi ea. *L-am făcut să zâmbească!* Ştia că băiatului îi era dor de vechea lui bonă, Donna, şi că-şi făcea griji pentru că mama lui era plecată toată săptămâna; prin urmare, dacă ar fi putut să realizeze o legătură cu băieţelul ăsta, care să-i poată oferi puţină siguranţă...

Un Frisbee portocaliu apăru de nicăieri răsucindu-se prin aer. Trecu razant pe deasupra capului lui Abbie şi tăie în două felii castelul de nisip. Castelul se prăbuşi în timp ce Frisbee-ul căzu în nisip alături de el.

Harry, alergând în jos pe plajă cu iarbă în mâini, se opri brusc cu ochii holbați.

– O, nu! ţipă el. Mi-ai distrus castelul de nisip!

Abbie sări în picioare şi se grăbi la copil, care stătea şi răcnea din toate puterile, în timp ce lacrimi amare îi curgeau pe obraji.

– Harry, murmură ea, iubitule, este în regulă.

Încercă să-l cuprindă cu braţele, dar era de-a dreptul furios, sărea şi urla. Toată lumea de pe

plajă se întoarse să se uite la el, la sursa acestui zgomot neplăcut.

– Harry, calmează-te, încercă Abbie să-l potolească.

Apăru un băiat mai mare, cu pete pe faţă.

– Hei, piciule, n-am vrut să-ţi stric castelul de nisip.

– TE URĂSC! ţipă Harry la băiat. TE URĂSC! TE URĂSC! TE URĂSC!

– *Harry!* Abbie adoptă o voce mai tăioasă. Opreşte-te acum!

Spre uimirea ei, copilul se supuse. Dar ea aproape că-şi dori să nu se fi oprit, pentru că era evident că îşi înghiţea toată furia şi se interioriza. Fremăta din tot corpul şi gura îi tremura, iar inima îi bătea cu putere.

Îşi puse braţele în jurul lui.

– Harry, este aproape timpul să mergem acasă, oricum. O să construim altul mâine şi va fi mai bun.

– Îmi pare rău, se scuză adolescentul din nou, simţindu-se groaznic.

– E în regulă, îi spuse Abbie.

Băiatul se îndepărtă în fugă, împroşcând nisip din călcâie în timp ce alerga. Abbie, cu mâinile tot în jurul lui Harry, se uită la ceilalţi oameni de pe plajă, care încă îl studiau cu un amestec de compasiune şi amuzament. După ce suspinele i se domoliră, Abbie îl luă de mână şi îl duse încet spre prosopul de plajă. Îl aşeză astfel încât să nu stea cu faţa la structura distrusă.

– Uite, iepuraş, bea nişte suc. O să te simţi mai bine.

Se supuse, dar își luase deja mina lipsită de expresie a băieţelului-robot, îngrijorând-o iar. Nu ştia dacă lucrurile de genul ăsta erau normale. Fusese bonă la mulţi copii, dar niciodată nu avusese experienţe similare. Nu voia să părăsească plaja în acel moment, când păstra doar imagini

negative. Trebuia să-i abată gândurile în altă direcţie.

– Harry, hai să mergem să ne plimbăm pe plajă şi să vedem dacă putem zări ceva în apă. Poate o sirenă, poate o balenă, poate o corabie de piraţi.

Supus, Harry se ridică în picioare şi-i căută mâna. I se rupse sufletul la acel gest, felul în care a ridicat mâna ca să o caute pe a ei. Ea o apucă strâns şi împreună merseră de-a lungul plajei, uitându-se spre ocean. Rămaseră destul de departe de valuri, ştiind că lui Harry îi era teamă de ele.

Capitolul 19

*E*uşitor de fierbinte, iar lumina era foarte scăzută. Dar Millicent nu voia să tragă draperiile sau să deschidă fereastra. Zgomotele de afară o deranjau, aşa spunea. Emma continuă să citească, insuflând dialogurilor inflexiuni ale vocii şi accente care o făceau pe doamna Bracebridge să zâmbească. Hastings era gata-gata să sărute o actriţă acrobată pe nume Bella, lucru care o surprinse pe Emma. Nu-şi amintea ca Hastings să aibă vreun fel de gânduri romantice.

Un zgomot puternic venind dinspre partea din faţă a casei o făcu să tresară şi o trezi pe doamna Bracebridge.

– Buni!

Intră un bărbat, şi pentru prima oară de când o cunoscuse Emma, faţa lui Millicent Bracebridge se deschise într-un zâmbet luminos.

– Spencer! desfăcu ea braţele.

Spencer îşi îmbrăţişă bunica şi o sărută pe obraji, apoi îngenunche în faţa ei şi o studie.

– Arăţi *răpitor!* îi spuse el.

Dintr-odată, chipul bătrânei căpătă strălucire.

– Emma, aş vrea să ţi-l prezint pe nepotul meu, Spencer Bracebridge.

Spencer se ridică şi se apropie de Emma, luându-i mâna.

Era teribil de chipeş, cu părul negru şi ochii ca de abanos. Era îmbrăcat în pantaloni lungi, cămaşă albă şi o cravată turcoaz cu bărci cu pânze. Emma deveni dintr-odată conştientă de părul ei creţ şi de faţa fără urmă de machiaj.

– Mă bucur să te cunosc, Emma! Mama mi-a spus despre tine. Îşi aruncă o privire la cartea din mâinile Emmei. Agahta Christie? Mama mi-a spus că îi citeşti *Moby-Dick*.

– Las-o pe mama ta să-şi păstreze iluziile, Spencer. Vocea lui Millicent era blândă şi plină de haz. Mă judecă destul de aspru. Vreau să creadă că, din punct de vedere intelectual, stau încă foarte bine.

Spencer râse.

– E greu de mulţumit, nu-i aşa? Nu-ţi face griji, va fi micul nostru secret.

– Mulţumesc, dragul meu.

– Dar ce faci, închisă ca-ntr-o cuşcă aici, pe o zi atât de strălucitoare cum este astăzi?

– Prefer să fie pace şi linişte, începu Millicent Bracebridge.

Nepotul ei o întrerupse.

– Am cam treizeci de minute libere şi vreau să le petrec cu tine, dar nu înăuntru. Apucă mânerele fotoliului cu roţi al bunicii sale. Haide, îi spuse Emmei. Ieşim în grădină.

– Oh, dragă, se foi bunica lui. Este un plan atât de *măreţ*, să mă scoţi pe mine afară şi să mă aduci înapoi!

Emma veni după ei, în timp ce Spencer ducea scaunul cu rotile pe hol, prin sala de mese, şi apoi afară, pe o mare terasă din lemn. Lumina soarelui era orbitoare după întunericul din interior.

– Ascultă, spuse Spencer. Auzi păsările? Pun pariu că ăsta e cardinalul ăla bătrân şi ursuz care gonea toate celelalte păsări de la masă.

Millicent Bracebridge râse.

– Uitasem de el.

Emma întrebă:

– Doriţi să fac nişte ceai cu gheaţă?

– Ar fi minunat! exclamă Spencer. Şi dacă ai nişte prăjiturele, sau chec, sau orice, brânză, biscuiţi săraţi. Asta e pauza mea de masă. Lucrez la NHA[3] şi este destul de uşor de obicei, dar acum avem un sezon foarte aglomerat. Şi Emma, te rog ceva. Vrei să tragi draperiile, să deschizi ferestrele şi să aeriseşti sufrageria?

Bunica lui protestă:

– Nu-mi place...

Spencer vorbi mai tare, ca s-o acopere:

– Scumpul meu liliac vampir, o să închidem totul înainte să te duc înapoi în casă.

Emma rămase fără replică, şocată de felul în care îi vorbea nepotul. Dar bunica radia.

Bucătăria casei era vetustă, cu o chiuvetă de porţelan construită într-un dulap metalic şi cu un frigider atât de vechi încât trebuia dezgheţat manual. Aşteptând să fiarbă apa pentru ceai, Emma căută prin dulapuri şi găsi biscuiţi digestivi, nişte gustări rapide cu ghimbir şi napolitane. Le puse pe toate pe o farfurie, alături de o bucată de caşcaval. Turnă apa peste nişte ceai Earl Grey, umplu un urcior cu gheaţă şi puse trei pahare înalte pe o tavă, împreună cu un bol cu zahăr şi trei linguriţe.

Duse totul afară în curtea interioară. Doamna Bracebridge râdea.

În timp ce servea ceaiul, Emma nu se putea abţine să nu zâmbească. Spencer povestea o aventură dezastruoasă pe care o avusese împreună cu prietenii pe insulă, când erau copii.

– Ah, uitasem cu totul de asta! chicoti doamna Bracebridge. Râsul o făcea să-i apară bujori în obraji. Biata maică-ta! Cum a supravieţuit cu aşa un copil ca tine?

Spencer mâncă toţi biscuiţii şi toată brânza pe care le adusese Emma şi când termină, se întoarse spre aceasta, spunându-i:

– A fost foarte bun, Emma. Îţi mulţumesc. Aş fi murit de foame!

– Mereu poţi să mănânci mai mult decât orice persoană pe care o cunosc, observă bunica sa afectuoasă.

Spencer se uită la ceasul de la mână, se încruntă şi spuse că trebuia să plece. Emma se grăbi înăuntru să închidă ferestrele şi să tragă draperiile. Spencer o duse pe doamna Bracebridge înapoi la

locul ei din sufragerie, o sărută pe amândoi obrajii şi îi zâmbi Emmei.

– Vii des aici?

– În fiecare zi de la ora unu la ora patru.

– Minunat! Am să încerc să-mi iau pauza de masă în acest interval. Şi o luă fluierând spre uşă.

Zâmbind în timp ce îşi reluau locurile în sufragerie, Doamna Bracebridge spuse:

– Mereu a fost aşa. A fost un băiat fericit şi plin de energie, iar acum este un bărbat fericit şi plin de energie. Lucrează la teza de doctorat în istorie, ştii? Se specializează în istoria insulei Nantucket. Vrea să locuiască aici în final. Ai vrea să vezi cum arăta când era mic? Era cel mai dulce bebeluş!

– Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd cum arăta când era mic, declară Emma.

– Albumele foto sunt pe raftul de jos al bibliotecii, acolo, în spatele canapelei.

Emma scoase albumele şi le aduse la doamna Bracebridge. Trase un scaun lângă fotoliul cu rotile şi o ajută pe bătrână să ţină albumele destul de aproape ca să poată zări ceva, cu vederea periferică pe care i-o mai îngăduia degenerescența maculară.

Millicent Bracebridge radia.

– O, aici sunt la petrecerea de logodnă! Uită-te la rochia mea, nu-i aşa că era frumoasă?

– Iar soţul dumneavoastră era atât de prezentabil, remarcă Emma.

– Da, aşa era, nu?

După-amiaza zbură ca vântul. Când veni vremea să plece, Emma puse albumele la locul lor şi mai făcu o inspecţie a camerei. Pe măsuţa de lângă doamna Bracebridge se afla un pahar cu apă, iar la ora cinci avea să vină altcineva pentru programul de seară. Avea o presimţire că după emoţia de a-şi revedea nepotul, Millient Bracebridge avea să aţipească, şi avea dreptate. Când îi spuse la revedere bătrânei, văzu că doamna Bracebridge deja moţăia, iar bărbia i se odihnea pe piept.

Mergând pe Main Street şi pe aleile înguste şi fermecătoare spre casa tatălui ei, gândurile îi zăboveau încă la priveliştea bunicii şi a nepotului. Ce iubire era între ei doi, ce bucurie aveau unul pentru altul! Şi-i aminti pe bunicii ei materni, care locuiau în afara Bostonului şi care fuseseră exact la fel de iubitori, devotaţi şi admirativi până când au murit, când Emma era adolescentă. Mama tatălui ei murise şi ea cu ani în urmă, iar tatăl tatălui trăia acum în Florida cu o nouă soţie şi se interesa foarte puţin de cele trei nepoate. De fiecare dată, de Crăciun, le trimisese fiecăreia un cec de douăzeci de dolari, iar fiecare dintre fete îi trimitea o scrisoare de mulţumire, dar când fiecare împlinise douăzeci şi unu de ani, cecurile n-au mai venit.

Aşa că nu toată lumea avea o relaţie caldă, afectuoasă cu bunicii. Ştia asta. I-ar fi plăcut să fie bunică într-o bună zi. I-ar fi plăcut să fie atât de iubitoare cum era Millicent Bracebridge cu Spencer.

Dar ca să ajungă să fie bunică, trebuia mai întâi să fie mamă, şi cine ştie dacă asta se va întâmpla vreodată?

Pentru moment, nu avea o slujbă adevărată, nu avea un loc al ei, nu avea un logodnic sau măcar un iubit. Alicia Maxwell îi furase bărbatul. Alicia Maxwell îi furase viaţa.

3 NHA – National Historical Association, Asociaţia Naţională de Istorie, în limba engleză în original (n.tr.)

Capitolul 20

Lily

Lily fusese plecată până după miezul nopţii la petrecerea în beneficiul Muzeului de Ştiinţă şi când a ajuns acasă era încă surescitată, aşa că s-a aşezat pe pat şi şi-a notat însemnările pe laptop cât încă îi erau proaspete în memorie. Nu a apucat să adoarmă decât pe la trei dimineața, iar când a sunat telefonul şi a trezit-o la ora zece, primul ei instinct a fost să îl lase să sune până intra căsuţa vocală. Apoi a deschis un ochi, a tras telefonul aproape de ea de pe noptieră şi a văzut că apelul era de la Eartha Yardley.

Lily s-a ridicat dintr-odată, perfect trează.

Eartha voia ca Lily să vină până la ea acasă ca să discute despre o slujbă. Cât de repede putea să ajungă? Imediat, îi spuse Lily. Închise telefonul şi fugi la duş. Se îmbrăcă în grabă, înhăță cheile maşinii şi se repezi afară.

Reşedinţa Earthei Yardley se întindea între dunele înalte de nisip de la Dionis. De ambele părţi ale treptelor de la intrarea principală se aflau nişte câini mari de piatră care ţineau în gură coşuri din piatră pline cu flori sălbatice. Era ora unsprezece dimineaţa când Lily ciocăni la uşă.

De undeva dinăuntrul casei un căţel începu să latre. Lily aştepta, iar între timp lătratul câinelui se auzea tot mai aproape, până când zări şi animalul – un Shih Tzu, se gândi Lily – sărind la geam, lătrând scurt şi aruncându-se înainte, într-un fel de gimnastică frenetică. Dar la uşă nu apăru nimeni.

Lily ciocăni din nou. Lătratul câinelui mai crescu cu o octavă. Lily se uită înăuntru pe fereastră, dar lumina cădea invers; nu putea să-şi dea seama dacă venea cineva sau nu.

Îi sună telefonul mobil. Lily îl scoase din geantă şi răspunse.

– Lily, nu sta acolo ca nevasta lui Lot! Intră! Uşa nu este încuiată. Nu-ţi fie frică de Godzy, nu te muşcă. Şi Eartha închise telefonul până să apuce Lily să spună ceva.

Împinse uşa şi intră. Căţeluşul dansa dându-se înapoi, de parcă Lily ar fi fost un monstru cu şapte capete. Îngenunche:

– Bună, Godzy!

Dar animalul nu se lăsa cucerit aşa de uşor. Continuă să latre atât de frenetic, că sărea pe loc.

Camera enormă era *atât* de diferită de stilul Nantucket. În loc de albastru, alb şi simplu, era foarte colorată şi plină de antichităţi, picturi, pahare de cristal, tapiserii, carpete şi mobilă confortabilă mai potrivită iernii în oraş pe continent decât verii pe insulă.

Căţeluşul o luă la goană pe hol şi apoi printr-o uşă. Lily îl urmă. Dormitorul avea un perete întreg din sticlă, şi chiar în faţa lui se afla un pat de mărime împărătească cu tăblia matlasată strălucind de cristale şi pietre colorate. Lily nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

În mijlocul patului, printre aşternuturi de mătase purpurie, stătea întinsă Eartha Yardley. Părul ei blond, pieptănat spre spate şi fixat cu spray ca într-o cască tare, stătea pe-o parte.

– Dumnezeule, urăsc dimineaţa, croncăni ea. Nu mă încântă prea tare nici după-amiaza. Adu-mi nişte apă, nu de la robinet, ci chestia aia minerală de la frigider.

– Sigur. Mă întorc imediat. Lily ieşi repede din cameră, traversă sufrageria şi apoi ajunse în bucătărie. Toate aparatele erau de ultimă generaţie, din inox, strălucitoare şi noi. Găsi un pahar, turnă apă în el şi reveni în dormitorul Earthei.

– Mulţumesc, dragă! Eartha stătea aşezată în pat acum, cu Godzy în poală. Îşi sorbi apa, înfiorându-se. Nu te mai holba aşa la mine. Ştiu exact ce

groaznic arăt dimineaţa. Plimbă-te prin cameră. Familiarizează-te cu dressingul meu. Aşază-te la masa mea de toaletă de acolo şi uită-te la bijuterii. Nu numai chestiile care sunt afară, deschide sertarele.

Lily se supuse, simţindu-se ca Alice în Ţara Minunilor ajunsă în Paradis. Camera era un amestec de-a valma de haine purtate, pantofi, poşete şi lenjerie intimă. Podeaua dressingului mare cât o cameră era un ocean de mătase şi satin. Se aşeză la măsuţa de toaletă cochetă, făcută din lemn uşor şi fildeş încrustat, oarecum în stilul anilor ’30. Bijuterii erau aruncate şi amestecate pe masă la fel de neglijent ca scoicile azvârlite de talazurile mării pe plajă.

– Aveţi atât de multe lucruri frumoase! se minună Lily.

– Da, ei, să nu-ţi vină vreo idee strălucită să iei ceva. Poate că mă port ca o nebună bătrână, dar ştiu exact ce am. Eartha se chinui să se dea jos din pat şi se duse la baie.

Lily deschise sertarele de pe ambele părţi ale mesei. Sertarele erau toate compartimentate şi prevăzute cu un fel de buzunare de catifea în care se aflau inele, cercei, brăţări, coliere, broşe. Un sertar pentru perle. Unul pentru safire. Unul pentru rubine. Unul pentru smaralde. Două pentru diamante. Începu să sorteze grămada de bijuterii de pe masă, potrivind piesele şi punându-le la loc în compartimentele dedicate.

Eartha ieşi din baie. Era îmbrăcată cu un caftan pictat cu motive sălbatice şi îşi aşezase părul pe spate.

– Nu face asta, draga mea. Traversă încăperea, mergând cu paşi lenţi, precauţi. Îşi puse o mână pe măsuţa de toaletă: Uite, spuse ea, arătându-i o agendă de piele pe podea. Trebuie să înregistrăm totul. Se îndreptă spre un fotoliu îmbrăcat în mătase albă şi se prăbuşi pe el. Ţin un registru cu tot ce port la fiecare eveniment. Nu-mi place să

repet hainele şi bijuteriile purtate, vezi tu, şi merg la prea multe reuniuni ca să le pot ţine minte pe toate, presupunând că mi-a mai rămas vreun pic de memorie.

Lily deschise registrul. Era un jurnal standard, cu câte o pagină pentru fiecare zi a anului. Citi ultima intrare:

Prânz. La Kay. Mătase roşie. Lanţ de aur. Brăţări de aur.

Cocktail. La Henry. Fustă cu spirale de lână. Tunică albă. Turcoaz şi argint.

– Aşadar, ultima fată pe care am avut-o şi-a dat demisia, anunţă Eartha luând o ţigară dintr-o cutie de argint şi vârând-o în gură. A stat la mine destul de mult, dar s-a logodit iarna trecută, când mă aflam la locuinţa mea din Key Biscayne şi îi era prea dor de logodnicul ei, aşa că a plecat. Proasta! Plătesc bine, şi nu e ca şi cum ai lucra în mina de cărbune.

În timp ce Eartha vorbea, căţeluşul se apropia timid de Lily. Ea întinse mâna ca să o miroasă Godzy. Patrupedul adulmecă şi sări înapoi de parcă s-ar fi fript, dar îşi adună curajul şi reveni. După alte câteva clipe, Lily putu să-l ia de jos şi să-l ţină în braţe.

– Godzy te place, constată Eartha. Ăsta e un semn bun. Şi eşti foarte drăguţă. Nu suport pe nimeni neatrăgător. Deci ce spui? Şase dimineţi pe săptămână, doar două sau trei ore, să mă ajuţi să menţin lucrurile în ordine.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Lui Lily nu-i venea să creadă că va fi şi plătită pentru asta. Era ca şi cum ar fi fost într-un basm. Şi se potriveşte foarte bine cu mica afacere pe care au început-o surorile mele. Noi o numim Nantucket Mermaids, şi facem tot felul de slujbe ciudate.

– Drăguţ, spuse Eartha sec. Mie să-mi spui doar către cine să trimit cecurile.

În maşină în drum spre casă, Lily căscă de îi trosniră fălcile. Seara urma să meargă la o

petrecere de binefacere uriaşă şi trebuia să-şi spele părul şi să şi-l pună pe bigudiuri ca să cadă în bucle largi, cum le poartă adesea Angelina Jolie. Eartha avea să vină şi ea la strângerea de fonduri. Lily ştia ce avea să poarte Eartha, dar tot nu ştia ce avea să poarte ea însăşi.

Casa era goală şi încălzită de soarele după-amiezii. Îşi scoase un baton de proteine din geantă şi îl mestecă absentă în timp ce urca scările, îşi verifica robotul telefonului şi controlă încă o dată calendarul. Bine. Avea timp să tragă un pui de somn.

Cinnamon se afla pe patul lui Lily, întins cât era de lung, împietrit de lumina soarelui. Văzând pisica, Lily deveni şi ea atât de somnolentă, că abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi. Se dezbrăcă şi se prăbuşi pe pat. În timp ce îşi căuta o poziţie confortabilă şi închidea ochii, în minte îi veneau toate acele bijuterii halucinante. Cu toate că Eartha vorbea neîncetat, Lily nu dezvăluise prea multe despre ea însăşi şi promisese că nu avea să folosească în rubrica ei de artă şi divertisment nimic din ce îi spunea Eartha. Dar o fată ca ea putea să viseze, iar Lily îşi lăsă gândurile să plutească în derivă. Eartha nu avea copii. Avusese câţiva soţi, însă acum nu avea pe nimeni şi i se păruse că singura ei companie era Godzy. Relaxându-se, Lily se lăsă să plutească spre lumea viselor şi-şi permise o mică fantezie. Ce-ar fi dacă Eartha ar ajunge să ţină la Lily? Nu era imposibil. Ce-ar fi dacă ar adopta-o, oarecum, pe Lily? Ce-ar fi dacă ar spune, în stilul ei nepăsător: „Oh, Lily, eu am atât de multe bijuterii. De câte ori te văd la diferite petreceri, tu nu porţi nimic autentic. De ce nu-ţi alegi câteva piese drăguţe de la mine şi să le păstrezi? Eu nu am nevoie de ele, iar tu ai un gât atât de frumos şi drept! Ar arăta încântător pe tine, nu crezi?

Lily adormi zâmbind.

O bufnitură puternică o trezi dintr-un somn adânc atunci când uşa camerei ei fu dată de perete. Emma intră în cameră ca o furtună, cu faţa roşie. Abbie era chiar în spatele ei, cu gura strânsă.

– Lily, doar nu începem iar! Emma era de-a dreptul furioasă.

Lily se ridică în capul oaselor.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

Emma o imită, cu voce de copil:

– *Ce s-a întâmplat?*

– Emma, calmează-te, spuse Abbie încet.

– Îţi spun eu ce s-a întâmplat! făcu Emma, cu vocea tremurând de nervi. Eu şi Abbie am muncit toată ziua şi avem slujbe şi diseară, dar *ea* a dereticat în bucătărie şi *eu* am făcut curat în băi şi am spălat, uscat şi împachetat toate prosoapele şi ţi-am lăsat ţie Vechitura. Tot ce ţi-am cerut ţie a fost să te opreşti la magazin şi n-ai putut să te deranjezi să faci nici măcar asta?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, protestă Lily.

– Vorbesc despre lista pe care ţi-am lăsat-o pe masa de la bucătărie! răspunse Emma. Cu numele tău scris deasupra, cu litere mari roşii. Nu-mi spune că n-ai văzut-o.

– Dar *n-am văzut-o*, insistă Lily.

– Of, haide, Lily, cum ai fi putut să n-o vezi? Chiar şi Abbie părea irascibilă.

Lily se gândi.

– Cred că n-am intrat azi în bucătărie. Doar m-am îmbrăcat şi am mers cu maşina până acasă la Eartha şi am luat nişte cafea pe drum.

Emma ridică mâinile în sus.

– Sigur că da! Sigur că ai avut grijă doar de tine şi nu te-ai deranjat să te gândeşti la ceilalţi care poate avem planuri, sau avem nevoie de maşină, sau poate nu mai avem hârtie igienică...

Abbie adăugă:

– Nu poţi să locuieşti aici pur şi simplu ca la hotel, iar noi să fim slujnicele tale. Nu mai eşti copil, chiar dacă vrei.

Lily se uită buimacă la sora ei mai mare. Abbie fusese mereu atât de iubitoare cu ea, atât de protectoare, atât de bună. O cocoloșise mereu. Nu-i venea să creadă ce spunea acum.

– Nu e vina mea, bodogăni ea supărată. Pur şi simplu nu am intrat în bucătărie.

– Lily, tonul lui Abbie era mai raţional acum. Luă mâna Emmei şi o trase într-o parte, iar ea se aşeză pe patul lui Lily, lângă ea. Cred că tu pur şi simplu ai presupus că dacă mă întorc eu acasă, o să am grijă de gospodărie cum am făcut mereu.

– Nu am gândit aşa, ripostă Lily. Gândurile i se învârteau repede în cap. Sigur că asta presupusese. Asta făcea mereu Abbie. Abbie avea grijă de casă şi Abbie avea grijă de Lily. Lily o voia pe vechea Abbie înapoi.

– Dar acum lucrez, continuă Abbie.

– Şi eu la fel, spuse Emma, mai calmă acum. Amândouă avem slujbe de dimineaţă şi slujbe de după-amiază şi, de obicei, şi slujbe de seară. Nu e cinstit să aştepţi să facem noi şi treaba de acasă.

Lily se uita ţintă la perete şi nu rostea nici un cuvânt.

Abbie spuse:

– Am o idee. Hai să ne adunăm, toate trei, şi să facem un program de îndatoriri. Sunt sigură că Lily vrea să-şi asume şi ea partea ei de treabă. Nu-i aşa, Lily?

Lily aprobă dând din cap, dar înlăuntrul ei un drăcuşor mic se răzvrătea. Nu, nu prea voia să facă nici una dintre treburile casei. Cine ar vrea?

Emma spuse:

– Asta înseamnă că trebuie să-ţi planifici treburile care-ți revin în zilele tale. Trebuie să-ţi pui ceasul să sune şi să te trezeşti înainte de prânz şi să nu mai stai atât de mult pe plajă sau în vizită pe la prietene.

Lily ura asta, nu-i plăcea că Emma o făcea să pară atât de iresponsabilă! Apoi îşi aminti vestea:

– Ah! Voiam să vă povestesc! Eartha Yardley mi-a cerut să o ajut să-şi ţină în ordine lucrurile şi să am grijă de hainele ei. Vrea să lucrez pentru ea în fiecare dimineaţă. Aşa că n-am să mai dorm până la prânz! Se uită triumfătoare la Emma.

– Eartha Yardley. Ce chestie! Cum ai cunoscut-o? întrebă Abbie.

– La o petrecere. Mi-a spus să îi aduc o băutură, şi i-am adus, şi am stat de vorbă. Mi-a dat telefon azi-dimineaţă, am fost la ea să o văd. A spus că sunt *drăguţă*.

Îi făcea plăcere să-şi aducă aminte acest amănunt.

– Bine, deci ai două slujbe acum, conchise Emma. Așadar noi...

Lily o întrerupse, repezindu-se să le povestească restul:

– I-am spus că eu şi surorile mele avem o companie numită Nantucket Mermaids. M-am gândit că ar da bine dacă numele ei ar apărea pe lista noastră de clienţi.

– E adevărat, Lily, fu de acord Abbie. Ne-ar ridica imaginea şi ar impresiona potenţialii angajatori. Mulţumesc că te-ai gândit la noi.

– Deci sunt o Sirenă de Nantucket acum? întrebă Lily.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Lily! mormăi Emma acră. Este doar un nume!

Dar Abbie se prefăcu că are o sabie în mână şi atinse amândoi umerii lui Lily ca şi cum ar fi înălţat-o în rang de cavaler.

– Prin prezenta, îţi confer titlul de Sirenă de Nantucket!

– Dar tot trebuie să ajuţi şi la treburile casei, o completă Emma.

Capitolul 21

Marina

Miercuri dimineaţă, Marina o ajută pe Sheila Lester împreună doi bărbaţi puternici să care cutiile cu volume de aruncat la camioneta Sheilei. Unele cărţi erau într-o stare atât de proastă, pătate cu mâncare sau cu apă sau mai rău, încât nu se mai puteau citi. Altele erau cărţi de referinţă vechi, iar unele erau romane în format de buzunar şi tomuri ştiinţifice vechi care fuseseră scoase la vânzare pe câţiva bănuţi şi nu se vânduseră niciodată.

– E cam trist, remarcă Marina în timp ce urca în cabina camionetei. Să arunci cărţi.

– Ştiu ce vrei să spui, încuviință Sheila, manevrând schimbătorul de viteze și demarând. Dar vechiul trebuie să facă loc noului. În plus, multe dintre titluri sunt încă disponibile, doar că în format diferit. Se uită la Marina: ai mai fost la Madaket Mall până acum?

– Madaket Mall? Nu.

Sheila râse.

– Aşa îi spunem noi magaziei cu lucruri aruncate. Acolo vom lăsa cărţile. Acolo toată lumea găseşte comori. Nu te păcălesc. Mergi cu mine! Te duc direct acolo. O grămadă de oameni adoră locul ăsta. O să vezi!

Sheila avea dreptate, avea să descopere Marina. La capătul parcării depozitului de deşeuri se afla un şopron mare din lemn. Înăuntru se găseau mese încărcate cu lucruri aruncate, dar în perfectă stare: haine, cărţi, obiecte de uz casnic, jucării. Diverşi oameni scotoceau printre articolele de îmbrăcăminte ori studiau ibricele şi cratiţele; unii păreau săraci, dar alții aveau un aer prosper.

– Aha! Sheila ridică un tricou polo bărbătesc cu mânecă scurtă. L.L.Bean. Fără nici o pată. Perfect

pentru soţul meu, spuse ea, şi se apucă din nou să scotocească.

Un vârtej de albastru şi turcoaz îi fură atenţia Marinei. Îl trase de sub maldărul de haine şi îl ridică. Era un cearşaf de pat dintr-o ţesătură subţire colorată. Îl răsuci pe braţ şi se apucă să caute şi restul setului.

În fundul magaziei, lângă nişte oale ponosite şi porţelanuri ieftine, se afla un pick-up portabil. Zâmbi şi se duse să-l ia, ca şi cum ar fi fost un vechi prieten. Mama ei avusese unul similar când era ea mică. Oare funcţiona? Îşi adusese cu ea iPod-ul, dar era chinuitor să asculte muzică doar la el. Pe podea se afla o cutie de carton plină cu discuri. Îngenunche şi citi: Patti Page, „Old Cape Cod“, „Tennessee Waltz“; Rosemary Clooney, „Sway“; Jo Stafford, „You Belong to Me“; The Mills Brothers, „Up a Lazy River“. Melodiile de odinioară îi treceau Marinei prin minte.

– Ia-l acasă, spuse Sheila lângă ea, cu braţele pline de haine. Dacă nu funcţionează, poţi să-l aduci înapoi.

– Ştii ceva, cred că o să-l iau.

Încărcate cu prada lor, se întoarseră în oraş.

– Cum e vara asta pentru tine? întrebă Sheila.

Marina se gândi puţin înainte de a răspunde.

– Este ciudată. Uneori parcă trece prea repede, iar alteori parcă timpul stă pe loc. Când am ceva planificat, dacă sunt la o piesă de teatru sau la o conferinţă, timpul trece în viteză. Dar dacă am câteva ore libere şi mai ales când mă întorc la o cabană goală seara, atunci o oră durează o veşnicie. Presupun că parţial asta este pentru că mereu am avut pe cineva cu care să discut despre nimicuri. Lucruri nesemnificative, cum ar fi că m-am împiedicat pe trotuar şi am căzut şi am simţit că toată lumea râde de mine. Sau că am văzut o rochie drăguţă pe care aş vrea să o cumpăr. Acasă, mereu îl aveam pe Gerry, soţul meu, fostul meu soţ, cu care să vorbesc, sau una dintre prietene.

Aici nu am pe nimeni. Nu mă plâng. Îmi place că sunt aici, şi eu am ales să fiu aici. Cred că uneori pur şi simplu mă simt singură.

– Uneori poţi să te simţi singură şi în căsnicie.

– Da. Cred că este adevărat. Dar de când sunt aici, am ajuns să-mi dau seama că am o fire sociabilă. Îmi plac oamenii. Îmi place să lucrez cu oamenii. Eu şi Gerry am avut un birou de ultimă generaţie şi peste zece angajaţi şi zeci de clienţi şi, poate, cu siguranţă în ultimii câţiva ani, m-am lăsat să devin prea ocupată, prea presată. Dar mi-a plăcut tot şi îmi e dor de asta.

– Cum de-ai hotărât să petreci aşa de mult timp aici singură?

Marina inspiră adânc:

– Soţul meu şi cea mai bună prietenă s-au îndrăgostit unul de altul. Vor avea un copil în septembrie. I-am vândut partea mea din afacere şi jumătatea mea din apartamentul nostru comun. Şi am venit aici. Ca să mă depărtez, cred. Să mă depărtez de toţi oamenii care ştiu de ei doi, să mă depărtez de furia mea. Să o iau de la capăt.

– Mulţi oameni vin aici exact pentru acelaşi motiv.

– E bine de ştiut.

La casa familiei Fox, Sheila trase camioneta pe alee şi parcă lângă garaj. Sărind din maşină, o ajută pe Marina să-şi ducă prada în casă.

– Oho, exclamă Sheila, observând pereţii. Ce albastru delicios!

– Poţi să mai rămâi la un ceai? o întrebă Marina.

– Sigur!

– Eu am ales culoarea şi tot eu am dat cu vopsea.

Scoase un recipient cu ceai din frigider, umplu două pahare cu gheaţă şi ceai, le decoră cu mentă dintr-un ghiveci de la geam. Puse o farfurie cu prăjiturele pe măsuţa de cafea şi se aşeză pe canapea, cu faţa la Sheila.

– Probabil că este ciudat să vopsesc un loc în care voi sta doar câteva luni, dar ştii, mi s-a părut foarte satisfăcător.

– Îmi imaginez. Să fac coşurile de nuiele are acelaşi efect asupra mea.

– De când locuieşti pe insulă? se interesă Marina.

Sheila luă o prăjiturică.

– Dintotdeauna. Aici m-am născut, am fost la şcoală aici. Am plecat la facultate, l-am cunoscut pe soţul meu. El este farmacist, aşa că poate să lucreze cam oriunde. Ne-am mutat de colo-colo o vreme, dar când am rămas însărcinată, am hotărât să ne mutăm aici.

– Câţi copii aveţi?

– Doi. Kirsten are douăzeci şi doi de ani, iar Roger douăzeci şi şase. Amândoi locuiesc acum în California, dar nu m-aş mira să se mute înapoi, aici, în cele din urmă. Sper să facă asta. Îmi place să-i am prin preajmă.

Se opri puţin.

– Tu ai copii?

– Nu. Am încercat. Nu am putut să rămân însărcinată.

– Este foarte trist. Îmi pare rău.

– Mulţumesc. Şi chiar este trist. Am petrecut o grămadă de timp afundată în tristeţe, supărată pe soartă şi plină de resentimente. Acum soţul pe care l-am avut timp de cincisprezece ani va avea un copil cu cea mai bună prietenă a mea, iar eu am înnebunit de gelozie. Trebuie să încetez să pierd timpul cu regrete şi autocompătimire. Vreau să merg mai departe. Vreau să mă bucur de viaţă.

– Păi, Nantucket este locul potrivit dacă vrei să te bucuri de viaţă.

– Cred că ai dreptate. Până acum, mă simt foarte bine. Şi – nu-şi putu ascunde un zâmbet – l-am invitat aici pe Jim Fox la cină vineri seară.

– Măi, măi! Sheila se înroşi la faţă. Mai întâi la Downy Flake şi acum o cină intimă aici.

– M-a dus la Tuckernuck acum vreo două zile. Ne-am petrecut după-amiaza împreună. Pare un bărbat de treabă.

– Chiar este. A depus mari eforturi ca să-şi crească singur fiicele după ce soţia lui a murit.

– Cum a murit?

– Cred că am să-l las pe Jim să-ţi povestească asta. Sheila se ridică. Hai să vedem dacă funcţionează pickup-ul ăsta.

Marina îl puse pe blatul de la bucătărie şi îl băgă în priză. Se aprinse o luminiţă, iar platanul începu să se învârtă. Scoţând un disc de vinil din husa de carton, îl puse cu grijă pe platan şi aşeză uşor acul pe placă.

O voce masculină dulce ca mierea începu să cânte *Blue Moon.* Sunetele parcă învăluite în mătăsuri se ridicară în rotocoale în aer, lente, suave, aurii.

– Doamne, discul ăsta nu este zgâriat nici un pic, observă Sheila. O să te distrezi cu pickup-ul. Puse paharul în chiuvetă. Trebuie să ajung acasă. Mulţumesc pentru ceai!

– Mulţumesc pentru că m-ai dus la Mall!

– Mai mergem şi altă dată. Distracţie plăcută vineri. Şi să fii bună, Marina. Toată lumea îl iubeşte pe Jim Fox.

Vineri seara, aerul era molatec şi călduţ. Marina ieşi de la duş şi se îmbrăcă într-un tricou bleu deschis şi o fustă improvizată din materialul subţire de bumbac pe care îl găsise miercuri la lucruri aruncate. Îl spălase, îl tăiase şi festonase şi acum îl simţea fin în jurul coapselor. Îşi dădu cu cremă pe pielea bronzată frumos şi strălucind după o zi la soare, îşi aplică doar o tuşă de rimel şi un pic de ruj pe buze. Îşi prinse părul blond într-o coadă lungă la spate şi-şi prinse nişte brăţări de argint la încheietura mâinii.

Nu-şi dădu cu parfum. Cabana mirosea halucinant din cauza tocăniței de vită cu ciuperci care fierbea pe ochiul din spate al plitei. Hotărâse

că lui Jim i-ar fi plăcut să facă o schimbare, să mănânce carne de vită de data asta – ştia că avea mereu posibilitatea să mănânce o grămadă de peşte. O salată creaţă aştepta să fie asezonată şi făcuse un tort de ciocolată de dimineaţă, în timp ce asculta toate discurile vechi. Când făcuse ea ultima oară tort? Nu-şi amintea nici o ocazie. Mereu îl scosese pe Gerry la vreun restaurant elegant de ziua lui.

Se plimba desculţă prin cabana mică, nu atât ca să verifice încă o dată totul, cât pur şi simplu pentru că îi plăcea. Cumpărase pahare de vin noi şi nişte sticle de vin roşu pentru această seară. Luase computerul, ziarele, scrisorile şi toate celelalte lucruri inutile de pe masă şi o aranjase cu farfurii simple albe şi tacâmuri ieftine care se potriveau cu cabana, apoi stinsese luminile şi aprinsese câteva lumânări. Lumina caldă făcea totul să capete o patină plăcută.

O luă prin surprindere faptul că inima îi începu să bată cu putere atunci când auzi o bătaie în uşă.

Intră Jim, cu o sticlă de vin roşu în mână. Sporovăiră lejer în timp ce ea turnă vin în două pahare şi se aşeză pe canapea. Puse pe măsuţă o farfurie cu brânză şi biscuiţi săraţi şi se relaxă în timp ce el îi povestea o întâmplare amuzantă din acea zi: o ajutase pe o octogenară să-şi recupereze pisica ce se adăpostise în vârful unui copac.

– Doamne, spuse ea, viaţa ta e un tablou de Norman Rockwell.

Jim râse. Era îmbrăcat în pantaloni sport cu buzunare laterale şi cu un tricou verde de rugby.

– Uneori aşa pare, ştiu. Este unul dintre lucurile bune atunci când locuieşti pe o insulă izolată.

Sorbi din vin.

– Povesteşte-mi despre Kansas City.

– Păi, nu cunosc nici un octogenar acolo. De fapt, acum dacă mă gândesc la asta, nu-l cunoşteam pe nici unul dintre vecinii noştri de apartament. Noi – fostul meu soţ Gerry şi cu mine

– chiar foloseam locul acela ca pe un fel de saltea de aterizare la circ, eram atât de ocupaţi cu munca! Şi nu am stat niciodată pe lângă pisici sau copaci, cu toate că este un parc minunat în Kansas City, Swope Park. Are o grădină zoologică de primă clasă şi o mulţime de locuri minunate unde poţi să te plimbi sau să mergi în excursie. Şi Starlight Theatre este acolo. Şi Nelson Musem of Art, care are o colecţie senzaţională.

La masă rămaseră la subiecte sigure, uşoare. Jim își puse două porţii din tocăniţa ei de vită cu ciuperci, ceea ce îi făcu Marinei plăcere. Părea total în largul lui. Şi ea era relaxată, dar asta se datora vinului. Tot nu putea să-şi dea seama spre ce fel de relaţie se îndreptau.

Când scoase la iveală tortul, faţa lui se ilumină.

– Tort de ciocolată! Nici nu ştiu de când n-am mai mâncat o prăjitură de casă.

Ea puse platoul în faţa lui.

– Fiicele tale gătesc?

– Toate sunt foarte ocupate cu munca.

Mânca prăjitura de parcă era flămând, de parcă nu s-ar fi aflat la finalul unei mese copioase.

– Am cunoscut-o doar pe una dintre ele. Lily.

– Cea mai mică. Jim îşi linse furculiţa. Doamne, a fost foarte bună!

– Mai vrei o bucată?

El zâmbi:

– Poate mai târziu. Lăsându-se pe spătarul scaunului, adăugă: Cele două fiice mai mari locuiau în afara insulei – aşa spunem când cineva de aici locuieşte altundeva în lumea asta mare – dar au venit acasă pe perioada verii.

– Cred că este sezonul de câştigat bani, cu turiştii care vin în vacanţe.

– Corect. Iar Emma, adică fiica mea mijlocie, hmm, a avut o perioadă foarte grea în ultima vreme. Şi-a pierdut slujba la Boston, iar bărbatul cu care era logodită a rupt logodna ca să fie cu o altă femeie.

Marina mormăi:

– Are toată simpatia mea!

Dar nu voia să vorbească despre Gerry şi toată nebunia aceea acum, în această seară plăcută şi senzuală, cu bărbatul acesta atât de arătos şi plăcut care stătea atât de aproape de ea.

– Şi cea mai mare dintre fiice?

– Abbie. Nu ştiu prea bine de ce a venit ea acasă. A fost plecată aproape doi ani. Nu credeam că o să se întoarcă prea curând.

– Vrei nişte cafea fără cofeină? propuse Marina.

– Sună bine!

Îi convenea să-şi facă de lucru, întrucât simţea că discuţia lor devenise mai profundă. Mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunoştea ţineau munca şi viaţa de familie oarecum separate, dar îşi dădea seama că indiferent ce făcea Jim, fiicele lui erau parte integrantă din asta.

Puse ceaşca în faţa lui.

– Povesteşte-mi despre Abbie.

Amestecă un cub de zahăr în cafea încet, pe gânduri:

– Avea cincisprezece ani când soţia mea a murit. Mereu a fost o fată responsabilă şi a preluat totul în grijă. Mai mult ea le-a crescut pe Emma şi Lily.

– Cum era ea înainte să moară soţia ta? întrebă Marina.

– Cred că este pentru prima oară când mă întreabă cineva asta. Ştii, trebuie să mă gândesc. Zâmbi la o amintire: Făcea mereu pe şefa, chiar şi când era mică. Când avea vreo doisprezece ani, ne-a spus că vrea să se facă antropolog. Voia să călătorească în toată lumea şi să studieze culturi bizare. O tristeţe îi umbri faţa: Abbie nu a avut şansa să meargă la facultate. Mama ei a murit, iar ea a rămas să aibă grijă de surorile ei. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea!

Scotoci în ceaşca de cafea, căutând parcă trecutul acolo:

– Poate că am încărcat-o cu o responsabilitate mult prea mare.

Marina continuă:

– Şi fiica ta mijlocie? Emma?

– Emma este cea deşteaptă. Nu că n-ar fi toate deştepte. Dar Emma a avut în şcoală note maxime pe linie. A primit o bursă la facultate. A terminat „magna cum laude“. A lucrat ca broker de investiţii până de curând. Ea era mereu cea organizată, îşi ţinea dormitorul curat, avea o mulţime de păpuşi, le schimba hainele în fiecare zi.

Dădu din cap:

– Sunt puţin îngrijorat pentru ea. A avut ghinion, să-şi piardă slujba şi logodnicul, cu toate că nu mi-a păsat prea tare de Duncan. Cred că, pe termen lung, va fi un lucru bun că s-a despărţit de ea.

– Iar Lily? Este o fată minunată!

– Mulţumesc. Este. Cred că am răsfăţat-o pe Lily. Cred că toţi am făcut asta. Avea doar şapte ani când a murit mama ei, aşa că toţi am tratat-o ca pe o păpuşă fragilă, de porţelan. E cam obişnuită să facă totul cum vrea ea. Dar trebuie să recunosc că a făcut treabă bună în ultimul an, a ţinut casa curată şi a gătit mese decente pentru noi.

Se uită la Marina:

– Tu nu ai copii?

– Nu. Mereu îi era greu să spună asta: N-am putut să fac.

Jim întinse mâna şi îi atinse obrazul.

– Ai fi avut copii frumoşi.

Îşi ţinu mâna pe obrazul ei şi Marinei i se păru absolut firesc să-şi răsucească uşor capul, astfel încât să-i atingă mâna cu buzele. Îi auzi respiraţia schimbată, iar propriul ei puls se acceleră. Când Jim lăsă mâna jos, se simţi dezamăgită, dar el îşi împinse scaunul, se ridică şi veni lângă ea.

– Vino aici, murmură el, punându-şi mâna pe umărul ei.

Ea se ridică. Rămaseră în picioare uitându-se unul la altul, iar apoi Jim o luă în braţe şi o trase mai aproape. Marina îşi puse capul pe umărul lui şi se rezemă de el. Cu tandreţe, o sărută pe gât şi îi mângâie spatele. Ea întoarse capul, dornică să-i simtă gura lipită de a ei. Dar el continuă să o sărute pe gât, pe obraji, pe umăr. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi îi plăcu greutatea puternică, plină, masculină pe care parcă o degajau muşchii lui. Se lipi de el cât de mult putu, simţindu-i erecţia între ei.

– Hai să mergem sus în dormitor, şopti ea.

El o îndepărtă puţin, întrebând-o:

– Eşti sigură?

– Sunt sigură.

Continuă să-şi ţină mâna peste a lui în timp ce se apleca să stingă lumânările de pe masă.

– Am lumânări şi sus...

Deodată se auzi o bătaie la uşă.

Uşa se deschise de perete şi Lily se ivi brusc în cabană. Purta o rochie strâmtă neagră, pantofi negri cu tocuri înalte şi o bentiţă neagră de catifea în părul lung roşcat.

– Bună seara, oameni buni!

Marina lăsă mâna lui Jim.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lily, spuse Jim aspru, nu dai buzna în casele oamenilor.

Lily dădu ochii peste cap.

– *Scuze!* Abia am venit acasă de la o petrecere de binefacere şi am văzut biletul tău că eşti aici, tată, şi nu mai puteam să aştept ca să-ţi povestesc că în seara asta l-am cunoscut pe Joe Kennedy!

– Vrei nişte tort? întrebă Marina. Spera ca tânăra să nu observe că tremură de enervare.

– Nu, mulţumesc, spuse Lily nerăbdătoare. Eu – oh!

Lily se dădu un pas înapoi, ca străbătută de un curent de o mie de volţi.

– Porţi cuvertura mamei?

– Ce?

Nedumerită, Marina se uita de la Lily la Jim şi invers.

– Aia e cuvertura mamei! O cunosc! Aş recunoaşte materialul acela oriunde! Tu nu-l recunoşti, tată?

– Draga mea, spuse Jim, poartă o fustă.

– Nu, tată! Priveşte! Este un material pe care îl punea mama mereu pe şezlongul din camera ei. Marina doar şi l-a legat ca o fustă.

Lily întinse mâna şi apucă nodul de la mijlocul Marinei.

– N-ar trebui să porţi asta!

Marina se dădu un pas înapoi.

– Am găsit-o la magazia cu lucruri aruncate. Sheila Lester mi-a spus că pot să iau orice de-acolo.

Lily îşi subţie buzele de frustrare. Se uită la tatăl ei:

– Chiar, tu ce faci aici, tată?

– Aşa cum ţi-am scris şi pe bilet. Iau cina. Şi mă simţeam bine.

Lily se bosumflă.

– Vreau să-ţi povestesc câte ceva despre Joe Kennedy. Îi aruncă tatălui o privire supărată. Cred că voi aştepta până vii acasă.

– Sau ne poţi povesti amândurora acum, sugeră Jim. Sunt sigur că Marina ar vrea să audă.

Lily scutură din cap:

– Sunt obosită. Mă duc să mă bag în pat. Apoi, ţintuindu-l cu privirea pe tatăl ei: Vii?

– Imediat, spuse el molcom.

Lily se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă ca o furtună în noapte.

– Păi, ar merge de-o reclamă bună la controlul anticoncepţional, glumi Jim obosit.

Marina reuşi să-şi smulgă un zâmbet fals.

Jim îi puse mâinile pe umeri.

– Îmi pare rău. Putem să încercăm asta din nou, altă dată?

– Sigur, spuse Marina. Îşi dădu voie să se tragă mai aproape de el, dar acum amândoi erau ţepeni şi nefireşti.

El o sărută pe frunte.

– Păi, hm, mulţumesc pentru cină. A fost excepţională! Şi compania ta, de asemenea.

– Cu plăcere.

– Ascultă, Marina. Hai să facem ceva mâine-seară, bine? Să mergem undeva – cină, sau un concert, sau ceva, bine?

– Mi-ar plăcea.

Marina îşi ascunse bine dezamăgirea şi îi zâmbi, iar el ieşi pe uşă.

Capitolul 22

Abbie

Luni după-amiază, Abbie ciocăni la uşa familiei Parker, apoi apăsă pe clanţă şi intră. De obicei Harry şi tatăl lui se aflau în bucătărie, terminându-şi prânzul când ajungea ea, dar astăzi băieţelul parcurse holul în fugă, sărind în sus şi-n jos plin de energie. Avea pe el un tricou în dungi pus pe dos şi cu spatele în faţă, astfel încât eticheta îi atârna sub gât.

– Tati şi-a scrântit glezna! A căzut pe bicicletă şi a trebuit să mergem la spital şi *toate celelalte!*

Abbie îl urmă pe micuţ în sufragerie, unde Howell Parker stătea întins pe canapea în pantaloni scurţi şi tricou, cu glezna ridicată pe o pernă şi computerul pe genunchi. Grămezi de rapoarte de cercetare în mape şi analize statistice erau aruncate peste tot pe podea.

– Dumnezeule! exclamă ea.

– Sunt un nepriceput! zâmbi Howell trist. L-am scos pe Harry aseară cu bicicleta. Am închiriat o bicicletă din acelea în tandem. Pedalam de zor...

– Mergeam foarte *tare!* interveni Harry.

– Am lovit o piatră şi am pus piciorul jos ca să opresc bicicleta, dar am dat peste o cărămidă şi... *au!* Într-o secundă mi-am scrântit glezna.

– Doare? întrebă Abbie.

– Am luat pastile de durere. Desigur că acestea mă împiedică să lucrez, aşa că încerc să nu prea iau.

– Iar eu îl *ajut* pe tati! îi comunică Harry fetei.

– Da, mă ajută, confirmă Howell. Îmi aduce apă şi mere şi chiar cărţi de pe biroul meu de sus.

– Şi creionul tău roşu!

– Şi creionul meu roşu.

– Cum vă descurcaţi cu mesele? se interesă ea.

– Nu sunt complet neajutorat. Pot să ţopăi de colo-colo. Ne-am descurcat destul de bine la micul dejun şi la prânz. Şi putem să comandăm mâncare la domiciliu.

– Cât timp trebuie să stai în ghips?

– Patru săptămâni.

– Soţia ta poate să vină acasă?

Howell ridică din umeri:

– Poate la sfârşitul săptămânii viitoare. Poate nu.

Din ce-şi amintea Abbie de prin bucătărie, stocul de hrană nu era impresionant.

– Mă duc să verific ce provizii aveţi.

Intră în bucătărie şi cercetă repede dulapurile şi frigiderul.

Întorcându-se în sufragerie, propuse:

– Ce-ar fi să-l iau pe Harry cu mine la magazin? Putem să luăm o mulţime de fructe şi legume şi nişte mâncare congelată pentru cină, plus nişte gustări sănătoase. A, şi aproape că nu mai este lapte.

– E o idee minunată, Abbie! Ne-ai salvat!

Zâmbetul lui era atât de cald, încât Abbie simţi că începe să roşească. Orice femeie care s-ar uita la el probabil că ar roşi, se gândi ea. Era atât de arătos! Şi cum stătea acolo, cu picioarele lungi goale... îi vedea linia mai deschisă la culoare a pielii în locul unde începeau pantalonii scurţi. *Oh, Doamne!* se gândi Abbie, *adună-te, fetiţo!*

Îngenunche la nivelul lui Harry:

– Hai să vedem. Te-ai spălat pe dinţi? Aşa vrei să porţi tricoul? îi atinse uşor eticheta de la gât.

Spre surprinderea ei, puștiul se bosumflă.

– L-am pus pe dos! Am greşit! Începu să dea din mâini cu putere încercând să-şi scoată tricoul peste cap.

– Nu-i nici o problemă, îl asigură ea repede.

– Hei, băiete, încercă Howell să ajungă la fiul său. Nu-ţi face griji. E vară, suntem pe insulă, putem să ne îmbrăcăm cum vrem!

Howell îşi strânse fiul la piept, după ce lăsă laptopul pe canapea ca să-i facă loc lui Harry. Abbie simţi că era momentul să-l lase pe băiat cu tatăl său o clipă.

– Mă duc să fac o listă de cumpărături.

Până se întoarse cu lista în mână, tricoul lui Harry era pus corect, iar el zâmbea.

– Dacă mergi la sertarul din dreapta biroului meu, îi spuse Howell lui Abbie, vei găsi carnetul meu de cecuri. Adu-mi-l şi am să semnez un cec pentru cumpărături.

– Îl aduc eu, tati, ţipă Harry şi ieşi în goană din încăpere.

Abbie îi zâmbi lui Howell.

– Este un băieţel de toată isprava!

– Poate că este prea de ispravă, răspunse bărbatul încet. Îmi fac griji pentru el.

– El îşi face griji pentru tine.

– Ştiu. Eşti foarte bună pentru el, Abbie. Îl înseninezi. Sunt doar cinci zile şi deja se vede o schimbare.

Apoi adăugă repede: Nu vreau să spun că ai fi cumva responsabilă pentru sănătatea lui mintală, nu. Spun doar că mă bucur că eşti bona lui.

– Şi eu mă bucur!

Cum stătea acolo, atât de aproape de Howell, Abbie simţi un puseu de căldură în stomac. Legătura lor era mai mult decât prietenie. Abbie era conştientă că era mai voluptuoasă, cu forme mai rotunde decât soţia lui mărimea zero. Greutatea şi robusteţea ei o deranjaseră în adolescenţă, dar odată cu trecerea anilor câştigase încredere în ea însăşi. Trupul n-o dezamăgise niciodată şi poate că nu era la modă, dar ei nu-i păsa. Ştia că el îi remarcase sânii plini şi şoldurile rotunde. Privirea lui îi mângâia trupul.

– *Abbie!* Howell îi pronunţă numele de parcă îl gusta. Este prescurtarea de la Abigail?

– Corect. Vrând să pară mai interesantă, adăugă: Nu prea mă simt Abigail, şi cu siguranţă nu mă

simt *Gail*. Totuşi, am şi alte opţiuni.

– Interesant. În vreme ce, cu Howell, asta-i tot! rânji el. Desigur, poţi să ghiceşti cum mă strigau când eram mic.

– Sigur, Owl[4]! se amuză Abbie. Trebuie că ai fost un băieţel adorabil!

– Iar tu eşti o fată adorabilă, replică el.

Ea se îmbujoră, dar rămase pe loc. Cum stătea ţintuind-o cu privirea, începu să roşească şi el dinspre gât spre obraji.

– Uite-l, tati! Harry intră în cameră ca o vijelie, cu cecul în mână.

– Am o idee, spuse Abbie, în timp ce Howell se aplecă să scrie cecul. În după-amiaza aceasta va fi înnorat. După ce îl duc pe Harry pe plajă mai târziu, ce-ar fi să mă întorc şi să pregătesc nişte caserole cu mâncare? Fac nişte macaroane cu brânză pentru Harry şi o lasagna pentru tine şi le puteţi congela ca să aveţi câteva seri.

– Sunt de acord, răspunse Howell.

Ploaia lovea în ferestre şi împroşca apa pe ziduri când bătea vântul, iar cerul se făcuse negru ca cerneala. Abbie aprinse luminile în bucătăria familiei Parker şi se mişca de colo-colo cu uşurinţă şi cu încredere în timp ce gătea fredonând un cântecel. Îi plăceau mirosul cepei sotate şi vârtejul sosului de roşii.

Harry stătea întins pe podea, sub masă, cu caii şi nişte ustensile de bucătărie. Ea îi sugerase să facă un ţarc pentru cai din linguri şi furculiţe. Harry fusese îngrozit la început – mama lui nu-i dădea voie să se joace cu uneltele de bucătărie pe motiv că se murdăreau. Abbie îl asigură să totul avea să meargă în maşina de spălat vase la sfârşitul zilei.

Ora cinci după-amiază sosi mai repede decât se aştepta.

Se întoarse în sufragerie. Howell era aplecat deasupra unor foi imprimate cu nişte numere.

– Este deja ora cinci? întrebă el.

– Da.

Abbie nu voia să plece. Voia să se transforme în stană de piatră şi să rămână acolo pentru totdeauna, uitându-se la el.

Nu. De fapt, nu în piatră. Şi nu doar să se uite la el.

– Abbie, spuse Howell. Nu pleca. Rămâi. Hai să bem ceva împreună. Hai să iei cina cu noi.

În spatele lui, Harry ţipa:

– Iuhuu! Rămâi, Abbie, *rămâi!*

– Hmm... Avea o altă slujbă de bonă în seara asta în oraş, la ora opt. Putea ajunge acolo cu bicicleta în cincisprezece minute. Şi aş putea să-l pregătesc pe Harry de culcare.

– Mi-ar plăcea foarte mult să stai, insistă Howell.

– În regulă, se hotărî ea. Ştia că roşeşete. Doar că... mă duc să verific ceva la bucătărie.

Pentru că Harry se ţinea după ea ca o umbră, scoase bolul pentru salată, spălă salata verde şi o uscă în aparatul special, dar când Harry ieşi din bucătărie puţin, îşi puse mâinile sub robinet şi apoi îşi stropi obrajii cu apă rece.

Ce naiba crezi că faci? se întrebă ea.

Doar iau cina cu un angajator, îşi răspunse acră.

După ce se răcori, se întoarse în sufragerie. Harry avea voie să se uite la un DVD treizeci de minute înainte de cină, deoarece Sydney credea că asta îl calma. Stătea în faţa televizorului, complet captivat. Abbie îi turnă lui Howell un pahar de vin roşu. Când i-l aduse, Howell puse hârtiile jos şi se chinui să se ridice, stângaci.

– Abbie, nu vrei şi tu un pahar de vin? Şi adu-ţi scaunul mai aproape ca să putem vorbi fără să-l deranjăm pe Harry.

Ea îşi trase scaunul mai aproape de el şi îşi turnă un pahar de vin. Stătură alături câteva momente, ascultând ploaia care bătea în ferestre şi privindu-l pe Harry care se uita la DVD.

Howell întrebă:

– Deci, Abbie, te-ai născut pe insulă?

– Da. Sunt localnică. Sau cum spunem noi, am crescut acasă.

– Norocoaso! Şi mereu ai avut grijă de copii?

– Da, păi... Mama a murit când eu aveam cincisprezece ani. Sora mea mai mică, Emma, avea treisprezece ani, dar mezina, Lily, avea doar şapte. Aşa că am crescut-o mai mult eu.

– Oh, Doamne, îmi pare rău pentru mama ta, Abbie. Este greu...

Abbie dădu din cap şi schimbă subiectul.

– Îmi place să fiu cu Harry. Este un băieţel deosebit.

Howell se uită la fiul său.

– Este. Îmi doresc adesea să am mai mult timp pe care să-l petrec cu el.

– Dar eşti aici pentru el cea mai mare parte a timpului. Şi ai şi o slujbă foarte importantă.

– Ştii ce, cred că da. Mai ales după 11 septembrie. Lucrarea asta la care muncesc subliniază noi linii directoare şi sugestii pentru micşorarea volumului şi a toxicităţii deșeurilor periculoase de la locul de muncă. De exemplu, putem instala în laboratoare sisteme de evacuare a gazelor chimice mai eficiente şi un iluminat mai eficient.

Howell era tot mai însufleţit pe măsură ce vorbea. În mod evident era pasionat de subiect.

– Stai puţin. Te plictisesc?

– Deloc, răspunse Abbie serios. Putea să-i recite dicţionarul, şi ei tot i s-ar fi părul fascinant.

Fără doar și poate, era dornic să vorbească despre munca lui. Continuă pe acest subiect până când se termină DVD-ul lui Harry şi apoi ţopăi până la bucătărie şi discută cu fiul său în timp ce Abbie puse masa. La cină, în timp ce mâncau, el continuă să-i povestească despre cum este mai potrivit să fie aruncate materialele periculoase şi despre protejarea ecosistemului natural. Abbie

asculta cu mare atenţie, încercând să priceapă ceva din toate astea. Dacă pentru el conta, atunci voia să înţeleagă şi ea. Scoase fructe proaspete pentru desert, însă Harry deja căsca.

– Cred că e timpul să facă baie şi să meargă la culcare.

– Corect. Corect. Dumnezeule, iar am făcut asta, am îndrugat verzi şi uscate şi mi-am plictisit copilul până l-a luat somnul. Howell întinse mâna şi zburli cârlionţii blonzi ai fiului său. Hei, băiete, ce-ar fi să mergi sus cu Abbie ca să-ţi facă baie? Vin apoi să-ţi citesc o poveste când eşti în pat.

Harry răspunse ascultător:

– Bine, tati!

Abbie adora acest moment al zilei. Îi plăceau curgerea liniştitoare a apei în cadă şi mirosurile odihnitoare ale şamponului şi săpunului pentru copii. Îi plăcea să-l înfăşoare pe Harry în prosopul mare, cald şi moale, ţinându-l pe genunchi în timp ce-i freca părul ud. Îi plăcea să îl ajute să-şi pună pijamaua – plină cu desene cu cai alergând – şi să-i audă picioruşele goale lipăind pe podea până în dormitor. Harry îngenunche în faţa bibliotecii ca să-şi aleagă o carte.

Abbie strigă în jos pe scări:

– Harry e gata pentru lectura de seară!

Aşteptă în capul scărilor în timp ce Howell urcă ţopăind, cu o mână pe balustradă şi în cealaltă ţinând o cârjă. Păru cu totul natural ca, odată ajuns în capătul scărilor, să-şi pună o mână în jurul umerilor ei pentru susţinere. Intrară în camera lui Harry, iar Abbie era conştientă de căldura vie a bărbatului de alături. Era mai înalt decât ea, iar ea era destul de înaltă.

Băieţelul se afla pe partea mai îndepărtată a camerei, scotocind după o carte, cu spatele la ei. Când ajunseră lângă pat, Howell continuă să-şi ţină braţul după umerii lui Abbie. Se uită în jos, la faţa ei. Nu spuse nimic. Era destul de aproape ca s-o sărute. Atracţia fizică dintre ei era ceva de

necontestat. Ea permise acestei legături să dureze câteva momente, apoi se retrase.

Îngenunche lângă băiat.

– Harry? Ai găsit cartea?

– Asta! spuse Harry, ridicând o carte cu cai pe copertă.

Howell spuse:

– Abbie, mai rămâi puţin.

– Nu pot.

Îi întâlni privirea.

– Chiar nu pot. Am o altă slujbă de bonă.

– Atunci mâine-seară?

– Nu ştiu, murmură ea.

Ce o întreba de fapt? Abbie îl îmbrăţişă pe băieţel şi îi sărută părul care mirosea dulceag.

– Noapte bună, Harry! Ne vedem mâine!

Harry o strânse tare:

– Noapte bună, Abbie.

O luă la fugă jos pe scări şi ieşi din casă.

4 Joc de cuvinte în limba engleză în original, unde Owl înseamnă „bufniţă“ (n.tr.)

Capitolul 23

Emma

Rutina caracteriza zilele Emmei.

Îşi petrecea dimineţile scriind după dictare la o femeie fragilă care voia să-şi redacteze memoriile, dar era prea afectată de artrită ca să mai scrie la tastatură sau să ţină în mână un stilou. Francine fusese asistentă administrativă a directorului financiar dintr-o companie internaţională de asigurări, iar amintirile ei debordau de poveşti de culise politice, confruntări şi înjunghieri pe la spate pe care şi le amintea într-o explozie incoerentă de cuvinte pline de emoţii. Emma nu-şi imagina că aceste amintiri ar putea vreodată să fie publicate, dar îşi dădea seama că strădania de a-şi aduce aminte şi de a povesti dădeau un sens vieţii lui Francine.

După ce pleca de la Francine, Emma avea o pauză de trei ore pentru un prânz devreme. Se întorcea acasă, mătura în grabă prin bucătărie, îşi încropea un fel de mâncare în oala cu presiune sau fierbea o salată de cartofi sau de orez ori macaroane cu brânză, ceva care să poată fi mâncat cu peşte proaspăt, dacă prinsese tatăl lor, sau cu bucăţi reci. Ea şi surorile ei făcuseră o listă de treburi casnice, ca să aibă grijă de casă mai uşor. Pentru că Abbie lucra adesea târziu acasă la familia Parker, Emma preluă sarcina pregătirii meselor de seară ale familiei. Abbie mergea la magazinul alimentar de două ori pe săptămână, la ora şase dimineaţa, înainte să se aglomereze, pentru că vara era mereu aglomerat şi era greu să găseşti loc de parcare. Asta făcea ca treburile generale ale casei să-i rămână lui Lily, care fusese de acord să dea cu aspiratorul, să şteargă praful, să deretice în băi şi să dea cu mopul pe podeaua

bucătăriei o dată pe săptămână, în funcţie de programul ei liber de la serviciu. Planul lor părea să meargă până în acel moment.

La ora unu, Emma mergea să-i citească lui Millicent Bracebridge. Luase obiceiul de a dubla porţia de bunătăţi de casă pe care le făcea pentru familia ei şi lua câteva cu ea la reşedinţa Bracebridge: fursecuri cu ciocolată, plăcintă cu cremă de lămâie, biscuiţi cu coacăze. Spunea că sunt pentru Millicent, iar bătrânei chiar îi plăceau, dar de fapt erau pentru Spencer, care adesea se oprea acolo la prânz.

Astăzi, o ploaie ca de pe vremea potopului cădea fără încetare. Emma intră în holul reşedinţei Bracebridge, îşi puse umbrela în standul special şi îşi atârnă haina în cuierul de epocă.

– Bună ziua, strigă ea, grăbindu-se să ajungă în sufragerie.

– Cine e? îşi ridică bătrâna capul din piept. Avea vocea răguşită.

– Eu sunt, doamnă Bracebridge, Emma Fox. Am venit să vă citesc. Şi am adus nişte fursecuri din fulgi de ovăz. Se zgribuli înfrigurată, tremurând: Este frig aici astăzi. Ce-aţi zice să facem focul?

– Ar fi foarte bine.

– Păi, atunci, mă duc să verific coşul...

Emma îşi luase obiceiul de a enumera acţiunile în timp ce le întreprindea, de dragul lui Millicent. Şi *ea* ar fi vrut să i se facă la fel, dacă ar fi fost cazul, adică orice persoană relativ străină care se învârte prin casa ei în timp ce ea însăşi nu poate să vadă, să spună ceea ce face.

– În regulă. Sunt o mulţime de surcele în cutie, dar cred că o să am nevoie de o bucată de ziar vechi...

– Găseşti în cămară multe ziare care trebuie duse la reciclat, o informă Millicent.

– Minunat! Mă duc să aduc unul. Şi am să pun şi apa la fiert pentru ceai.

Cum mergea pe hol spre bucătărie, Emma se simţea ca şi cum s-ar fi aflat într-un fel de muzeu straniu, într-o duminică seară. Afară, ploaia lovea cu putere în ferestre, menţinând toate camerele în beznă. Portretele strămoşilor Bracebridge morţi de mult se uitau în jos la Emma când trecea pe lângă ei, dezaprobând în mod clar tot ce vedeau. Prosoapele de vase care atârnau la bucătărie erau vechi şi subţiate, brodate cu mult timp în urmă de Millicent sau de mama ei. Farfuriile cu motive decorative albastre şedeau pe un dulap vechi aşa cum stătuseră zeci de ani, şi chiar ceainicul pe care Emma îl umplu cu apă părea antic.

Întorcându-se în sufragerie, rupse ziarul în fâşii lungi pe care le îndesă sub grătar, aranjă surcelele într-o piramidă şi aprinse un chibrit. Focul licări, iar Emma aşeză nişte buturugi deasupra.

– Mamă! Exact ce mi-a recomandat doctorul! făcu Millicent. Du-mă mai aproape de foc, te rog.

Emma se supuse.

– Probabil că vă este frig în rochia aceasta subţire. Vă aduc un pulover sau un şal.

– Cred că ar fi o idee bună. Mulţumesc!

În cele din urmă, totul era organizat, şal, ceai, foc şi prăjiturele pe o farfurie. Emma scoase cartea de Agatha Christie din bibliotecă.

– Spencer probabil că nu va veni astăzi, pe ploaia asta, spuse Millicent tristă.

– E în regulă, îi spuse Emma. Suntem la un punct foarte interesant în carte, şi ce vreme ar fi putea fi mai potrivită decât aceasta pentru a citi Agatha Christie!

Se ghemui pe canapea, deschizând cartea la pagina unde rămăseseră, şi începu să citească.

– Bună!

Uşa de la intrare se deschise şi intră Spencer, scuturând apa de pe haina de ploaie şi tropăind.

– Ce mai zi!

Îşi lăsă haina pe spatele unui scaun şi traversă camera ca să-şi sărute bunica. Astăzi purta

pantaloni gri, cămaşă albă şi un blazer albastru.

– Bună, buni! Ai foc în şemineu! Fată isteaţă. Bună, Emma!

– Emma ţi-a adus fursecuri din fulgi de ovăz astăzi, îl anunţă Millicent.

Emma roşi.

– Sunt pentru dumneavoastră, doamnă Bracebridge.

Bătrâna pufni.

– Păi, dacă nu sunt pentru tine, atunci le mănânc eu pe toate, spuse Spencer. Întinse mâna şi luă fursecurile de pe farfuria de porţelan pe care o ţinea bunica lui. Mmm! Sunt bune!

Doamna Bracebridge atinse farfuria cu degetele:

– Ai luat fursecurile *mele*?

– Nu, am luat fursecurile *mele*. Se trânti pe un scaun: Dacă Emma le-a făcut pentru mine...

– Neruşinatule! îl certă doamna Bracebridge, dar zâmbi fără să vrea. Aproape orice făcea Spencer îi plăcea.

– E ceai şi pentru mine, Emma?

Emma îi turnă şi lui o ceaşcă. Deja ştia cum îi place, fără lapte şi fără zahăr. Când se aplecă să îi dea ceaşca, degetele lor se atinseră, iar Spencer îi zâmbi. Ea simţi că roşeşte din nou.

– Ascultă, buni, am o propunere pentru tine. NHA organizează o expoziţie cu suvenire şi alte artefacte din scoici. Ai atât de multe piese bune aici! Ai putea să le împrumuţi muzeului pentru expoziţie?

– Nu ştiu, se foi doamna Bracebridge inconfortabil pe scaun. Unele sunt foarte valoroase, ştii. Foarte vechi.

– De aceea vrem să le expunem. Este vorba de NHA, buni.

– Vor fi în cutii?

– În vitrine de sticlă? Probabil. Trebuie să-l întreb pe curatorul expoziţiei. Îşi sorbi ceaiul şi continuă: Serios, buni, ar trebui să te gândeşti să

donezi unele dintre aceste lucruri asociaţiei istorice. Mai ales că nu le poţi vedea.

– Cred că mama ta se aşteaptă să i le las moştenire. Va dori să le vândă.

– Asta ar vrea bunicul să faci? Ştii cât de mult a iubit el Nantucketul! Şi hai să fim serioşi, mama are o grămadă de bani.

Doamna Bracebridge îşi drese glasul.

– Poate ar trebui să discutăm mai târziu chestiuni de familie.

– Sigur, fu de acord Spencer. Dar gândeşte-te să ne împrumuţi lucrările din scoici, bine?

– Dragă copile, aproape întotdeauna fac ceea ce-mi ceri, nu-i aşa?

– Aşa este, ştiu. Aş vrea doar ca aceste comori ale tale să fie disponibile ca să le vadă publicul.

– Tot timpul ai fost de-a dreptul fermecat de insulă, comentă doamna Bracebridge ușor nemulțumită.

– Cred că da. Se întinse şi îi mângâie mâna. Dar şi tu la fel. Spune-mi că n-am dreptate. Când bunica lui zâmbi, Spencer urmă: Şi apropo, ţin o prelegere marţea viitoare la Muzeul Vânătorii de Balene. De ce nu o rogi pe Emma să te aducă şi pe tine?

– Oh, spuse Emma roşind. Poate că vrea mama ta să o ducă pe doamna Bracebridge.

Amândoi, Spencer şi bunica lui, râseră ca de-o glumă bună.

– Singurele lucruri care îi plac mamei pe insula asta sunt tenisul şi petrecerile, îi explică Spencer.

– Da, nora mea nu prea este pasionată de istorie, întări doamna Bracebridge. E ciudat că eşti rudă cu ea, Spencer.

– Sunt un rebel, glumi el. Se ridică: Trebuie să mă întorc. Emma, mulţumesc pentru fursecuri, au fost delicioase. Aplecându-se, îşi sărută bunica pe obraz. Deci, doamnelor, este stabilit pentru marţea viitoare, da?

Ameţită, Emma se bâlbâi:

– Păi, păi, eu... nu ştiu. Nu sunt sigură.

– Te rog, vino. După conferinţă va fi o mică recepţie.

Dintr-odată, doamna Bracebridge începu să tremure.

– Urăsc să se holbeze toată lumea la mine în scaunul cu rotile!

– Păcat! Pentru că vreau să vii neapărat să mă vezi ţinând prelegerea!

– Nu voi putea să te *văd*.

– Vei putea să mă auzi. Şi vreau să auzi toate aplauzele. Nici măcar să nu te gândeşti că scapi de asta, buni! Luându-şi haina, se grăbi spre uşă.

– Ce tânăr impertinent poate fi uneori! pufni doamna Bracebridge.

– Vă iubeşte, o asigură Emma. Vrea să se laude faţă de dumneavoastră.

– Vrea să se laude faţă de *tine*, o corectă bătrâna.

Emma obiectă:

– O, nu cred că...

– Asta nu e prima prelegere pe care o ţine nepotul meu. Dar este prima la care insistă să merg, în compania ta. Eşti o femeie isteaţă. Fă tu legătura!

Emma se ridică să mai pună un lemn pe foc. Îşi spuse că probabil din cauza focului i se învăpăiaseră obrajii.

Aşezându-se la loc pe canapea, luă cartea.

– Să citesc mai departe?

– Desigur. Dar mai întâi, copilul ăsta ticălos chiar a mâncat toate fursecurile, sau mi-a mai lăsat şi mie câteva?

Emma mai puse trei fursecuri pe farfuria angajatoarei sale. Apoi începu să citească.

Capitolul 24

Lily

Oare viaţa ar fi putut să devină mai complicată decât atât? Îi plăcea să fie ocupată, dar asta era de-a dreptul ridicol.

Îi luase toată ziua să termine articolele pentru ediţia din acea săptămână a revistei. Îi spusese Earthei că nu putea lucra sâmbătă pentru că aceasta era ziua în care trebuia să predea totul, dar chiar şi aşa, abia dacă reuşise să respecte termenul limită. Apoi pedalase până acasă, iar acolo apăruse o altă complicaţie, faptul că trebuia să împartă cu Abbie şi Emma Vechitura care îi aparţinuse, practic, în ultimii câţiva ani. Surorile ei se plânseseră în legătură cu modul în care făcea curat în casă, aşa că făcuse schimb de corvezi cu Abbie. Crezuse că aşa îi va plăcea mai mult – ura să frece băile şi toaletele.

Dar să meargă la magazinul alimentar era, realmente, ca şi cum s-ar fi paraşutat direct în iad! Parcarea era plină, *bineînţeles*, astfel că trebui să dea ture cu maşina, aşteptând să se elibereze un loc, iar apoi în magazin nu te puteai mişca de marea de cărucioare de cumpărături. Şi ce putea să fie amuzant în faptul că încărca alimente pentru patru adulţi şi le ducea la maşină şi apoi în casă?

S-a grăbit atât de tare să pună alimentele la locurile lor, că a spart punga cu paste şi acestea s-au împrăştiat peste tot pe podea. Nu era nimeni prin preajmă să o ajute şi a plâns în timp ce mătura, apoi a plâns la duş pentru că nu avea nimic nou cu care să se îmbrace la evenimentele de seară. Apoi şi-a dat seama că va avea ochii roşii dacă nu termină cu plânsul, aşa că s-a oprit.

Primul eveniment era un vernisaj la o galerie de pe Main Street. A mers destul de bine. Artistul era

local, aşa că Lily cunoştea multă lume şi a făcut o grămadă de fotografii minunate. Dar a doua oprire, o petrecere în beneficiul unui muzeu local, a pus-o la pământ. Toţi erau bogătaşi şi prieteni unii cu alţii, şi o alungau din priviri pe Lily cu aparatul ei foto de parcă ar fi fost un copil fără adăpost care le întindea o cutie goală de conserve. Bărbaţii, şi mulţi dintre ei erau tineri, la vreo treizeci de ani, se uitau la Lily fără s-o *vadă*. Evident, era în aşa măsură o intrusă în grupul celor care contau, încât nici măcar nu văzuseră că era drăguţă.

Găsi baia, încuie uşa şi scrise numele celor cărora le făcuse fotografii. Se privi în oglindă. Arăta bine. Nu bogată, dar *bine*.

Şi avea întâlnire cu Jason – nu uitase asta! Jason nu era deloc bărbatul planurilor ei cu bătaie lungă, dar era un băiat cumsecade şi atât de atrăgător! Avea să fie foarte bun pentru seara aceea.

Părăsi petrecerea fără să-şi ia rămas-bun – nimeni nu avea să observe că a plecat – şi se grăbi pe jos pe străzi şi alei spre cimitirul quaker de pe Madaket Road. Jason o aştepta acolo, rezemat de gard.

– E perfectă seara asta pentru privitul stelelor, spuse el. Haide!

Ea îl urmă, strecurându-se printre gardurile de fier şi pe straturile de iarbă verde, moale. Cimitirul era un spaţiu larg deschis, fără copaci sau pietre funerare – quakerii nu credeau că mormintele trebuie însemnate cumva.

– Stai puţin, îi zise ea lui Jason. Trebuie să-mi scot pantofii.

Îşi puse o mână pe braţul lui ca să-şi ţină echilibrul. Era un gest foarte natural. A fost surprinsă să constate că simţurile i s-au trezit dintr-odată când pielea ei a atins-o pe a lui. Jason nu-i acordase atenţie când erau în liceu. Era cu doi ani mai mare decât ea şi mereu avea o prietenă. Lily abia aştepta să-i povestească lui Carrie că avusese o întâlnire cu Jason.

Erau suficient de departe de oraş pentru ca cerul nopţii să se vadă fără interferenţe din partea firmelor luminoase sau a felinarelor. Păşiră în mijlocul spaţiului deschis de iarbă. Jason scoase o pătură din rucsac, o aşeză pe pământ şi se întinseră, uitându-se la cer.

Văzură un milion de stele.

– Uau! făcu Lily impresionată.

– Într-un fel, asta pune lucrurile într-o altă lumină, nu-i aşa? comentă Jason.

– Veneam aici când eram copii. Dar n-am mai venit de ani de zile.

– Noi vedeam ceruri ca acesta în Irak, îi spuse Jason. Chiar şi mai mult cer şi mult mai multe stele.

Lily îl întrebă cu grijă:

– Cum a fost în Irak?

Rămase tăcut o vreme, apoi răspunse:

– A fost în regulă. Cred că ai putea spune că am avut noroc. Dar nu vreau să mă întorc acolo.

– Dar ce *vrei*, Jason?

– Păi, asta este partea bună a faptului că am fost în Irak. Când eram acolo, visam că am să mă întorc acasă şi o să fie raiul pe pământ, iar acum chiar aşa mi se pare că este. Afacerea mea de construcţii merge destul de bine chiar şi cu această încetinire a economiei. Adun nişte economii şi am o echipă care lucrează pentru mine, tipi de treabă în care pot să am încredere. Şi din când în când am şi timp liber când pot să ies cu barca pe mare sau să pescuiesc. E o viaţă destul de bună.

Lily oftă:

– Poate ar trebui să fiu trimisă în Irak. Pentru că devin foarte iritată vara, cu toţi bogătaşii ăştia care tropăie peste tot pe insulă. Mă fac să mă simt atât de săracă! Ca şi cum mi-ar fura ceva!

– Te înţeleg. Dar este o lume ireală aici vara, Lily. Ştii asta. Nu există echilibru. Nu vedem milioanele de oameni care sunt ca noi, care se chinuie să meargă mai departe. Căci aşa sunt

majoritatea oamenilor, cu adevărat. Şi să fii normal... ei bine, nu e atât de rău. În plus, să fii normal pe această insulă poate fi o chestie deosebită!

– Hei, uite! O stea căzătoare! Lily arătă şi se uitară amândoi la un punct luminos care traversă cerul spre orizont şi apoi dispăru. Noaptea era caldă, aerul purta o mireasmă sărată de trandafiri, iar simţurile lui Lily luaseră foc.

Jason era atras de ea. Ştia asta. Iar ea era atrasă de el. Dar trebuia ca el să afle cine era ea cu adevărat, ce voia ea cu adevărat.

– Eu n-am vrut niciodată să fiu normală, mărturisi Lily.

El întinse mâna şi o prinse pe a ei.

– N-ai fi avut nici o şansă să fii normală, cu înfăţişarea ta.

Ea zâmbi:

– De parcă m-ai fi observat vreodată în liceu!

– Sigur că te-am observat, spuse Jason întorcându-se pe o parte şi sprijinindu-se într-un cot, cu faţa la ea. Oricum, te observ acum.

Se aplecă şi o sărută. Lily ridică fruntea şi-şi puse braţele în jurul lui, admirându-i lăţimea umerilor. Îl trase mai aproape de ea. Se sărutară îndelung, iar Jason se mută mai aproape, astfel că acum era aproape întins peste trupul ei.

Dintr-odată mormăi şi se ridică în picioare.

– Suntem în locul nepotrivit.

Lily era de acord.

– Ai dreptate. Unde putem merge?

– La tine acasă?

– Tata s-ar putea să fie acolo, sau surorile mele.

– Eu locuiesc cu părinţii încă, râse el. Parcă suntem adolescenţi.

– Unde ţi-e camioneta?

– Acolo. Vino!

Strânseră repede pătura. Jason o înghesui în rucsac. O ţinea de mână în timp ce se grăbeau prin cimitir către o străduţă lăturalnică. Când ajunseră

la camionetă, Jason aruncă rucsacul în portbagaj, o prinse pe Lily de umeri, o făcu să stea rezemată de capotă cu faţa la el şi o sărută. Ea îşi puse mâinile pe umerii lui, trăgându-l mai aproape.

– Treci în camionetă, îi zise el, cu vocea aspră.

Ea se urcă pe locul din dreapta şoferului şi stătu lipită de Jason în timp ce el conducea departe de oraş, spre centrul insulei, spre şoselele pline de hopuri din zona mlaştinilor. Nici un felinar nu tulbura întunericul naturii. Uneori puştii de pe insulă ţineau petreceri aici, dar intrând tot mai adânc în sălbăticie, văzură că nu era nici o altă maşină. Parcă la adăpostul unui crâng de brazi. Lily îşi ţinuse tot drumul mâna pe coapsa lui, iar acum el se întoarse spre ea cu o intensitate care făcu inima fetei s-o ia la galop.

O sărută, trăgând-o de haine. Reuşiră să se sărute în continuare în timp ce ea îşi scoase fusta şi bluza. În pielea goală şi cu colierul cu multe pietre se simţea ca un fel de zeiţă sau duh şi, de îndată ce Jason îşi scoase pantalonii, se ridică deasupra lui, cu câte un genunchi de o parte şi de alta. Acum puteau să nu se mai grăbească. Îşi vârî mâinile în părul lui şi îl sărută pasional. El îi mângâia tot corpul, de sus până jos, sânii, şoldurile, între picioare. Ea gemu de dorinţă. O pătrunse.

Nu se simțise niciodată în viaţa ei mai puţin normală ca atunci!

Era trecut de miezul nopţii când Jason a lăsat-o acasă. Toate luminile erau stinse, dar uşile nu erau încuiate, niciodată nu le încuiau. Îşi ducea pantofii într-o mână, în timp ce urca scările. Casa era tăcută. Şi asta era bine. Nu voia să spună nimănui unde fusese. Era confuză; era euforică până la inconștiență, îngrozită şi supărată pe sine însăşi. Ce făcea cu Jason? Era doar un *constructor*. Nu avea să facă niciodată bani adevăraţi. Nu se putea să se îndrăgostească de el! Nu avea să se îndrăgostească de el!

Dar cum se întinse în pat îmbrăcată, Jason era cel la care se gândea, la gura lui, trupul lui, respiraţia lui, şi Jason era cel pe care îl visă când adormi.

Duminică dimineaţă, Lily îşi dădu voie să doarmă până târziu. Agitaţia de a trimite rubrica la revistă se terminase pentru acea săptămână. Avea să o ia de la capăt pe seară, desigur, când urma să facă alte fotografii şi să scrie, dar în această unică dimineaţă putea să fie leneşă. Nici Eartha nu avea nevoie de ea duminica.

Aşa că rămase întinsă în pat încă mult timp, amintindu-şi seara precedentă, amintindu-şi de Jason. Avea să se întâlnească din nou cu el la căderea întunericului. Şi n-avea nici o altă treabă în timpul zilei. Fericire maximă! Avea să fie leneşă ca o pisică la soare.

Trăgându-şi pe ea nişte pantaloni scurţi şi un tricou, coborî în picioarele goale la bucătărie. Surorile ei se aflau acolo şi îşi beau cafeaua. Amândouă zâmbiră când o văzură şi chiar aveau de ce. Bucătăria era bine aprovizionată şi n-aveau să mai rămână fără hârtie igienică toată vara.

– Unde-i tata? întrebă ea.

– La pescuit, răspunse Emma.

Lily îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masă.

– Duminică dimineaţă. Fericire supremă!

Abbie avea un caiet dictando galben şi un stilou lângă ea.

– Am mai primit încă şapte telefoane pentru Nantucket Mermaids.

Emma exclamă:

– Şapte? Super!

Abbie studie lista.

– Majoritatea sunt persoane care au venit pentru o săptămână sau aşa ceva, și au nevoie de o bonă pentru o seară sau două.

– Am să preiau cât de multe pot, spuse Emma. Am nevoie de bani, iar serile mele sunt cu

siguranţă libere.

– Aş putea să preiau şi eu o după-amiază, se oferi Lily ezitant. De fapt, nu voia încă o slujbă, dar îi plăcea să facă parte din firmă.

– Până acum, nu avem cereri pentru după-amieze, spuse Abbie, consultând lista. Râse: v-am povestit despre familia la care am fost bonă joi seara? Mama o luase razna pentru că era un pic de nisip pe podeaua din baie, iar doamnele de la curăţenie nu aveau să vină decât a doua zi dimineaţă. Când eram la bucătărie şi îi ajutam pe copii să-şi termine cina, femeia tot *perora* întruna despre nisip, nu-l putea suporta în casă, ieşise de la duş și piciorul ei ud atinsese *nisipul!* Iar soţul ei a venit şi mi-a spus că îmi dă *cincizeci* de dolari dacă pot să-l mătur şi să mă asigur că podeaua de la baie e curată.

Emma izbucni în râs.

– Eu am avut săptămâna trecută o femeie care mi-a spus că după ce adorm copiii, trebuie să aranjez alimentele din frigider pe rânduri de mărimi egale. Nu putea să tolereze o casă dezordonată, mi-a zis.

În timp ce surorile ei râdeau, Lily îşi scotoci memoria ca să vină şi ea cu o poveste. Îşi aminti una, cu bucurie:

– Oh! Am fost la o petrecere de binefacere la reşedinţa Lemercier săptămâna trecută şi Donna Sefton, care asigura mâncarea prin catering, mi-a spus să mă strecor şi să văd baia matrimonială şi aşa am făcut. Era un frigider în baie! Unul mic, ascuns în spatele unei uşi de dulap. Era plin cu şampanie şi cutii de lapte. Doamna Lemercier se scaldă în lapte în fiecare seară, spune că îi face bine la piele, şi în timp ce face baie, bea şampanie.

– Cum arată pielea ei? se interesă Abbie.

Lily stătu să se gândească.

– De fapt, are pielea bună. Totuşi, foarte palidă.

Surorile ei izbucniră în râs – nu voise să fie amuzantă, doar să povestească o stare de fapt. Lily

radia şi chicotea, mulţumită de sine însăşi.

– Nimeni nu mai vrea să se bronzeze, spuse Emma. Toată lumea se teme de cancerul de piele.

– Doar unele persoane, o contrazise Lily. Marinarii, maniacii tenisului. O tentă uşoară de bronz dă pielii o strălucire frumoasă.

Emma se uită la Lily:

– Ai venit destul de târziu aseară, nu-i aşa?

Lily zâmbi.

– Da.

– Ei, haide! o îndemnă Abbie. Ce s-a întâmplat? Ai cunoscut altă stea?

Lily râse:

– Am văzut o stea căzătoare. La cimitirul quaker. Cu Jason.

Emma se ridică brusc:

– Fugi de-aici! Ai fost cu Jason?

Lily se foi nervoasă:

– Sper că nu-ţi pasă, Abbie.

Abbie dădu din umeri:

– De ce să-mi pese?

– Pentru că te-a adus acasă de la aeroport. Am crezut că poate...

– Draga mea, începu Abbie. Jason este mult prea tânăr pentru mine. Îmi plac bărbaţii mai în vârstă.

– A, pe bune? Emma îşi concentră toată atenţia asupra ei. De când?

Abbie roşi şi începu să se joace cu cana de cafea.

– Ei, nu-i nimic. E o prostie. Doar că eu... Nici măcar nu merită să vorbim despre asta.

– Ba cu siguranţă merită să vorbim despre asta. Uită-te la tine! Eşti roşie ca o tomată!

De ce făceau mereu asta? se gândi Lily. Din ce motiv cele două surori mai mari ale ei se găseau una pe alta atât de interesante, încât Lily putea să facă sex cu Brad Bitt pe masa din bucătărie că ele nici măcar n-ar fi observat?

– Este doar... acest Howell Parker. De al cărui fiu am eu grijă după-amiezile. Este... este pur şi

simplu uimitor, vorbesc serios. Este atât de fascinant şi amabil, atât de iubitor cu băieţelul lui!

– Nici măcar nu-mi vine să cred ce aud, spuse Emma. Abbie, ai mai mult bun-simţ decât să te încurci cu un bărbat însurat!

– Ştiu, Emma. Dar soţia lui este o scorpie...

– Soţia lui. *Soţia lui!*

– Şi nu e niciodată acasă, este mereu la New York, lucrează, iar el s-a rănit la gleznă.

– Glumeşti? Emma îşi încrucişă braţele peste piept, se rezemă de spătarul scaunului şi, uitându-se la Abbie, rosti ferm: Abbie, nu face asta! Este căsătorit! A depăşit limitele. Iubeşte altă femeie. O iubeşte pe mama acelui băieţel drăgălaş. Tu nu te gândeşti?

Abbie se încruntă şi oftă.

– Ştiu! Ai dreptate!

– Încearcă să te bage în patul lui? întrebă Emma.

– O, nu, nu e nimic de genul ăsta. Se poartă foarte corect. Dar, Emma, există această legătură *între* noi...

Lily auzi paşi pe terasa din spate şi apoi cineva ciocăni la uşă.

– Intră, strigă ea. Oare era Jason? Cine altcineva putea să fie duminică dimineaţă?

Marina Warren deschise uşa şi intră în bucătărie.

– Bună dimineaţa! Ce drăguţ să vă văd pe toate trei împreună!

Capitolul 25

Marina

Acesta nu era cel mai curajos lucru pe care îl făcuse vreodată, se gândi Marina zâmbindu-le celor trei femei surprinse, dar s-ar fi putut dovedi unul dintre cele mai neinspirate. În fosta ei viaţă, în munca ei la agenţia de publicitate, intrase de zeci de ori într-o cameră plină cu străini şi îi transformase pe toţi în prieteni, sau cel puţin clienţi. Avusese de înfruntat oameni de afaceri nemulţumiţi şi vânzători sceptici şi, cu calm, îi câștigase şi le risipise îndoielile.

Dar avea ceva să le ofere – o reclamă, o selecţie de design grafic, un slogan şmecher despre produsul lor. Aici se avea doar pe sine însăşi.

Ştiau cine este, dar tot s-a prezentat:

– Sunt Marina Warren. Eu am închiriat cabana pe perioada verii.

Acum era rândul lor să spună ceva. Ea tăcu. Pentru o clipă – linişte.

Şi apoi, cea mai înaltă dintre fete, cea cu bucle castanii, se ridică şi veni spre Marina cu mâna întinsă.

– Bună, Marina. Eu sunt Abbie. Mă bucur să te cunosc.

– Eu sunt Emma, spuse o femeie zveltă cu părul creţ, cu pistrui adorabili şi ochii mari și căprui, răsucindu-se pe scaun şi întinzând şi ea mâna. Bei o cafea cu noi?

– Sigur, mi-ar face plăcere. Marina îşi alese scaunul cel mai îndepărtat de Lily, care stătea încruntată la celălalt capăt al mesei. Bună, Lily! Apoi le explică celorlalte: Am cunoscut-o pe Lily acum câteva seri.

– Da? făcu Abbie, aşezând o cană de cafea în faţa Marinei şi împingând frişca şi bolul cu zahăr

mai aproape de ea. Nu am auzit. Dar avem nişte programe atât de nebuneşti vara, încât adesea nici nu ne vedem cu zilele, nu mai spun să şi vorbim!

– Da, tatăl vostru mi-a povestit de firma voastră, Nantucket Mermaids. Isteţ. Ce fel de treburi faceţi?

O altă pauză. Abbie şi Emma schimbară priviri care exprimau clar surpriza că tatăl lor discutase despre ele cu această străină.

Apoi Emma vorbi:

– Eu redactez după dictare dimineaţa şi fac pe şoferul pentru o gaşcă de puşti după-amiaza târziu. Slujba care îmi place cel mai mult este să-i citesc lui Millicent Bracebridge. Este o doamnă în vârstă care locuieşte într-o casă ticsită cu antichităţi de Nantucket foarte valoroase, dar are degenerescență maculară. Uneori îi citesc, alteori o ascult povestind despre trecut. Este o slujbă plăcută.

– Iar eu introduc nişte date pentru un cuplu care încearcă să combine afacerile cu vacanţa. Şi am grijă de un băieţel după-amiaza. Dintr-odată, Abbie străluci: Este cel mai drăguţ puști din lume. Mama lui, o mare avocată de divorţuri, este plecată la New York în cea mai mare a timpului. Tatăl lui lucrează la un raport ştiinţific. Harry este un băieţel timid.

– Iar tu lucrezi la revistă, nu-i aşa, Lily? spuse Marina, întorcându-se spre Lily cu un zâmbet prietenos întins pe toată faţa.

– Da, dar nu am căpătat slujba asta prin intermediul Nantucket Mermaids, explică Lily. O am deja de un an. Nu este temporară. Este pe tot anul.

Abbie o întrebă pe Marina:

– Lucrezi?

– O, Doamne, am lucrat. În ultimii zece ani am condus o agenţie de publicitate şi design grafic împreună cu soţul meu. Acum este fostul meu soţ şi i-am vândut partea mea din agenţie. Marina zări cu coada ochiului că privirea Emmei se animă de

interes. De aceea am venit aici. Am lucrat pe insulă trei veri la rând cu mulţi ani în urmă, în timpul facultăţii, şi mi-a plăcut foarte mult. Acum îmi acord mie însămi un răgaz ca să hotărăsc ce să fac, cum să-mi pun din nou viaţa pe cursul ei sau, mai degrabă, s-o canalizez pe un nou curs. Încerc să fiu optimistă. Să gândesc creativ. Iar acesta pare să fie locul potrivit.

Emma se aplecă spre ea:

– Eu mi-am pierdut slujba de curând. Am lucrat pentru o firmă de investiţii din Boston. Mi-am pierdut serviciul şi toate economiile.

– Asta este foarte neplăcut, o compătimi Marina.

Emma dădu din cap aprobator:

– Iar logodnicul meu m-a părăsit.

– Păi, contracară Marina cu un zâmbet sardonic, soţul meu m-a părăsit pentru cea mai bună prietenă a mea.

Faţa Emmei se lumină dintr-odată:

– Fugi de-aici!

– Aşa este! Marina râse şi ridică mâna: Hai să batem palma!

Emma lovi palma ridicată a Marinei:

– Mă bucur să te cunosc!

Lily obiectă:

– Dar nu este deloc amuzant! Cum de puteţi să vă purtaţi astfel când e vorba de ceva atât de dureros?

Emma se strâmbă:

– Am fost nefericită din cauza asta. *Sunt* nefericită din cauza asta. Aşa că este o experienţă nouă să râd de asta. Te deranjează?

Lily îşi muşcă buzele, derutată. Nu-i plăcea că femeia se afla acolo, în casa lor.

– În orice caz, am venit doar ca să vă invit pe toate la cină într-o seară.

Toate trei fetele rămaseră cu gura căscată la ea, iar Marina putu citi confuzie pe două dintre chipuri şi împotrivire pe faţa lui Lily.

– Tatăl vostru mi-a spus că munciţi toate foarte mult şi m-am gândit că poate v-ar plăcea să veniţi într-o zi acasă şi să găsiţi o cină caldă şi bună.

– Ar fi foarte frumos, spuse Abbie. În ce seară?

– Ce seară este potrivită pentru toate trei? întrebă Marina. Eu sunt deschisă la propunerea voastră.

Abbie se ridică şi merse la un birouaş ascuns într-o nişă a bucătăriei. De acolo luă calendarul de pe perete şi veni înapoi.

– Până acum, am slujbele de bonă miercuri şi vineri. Şi, Emma, şi tu ai slujbe tot atunci. Aşa că joi ar putea fi o zi potrivită. Lily, tu ai ceva joi?

– Nu ştiu, mormăi Lily. Trebuie să-mi verific agenda.

Abbie îi ceru:

– Verifică acum!

– Este sus, în geanta mea.

– Putem să aşteptăm, o asigură Emma.

Lily o ţintui cu privirea pe Marina:

– Vine şi tata?

– Sper.

Abbie se uită de la Marina la Lily şi apoi din nou la Marina.

– Ah! Te întâlneşti cu tata ca iubita lui?

Marina zâmbi.

– Suntem prieteni.

– Verifică-ţi agenda, Lily, repetă Emma.

Lily se repezi afară din bucătărie.

Marina aşteptă ca surorile să spună ceva de genul: *Sora noastră mai mică este doar un copil răsfăţat.* Însă ele nu profitară de ocazia de a vorbi despre ea acum, că era plecată din cameră, iar Marinei îi plăcu acest lucru.

– Vreo sugestie cu privire la meniu? întoarse Marina conversaţia spre mâncare. Ştiu că sunteţi foarte pricepute la reţetele pentru oala Crock-Pot. Din nou Abbie şi Emma schimbară priviri la destăinuirea că tatăl lor împărtăşise atât de multe detalii despre fiicele sale. E vreuna dintre voi

vegetariană? Am adus un mic grătar. Mă gândeam că poate vă plac fripturile la grătar.

– Doamne, mi-ar plăcea la nebunie o friptură la grătar, spuse Abbie.

– Şi mie, fu de acord Emma. Fripturile nu prea se încadrează în bugetul meu.

– Atunci friptură va fi! conchise Marina, mulţumită că putea să le ofere fiicelor lui Jim ceva bun.

Lily tot nu coborâse. Marina îşi ciocăni ceasul de la mână:

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am lecţie individuală cu Sheila Lester, mă învaţă să fac coşuri împletite.

– Asta e foarte tare! comentă Emma. Sheila este cea mai bună!

Marina ieşi pe uşă.

– Mulţumesc pentru cafea. Ne vedem joi seară!

– Şi noi o să venim să te anunţăm dacă poate veni şi Lily sau nu, promise Abbie.

– Oh, poate să-mi spună tatăl vostru, le zise Marina pe un ton firesc, zâmbind spre ele peste umăr.

Marina merse pe bicicletă la casa Sheilei Lester, frământată de gânduri pe măsură ce rememora fiecare detaliu al întâlnirii cu cele trei fiice. Îi plăcuse de Abbie imediat şi credea că şi Abbie o plăcuse pe ea. Abbie părea cea mai matură dintre cele trei şi era cea mai în vârstă. Emma păruse distantă până la momentul în care Marina anunţase că a părăsit-o soţul pentru cea mai bună prietenă, şi atunci între ele două s-a creat o legătură specială. Emma era mai rezervată decât Abbie, dar poate că avea să-i devină o adevărată prietenă. Aveau atât de multe în comun! Emma avusese un ghinion atât de mare în dragoste! Ei bine, ce femeie – ce om? – nu a avut?

Studioul unde Sheila Lester confecţiona coşurile împletite se afla în spatele proprietăţii, o singură sală mare, aerisită, plină de lumină şi miresme cu

aromă de lemn şi trestie de zahăr. Pe rafturile aliniate pe pereţi se aflau tipare şi baze de toate mărimile şi formele, iar pe podea erau grămezi de bucăţi de lemn. Marina era surprinsă de toate maşinăriile din atelier. Sheila îi făcu turul încăperii, prezentându-i-le şi explicându-i funcţiile fiecăreia.

– Burghiu, pentru a perfora gaura pilot din bază. Instrumente şi scule pentru răsucirea bazei, pentru şlefuirea lemnului, pentru strunjirea acestuia. Totul trebuie făcut până în cel mai mic detaliu. Şi făcut bine de prima dată. Şi trebuie să fii foarte atent. *Concentrare!* Să fii cu mintea permanent în alertă.

– Sună foarte Zen, observă Marina.

– Chiar este foarte Zen, îi spuse Sheila. Uită-te la diferitele coşuri şi compară-le. Unele sunt rotunde, altele sunt ovale, unele sunt mici, altele – mari. Gândeşte-te bine de care coş vrei să faci. Apoi poţi să-ţi alegi tipul de lemn pentru bază.

În timp ce Marina studia coşurile finite, Sheila se întoarse la cel la care lucra, prins în lăcaşul lui special care se rotea. Cu mişcări atente, încete, egale, trecea o fâşie îngustă de trestie printre nişte beţe prinse vertical pe o bază, apăsând uşor cu un mic instrument învelit în pânză ca să se asigure că fâşia de trestie este aşezată bine la locul ei.

Marina stătea în picioare lângă Sheila, hipnotizată de mişcările lente, metodice, ale femeii.

– Pare o muncă înceată, chibzuită, observă ea.

– Corect, încuviinţă Sheila. E nevoie de toată atenţia de care eşti capabil.

– Cred că pot să-mi simt şi pulsul încetinind.

Sheila râse:

– Ştii că, din câte se spune, pacienţii din instituţiile de boli mintale sunt învățați să împletească astfel de coșuri? Trebuie să fie un motiv pentru asta!

Marina se întoarse din nou spre coşurile finite şi se gândi. Nu voia să facă unul prea mare – ar fi

putut să fie frustrată sau copleşită de o treabă atât de importantă. Hotărî să facă un coş mic, cu baza rotundă.

– Bine, îi spuse Sheila. Acum alege lemnul pe care ai vrea să-l ai drept bază. O direcţionă pe Marina spre o grămadă de scânduri subțiri, unele cu fibre în vârtejuri complicate, altele cu inele.

– L-aş vrea pe acesta, decise Marina. E aproape ca un şal de lână.

Sheila o instrui, în timp ce punea o formă rotundă pe hârtie şi desena conturul cu creionul. Sheila puse lemnul pe masa pentru tăiat şi îl tăie cu atenție. Puse cu grijă bucata de lemn pe strung şi îi netezi marginile, apoi o așeză pe placa rotativă şi tăie un canal mic în bază.

– Acum, i se adresă Marinei, poţi să o lăcuieşti.

Sheila se întoarse la postul ei de lucru. Marina se aşeză pe un taburet, la celălalt capăt al mesei lungi, având în față o pensulă, o cutie de lac şi bucata ei rotundă de lemn. Pe măsură ce întindea lacul cu pensula, lemnul începea să prindă strălucire.

– Extraordinar, Sheila! Marina ridică discul să i-l arate. Are un model atât de complicat!

– Da. Fiecare bucată de lemn are propriul ei spirit. Ceea ce faci tu acum se cheamă că „scoţi la lumină viaţa din lemn“.

Marina zâmbi pentru ea însăşi. Fiecare bucată de lemn are propriul spirit? Cât de iraţional!

Şi totuşi, pe măsură ce lucra, piesa ei rotundă de lemn părea că străluceşte luminată dinăuntru. Ca şi cum ascundea un mesaj care era, cumva, doar al ei.

Capitolul 26

Abbie

Când Abbie ajunse la reşedinţa Parker luni, deschise uşa fără să mai bată, pentru ca bietul de Howell să nu mai trebuiască să se lupte ca să ajungă la uşă să-i deschidă.

– Bună! strigă ea, mergând direct în bucătărie.

Unde rămase ca trăsnită, gata să cadă din picioare.

Sydney Parker era aşezată la masă. În pantaloni scurţi negri şi tricou alb, trupul ei era la fel de plat şi colţuros ca şi tunsoarea în linie a părului brunet. Abbie şi-o imagină pe Sydney tăind aerul din sala de judecată ca o lamă ascuţită.

– Bună ziua!

Harry stătea pe un scaun lângă mama lui. Pe o farfurie în faţa lui erau trei tulpini de sparanghel. Nu ridică privirea când intră Abbie, ci continuă să se uite în farfurie.

– Avionul meu pleacă abia peste vreo două ore, o informă Sydney pe Abbie. Am făcut o listă de cumpărături. Poţi să-mi faci câteva comisioane până îl ajut eu pe Harry să-şi mănânce prânzul *sănătos*.

– Desigur. Abbie se strecură pe scaunul de lângă Harry. Hei, băiete! Cum merge treaba?

– Nu-mi place sparanghelul, mormăi Harry nefericit.

– Eu *ador* sparanghelul, gânguri Abbie încurajându-l.

– Are gust de aţă! protestă băieţelul, cu un tremur în glas.

– Încetează, Harry! Vocea lui Sydney era glacială. Nu are gust de aţă. L-am făcut la abur perfect *al dente*. Tortellini te aşteaptă. Doar mănâncă-ţi sparanghelul mai întâi! Se uită apoi

ameninţător la Abbie: lista este pe frigider. Howell este în biroul lui. Poţi să iei un cec de la el. Când te întorci, Harry va putea să meargă la plajă cu tine pentru că, până atunci, îşi va mânca sparanghelul.

– În regulă. Abbie îl mângâie pe spate pe micuț. Poţi s-o faci, eroule!

Îl găsi pe Howell la birou, într-o poziţie ciudată, într-o rână şi cu piciorul în ghips ridicat pe un scaun. Purta ochelari în timp ce parcurgea un raport şi se chinuia să scrie pe computer informaţiile de care avea nevoie. Părul blond îi stătea în toate direcţiile, ceea ce arăta că-şi trecuse mâinile prin el de multe ori.

– Îmi pare rău că te întrerup, spuse Abbie. Am nevoie de un cec pentru magazinul alimentar.

– Oh, bună, Abbie. Nu mi-am dat seama că deja a venit amiaza. Hm... Deschise sertarul biroului, scotoci prin el până găsi carnetul de cecuri şi îl scoase. Deci Sydney este cu Harry? întrebă el absent.

– Încearcă să-l convingă să mănânce sparanghel.

Howell se strâmbă:

– Este o competiţie a tăriilor de caracter pe care nu îndrăznesc să plasez pariuri.

– Păi, eu pun pariu pe Harry, spuse Abbie. Ştiu cât de încăpăţânat poate fi.

– Şi n-ai văzut nimic încă, o avertiză Howell.

Îi întinse cecul. Abbie veni mai aproape şi întinse mâna după bucata de hârtie, iar pentru o clipă privirile li se întâlniră. Pentru o clipă îndelungată, ea rămase suspendată într-o bulă de senzaţii. *Mă doreşte*, se gândi Abbie. *Iar eu îl doresc pe el.*

Copilul lui se află în cealaltă cameră! o trezi conştiinţa. *Soţia lui se află în cealaltă cameră!*

Vocea îi tremura când rosti:

– Am nevoie şi de cheile maşinii.

Degetele lui îi atinseră degetele atunci când îi dădu cheile. O clipă cât o veşnicie rămaseră aşa, nemişcaţi.

Howell zise în cele din urmă:

– Ne vedem când te întorci.

Se duse în oraş, cumpără alimentele, luă rufele de la curăţătorie şi trecu pe la drogherie, mişcându-se tot timpul ca într-un vis. *N-am făcut nimic rău*, îşi repetă ea. *Pur şi simplu mă bucur că-l cunosc pe acest bărbat – şi pe băieţel.*

Înapoi acasă, luă două pungi de cumpărături din SUV şi le duse înăuntru. Intră în bucătărie, unde îi găsi pe Harry şi mama lui tot aşezaţi la masă. Trei tulpini de sparanghel se aflau tot pe farfurie.

– Ţi-a luat mai mult decât am crezut, se răsti Sydney ridicându-se de pe scaun. Trebuie să mă îmbrac şi să mă întorc la muncă. Poţi să pui alimentele la loc cât timp îşi mănâncă Harry sparanghelul. Ridică vocea: *Pentru că nu se ridică de la masă şi nu primeşte nimic altceva de mâncare până nu-l mănâncă!*

– Am luat rufele de la curăţătorie şi mai am încă o pungă cu cumpărături de adus de la maşină, spuse Abbie.

– Bine!

Până a cărat ea totul în casă, Sydney ieşise din bucătărie. Abbie auzea duşul curgând sus la etaj.

În timp ce Abbie despacheta cumpărăturile şi le rostuia în dulapuri, continua să-i vorbească lui Harry, însă conversația rămase unilaterală.

– Dumnezeule, Harry! Este o zi atât de însorită şi caldă! Putem să mergem la plajă sau la locul de joacă de la şcoală. Ţi-a plăcut toboganul, îţi aminteşti? O, uite, pepene verde! Mănâncă sparanghelul ăla şi poţi să primeşti nişte pepene la desert, bine?

Harry spuse foarte încet:

– Fac pipi.

– Vai, dragule. Bine, haide! Abbie îl luă de mână, iar el sări de pe scaun. Îl conduse la baia de serviciu lipită de bucătărie şi rămase în uşa deschisă cât urină el. Apoi puse scăunelul în faţa chiuvetei ca să se poată spăla pe mâini.

– Ţi-am *spus* că nu are voie să plece de la masă până nu-şi mănâncă sparanghelul!

În costumul ei negru strâmt şi pantofii negri cu tocuri înalte, Sydney părea un personaj de acţiune, o Regină Întunecată electronică. În mână ţinea geanta diplomat. Rujul ei era de un roşu strălucitor, iar ochii – o explozie de furie.

– Trebuia să facă pipi, îi explică Abbie cu voce blândă.

– Of, eşti complet *nefolositoare!* ţipă Sydney. Cum mă pot baza pe tine dacă îl laşi să te manipuleze aşa? *Sigur* că trebuia să facă pipi!

– Dar, dar el... începu Abbie.

– Trebuia să-l laşi să facă pipi în pantaloni. I-ar fi servit drept lecţie! Când îi spun să mănânce ceva, al dracului să fie dacă nu mănâncă! Făcu un pas spre Abbie, pătrunzând în spaţiul ei privat: Eu sunt mama lui. Eu ştiu de ce are nevoie şi îi cunosc toate şmecheriile. Dacă îţi spun să faci ceva, aşa faci! Eşti *angajata mea*, la dracu', nu vreo Mary Poppins, ai înţeles?

– Mami! Pe faţa lui Harry se putea citi panica. Se agăţă de fusta mamei lui. Nu te supăra pe bona Abbie. Îmi mănânc sparanghelul.

Băieţelul fugi la scaun şi se cocoţă pe el. Îşi îndesă sparanghelul în gură şi mestecă, sufocându-se în timp ce se chinuia să înghită. Faţa lui se învineţi şi ochii îi înotau în lacrimi.

Abbie rămase în picioare, îngrozită.

Sydney se mulţumi să privească. După ce Harry a înghiţit şi ultima bucată de sparanghel, faţa ei s-a schimbat. Dintr-odată era numai zâmbete. Merse la fiul ei, îngenunche lângă scaunul lui şi îl strânse în braţe cu putere.

– Ce băiat bun eşti tu! Ce băiat bun! Mami este atât de mândră de tine! Îl sărută pe obraji şi pe frunte. Mami trebuie să meargă la muncă acum, iar bona Abbie îţi va da tortellini, şi pentru că ai fost un băiat aşa de bun şi ţi-ai mâncat sparanghelul, poţi să primeşti pepene verde şi nişte struguri la

desert! Îl îmbrăţişă din nou şi-i şopti la ureche: Te iubesc, gândăcel! Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Sydney se ridică, îşi netezi fusta neagră pe şolduri. Îi aruncă o privire răutăcioasă lui Abbie:

– Trebuie să-i dai tortellini acum!

Ieşi din bucătărie, iar Abbie o auzi intrând în biroul lui Howell. La scurt timp după aceea, un taxi claxonă afară şi uşa de la intrare se trânti cu zgomot.

– Vrei tortellini încălziți sau reci? Abbie se gândi că putea să-i permită copilului măcar atâta control asupra propriei mâncări. Îi voia reci, aşa că i-a servit într-un bol şi a stat cu el cât a mâncat, întreţinându-l cu poveşti despre nacela elevatoare a companiei de telefonie pe care o văzuse pe stradă.

În timp ce vorbea, scotocea prin memorie după amintiri cu Lily la patru ani. Mama lor trăia încă, dar mereu fusese mult mai suavă decât Sydney. În fine, aproape orice mamă ar fi mai suavă decât Sydney. Abbie ştia că după ce murise mama lor, ea i-a permis lui Lily tot felul de lucruri. Lily probabil că nu a mâncat o legumă vreun an după ce rămăseseră orfane. A trăit cu îngheţată şi cu bucăţi de pui fripte. Însă Lily era bine acum. Nu? Sau poate că Abbie își răsfățase sora cea mică? Uneori aşa părea.

Nişte troncăneli îi întrerupseră şirul gândurilor. Howell apăru în pragul uşii, rezemat în cârje.

– Bună, oameni buni! Îşi frecă nasul: Harry, ia uită-te, mi s-au încrucişat ochii?

– Tati! chicoti Harry. Arăţi caraghios.

– Am citit atât de mult că mi s-au încrucişat ochii. Îşi frecă pleoapele: Serios, trebuia să ies din camera aia. Ce faceţi voi doi în după-amiaza asta?

Abbie zâmbi:

– Mă gândeam să-l duc pe Harry într-un loc secret.

– Şi cina diseară? vru Howell să știe.

– Păi, am să pregătesc pui cu...

– Voiam să spun, poţi să rămâi cu noi la cină?

Abbie ezită.

– Te rog! făcu Howell.

– Da, Abbie, mănâncă cu noi diseară! ţipă Harry.

Abbie inspiră adânc.

– Bine, atunci, spuse ea, încercând să-şi facă vocea să sune natural, ca şi cum asta era doar o invitaţie fără nici o însemnătate.

Howell stătea pe bancheta din spate a SUV-ului împreună cu fiul său, în timp ce Abbie conducea maşina spre mlaştini şi apoi mai încet, pe şoseaua plină de hârtoape, până ajunseră la o pajişte cu iarbă de lângă un lac, unde opri. În timp ce Howell se chinuia să iasă din vehicul, Abbie îl dădu jos pe Harry. De jur împrejur se întindeau dealuri înverzite, care se ridicau impetuoase şi libere spre cerul albastru.

– Ce tare! ţipă Harry alergând pe potecă spre lac.

– Acesta se numeşte lacul gogoaşă, îi spuse Abbie, din cauza insuliţei din mijloc care e exact ca gaura unei gogoşi. Întinse o pătură pe iarbă şi scoase scaunul pliant pentru Howell. Vino aici, Harry. Ştii ce este aceasta? O potecă pentru căprioare. Vrei să mergi pe ea? Face înconjurul lacului.

Harry făcu ochii mari.

– Vii cu mine?

– Sigur că vin!

Îl luă de mână. Poteca nisipoasă era plină cu tot felul de flori sălbatice şi vegetaţie. Abbie se aplecă să atingă o tulpină delicată.

– Vezi asta, Harry? Se numeşte iarbă cu ochi albaştri.

– Iarba nu are ochi, prostuţo! chicoti puștiul.

Mai departe, se opri ca să-i arate ceva:

– Uite, Harry! Urme de căprioară. Vezi urmele paşilor?

El se ghemui, se uită la urme şi le atinse:

– Au picioare caraghioase.

– Au copite. Copite despicate. Asta înseamnă aşa – şi îşi desfăcu degetele ca o furculiţă. Căprioarele coboară aici ca să bea apă.

– Unde sunt acum? scrută Harry zarea.

– O, se ascund. Le este teamă de oameni.

– Nu le-aş face nici un rău, promise Harry serios.

– Ştiu. Dar căprioarele sunt foarte timide.

Merseră mai departe. Când ajunseră la o tufă de trandafiri sălbatici, Abbie se opri ca să-l lase pe Harry să le simtă mirosul. Îi arătă o căsuţă pentru şoimi construită în mijlocul lacului şi îi promise că va căuta o carte cu poze cu şoimi. Îngenunche ca să-i arate o tufă de coacăz cu nişte muguri verzi minusculi.

– Vom veni din nou peste o lună şi vom culege coacăze, îl asigură ea. Vei putea să culegi fructele din tufă şi să le arunci drept în gură!

– Să le *arunc* în gură! repetă Harry amuzat.

Când ajunseră de cealaltă parte a lacului, îi făcură cu mâna lui Howell, care le întoarse salutul. Pe drumul de întoarcere, Harry spuse:

– Când tati o să poată să meargă din nou, o să-i arătăm noi urmele de căprioare.

– Aşa vom face noi! fu de acord Abbie, şi zâmbi când spuse „noi“.

La locul de picnic, Abbie le turnă lui Harry, lui Howell şi ei însăşi limonadă roz din termos în pahare de hârtie. Îi scoase sandalele lui Harry şi îl mai unse cu nişte cremă protectoare de plajă. El se zvârcoli când îl frecă cu crema, apoi îşi luă găletuşa şi lopeţica şi fugi la marginea apei. Ezită o clipă, preocupat – nu era o plajă cu nisip, doar noroi.

– Haide, murdăreşte-te! îl îndemnă Abbie. Noroiul se spală la fel de uşor ca şi nisipul.

El făcu un pas în noroi, zâmbind de fericire când simţi lichidul vâscos între degetele de la picioare.

– Acesta este un loc minunat, îi spuse Howell lui Abbie.

– Da, este. Se întinse pe pătură, lăsând soarele să o încălzească. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o cămaşă cu nasturi şi mâneci scurte. Culoarea mărgeanului i se potrivea foarte bine cu tenul, iar ea ştia asta. Îl auzea pe Harry vorbind de unul singur în timp ce umplea găletuşa cu noroi. Îşi ţinu ochii închişi, simţind că Howell se uita la corpul ei. Cel puţin, spera că se uita.

După-amiaza se scurse rapid. Căldura zilei o făcu leneşă. Făcură o plimbare împreună, oprindu-se să cerceteze insectele şi frunzele. Se simţeau atât de bine toţi trei! Atât de firesc!

În cele din urmă, se întoarseră acasă. Emma nu-i planificase nici o treabă gospodărească pentru acea seară, aşa că nu avea nici un motiv să se grăbească. În timp ce îi făcea duş lui Harry şi îl îmbrăca în haine curate, Howell intră în birou ca să mai lucreze.

Harry stătea sub masa din bucătărie şi se juca cu caii, în timp ce Abbie se mişca alene, pregătind cina. Ştia ce-i plăcea lui Harry să mănânce şi prepară din belşug: orez şi morcovi sote, şi piept de pui cu ciuperci şi smântână. Harry avea să aleagă ciupercile, dar era în regulă. Tăie felii de roşii aduse de la ferma lui Bartlett, ca să le servească în loc de salată. Harry îşi mâncase porţia de legume verzi pentru acea zi, hotărî ea, cu un uşor freamăt de revoltă.

În timp ce puiul se cocea la cuptor, Abbie ieşi în spatele casei, cu Harry. Construiau o casă de zâne ca cea din faţa magazinului The Toy Boat de pe Straight Wharf. Ea asambla cu grijă casa din beţişoare. Puștiul făcea o potecă spre casă din scoicile în formă de semilună.

Howell ieşi din casă şchiopătând.

– Ce seară! Harry, îmi place casa ta pentru zâne! Abbie, am turnat câte un pahar de vin pentru noi doi, dar nu mi-am dat seama cum pot să le aduc aici fără să le vărs.

Ea zâmbi:

– Stai jos! Aduc eu vinul.

Până se întoarse ea cu câte un pahar în fiecare mână, Howell se aşezase pe un scaun de răchită. Ea îşi trase un scaun mai aproape de Harry decât de Howell. Spera că el nu observase că îi tremurau mâinile. Avea gâtul uscat, de aceea îşi umezea mereu buzele cu limba.

– E greu să te obişnuieşti cu atâta pace şi linişte, comentă Howell. Eu sunt în așa măsură un băiat de oraş!

– Din ce oraş?

Howell crescuse în Cambridge, unde locuise împreună cu părinţii şi sora lui într-un apartament. Urmase facultatea la Berkley. Lucrase la New York şi New Haven.

– A fost ideea lui Sydney să cumpărăm o casă aici, spuse el.

Simţi o înţepătură să audă numele soţiei lui rostit de Howell. Îşi muşcă buza.

– Atât de multe cunoştinţe au case aici! Este un loc bun pentru ea să-şi facă o reţea de clienţi.

– În plus, este un paradis pentru copii, observă Abbie.

– Absolut, încuviință Howell. Sigur că Sydney a luat şi asta în calcul.

– Aud cronometrul aragazului. Scuză-mă. Abbie fugi în bucătărie. La ce naiba se gândea, să stea aşa şi să bea vin cu bărbatul ăsta ca şi cum ar fi fost un cuplu! Era bucuroasă că o pomenise pe Sydney. Trebuiau să o ţină mereu pe Sydney cu ei în aceeaşi cameră!

Bău restul de vin în timp ce trebăluia la bucătărie, pregătind masa. Îi chemă înăuntru şi îl supraveghe pe Harry când acesta se spălă pe mâini. Servi masa. Îi aşeză pe Harry şi tatăl său unul lângă altul, iar ea se aşeză în faţa băieţelului.

Howell o întrebă cum era să creşti pe insulă, aşa că în timpul cinei ea îi întreţinu pe tată şi pe fiu cu istorii din copilăria ei. Le povesti cum se adunau focile în debarcadere în timpul iernii şi se

strângeau la Great Point ca nişte pietroaie mari, sforăitoare, grohăitoare şi lucioase. Evocă vremea când balenele își făceau apariția la Sconset. Rememoră cum se oprea lumina electrică înainte să fie instalat cablul submarin legat la continent şi cum toată lumea citea la lumina lumânării, tremurând sub pături.

Harry asculta cu ochii larg deschişi, aşa că Abbie continuă să îl desfete şi când îl conduse sus pentru ritualul de seară, înainte de culcare. Îl îmbrăcă în pijama curată de bumbac, îl înveli bine şi se aşeză lângă el în pat, vorbind în continuare. Adormi aproape imediat. Abbie mai zăbovi o vreme uitându-se la feţişoara lui dragă, iar inima ei izbucni de dorinţă.

Jos, descoperi că Howell reuşise să şchiopăteze prin bucătărie. Toate farfuriile erau încărcate în maşina de spălat vase, care torcea încetişor, iar blaturile de la bucătărie erau curate.

Ea rămase în pragul uşii.

– A adormit buştean.

– Faci minuni cu el, Abbie. Howell ridică sticla de vin. Ajută-mă să termin asta.

– Oh, păi...

– Doar câte un pahar pentru fiecare.

Poate că doar este dornic de conversaţie cu un adult, se gândi Abbie.

– În regulă!

De la accident, locul obişnuit al lui Howell era pe canapea, cu piciorul întins şi ridicat pe o pernă. Abbie îşi luă un scaun de cealaltă parte a măsuţei de cafea, la o distanţă sigură între ei. Luă o înghiţitură din vin cu mâna tremurândă. Afară era încă lumină, dar în casă era semiîntuneric deja. Nici o lumină nu era aprinsă.

Pielea ei strălucea de la soarele de peste zi. Fiecare celulă a corpului ei părea vie şi trează. Alertă, pregătită. Nu putea să-şi ia privirea de la Howell. Faţa lui frumoasă, trupul lui puternic, privirea lui sigură...

– *Abbie*, murmură Howell. Dumnezeule. Ce ne facem?

Ea nu încercă deloc să facă pe timida.

– Howell, eşti căsătorit.

– Hai să-ţi povestesc despre căsnicia mea, spuse el.

– Nu cred că...

– Nu am de gând să o defăimez pe Sydney. Ai cunoscut-o. Este o femeie uimitoare.

Desigur, Abbie ştia asta, şi totuşi cuvintele lui o străpungeau de gelozie.

– Este genială, continuă Howell. Este ambiţioasă. Munceşte fără odihnă. Ar putea să aibă un viitor în politică. O admir enorm pe Sydney, chiar dacă, aşa cum poate că deja ţi-ai dat seama, poate fi foarte aspră.

Lui Abbie îi bătea inima să-i spargă pieptul. O *admira!* Acum fiecare cuvânt pe care el îl rostea construia o punte între Abbie şi Howell.

– Este soţia ta, spuse ea, încercând să taie această legătură cu lama pe care şi-o imaginase a fi imaginea lui Sydney.

– Din întâmplare. Ne-am cunoscut cu numai câteva zile înainte de a absolvi facultatea. Amândoi căpătaserăm slujbele pe care ni le doriserăm, la New York. Eram aiuriţi şi eram proşti. Am ieşit împreună de câteva ori, am făcut sex de câteva ori, şi apoi am ajuns să fim prea ocupaţi ca să ne mai gândim la întâlniri. Nici măcar n-am văzut-o pe Sydney o lună întreagă, atunci când ea a venit la mine să-mi spună că este însărcinată.

– Howell...

– Crezuse că nu i-a venit menstruaţia pentru că muncea prea mult la noua ei slujbă de la firma de avocatură. Era însărcinată în trei luni. Dumnezeu ştie că nu-şi dorea un copil, ricană Howell. Nu era prea fericită nici să se căsătorească cu mine. Nu mă iubea. Eu n-o iubeam. Se gândise să dea copilul spre adopţie, urmă el, iar durerea îi trecu ca

un val peste chip. Imaginează-ţi, să-l dea pe Harry! Clătină din cap. Aşa că ne-am căsătorit. Suntem prieteni destul de buni. Am reuşit să ne creăm o viaţă destul de flexibilă. Dar nu o iubesc, Abbie. Şi n-am simţit niciodată pentru Sydney nimic din ceea ce simt pentru tine.

Asta era tot ce voia Abbie să audă. Șopti:

– Ştiu. Şi eu simt la fel pentru tine!

– Atunci vino aici.

– Howell... ezită ea.

– Abbie!

Ca dusă de un val spre ţărm, Abbie îşi dădu voie să fie trasă de irezistibila forţă magnetică a dorinţei reciproce. Îi făcu loc pe canapea, ea se aşeză, iar el îşi puse braţele în jurul ei şi o trase la pieptul lui, sărutând-o. Plăcerea o străbătu ca o săgeată. Mâinile lui îi găsiră sânii, îi ridicară tricoul şi se chinuiră cu sutienul, în timp ce îi mângâiau pielea. Ea rămase cu gura lipită de a lui în timp ce îşi desfăcea nasturii de la cămaşă, îşi descheia sutienul şi le arunca pe podea. Se ridică să-şi scoată pantalonii scurţi şi chiloţii, iar Howell se mută puţin mai încolo pe canapea, astfel încât ea să poată să-l încalece. Se căzni să-şi scoată pantalonii scurţi.

– La naiba! şopti el când hainele rămaseră agăţate în ghips. La naiba cu asta! Vino aici, Abbie!

Ea se aşeză deasupra lui, aplecându-se să-l sărute, iar el îi mângâie tot trupul, în sus şi-n jos. Se ridică, iar el o pătrunse.

Aici, îi spunea corpul ei. *Aici. Aici e bine. Aici este perfect. Asta este cel mai bine!*

Aici este acasă!

Capitolul 27

Emma

– Emma, eşti o minune, şopti Spencer.

Ea zâmbi:

– Sunt destul de mulţumită de mine, trebuie să spun.

Se aflau în spatele micii săli de la Muzeul Vânătorii de Balene. Spencer tocmai ţinuse o prelegere despre epave şi faruri, iar Emma reuşise performanţa de a o convinge pe doamna Bracebridge să participe.

De fapt, nici nu fusese atât de greu. Apelase la Toots Carlyle. Toots era tânăr şi puternic, iar vehiculul lui era echipat pentru scaune cu rotile. El o ridicase cu uşurinţă pe doamna Bracegridge şi o pusese în maşină, apoi strânsese vehiculul şi-l pusese în spatele dubei şi pornise spre muzeu. O ajutase pe femeia în vârstă să coboare din maşină pe micul lift electric, după care o așezase din nou în scaunul ei cu rotile.

Emma o preluase de aici, împingând scaunul prin uşile electrice şi în jurul locului amenajat pentru vizitatori, spre camera de întâlniri din spate. Conferenţiarii de la uşă nu o întrebaseră pe doamna Bracebridge dacă era membră. Din purtarea sa aristocratică, era evident că făcea parte din orice organizație voia.

Emma auzea murmurul de voci în timp ce o ajuta pe doamna Bracebridge să intre în sală. După conferinţă, jumătate din audienţă se întoarse spre Millicent Bracebridge. Oamenii se aplecau înspre ea, se prezen- tau, o mângâiau pe mână, exclamau cât de fericiţi erau s-o vadă.

Emma se dădu un pas înapoi, pregătindu-se să aştepte răbdătoare, dar spre surprinderea ei, trei femei pe la cincizeci de ani se apropiară de ea:

– Emma Fox? Chiar tu eşti?

Fuseseră prietene cu mama ei şi încă erau prietene cu tatăl ei. Emma se jucase cu copiii lor, rămăsese peste noapte la ele acasă, iar acum o puneau la curent cu toate noutăţile. Când au întrebat-o de ce se afla pe insulă şi de ce era cu Millicent Bracebridge, şi-a luat inima în dinţi şi le-a explicat cum şi-a pierdut locul de muncă la firma de investiţii din Boston. Femeile au compătimit-o şi i-au povestit la rândul lor despre copiii lor, toţi cam de vârstă cu Emma, dintre care mulţi îşi pierduseră şi ei slujbele sau economiile în anul care trecuse.

În cealaltă parte a sălii, Spencer era şi el înconjurat de oameni. După o vreme, sala de conferinţe se goli. Spencer veni la bunica lui şi se aplecă aproape de ea.

– Buni! Mulţumesc că ai venit! Mă simt onorat!

Faţa lui Millicent Bracebridge se aprinse de plăcere.

– Oh, nu te prosti!

– Îl sun pe Toots, spuse Emma şi se îndepărtă puţin, lăsându-i bătrânei un pic de intimitate cu nepotul ei.

Când termină de vorbit, îşi puse telefonul mobil în geantă şi se întoarse în sală. Spencer împinse căruciorul pe rotile al bunicii sale afară din clădire şi rămase cu ea până sosi maşina, apoi îi sărută obrazul zbârcit.

– Te iubesc, buni! spuse el.

Spre surprinderea Emmei, se aplecă şi o sărută şi pe ea pe obraz.

– Mulţumesc că ai adus-o. Apreciez asta. Ne vedem mâine?

– Da. Ne vedem mâine.

La reşedinţa Bracebridge, un SUV negru se afla pe alee. În timp ce şoferul dubei o ajuta pe doamna Bracebridge să iasă din maşină şi să se aşeze în scaunul cu rotile, uşa principală a casei se dădu de

perete şi Sandra Bracebridge ieşi din casă, neagră de furie.

Coborî pe alee şi se plantă în faţa Emmei:

– Ce crezi că faci?

Emma începu să-i explice.

– Am dus-o pe doamna Bracebridge să audieze conferinţa nepotului...

– Nu ţi-am spus destul de clar că soacra mea este într-o stare fragilă?

– Sandra, începu Millicent Bracebridge, cu vocea tensionată. Putem, te rog, să intrăm în casă ca să avem discuţia asta?

Sandra o luă înainte ca o furtună. Emma împinse căruciorul în sus pe rampă şi apoi în casă. O aşeză pe Millicent Bracebridge în locul ei preferat din sufragerie.

– Doriţi un pahar cu apă? o întrebă Emma pe femeia în vârstă.

– Nu scapi tu aşa uşor! făcu Sandra. Vreau o explicaţie şi scuze!

Soacra ei ridică o mână poruncitoare:

– Sandra, lasă fata în pace. Ea doar a urmat nişte ordine. Eu am vrut să merg să-l aud pe Spencer ținându-și prelegerea.

– Ştii că nu ai rezistenţa necesară pentru acest fel de excursii!

– După câte se pare, mai sunt încă în stare de câte o ieşire ocazională, spuse Millicent, a cărei voce devenise doar o şoaptă chinuită.

– Ascultă la tine, nu ai nici măcar energia să vorbeşti! o dojeni Sandra.

– Aduc nişte apă, anunță Emma ieşind din cameră.

Când se întoarse, Sandra dădea roată în cercuri mici în jurul scaunului lui Millicent.

– Sigur că se arată încântaţi să te vadă! Doar deţii cea mai vastă colecţie de obiecte din Nantucket din lume! Toţi vor ceva de la tine!

– V-am adus apă, doamnă Bracebridge. Emma îngenunche lângă scaunul cu rotile şi depuse cu

grijă paharul în mâinile lui Millicent, aşteptând până când fu sigură că l-a prins bine.

Millicent Bracebridge sorbi apa.

– Mulţumesc, spuse, întorcându-se spre Emma. Acum sunt obosită. Aş vrea să mă odihnesc.

– Sper doar că nu te-ai îmbolnăvit, Millicent, se enervă Sandra.

– Doriţi să rămân? întrebă Emma.

– Te rog. Probabil că o să aţipesc puţin, dar apoi aş vrea să-mi citeşti.

Millicent îi dădu paharul. Emma îl luă şi îl puse pe masă. Millicent închise ochii.

– Foarte bine atunci, plec. Sandra se încruntă la Emma: N-am terminat discuţia asta cu tine! Din partea mea, ţi-ai depăşit cu mult îndatoririle!

Emma nu spuse nimic. Sandra pufni atotputernică şi o luă din loc.

Millicent se trezi după un pui de somn de vreo jumătate de oră. Emma îi făcu o ceaşcă de ceai şi îi citi din Agatha Christie. Nu pomeniră despre furia Sandrei sau dacă slujba Emmei era sau nu în pericol, dar discutară în amănunt calitatea deosebită a discursului lui Spencer, prezenţa sa scenică remarcabilă şi fericirea pe care o simțise văzându-și bunica în sală.

– Este timpul să plec, doamnă Bracebridge, anunță Emma fără tragere de inimă.

– Te rog, spune-mi Millicent, îi spuse bătrâna. Şi mulţumesc încă o dată, Emma, pentru că mi-ai oferit ocazia să petrec o zi atât de plăcută!

– Şi mie mi-a plăcut, răspunse tânăra din toată inima.

Emma se duse pe jos acasă, simţindu-se destul de mulţumită de ea însăşi. Când ajunse pe strada ei, se opri doar o clipă. Era o stradă atât de frumoasă! Casele nu erau atât de impozante ca aceea a familiei Bracebridge, dar fiecare avea un farmec aparte – o jardinieră la fereastră, plină de petunii, un inel de metal în formă de sirenă de bătut la uşă, un spalier cu trandafiri cățărători roz-

deschis. O fată cu părul prins în coadă trecu pe lângă Emma, pe bicicletă. Într-o curte, nişte mămici stăteau de vorbă în timp ce copiii lor alergau prin apa care țâșnea din stropitoarea de peluză. Emma zâmbi, amintindu-şi cum era pe insulă când era mai tânără.

Mama ei era atât de frumoasă şi râdea atât de des! Inventase jocuri minunate pe care să le joace fiicele ei. Decorase fiecare cameră cu mult farmec şi adora să le prindă părul în cozi împletite. Şi când erau micuţe, mama lor fusese atât de iubitoare, atât de mult le îmbrăţişa, le săruta, le ţinea în braţe! Emma îşi amintea încă mirosul parfumului ei când o legăna în braţe. Îşi dorise mulţi bebeluşi pe care să-i iubească aşa cum o iubise mama ei pe ea.

Şi poate că, într-o bună zi, avea să-i aibă. Astăzi, fără nici un motiv special, se simţea plină de speranţă. Boston şi Duncan şi toate celelalte păreau fără importanţă şi îndepărtate. Se gândi cât de fericit fusese Spencer când a sosit ea cu bunica lui la conferinţă. Se gândi cum îi zâmbise şi, dintr-odată, sub soarele arzător al insulei, ziua i se păru prea minunată pentru regrete.

Capitolul 28

Lily

Lily tocmai aşeza tava albă de răchită în poala Earthei când Godzy începu să latre sălbatic.

– Cred că a venit UPS, spuse Eartha, făcând semn spre partea din faţă a casei. Du-te să iei pachetele, dragă.

– Potoleşte-te, Godzy, i se adresă Lily căţeluşului care se tot împiedica între gleznele ei când se duse spre uşă.

– Doriţi să vi le aduc în casă? întrebă angajatul de la UPS. Sunt grele.

– Hmm... Staţi s-o întreb pe doamna Yardley.

Înainte să ajungă la dormitor, Eartha Yardley strigă:

– Spune-i să intre. Nu e prima oară când am un străin în dormitor! râse ea din toată inima.

Godzy sărea în sus, scheuna şi alerga în cerc ca un turbat în jurul curierului, în timp ce acesta se îndrepta spre dormitor.

– Bună dimineaţa, doamnă Yardley, spuse el. Unde doriţi să vă las astea?

– Bună, Liam. Acolo, pe scaunul acela, ce zici?

El lăsă pachetele.

– Mai am de adus câteva.

Ieşi la maşină şi reveni cu încă cinci cutii.

Când scaunul se umplu de cutii până sus, iar Godzy se făcuse ghem lângă stăpâna lui, tânjind după o bucată de şuncă, Eartha îi ceru lui Lily:

– Desfă-le să le văd, dragă! Ador să fiu delectată în timp ce mănânc.

Lily găsi o foarfecă în coşul pentru cusut şi începu să desfacă ambalajele. Ridică rochii, caftane orientale şi şaluri în tonuri de nestemate viu colorate, din mătase, in și bumbac.

– Atât de multe lucruri splendide! făcu ea, cu răsuflarea tăiată.

– Ridic-o pe cea turcoaz, îi ceru Eartha. Da, este minunată, bine. Şi sper că voi putea să mă strecor în ea. Voi proba toate chestiile astea după ce mănânc. Oftă: Probatul hainelor este o muncă atât de grea!

Lily scoase umeraşe pluşate din dressing şi aşeză hainele pe măsură ce le scotea din cutii. Nu-şi dădea seama de ce avea nevoie Eartha de atât de multe lucruri. Dulapurile ei erau deja ticsite.

– Ştiu la ce te gândeşti, îi spuse Eartha cu gura plină de şuncă. Te gândeşti de ce liliacul ăsta bătrân se mai deranjează măcar să probeze.

– O, nu! protestă Lily. Nu mă gândeam la asta deloc. Cred că este amuzant să arăţi fabulos la orice vârstă. Zâmbi către angajatoarea ei: Iar dumneavoastră arătaţi mereu fabulos.

– Trebuia să mă fi văzut când eram tânără. Eram trăsnet!

– Ştiu. Arătaţi ca o stea de cinema în portretul acela în ulei din sufragerie.

– Dumnezeule! Acelea erau vremurile bune! Oamenii erau mai amuzanţi atunci. Acum toată lumea este atât de *serioasă*. E suficient ca să mă amuţească. Eartha tăie o bucată de şuncă şi o ţinu pentru Godzy, care se repezi şi o înşfăcă. În regulă, continuă ea, tot trebuie să-mi iau inima-n dinţi odată şi-odată. Vino şi ia-mi tava asta de pe picioare.

Lily duse tava la bucătărie şi o curăţă încet, dându-i Earthei destul timp ca să se chinuie să iasă din cămaşa de noapte şi să-şi pună sutienul şi chiloţii.

Când reveni în dormitor, Eartha cerceta tivul unei rochii de mătase de culoarea caisei.

– Ajută-mă să mă bag în asta, îi ceru lui Lily.

Lily trecu rochia peste capul femeii şi apoi o trase uşor în jos.

Eartha îşi cercetă imaginea în oglindă.

– La dracu! Prea mică! Culoarea este minunată, dar îmi face pielea să pară pământie la culoare.

– S-o trimitem înapoi, sugeră fata. O schimbaţi pentru o măsură mai mare.

Eartha îi aruncă o privire lui Lily, care stătea în spatele ei.

– Ia uite cum arată culoarea asta cu părul tău! Superb! Hei, ia-o tu! Cu nuanța asta, doar că nu te strigă pe nume!

Lui Lily i se opri răsuflarea în gât. Puse rochia pe lângă ea. Materialul era atât de senzual, atât de rafinat.

– N-aş putea să accept, spuse ea precaută. Şi este un pic cam mare.

Eartha râse:

– *Un pic* cam mare? Dar ce, dragă, trebuie să alergi la birou îmbrăcată în ea? Hei, o punem pe croitoreasa mea s-o modifice pentru tine. Vine astăzi mai târziu aici. Verifică în agenda mea. Şi ia colierul şi cerceii mei de topaz. Pun pariu că arată trăsnet pe tine, cu rochia asta de culoarea caisei.

Lily încercă să nu se grăbească prea tare când merse la biroul Earthei şi dădu paginile agendei la ziua curentă:

– Croitoreasa vine la ora trei.

– Acum, ce zici de asta? Eartha ţinea ridicată în faţa ei o altă rochie. Era croită larg şi plină de arabescuri galbene şi roz. Cred că asta o să mi se potrivească. Vino să mă ajuţi!

Lily ardea de nerăbdare să deschidă sertarele cu bijuterii ale măsuţei de toaletă, dar se grăbi s-o ajute pe Eartha să se dezbrace şi să se îmbrace din nou. Acum Eartha era în plin proces de luare a deciziilor, smulgând cu repeziciune hainele pe şi de pe ea cu ajutorul lui Lily. Godzy se plictisi şi adormi pe pat. Lily forfotea în jurul Earthei, ajutând-o zeloasă, rugându-se în secret: *Nu uita de bijuterii!*

– Dumnezeule, sunt epuizată!

Eartha lăsă ultima rochie să cadă la podea într-un morman de mătase.

– Draga mea, adu-mi o Coca-Cola Diet. Trebuie să mă odihnesc. Isuse Hristoase, moda e o chestie foarte obositoare!

Se târî înapoi în pat având pe ea doar lenjeria intimă.

Lily merse la bucătărie şi se întoarse cu două pahare înalte pline cu Coca-Cola Diet. Trăgând un scaun lângă pat, deschise agenda Earthei. Cele două femei o parcuseră cu atenţie, planificând ce va purta Eartha la fiecare eveniment, cu care pantofi şi cu ce bijuterii. Din când în când, Eartha îi cerea lui Lily să pună o bijuterie lângă o haină ca să vadă dacă se „pupă“ culorile. La ora unsprezece, Eartha se îndreptă spre baie să facă un duş, în timp ce Lily îi desfăcu patul, puse cearşafuri şi feţe de pernă curate şi netezi deasupra pătura uşoară. Făcu un tur al camerei, aranjând hainele. Duse cutiile de carton la grămada de reciclat din garaj. Când se întoarse, Eartha era gata ca să se îmbrace pentru prânz. Lily îi încheie la spate rochia bej de in şi scotoci în dressing după pantofii pe care îi voia Eartha. Aceasta, la rândul ei, se aşeză la măsuţa de toaletă şi începu să-şi aplice fardurile.

– Cred că asta este tot pentru dimineaţa asta, spuse Lily. V-am chemat taxiul. Va ajunge aici exact la prânz.

– Să te întorci la ora trei, îi aminti Eartha. O să strâmtăm rochia aceea pentru tine. Mergi la petrecerea de binefacere de la bibliotecă, nu-i aşa? Bine. Ne asigurăm că rochia va fi gata ca s-o porţi atunci. Şi poftim. Deschizând un sertar, Eartha ridică o pereche de cercei ca nişte lacrimi de aur cu topaz şi colierul asortat. Ia astea. Poţi să le păstrezi. Sunt făcute pentru părul şi tenul tău!

Lui Lily i se umplură ochii de lacrimi. Clipi ca să le alunge.

– Nu le pot păstra, protestă ea, dar vocea i se frânse în timp ce vorbea.

– De ce nu? Eu nu le port niciodată. Am văzut cum te îmbraci la petreceri. Ai nevoie de nişte bijuterii adevărate, iubito! Poate crezi că arăţi adorabil şi inocentă în costumaşele tale, dar topazul te va face să te remarci. O mângâie pe Lily pe mână: Şi eu vreau ca prietenii mei să fie remarcabili.

– Eu... eu aş putea doar să le împrumut...

– Ei, termină cu asta! Cu siguranţă poţi spune că am mai mulţi bani decât minte. La dracu', ia-le odată! Şi potoleşte-te cu prostia asta cu tremuratul buzei! Începi să mă enervezi!

Lily zâmbi.

– Păi, dacă sunteţi sigură... Mulţumesc foarte mult. Sunteţi foarte frumoasă!

– *Tu* eşti frumoasă, dragă. Şi tânără. Bucură-te de asta cât poţi!

Marry Jo Cushing organiza un dejun oficial în cinstea unui biograf care avea să ţină o conferinţă în acea seară pe tema noii lui cărţi despre preşedinţii americani, dar în timp ce Lily pedala spre reşedinţa Cushing, îşi dădu seama că nu revăzuse întrebările pe care avea să i le pună lui Austin Abernathy pentru articolul despre el. În schimb, nu mai putea de fericire la gândul bijuteriilor de topaz şi al rochiei de culoarea caisei.

La reşedinţa Cushing de pe Cliff Road, Lily intră prin bucătărie, oprindu-se să vorbească puţin cu angajații de la firma de catering, care îi erau prieteni. Dejunul avea loc pe panta lungă şi verde a pajiştii de lângă apele strălucitoare şi albastre ale strâmtorii Nantucket. Lily se învârti, făcu poze şi scrise numele persoanelor fotografiate. După masă, Lily îl conduse pe Austin Abernathy într-un loc liniştit din solariu pentru a-l intervieva. Tipul era exact aşa cum se temuse Lily – tărăgănat, pompos şi plicticos. Ea se uita întruna la ceas. Îi luase cincisprezece minute să pedaleze pe bicicletă

de la Eartha la Cushing. Trebuia să plece cel mai târziu la trei fără un sfert; nu voia să întârzie la croitoreasă şi ar fi fost nepoliticos s-o lase pe Eartha s-o aştepte, după generozitatea de care dăduse dovadă.

– Cât despre Herbert Hoover, mormăi Austin Abernathy, el a fost neînţeles de mare parte dintre cei mai eminenţi istorici...

Lily se uită la ceas, care arăta ora 2.46.

– Îmi pare atât de rău, domnule Abernathy, spuse Lily închizându-şi caietul şi ridicându-se. Am o altă întrevedere la ora trei. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Mulţumesc foarte mult pentru că mi-aţi acordat acest interviu.

Îşi luă rămas-bun de la gazde şi se repezi la bicicletă. Pedală cât putu de repede, dar anxietatea îi întindea nervii la maximum. Emma luase ea maşina, pentru că trebuia să-i ia pe copiii familiei Bennett, iar Lily înţelegea asta, dar tot i se părea nedrept. Soarele devenise insuportabil de cald şi înăbuşitor, cea mai călduroasă zi de până atunci din an, iar Lily simţea că transpiră prin toţi porii din cauza vitezei. Nu voia să întârzie, dar nu voia nici să apară acasă la Eartha lac de sudoare şi mirosind a şosete purtate. Frustrarea i se aduna ca un nod în gât. Îşi împinse lacrimile înapoi. Minunat! Va ajunge la Eartha Yardley cu ochii roşii bulbucaţi, nasul curgând şi hainele mirosindu-i a transpiraţie!

Ajunse la Eartha doar cu zece minute întârziere. Croitoreasa tocmai ducea o grămadă de haine modificate în casă. Godzy îi dădea târcoale lătrând şi dând din coadă.

– Să te ajut, se oferi Lily, aruncându-şi bicicleta la pământ. Mona Coffin fusese o prietenă a mamei sale, iar Lily se bucura mereu s-o vadă.

Înăuntru, Lily îşi ascunse nerăbdarea în timp ce Eartha proba noile rochii care aveau nevoie de modificări. Lily dădea jos hainele de pe umeraşe şi le punea la loc, scria informaţiile în caietul negru

al Earthei şi le aducea tuturor ceai cu gheaţă. Puse rochiile pe care Mona le lua înapoi cu ea în husele lor şi mai verifică o dată că scrisese toate detaliile modificărilor. Împachetă lucrurile respinse pentru următoarea vizită a tipului de la UPS. Vorbi şi râse când cele două femei bârfeau despre starurile de cinema şi celebrităţile de la televizor.

În cele din urmă, Eartha spuse:

– Bine, Mona, acum am o provocare pentru tine. Poţi să modifici rochia asta de la mărime de balenă la mărime de peştişor de aur?

Mona râse:

– Hai să vedem!

Lily îşi aruncă hainele şi se strecură în rochia de culoarea caisei. Materialul era la fel de magic cum şi-l amintise toată ziua.

– Vai, dragă, făcu Mona. Îţi vine trăsnet! Îşi trecu mâinile pe părţile laterale, trăgând de material, cercetându-l. Da. Da, cred că pot să intru puţin aici, şi aici, aşa...

– Şi trebuie s-o scurtezi, adăugă Eartha. Cu picioare ca ale ei, trebuie să fie cât se poate de scurtă. Fir-aş a naibii, poţi să faci două rochii din asta!

Ce plăcut era să se învârtă două femei mai în vârstă în jurul ei, cu capul aplecat, s-o studieze, să-i facă complimente, să mângâie materialul pe spatele ei, pe coapse, s-o atingă atât de delicat. Era ca o tandreţe imensă. Inima lui Lily se înfoia de plăcere.

– Cât de repede poţi s-o faci? o întrebă Eartha pe croitoreasă.

– Depinde unde se află pe lista dumneavoastră de priorităţi, replică Mona. Făcu apoi un semn spre grămada de haine pe care trebuia să le ia cu ea la modificat.

– Adu-mi agenda, Lily. Cred că petrecerea de binefacere de la bibliotecă este vinerea viitoare.

Lily parcurse cu degetul lista de activităţi de pe agenda Earthei.

– Da, atunci este.

– Hai să fie gata până vineri dimineaţă, atunci, spuse Eartha. Va fi o ocazie strălucitoare. Rochia aceasta va fi perfectă. Se aşeză pe pat: Dumnezeule, sunt frântă. Trebuie să mă odihnesc înainte să ies în seara asta.

Lily îşi luă la revedere de la Eartha şi de la Godzy, apoi o ajută pe Mona să ducă toate hainele la maşină. Sări pe bicicletă şi se îndepărtă de casa bătrânei, dar când ajunse la intrarea spre Sanford Farm îşi încuie bicicleta în locaşul special şi alergă într-un crâng de brazi. Nimeni n-o vedea acolo. Se prăbuşi la pământ şi dădu frâu liber unei furtuni de plâns necontrolat.

Îi lipsea mama ei!

Şi-o amintea pe mama ei cum o ţinea în braţe, o îngrijea, îi şoptea vorbe de alint, şi şi-o amintea şi pe Abbie cum o lua în braţe. Abbie o dusese pe Lily la cumpărături după haine, Abbie avusese grijă ca Lily să aibă cele mai drăguţe ţinute, şi Abbie îi modificase hainele lui Lily ca să-i vină perfect. Abbie îi periase părul lui Lily şi i-l legase în cozi împletite sau îi prinsese funde în păr. Abbie o lăsase pe Lily să experimenteze cu fardurile ei – oh, de câte ori o îmbrăcase Abbie, şi Emma uneori, ca pe o păpuşă de porţelan chinezesc! Erau atât de mândre de micuţa şi drăguţa Lily, cu părul ei roşcat şi ochii verzi. O ţineau de mâini când mergeau în centru, când participau la evenimentele şcolii, când intrau la biserică. Când era mică, Lily nu avusese destule mâini ca s-o ţină toţi, şi Abbie, şi Emma, şi tatăl ei, toţi voiau s-o însoţească!

Iar acum era singură! Acum Abbie şi Emma erau ca nişte străine, le păsa doar de ele însele, nu se sinchiseau să împărtăşească nici măcar un singur gând cu Lily!

Oh, maturizează-te! îşi spuse Lily. Scoase un şerveţel din geantă, îşi suflă nasul şi îşi şterse lacrimile. *Acum eşti adult*, îşi aminti ea. Cum putea să uite cel mai bun lucru al vieţii de adult –

Jason? Să facă dragoste şi sex cu Jason. Îşi scoase iPod-ul din rucsac şi dădu peste săculeţul cu bijuterii. Acum avea şi ea bijuterii adevărate, un alt avantaj al maturității.

Ieşi din crângul de brazi, se urcă pe bicicletă, îşi vârî căştile în urechi şi o luă spre casă, în timp ce ABBA îi ridica moralul.

Până nu vârî bicicleta în garaj, nu-şi aminti.

Emma aranjase să folosească camioneta tatălui ei ca să ia copiii familiei Bennett, pentru ca Lily să folosească maşina după-amiază pentru a cumpăra de mâncare. Şi în bucuria ei de generozitatea Earthei, Lily uitase cu totul de sarcina ei.

Capitolul 29

Marina

Jim îi dăduse telefon Marinei ca să-i spună că avea să întârzie şi s-o întrebe dacă nu cumva putea să vină să se întâlnească cu el la Even Keel la ora opt în loc de şapte. La răspunsul ei afirmativ, el i-a promis că avea să schimbe rezervarea. Iar acum Marina se ducea pe jos spre oraş în această seară superbă şi totul în jurul ei părea cald, nou şi plăcut. *Ea însăşi* se simţea caldă, nouă şi plăcută, şi asta nu era doar din cauza rochiei de vară de un albastru pal care o mângâia, nu era doar strălucirea fierbinte a pielii ei după expunerea la soarele de vară. În parte era din cauză că începea să se îndrăgostească de insulă, de plajele ei aurii, de cerul strălucitor şi de grădinile vibrând de flori. Mai era, de asemenea – trebui să recunoască faţă de sine însăşi –, din cauza prezenţei lui Jim Fox în viaţa ei.

O luă la stânga de pe Orange Street şi intră pe Main Street. Magazinele erau încă deschise, aruncându-şi lumina pe trotuarele pavate pe unde treceau oamenii, râzând şi stând de vorbă unii cu alţii, cu hainele la fel de multicolore ca ghivecele cu flori de sub vitrinele magazinelor.

Jim o aştepta în faţă la Even Keel. Arăta minunat în pantaloni lungi şi cămaşă roşie de bumbac, şi stătea de vorbă cu o femeie. Desigur, Jim nu putea să se mişte în acest oraş fără să întâlnească un prieten sau altul.

Văzu că faţa lui Jim se lumină când o zări. O prezentă prietenei lui, apoi o însoţi în restaurant. Spre încântarea ei, fură conduşi în grădina din spatele localului.

– Cum a fost ziua de azi pentru tine? se interesă ea.

Îi povesti despre casa pe care o renova, cum unul dintre cei care lucrau în echipa lui se rănise la un deget de la picior şi trebuise să meargă la spital să fie cusut. O întrebă pe ea apoi cum își petrecuse ziua, iar ea îi povesti despre coşul împletit la Sheila Lester şi cum mersese să audieze concertul de prânz de la Biserica Unitariană. Jim comandă o sticlă de vin roşu şi începură să bea din el în aşteptarea aperitivelor. Deasupra lor, cerul nopţii îşi schimba culorile, trecând de la un albastru pal la gri strălucitor. Toată lumea în jurul lor discuta şi râdea la celelalte mese, dar toţi păreau lipsiţi de substanţă pentru Marina, ca un fundal pentru centrul universului – această masă, acest moment, acest bărbat.

Nu mai fusese de mult atât de fericită.

Chelnerul le aduse farfuriile. Somon pentru ea, friptură de vită pentru Jim.

– Ah, făcu Marina. Să nu uit: le-am invitat pe fiicele tale la cină mâine-seară. Le-am spus că fac friptură la grătar.

Şocat, Jim exclamă:

– Poftim?

– Am trecut pe la tine şi le-am invitat pe fiicele tale la cină. Au ales să vină mâine-seară.

Jim lăsă jos cuţitul şi furculiţa.

– Aş fi vrut să mă întrebi mai întâi pe mine despre asta.

Acum ea era cea şocată:

– Este vreo problemă?

Jim părea foarte neliniştit:

– Doar că pare, mă rog, *prematur*.

Cuvântul veni ca o palmă peste faţă. Marina se rezemă de scaun, adunându-şi gândurile:

– Este doar o cină, Jim. Nu este un angajament serios. Nici măcar nu este o sugestie că ar deveni vreodată un angajament serios. Pur şi simplu, am vrut să fiu o bună vecină. Locuiesc în vechea lor Căsuţă de Joacă. Le văd în fiecare zi, iar ele mă văd pe mine. Nu sunt *invizibilă*.

Marina crezu că avea să izbucnească în plâns.

Jim scutură din cap:

– Ştiu. Doar că situaţia este delicată. Cred că am vrut să le protejez pe fete.

– Vrei să spui că în toţi aceşti ani, n-au fost niciodată invitate la cină de o femeie cu care te întâlneai? întrebă Marina, iar vocea îi era mai stridentă decât ar fi vrut. Câteva persoane care luau cina la alte mese se întoarseră spre ea.

Jim murmură:

– Nu cred că trebuie să faci judecăţi despre asta. Nu cunoşti toată povestea.

– Aş *vrea* să cunosc povestea, spuse ea mai încet.

– Nu vreau să vorbesc despre asta aici. Nu în public. Jim îşi luă tacâmurile şi se apucă să mănânce ca şi cum ar fi făcut o treabă necesară.

– Of, Jim, spuse Marina, şi se aplecă spre el şoptindu-i: Îmi pare rău. Nici măcar nu mi-am imaginat că asta o să te supere atât de tare. Nu încerc să grăbesc lucrurile cu tine. Nu încerc să fac să pară că noi doi suntem *împreună*. Pur şi simplu m-am gândit că ar fi amuzant. Şi cred că m-am gândit că ar fi frumos ca fiicele tale s-o cunoască pe femeia cu care se întâlneşte tatăl lor.

– Înţeleg, murmură Jim. Şi mie îmi pare rău. Doar că... Lucrurile sunt complicate. Ridică privirea spre Marina. Păru că vrea să facă o mărturisire. Apoi se decise: Hai să schimbăm subiectul!

Dar nici un alt subiect de conversaţie nu le menţinu interesul treaz prea mult. Jim era, în mod evident, adâncit în gândurile lui, iar Marina se simţea groaznic.

După cină, se plimbară prin oraş, ascultară muzicienii, se prefăcură că se simt bine. Se duseră pe chei, privind iahturile ancorate acolo. Era limpede că Jim nu voia să vorbească despre fiicele sau despre soţia sa, iar Marina se purta natural, dar

în realitate voia doar să se ascundă în dormitor şi să plângă.

În cele din urmă, veni timpul să meargă acasă. Străzile se goleau de maşini şi de oameni. Cerul era întunecat şi o semilună stătea aninată chiar deasupra capetelor lor. Cum parcurgeau agale aleile înguste care duceau spre casa lui Jim, chiar şi păsărelele din copaci amuţiseră. În unele case se zăreau lustrele aprinse, împrăştiind lumină şi umbre pe străzi, şi din când în când câte o uşă se deschidea şi oamenii ieşeau, râzând fericiţi în această noapte fierbinte de vară.

Când ajunseră la aleea din faţa casei lui Jim, Marina spuse:

– Jim, vino la o cafea, te rog! Ştia că Jim avea să priceapă ce îi oferea de fapt.

El oftă:

– Nu în seara asta, Marina. Trebuie să mă trezesc devreme mâine-dimineaţă. Parcurse jumătate din drum, apoi îi spuse: Păi atunci, noapte bună. Se întoarse şi se îndreptă spre casă, lăsând-o pe Marina să meargă singură la căbănuţa ei.

În timp ce pregătea mâncarea pentru cina de joi seară, Marina se gândea întruna, obsesiv, la reacţia lui Jim. Îşi derulă în minte iar şi iar conversaţia lor, căutând orice indiciu care ar fi putut s-o ajute să înţeleagă răspunsul lui Jim. Tânjea s-o iscodească pe Sheila Lester, dar îşi amintea cum, atunci când o întrebase pe Sheila despre moartea soţiei lui Jim, ea se eschivase, spunându-i să vorbească direct cu Jim despre acest subiect. Uneori se certa singură pentru că fusese atât de nerăbdătoare, atât de plină de speranţă, să le invite prosteşte pe fete la cină. Alteori era supărată pe Jim pentru comportamentul său bizar. Era doar o cină! Iar dacă Lily n-ar fi apărut în acea seară, ştia că ea şi Jim ar fi ajuns în pat împreună. Şi s-ar fi simţit bine. El era atras de ea, o ştia prea bine, și simţea că dorinţa lor era una reală, semnificativă. Dătătoare de speranţă.

Cu toate astea, îşi propuse să se poarte cu deplină maturitate atunci când aveau să vină la masă. Nu-l va atinge pe Jim, nu vor schimba priviri intime, se va purta ca o mătuşă nemăritată. Fetele o vor plăcea. Ea le va plăcea pe ele. Va fi o seară amuzantă, nu una încărcată cu amintiri grele despre indiferent ce păstra Jim ca o comoară într-un seif.

Jim îi dădu telefon după-amiază ca să-i spună că nu putea ajunge la cină. Interiorul casei unui client trebuia terminat urgent şi avea să lucreze împreună cu echipa ca să fie gata când sosea familia respectivă, în august.

Marina era uluită.

– Îmi pare rău că nu poţi veni, spuse ea, încercând să pară că nu o afectează. Ştiu că le vei lipsi fetelor. Şi mie îmi vei lipsi.

– Sunt obişnuite. Ele ştiu ce înseamnă vara pentru mine. Dar mulţumesc pentru invitaţie.

Stilul protocolar era ca o insultă. Marina înjură când puse telefonul jos.

Deci, se gândi ea, cam asta fusese şansa lor de a dezvolta o relaţie.

Pregăti cina cu toată grija pe care ar fi depus-o dacă ar fi venit Jim. Făcu o salată de cartofi roşii în coajă cu mărar şi capere. Pregăti o salată verde cu felii de pară şi bucăţele de brânză cu mucegai albastru. Pregăti bezele cu zmeură şi frişcă. Cumpără pâine proaspătă portugheză şi câteva sticle de vin. Întinse o faţă de masă albastră – o faţă de masă pe care o cumpărase nouă la Marine Home Center, nimic la mâna a doua. Aduse câteva margarete într-un urcior alb pe care le aşeză în mijlocul mesei. Puse lumânările peste tot prin cabană – pentru ca fetele să ştie că îi plăcea lumina lor tot timpul, nu doar atunci când primea un bărbat la ea.

Se gândi să rămână la cină îmbrăcată cu pantalonii scurţi şi tricou, dar se hotărî că nu voia ca fetele să creadă că se îmbrăcase special aşa,

pentru că nu venea Jim. De aceea, îşi puse o rochie de vară galbenă şi un colier din mărgele inegale. Îşi dădu genele cu rimel şi aplică mult fard de pleoape, iar pe buze îşi dădu cu ruj roz. Când se uită în oglindă, văzu cât de tristă părea, de fapt. Cât de tristă îi era privirea – exact cum fusese cu o lună în urmă, înainte să vină pe insulă.

La naiba, asta era absolut inacceptabil! Şi ce dacă Jim Fox îşi pierduse interesul pentru ea? Nu, de fapt, şi ce dacă ea făcuse un gest *prematur* invitându-le pe fiicele lui la cină, ce dacă presupusese că lui îi va plăcea asta, presupusese că se va simţi bine să ştie că fiicele lui o plăceau pe Marina? Şi ce dacă acţiunea ei pripită îl îndepărtase pe Jim şi o costase dragostea nemuritoare a ultimului om bun de pe pământ? Nu avea voie să se smiorcăie şi să se tânguie. Bărbaţii nu sunt totul pe lumea asta! Se afla pe o insulă minunată, îşi făcuse prieteni, îşi construise un cuibuşor de vis şi avea să se simtă bine!

Puse un disc cu Glen Miller la pickup. „... is that the Chattanooga choo-choo?“ umplu camera. Cânta şi ea în timp ce termina pregătirile pentru cină şi simţi că începea să fie mai veselă.

Când sosiră fetele, Marina îşi dădu seama imediat că se certaseră. Abbie şi Emma o salutară amabile, însă Lily cu siguranţă nu era prea fericită că se afla acolo.

– Mamă, făcu Abbie, ai făcut minuni, Marina!

Când cele trei femei intrară şi începură să studieze cabana, Marina le cercetă la rândul ei. Asemănările în cadrul familiei erau izbitoare în forma feţei, dar individualitatea fiecăreia era foarte distinctă.

Abbie purta un tricou Something Natural spălăcit, cu o pereche de blugi scurţi şi sandale. Singura ei bijuterie era o brăţară lată de argint. Se purta cu un fel de autoritate firească, fără nici o îndoială din cauza faptului că era cea mai mare.

Emma era îmbrăcată în pantaloni largi de bumbac, o cămaşă de in de culoarea coralului legată în talie şi cercei turcoaz cu coral. Pistruii de pe nas îi dădeau un aer inocent, dar obrajii vineţi de sub ochii adânciţi în orbite erau dovada clară a durerii ei, o durere pe care Marina o înţelegea cel mai bine.

Lily era frumoasa familiei şi se purta ca atare. Maioul ei de culoarea smaraldului îi scotea în evidenţă ochii verzi şi îi accentua talia subţire. Fusta era toată nişte vârtejuri de verde, şi totul în jurul lui Lily strălucea. Cerceii atârnaţi îi sclipeau de la pietrele colorate, brăţările zornăiau la mâini, un lănţişor de aur arunca reflexe de lumină în jurul gleznei şi avea chiar şi un inel pe un deget de la picior, în sandalele cu paiete.

Marina turnă pentru fiecare câte un pahar de Prosecco acidulat amestecat cu nectar de piersici.

– Bellini, le spuse ea. O băutură pentru femei, dar dacă tatăl vostru tot nu poate veni, m-am gândit că putem să ne permitem.

Lily se lumină la chip:

– Tata nu vine?

– Nu. Mi-a dat telefon să-mi spună că lucrează până târziu.

Fata nu-şi putu ascunde un zâmbet:

– O, păcat!

– Nu-mi vine să cred ce schimbări ai făcut cu locul ăsta, spuse Abbie.

– Pereţii sunt de un albastru de vis, adăugă Emma. Iar picturile sunt atât de interesante!

– Prin amabilitatea locului numit Madaket Mall, le informă gazda.

Lily întrebă:

– Cum ai ajuns la magazia de lucruri aruncate?

– Sheila Lester m-a dus acolo, începu Marina.

Lily o întrerupse:

– Cum de o cunoşti *tu* pe Sheila?

Marina aşteptă o clipă înainte de a răspunde, arătând prin asta – spera ea – că găsise tonul lui

Lily puţin cam nepoliticos. Ceva copilăresc din ea voia să-i răspundă sarcastic: *Prin tatăl tău*. Îşi ţinu, totuşi, în frâu enervarea:

– Am cunoscut-o pe Sheila când m-am oferit voluntar să ajut la vânzarea de cărţi. Îmi dă lecţii particulare de împletit coşuri.

– Sheila e cea mai bună! comentă Emma. Ştie totul despre insulă.

Abbie întrebă:

– Te deranjează dacă merg până sus să-mi arunc o privire? Pur şi simplu nu am mai văzut locul ăsta de ani de zile.

– Du-te, o îndemnă Marina.

Abbie urcă scările. Emma o urmă. Lily îşi urmă şi ea surorile. Marina se relaxă, sorbi din pahar, ascultându-le pe fete la etaj. Pentru că etajul nu avea dulapuri, Marina cumpărase nişte lădiţe din plastic într-o largă varietate de culori şi le folosea aşa cum făcuse când era la facultate, ca pe un dulap deschis, iar tricourile ei pastel şi pantalonii erau împachetați cu grijă înăuntru. Îşi pusese fustele şi rochiile pe umeraşe pe care le agăţase în câteva cuie din pereţi, totul după un model anume, ca un fel de artă abstractă.

– Uau, asta nu era aici ultima oară când am urcat, se auzi Lily, iar Marina ştiu că găsise oglinda.

Emma spuse:

– O lucrătură cu aşa mare migală! Trebuie să fi costat o avere!

Abbie îşi scoase capul pe marginea dormitorului:

– De unde ai luat oglinda cu scoici?

Marina zâmbi:

– Eu am făcut-o.

– Tu ai *făcut-o*?

– Nu e greu. Trebuie doar să ai răbdare. Am adunat scoicile de câte ori am fost pe plajă, le-am scufundat în apă cu săpun şi le-am uscat la soare,

apoi le-am aranjat aşa cum am vrut, le-am dat cu lipici şi le-am lipit pe ramă.

– Ei bine, sunt impresionată! spuse Emma coborând scările de la etaj. Îmi place ce ai făcut acolo sus.

– Este în spiritul verii, nu-i aşa?

– Nu se face groaznic de cald noaptea? întrebă Emma.

– De aceea am cumpărat ventilatorul acela. În timp ce vorbea cu Emma, Marina se chinuia să le audă pe Abbie şi Lily, care mai rămăseseră la etaj. Abbie îi şoptea lui Lily:

– Termină, Lily! Este ceva personal.

Bănui că Lily deschidea sertarele noptierei şi nu ştia dacă era bine sau rău – cumpărase o cutie cu prezervative de curând de la farmacie, să fie acolo. Dacă le vedea Lily, ghinionul ei. Marina avea dreptul să facă sex cu orice bărbat dorea.

– Haide, Lily, spuse Abbie cu voce tare acum. Am văzut tot ce era de văzut.

Abbie coborî scările şi Lily o urmă supusă. Discutară despre arta și meșteșugurile specifice insulei în timp ce Marina servi masa. Şi pentru că măsuţa era prea mică pentru toate patru, se aşezară pe canapea şi pe scaune, ţinând farfuriile pe genunchi. Marina le întrebă pe fete despre tatăl lor şi le umplu din nou paharele cu Bellini. Treptat, pe măsură ce afară se însera, fetele se relaxau şi coborau garda. Emma răspundea cel mai bine la conversaţia Marinei, însă Lily vorbea doar în monosilabe nepoliticoase. Marina îşi concentră atenţia asupra lui Abbie:

– Deci ai călătorit o vreme, am auzit. Unde ai fost?

Abbie se lumină:

– Am locuit cu o familie din Londra.

– O, ador Londra. Este un oraş atât de grozav pentru plimbări!

– Exact! Uneori, când eram liberă, pur şi simplu mă plimbam prin oraş, mă uitam la vitrinele

magazinelor, la Buckingham Palace, Westminster Abbey, Trafalgar Square...

Lily întrerupse discuţia:

– Ei bine, *eu* ador să fiu pe insulă. Este suficientă pentru toată viaţa, pentru majoritatea oamenilor de aici.

– Ei, haide, Lily, pufni Emma. Tot timpul spui că vrei să locuieşti la New York.

– Pot să spun şi eu ceva vreodată fără să mă corectezi tu? o repezi Lily.

Emma începu:

– Nu voiam să...

Lily o privi ţintă pe Marina:

– Pentru cât timp ai închiriat Căsuţa noastră de Joacă?

Marina clipi, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

– Vreau să spun, continuă Lily mârâind aproape, dacă tot iubeşti aşa de mult oraşele mari, probabil că te-ai plictisit aici.

Marina nu se putu abţine:

– O, Nantucket are o mulţime de alte... *plăceri!* Tonul vocii ei era plin de fericire şi imediat îi fu ruşine de ea însăşi. Scoasă din fire, se ridică în picioare. Să aduc desertul. Vrea cineva cafea?

Conversaţia urmă un curs uşor în timp ce-şi mâncau bezelele, cu accent pe modul în care le copsese Marina, şi care cărţi de bucate de pe insulă erau cele mai bune. Lily se scuză imediat ce termină desertul, explicând că avea de lucru pentru revistă. Abbie plecă şi ea la scurt timp după aceea, dar spre surprinderea Marinei, Emma mai rămase.

Emma se chirci pe canapea, cu farfuria de desert în poală. Abia dacă ciugulise ceva toată seara. Marina se rezemă de bufetul de la bucătărie şi aşteptă.

– Cum reuşeşti? întrebă Emma încetişor. Cum îţi revii aşa de repede?

Marina răspunse cinstit:

– Nu mi-am revenit, Emma. Încă mai plâng în unele seri până adorm. Mă ajută faptul că am plecat din locul unde se află Gerry şi Dara, unde locuiesc toţi prietenii noştri, unde în fiecare zi trebuie să trec pe lângă magazinele din care am făcut cumpărături împreună, restaurantele în care am luat masa împreună. Şi unde am lucrat... Cred că mi-e dor de munca mea la fel de mult cum mi-e dor de soţul meu. Fostul meu soţ.

– Dar pare că te bucuri de viaţă, îi spuse Emma, şi, în timp ce vorbea, îi dispăru falsa veselie, iar ochii îi erau plini de durere. Nu cred că eu voi mai putea să mă bucur vreodată de viaţă!

Marina inspiră adânc:

– Este încă devreme pentru tine. Eu sunt mai bătrână. Aruncă o privire afară, în noaptea cea atât de dulce şi plină de stele. Ştii ceva? Hai să mergem să înotăm.

Emma dădu din umeri:

– Costumul meu de baie...

– Ia unul de-al meu!

Urcă pe scări, scotoci după costumul ei Speedo şi i-l aruncă jos Emmei. Ea îşi puse bikini şi un tricou pe deasupra.

Erau doar câteva străzi distanţă de la reşedinţa Fox până la plaja Jetties şi, mergând alături, Marina se trezi că-i povesteşte Emmei cum a aflat despre relaţia lui Gerry cu Dara, despre cum i-a spus Dara că era însărcinată cu copilul lui Gerry.

– Ce groaznic! o compătimi Emma. Cum poate cineva să treacă peste aşa ceva?

– Cred că pur şi simplu faci tot ce poţi. Am fost la un terapeut, dar trebuie să spun că nu m-a ajutat prea mult. Prietenii mei erau împărţiţi între mine şi Gerry, aşa că se simţeau incomod dacă îmi exteriorizam mânia şi nefericirea. O schimbare de peisaj ajută. Faptul că sunt *aici* mă ajută.

Ajunseră la plajă. Era trecut de ora zece, întuneric beznă. Toate familiile plecaseră, dar ici şi colo câteva cupluri se plimbau pe malul apei,

ţinându-se de mâini în timp ce valurile uşoare le mângâiau tălpile. De la distanţă, farul Sankaty le făcea cu ochiul.

Marina se avântă în apă. Aerul nopţii era fierbinte, spre deosebire de răcoarea valurilor mici de la mal.

– Parcă e ceva magic aici, îi spuse ea Emmei, care intrase şi ea în apă. Poate pentru că mă aflu aici ca turist, iar fostul meu soţ şi toată povestea aia groaznică sunt hăt, departe.

– Poate. Emma intra tot mai adânc în apă, lăsând valurile să-i mângâie degetele, încheieturile mâinilor, coatele. Oricât de mult aş iubi insula asta, faptul că sunt aici mă face să mă consider un fiasco total. Pentru că am dat greş la muncă şi am dat greş în dragoste şi a trebuit să mă întorc acasă.

Marina respiră mai greu când apa îi ajunse la piept. Erau departe de ţărm acum. Sub picioarele ei, nisipul era rece şi ferm.

– Poţi privi lucrurile şi din altă perspectivă, îi sugeră ea. Poate că a fost scris să vii acasă. Poate că aici trebuie să fii.

– Vreau să fiu măritată, mărturisi Emma, mai mult pentru sine însăşi decât pentru Marina. Vreau să am copii. Şi vreau să am destui bani ca să-l ajut pe tata. Poate că vreau prea mult.

Apa din strâmtoarea Nantucket o cuprinse pe Marina, ridicând-o şi aruncând-o cu fiecare nou val uşor. Departe deasupra lor, cerul scânteia de stele, iar în depărtare străluceau luminile de la bărci şi râsete zglobii se ridicau din ambarcaţiunile ancorate în port. De jur împrejur, apa, atât de albastră ziua, avea acum reflexe indigo, doar o idee mai închisă la culoare decât aerul din jurul lor, şi plină de licăriri.

– În seara asta, îi spuse Marina Emmei, avem toate acestea. Ridică braţele şi arătă în jurul ei. Se apropia şi ultimul vapor de pasageri din acea zi, strecurându-se uşor spre chei, ca o lebădă enormă.

Plaja aici era largă şi cu o înclinaţie mică. Marina ştia că putea să înoate până departe fără să întâmpine nici un pericol. Alături de ea, Emma se răsucise pe spate şi lovea leneş apa, stropind în jur la fiecare bătaie. Marina se simţea curajoasă şi uşor aventuroasă pentru că înota noaptea, dar şi în siguranţă pentru că Emma se afla alături de ea. O vreme, Marina se imagină o creatură a mării care putea să înoate fără încetare şi să nu se înece. Toate supărările ei erau la fel de departe precum luna, membrele ei erau puternice şi dornice de mişcare, iar inima i se umplea de plăcere şi cânta din acest motiv necunoscut.

Se uită la Emma. Ochii ei licăriră când se întoarse din nou pe burtă şi înotă leneş alături de Marina.

– E ca şi cum ai înota în miere, spuse Marina. Dar suntem groaznic de departe. Hai să ne întoarcem înainte să obosim prea tare!

– Nu cred că am să obosesc vreodată aici, îi replică Emma, dar se scufundă în apă şi schimbă direcţia.

Înotară una lângă alta înapoi spre plajă, iar ridicarea şi coborârea valurilor le duse uşor spre ţărm.

Capitolul 30

Abbie

Când Abbie ajunse la casa familiei Parker, îl găsi pe Harry în sufragerie, în braţele tatălui său, iar Howell îi citea.

– Abbie! Privirea lui Howell îi zâmbea cald. Înnebunesc cu ghipsul ăsta. Nu pot să conduc. Trebuie să ies. Vrei să ne duci, pe Harry şi pe mine, undeva?

Ea râse de disperarea lui.

– Desigur. Unde aţi vrea să mergeţi?

Howell îi spuse blând:

– Oriunde vrei să mă duci!

Abbie simţi că roşeşte.

– Voiam să-l iau pe Harry la c-ă-l-ă-r-i-e astăzi. Poţi să vii să priveşti. Sau putem să mergem la una dintre plaje.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd pe Harry călărind! spuse Howell.

Harry începu să ţopăie în sus şi-n jos de încântare:

– Cai! Cai!

– Hai să-ţi pui şosetele şi adidaşii, amice, i se adresă Abbie băieţelului. Nu poţi să călăreşti în picioarele goale.

Abbie vorbise deja cu prietena ei Shelley ca să fie sigură că era o zi bună pentru vizită. Îl ajută pe Harry să se aşeze în scăunelul special din maşină. Howell se sprijini de ea ca să-şi poată poziționa glezna pe bancheta din spate, lângă Harry. Sufletul ei zburda. În timp ce conducea spre Hummock Pond Road, cântă tot felul de cântecele copilăreşti care îl făceau pe Harry să chicotească, iar în oglinda retrovizoare văzu că Howell îşi odihnea privirea afectuos pe chipul ei.

Ajunseră la ferma lui Shelley și parcară în spatele casei, într-o curte prăfuită care se deschidea către un grajd şi un ţarc. Shelley ieşi din grajd să îi întâmpine, îmbrăcată în blugi decoloraţi şi un tricou chiar şi mai decolorat. Aducea de căpăstru un cal alb cu pete negre şi maro drept spre ei.

– Bună, tuturor! Harry, ţi-l prezint pe Slappy.

Harry era înfricoşat acum că se afla în faţa unui cal în carne și oase, în mărime naturală, care dădea din cap. Îl strânse tare de mână pe tatăl său şi se ascunse lângă el.

– Este în regulă, amice, spuse Howell, aplecându-se ca să-l liniştească. Poţi să faci asta!

– Este mare, dar se călăreşte uşor, promise Shelley. Pescui o bucată de morcov din buzunar şi i-l dădu lui Harry. Ţine asta în palmă! Lui Slappy îi plac gustările.

Abbie îngenunchie lângă băiețel, îşi puse braţele în jurului lui protector și îi susținu mâinile când ridică morcovul. Calul îşi lăsă în jos capul enorm, îşi trase buzele şi apucă morcovul cu dinţii uriaşi. Sforăi de mulţumire şi dădu din cap. Harry rămase cu ochii larg deschişi de uimire.

Shelley izbucni în râs:

– Haide, Harry! Hai să te urcăm pe spatele lui Slappy! Folosesc o şa specială pentru copii, ca să poată călări confortabil. Ţin eu strâns frâiele.

Abbie îl ridică pe Harry şi îl aşează în şa. Harry apucă bine oblâncul.

– Mângâie-l pe gât, îl instrui Shelley. Spune-i că este băiat bun. Şi el este la fel ca noi toţi, se bucură când este lăudat.

– Eşti băiat bun, Slappy, rosti Harry, cu vocea tremurând de emoţie. Abbie era mândră de el, pentru că nu era paralizat de frică.

– Bine, pornim! Shelley duse calul în ţarc şi începu să se plimbe cu el în cerc.

Howell şi Abbie se rezemară de gard, urmărindu-l.

– Uită-te la faţa lui, spuse Howell. *Radiază!* Îşi odihni mâna pe spatele lui Abbie o clipă: Îţi mulţumesc pentru asta, Abbie!

Abbie îşi adusese aparatul foto digital. Făcu câteva poze.

– Am să scot la imprimantă fotografiile şi am să-i fac nişte postere pentru camera lui.

– Doamne, ce idee bună! Eşti minunată, Abbie! În atât de multe privinţe! continuă el cu un zâmbet tandru.

Abbie se uită la el şi, pentru o clipă, privirile lor rămaseră aninate una de alta, ca-ntr-o îmbrăţişare.

Shelley avea mereu răbdare cu caii ei şi cu oricine iubea caii şi-l duse pe Slappy în cerc vreme de mai bine de cincisprezece minute. Apoi îl ajută pe băieţel să coboare şi îl luă cu ea în grajd ca să-i prezinte şi ceilalţi doi cai. Îi dădu o ţesală şi îi arătă cum să-l pieptene pe Slappy. Harry perie animalul – trebui să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la el – cu chipul concentrat.

În cele din urmă, Shelley spuse:

– Bine, Harry, acum mă aşteaptă nişte treburi plicticoase în casă.

Abbie îi mulţumi prietenei ei şi o îmbrăţişă. După ce au plecat de la Shelley, Harry sporovăia întruna, retrăind momentele lui de glorie.

– Lui Slappy i-a plăcut de mine! Chiar i-a plăcut! Era atât de mare! N-am căzut! Ai văzut cum am mers în cerc, tati?

– Am văzut! Ai fost foarte curajos, Harry. Sunt mândru de tine!

– Howell, sugeră Abbie, arată-i lui Harry pozele pe care le-am făcut! Vârî mâna în geantă şi îi dădu în spate aparatul de fotografiat.

La sugestia lui Howell, merseră în oraş ca să se poată opri la bibliotecă şi să ia nişte cărţi despre cai pentru Harry. Howell ţopăi spre secţia pentru adulţi şi-şi luă câteva cărţi pentru el. Apoi se aşeză pe o bancă din grădina Atheneum, în timp ce Abbie îl duse pe Harry la Nantucket Pharmacy să

ia îngheţată. Când se întoarseră în grădină, Abbie îi dădu lui Howell un cornet şi se aşeză pe bancă, în timp ce Harry îşi devora şi el îngheţata. Apoi băieţelul se transformă în cal şi începu să galopeze prin iarbă.

Abbie se aşeză lângă Howell, privind mulţumită în umbra merilor sălbatici.

– Este o zi perfectă! remarcă Howell. Mă rog, aproape perfectă. Aş vrea să te pot ţine de mână. Aş vrea să te pot cuprinde în braţe. Tot ce vreau este să te ating.

Abbie zâmbi.

– Ştiu. Şi eu la fel!

Howell se rezemă de bancă şi îşi întinse mâna prin spatele lui Abbie, abia atingând-o uşor. Abbie aproape scânci de dorinţă.

O femeie mai în vârstă, cu o sacoşă pentru cărţi, mergea sprijinită în baston şi trecu pe lângă ei spre o altă bancă de sub un copac. Harry galopă la Abbie şi la Howell şi necheză. Abbie ridică ultima bucăţică din cornetul ei de îngheţată şi o puse în palmă, iar Harry „Calul“ o adulmecă şi o prinse cu dinţii, dădu din cap şi plecă în galop.

Bătrâna doamnă zâmbi la Abbie şi la Howell.

– Aveţi un băieţel adorabil.

Lui Abbie îi luă foc faţa.

Howell spuse simplu:

– Mulţumesc!

Abbie simţea că-i bătea inima să-i sară din piept. *Ar putea să formeze o familie*, Howell, Harry şi Abbie.

La sfârşitul după-amiezii, Abbie îi duse pe Harry şi pe tatăl său înapoi la casa de lângă Brant Point. Îl ajută pe băiat să coboare din SUV, în timp ce Howell se chinuia să iasă fără să-şi mişte glezna, apoi Abbie luă teancul de cărţi de la bibliotecă şi îl duse pe Harry de mână spre casă. Avea să inventeze ceva special pentru cină, se gândi ea. Lui Harry nu-i plăceau legumele, dar se gândea că ar fi putut să-l convingă să mănânce

morcovi acum că şi Slappy mânca. Era mulţumită de ea însăşi pentru acest gând, mulţumită că îi oferise băiatului o zi atât de frumoasă, şi aştepta cu nerăbdare, cu un fel de încredere visată, venirea serii. Harry avea să adoarmă uşor la noapte. Apoi ea şi Howell aveau să facă dragoste.

Descuie uşa, o deschise şi îl băgă pe Harry în casă, apoi ţinu uşa larg deschisă pentru ca Howell să poată intra ţopăind. În acel moment, i se păru că zăreşte ceva cu un al şaptelea simţ, ceva...

Soţia lui Howell stătea în capătul holului. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi de ciclist şi un maiou roşu petrecut pe după gât, iar părul negru i se legăna în timp ce se îndrepta spre cei trei.

– Surpriză! spuse ea cu voce prefăcut veselă.

– Mami! Harry alergă pe hol şi se aruncă direct în braţele mamei sale.

Ea îl ridică în braţe:

– Bună, Uriaşule!

– Am călărit un cal şi el m-a plăcut şi am luat îngheţată la cornet şi...

Howell trecu ţopăind pe lângă Abbie, care se transformase într-o statuie îngheţată lângă uşă, şi merse la soţie. O sărută pe obraz.

– Ai venit devreme.

– Mmm. Mi-a fost dor de băieţii mei, spuse ea, strângându-şi fiul mai aproape la piept.

Harry continuă să ciripească vesel:

– Şi am fost la bibliotecă şi am luat o grămadă de cărţi despre cai şi am fost un cal în parc şi...

– Vrei să mergi să înoţi? întrebă Howell.

– Nu, este prea târziu pentru asta. Îţi spun ce aş vrea. Sydney îi zâmbi soţului ei, tachinându-l. Aş vrea ca Abbie să-l scoată pe Harry la o mică seară în oraş. Se uită spre Abbie: Howell îţi va da nişte bani. Poţi să-l scoţi pe Harry la masă la orice restaurant vrei tu. Arată-i iahturile mari pe chei. Orice. Staţi plecaţi vreo două ore bune, bine?

Howell se blocă:

– Poate că astăzi nu este cea mai bună zi pentru asta, Syd. Vreau să spun că Harry a fost plecat de-acasă toată după-amiaza.

– Ei bine, eu am fost plecată de lângă voi toată săptămâna, replică Sydney. Şi uneori, nevoile unui adult sunt mai presus de cele ale unui copil. Îi aruncă o privire lui Abbie: Nu-i aşa, Abbie?

Aceasta era prea sugrumată de emoţie ca să mai poată vorbi, dar reuşi să aprobe dând din cap.

Sydney se aplecă şi îşi aşeză fiul pe podea:

– Abbie te va scoate în oraş pentru un ospăţ pe cinste. Mergi cu Abbie acum. Mami şi tati te aşteaptă aici mai târziu.

Lui Harry începu să-i tremure buza:

– Dar mami, vreau să stau cu voi.

– Harry, voi fi cu tine tot sfârşitul de săptămână, îţi promit. Fugi acum, mami şi tati au nişte... treabă... de făcut.

Harry se duse cu greu spre Abbie, bosumflat.

Abbie se forţă să se adune şi să se lase pe vine la nivelul băieţelului:

– Haide, Harry, o să ne distrăm!

Era mândră de simplitatea vocii ei. De fapt, era mândră că nu izbucnise în lacrimi de gelozie şi furie.

Sydney se aplecă spre Howell și îl înconjură cu braţele.

– Bietul de tine, gânguri ea. Hai să îţi aşezăm glezna undeva confortabil.

Howell se crispă de durere şi porni şchiopătând spre sufragerie.

– Nu aici, spuse Sydney. Te vreau sus! Vocea ei era catifelată, seducătoare. Se uită la Abbie, care rămăsese paralizată în hol: Bine, la revedere, ne vedem peste vreo două ore. Nu vă grăbiţi!

Abbie nu avu nici o altă opţiune decât să-l ia pe Harry de mânuţă şi să iasă cu el din casă.

Capitolul 31

Emma

Când se trezi duminică dimineaţă, Emma mai zăbovi puţin în pat ascultând păsările cântând în arţarii de la fereastră. Vara devenise fierbinte, aşa că dormea dezbrăcată. Vechile ei aşternuturi îi mângâiau cu drag pielea. Cinnamon era întins la picioarele patului. Emma îl atinse uşor cu piciorul. Pisoiul căscă, se întinse şi se rostogoli.

Aroma cafelei proaspăt râşnite se ridica ameţitoare dinspre bucătărie. Nu lucra pentru Francine astăzi, însă fusese de acord s-o ajute pe prietena ei Marcia la munca ei de peisagistică şi, înainte de asta, trebuia să-şi facă şi corvezile din gospodărie. Totuşi, îşi mai acordă câteva minute de lux în pat, înainte să se avânte în dimineaţa sufocantă de afară.

I se întâmpla un lucru ciudat. Dădu voie gândului să iasă la suprafaţă ca un diamant din adâncurile minţii ei. Îl întoarse de pe o parte pe cealaltă, contemplându-i strălucirea. Gândul acela era *bucuria* de a se afla pe Nantucket. Nu, era chiar mai mult decât atât – era ca şi cum trebuia să cunoască insula pentru prima oară. Afla iar şi iar învăţăturile din Nantucket alături de Millicent Bracebridge şi Spencer, şi ori de câte ori se plimba prin oraş îşi amintea trecutul insulei – casele de cărămidă ale căpitanilor balenierelor – şi îşi amintea şi propriul ei trecut.

Ciudat, dar era fericită. Se bucura de viaţă.

Şi îşi dădu seama, tresărind, că stătea întinsă în pat, pierdută în propriile gânduri, de mai bine de zece minute, fără să se gândească nici măcar o clipă la Duncan sau Alicia sau firma de investiţii.

Era aproape un miracol. Cu siguranţă, era un fel de întinerire.

Dând la o parte cearşaful de bumbac, se ridică, se îmbrăcă în pantaloni scurţi şi un tricou şi coborî desculţă scările la bucătărie. Abbie stătea în faţa frigiderului.

Emma îi zâmbi:

– Bună dimineaţa!

Abbie trânti uşa frigiderului. Era neagră de mânie.

– Nu este lapte!

Părea gata să plângă.

Cel mai bine era să se retragă iute din preajma ei.

– Păi, mă duc eu cu bicicleta până la Ferma Cumberland şi iau un sfert.

– Nu. Mă duc s-o trezesc pe Lily. La fel de bine poate să se ducă ea după lapte, la naiba! Cumpărăturile sunt responsabilitatea ei!

– Ei, haide, Abbie! Este doar ora şapte. Probabil că a rămas mai târziu aseară la una dintre petrecerile ei. Eu m-am trezit şi nu mă deranjează.

Abbie era de neclintit.

– Lily a făcut o înţelegere cu noi să-şi facă partea ei de sarcini pe lângă casă. Sincer, Emma, Lily nu va creşte niciodată dacă îi facem noi treaba!

Emma se uită chiorâş la sora ei mai mare:

– Altceva se întâmplă aici. Altceva nu este în ordine.

Abbie roşi şi-şi feri privirea.

– Uite, spuse Emma încet. Este duminică. Avem dimineţile libere. Mi-ar plăcea să stau afară pe terasă şi să mă bucur de ziua asta. Avu o revelaţie: Hei, pun pariu că Marina poate să ne împrumute nişte lapte.

Abbie era îmbufnată:

– Probabil că nu s-a trezit.

– Ba da, o văd eu. Stă la umbra unui copac.

Fără să mai aştepte decizia lui Abbie, Emma deschise uşa bucătăriei.

– Mă întorc cu laptele.

Emma străbătu desculţă curtea din spatele casei, bucurându-se de mângâierea ierbii verzi sub tălpi. Marina era aşezată în scaunul ei roşu, cu o cană de cafea pe măsuţa de lângă ea şi o carte în mâini. Purta un halat de mătase de un albastru-deschis care-i făcea părul blond să pară angelic.

– Bună, Emma! Marina puse cartea pe masă şi-şi întinse braţele în sus. Nu-i aşa că este o zi splendidă?

– Ba da. Sau va fi imediat ce ne vom fi băut cafeaua. Am venit să-ţi cer nişte lapte cu împrumut.

– Desigur. Serveşte-te.

– Mulţumesc. Îţi aduc o cutie nouă. Trebuie să merg la magazin mai târziu. Lily a uitat.

– Munceşti azi? întrebă Marina.

– Da. Pentru o prietenă care este peisagist. Emma se uită la cerul fără nori şi spuse: Să nu uit să-mi dau cu cremă de plajă. Tu ce faci astăzi?

– O să mă duc la Sheila ca să lucrez la coşul meu.

Emma făcu un semn cu capul spre alee:

– Camioneta tatei e deja plecată.

– Ştiu. Nu l-am mai văzut de când v-am invitat pe voi la cină. Marina râse: Cred că s-a speriat că aş vrea cumva să fie ceva mai serios.

Emma râse la rândul ei, surprinsă şi mulţumită că Marina îi vorbea atât de deschis despre tatăl ei.

– Nu, tata chiar este foarte ocupat vara. Este obsedat de fiecare cui, de pe fiecare placă, la orice construieşte.

Emma intră în cabană, găsi laptele, turnă într-o cană şi ieşi din casă.

– Mulţumesc pentru asta! Poate ne vedem mai încolo.

– Poate mergem să înotăm diseară, sugeră Marina. Poate vor şi Abbie şi Lily să vină cu noi.

– Bună idee! Am să le întreb.

Înapoi în casă, Emma îi arătă lui Abbie cana cu lapte. Îşi luară cafeaua şi ieşiră pe terasă să se

bucure de soarele dimineţii. Cinnamon era deja acolo, întins pe un fotoliu împletit din nuiele, ameţit de căldură.

După câteva momente de tăcere, Emma spuse:

– În regulă, Abbie, ce s-a întâmplat?

Abbie strânse din umeri:

– Sunt bine. Doar obosită, cred.

Emma o studie pe sora ei.

– E vorba de bărbatul acela, nu-i aşa? Bărbatul acela însurat.

– Tu nu ştii nimic despre el!

– Pentru că este sfârşit de săptămână. Soţia lui a venit acasă.

Abbie pufni pe nas şi refuză să răspundă.

– Nu vrei să distrugi o casă, Abbie. Au un băieţel.

– Da, spuse Abbie, şi dintr-odată o năpădiră emoţiile: Emma, mama lui Harry este o afurisită de primă clasă! Este rece şi lipsită de inimă şi dominatoare. Este o nazistă absolută! Dacă ai vedea ce fericit este Harry atunci când este cu mine, ai înţelege. Bietul copil este într-o stare psihică atât de fragilă, e ca o ţestoasă care se ascunde în carapace, dar când este cu mine, se simte în siguranţă şi iese din carapace. L-am luat la Shelley vineri şi a călărit un cal, a fost atât de curajos! A fost atât de mândru de el însuşi!

Abbie începu să plângă.

– Of, draga mea! exclamă Emma şi intră în bucătărie, luă o cutie cu şerveţele şi i-o aduse lui Abbie afară. După o clipă, continuă: Abbie. Trebuie să-ţi găseşti soţul tău. Trebuie să ai copiii tăi.

Abbie scutură din cap în timp ce-şi sufla nasul.

– Nu! Nu înţelegi! N-am simţit niciodată aşa ceva pentru nici un alt bărbat. Eu şi Howell suntem suflete pereche. Mă iubeşte, Emma. Mi-a spus că mă iubeşte. Nu o iubeşte pe soţia lui. Dar lucrurile nu se pot schimba cât ai bate din palme. Ştiu asta. Am încredere în el. Doar că mi-e greu să fiu

departe de el şi de Harry. Simt că trebuie să fiu *cu ei*.

– Da, bine, şi eu am crezut că trebuie să fiu cu Duncan, îi aminti Emma. Am crezut că trebuie să fiu la firma de investiţii. Uneori, instinctele pur şi simplu te lasă baltă.

– Bine!

Abbie se ridică brusc.

– Trebuie să fac curat la etaj şi tu trebuie să faci curat la parter, iar Lily trebuie să se trezească şi să meargă la magazin.

– Abbie! Este prea devreme, obiectă Emma.

Dar Abbie o luase înainte ca o furtună, lăsând uşa de plasă să se închidă cu un pocnet în urma ei când intră în bucătărie.

Emma îşi sorbi cafeaua şi îşi permise să se relaxeze. Avea de făcut câteva treburi pe lângă casă înainte de a se alătura echipei de peisagişti, dar voia să se mai bucure câteva minute de liniştea dimineţii de vară. Dragostea era un mister atât de mare, se gândi ea. Fără îndoială, fusese la fel de sigură de dragostea lui Duncan pe cât era Abbie acum de cea a lui Howell Parker, iar Duncan nu era însurat cu altcineva. Duncan o ceruse pe Emma de soţie. Duncan îi dăduse Emmei un inel de logodnă. Gândul la Duncan făcu ceva dinlăuntrul ei să se strângă cu durere. Învăţa *să gândească* fără durere, dar oare când va putea să se elibereze de înţepăturile amare ale geloziei şi părerilor de rău?

La naiba! Deja îşi stricase starea de spirit. Era îngrijorată pentru Abbie şi pentru bărbatul însurat, şi era şi puţin furioasă pe Lily. Emma nu se simţise niciodată responsabilă pentru Lily, aşa cum fusese mereu Abbie. Aceasta din urmă chiar fusese un fel de mamă pentru sora lor mai mică, dar acum erau toate adulte, iar Abbie avea dreptate, Lily trebuia să se maturizeze. Era evident că cele optsprezece luni cât Abbie fusese plecată o schimbaseră pe Lily. Viaţa ei nu mai avea legătură – nu mai era *ancorată* – în această casă, pe această familie. Lily

nu părea să îşi dea seama de asta încă. Poate că nu voia să-şi dea seama, iar Emma înţelegea acest lucru. Şi ei îi lipsea modelul unei mame în preajmă, dar Abbie nu fusese niciodată asta pentru ea. Emma se obişnuise cu această pierdere. Era o mâhnire continuă şi un dor pe care îl ducea cu ea ca pe o rană.

Abbie ieşi din casă, lăsând uşa de plasă să se trântească.

– Nu-i aici! Patul ei n-a fost folosit în noaptea asta. Deci este cu vreun bărbat, pun pariu pe o sută de dolari că va uita să-şi facă partea ei de treabă!

Emma se ridică:

– Mă duc la magazin.

– Nu *tu* trebuie să faci asta! Este treaba lui Lily! Şi cine face treaba ta, curăţenia la parter? Cum o să faci şi asta?

– Acum cine vorbeşte ca o nazistă? ripostă Emma. Parterul este destul de curat. N-o să vină nimeni în inspecţie. *Eu* mă duc după cumpărături, iar *tu* te calmezi!

Până se duse la magazin, cumpără alimentele, le aduse în casă şi le puse la locul lor, deja venise timpul ca Emma să se întâlnească cu Marcia la reşedinţa Preston. Avea să fie foarte distractiv să lucreze la Prestoni! Curtea lor era foarte mare, vreo jumătate de hectar de teren pe faleză, cu vedere spre port, pe lângă o grădină de trandafiri, un labirint de arbuşti ornamentali sculptaţi şi o grădină de flori în jurul unui heleşteu şi al unei fântâni arteziene. Slujba asta era o lovitură, creştea reputaţia oricărui peisagist, iar Emma se bucura. Marcia fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei din liceu.

Emma merse cu bicicleta până la reşedinţa Preston şi o găsi pe Marcia descărcând uneltele din camionetă. Marcia era o femeie ţanţoşă, sănătoasă şi poruncitoare. Avea părul brunet prins în codiţe şi era mereu foarte bronzată de la munca în aer liber.

O îmbrăţişă cu multă căldură:

– Emma, m-ai salvat! Nu reuşesc să am suficiente ajutoare în iulie şi august. Făcu un semn cu capul spre clona ei masculină, un bărbat masiv, lat în umeri, cu părul brunet tuns scurt. Ţi-l aminteşti pe Brian, nu-i aşa?

Emma zâmbi. Fusese îndrăgostită de fratele mai mare al Marciei pe toată durata liceului. Fusese căpitanul echipei de fotbal american, conducându-i pe Vânătorii de Balene spre victorie, şi toate fetele erau îndrăgostite de el.

– Bună, Brian! Ce mai faci?

– M-am alăturat afacerii cu instalaţii a tatei, exact aşa cum credea toată lumea că voi face, spuse Brian. Şi vara, la sfârşit de săptămână, mă transform în sclavul surorii mele.

Marcia fornăi:

– Aş vrea eu! Ajută-mă să scot roaba.

În timp ce fratele ei ridică foarte uşor roaba şi o puse pe pământ, Marcia îi spuse Emmei:

– Astăzi îţi dau treaba mai uşoară. Tot ce trebuie să faci este să pliveşti de buruieni grădina de flori din jurul heleşteului. Ia coşul ăsta. Pune în el buruienile, iar când este plin, răstoarnă-l în camionetă. Eu şi Brian tundem arbuştii ornamentali. Încă un lucru: Prestonii adesea iau prânzul pe terasă. Dacă fac asta, lasă plivitul acolo şi du-te la grădina de legume. Nu le place să vadă muncitori în timp ce mănâncă.

Emma făcu semnul „am înţeles, să trăiţi!“, luă coşul şi dădu roată casei enorme, apoi străbătu aleea spre heleşteu. Grădina strălucea de margarete, degetariţă, toporaş, ciulini şi brumărele. Varietatea de culori era ameţitoare. Emma se uită spre terasă şi, nevăzând pe nimeni acolo, începu să plivească de la capătul mai apropiat de casă. Uitase să-şi aducă iPod-ul cu ea, dar descoperi că n-o deranja acest lucru. Era ceva foarte relaxant în faptul că îngenunchea între flori, simţea soarele fierbinte pe umeri şi aduna buruienile între degete.

Se afla la jumătatea distanţei spre heleşteu când auzi voci. Văzu uşa de sticlă deschizându-se spre terasă. Un grup de oameni ieşi, iar o femeie în uniformă de servitoare îi urmă, cu o tavă cu băuturi. Emma îşi adună repede ustensilele şi coşul şi se strecură de lângă heleşteu, prin gardul viu spre grădina de legume.

Era deja în genunchi într-un rând de roşii când auzi pe cineva strigându-i numele. Îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi într-acolo. Spencer Bracebridge arăta ca o reclamă din revista *GQ* în pantalonii lui albi şi bluza sport albastră.

– Mi s-a părut mie că tu eşti, spuse Spencer. Chiar te pricepi la toate, nu-i aşa?

Emma se simţi ciudat stând în praf, în pantaloni scurţi şi tricou şi cu şapca cu cozoroc lung. Era o scenă gen Stăpânul Conacului şi Fata de la Ţară, care o făcea să se simtă ciudat. Emma se ridică, întinzându-se ca să-şi relaxeze spatele.

– Prefer să spun că-s meşteră la toate, glumi ea. Ce faci, Spencer?

– Sunt bine. Şi eu muncesc acum, de fapt. Familia Preston a fost de acord să ţină o petrecere de binefacere în folosul asociaţiei istorice aici, la sfârşitul verii, şi trecem în revistă detaliile.

– Foarte frumos!

Ceva din felul în care Spencer o privea pe Emma îi dădea furnicături pe sub piele. Dar ce credea ea? Era transpirată şi avea mizerie pe haine şi probabil şi pe faţă.

– De fapt, eram pe terasă şi te-am văzut şi am vrut doar să, hmm, să vin să te salut.

– Păi, salut!

Nu se putea abţine să-i zâmbească. Îşi spuse că probabil el era obişnuit cu femei care rânjeau la el cu gura căscată.

Spencer părea să nu fie tocmai în largul lui.

– Hm... se face cald!

– Cu siguranţă! Timiditatea lui o făcea şi pe ea timidă.

– Ţi-am spus oare cât de recunoscător sunt că ai adus-o pe bunica la conferinţa mea?

– O, da, m-am bucurat să fac asta! Emma se gândi că Spencer se cam dădea la ea. Oare o socotea atrăgătoare? Venea în fiecare zi la doamna Bracebridge. Privirea lui se odihnea atât de caldă pe faţa ei!

Spencer îi atinse braţul.

– Bunica te place foarte mult şi, crede-mă, nu place pe oricine! Iar ea şi mama se poartă ca două pisici ude una cu alta!

Emma râse:

– Amândouă sunt femei cu voinţă puternică.

– Ştiu. Eşti atât de minunată cu ele! Eu chiar... Spencer se opri. Mă întreb dacă ai vrea vreodată să... Păi, probabil că tu doar...

Oare încerca s-o invite undeva în oraş? Căldura dintre ei nu era toată provocată de soare. Emma se aplecă mai aproape de el.

– Spencer? strigă o femeie de pe terasă. Prânzul este servit!

– Ah. La naiba! Trebuie să plec! constată Spencer. Deveni din nou protocolar. Mă bucur să te văd, Emma.

– Şi eu mă bucur să te văd.

– Emma... Ezită, apoi spuse dintr-o suflare: Vreau să-ţi spun – dacă vreodată trebuie să alegi între ce spune mama şi ce spune bunica, alege ce spune bunica. Sau dacă e vreo problemă, sună-mă pe mine. Vreau să ştii că poţi să mă suni oricând.

Deci asta era. Venise doar ca să discute cu ea ca un angajator care îi dă indicaţii. Emma se retrase:

– E bine de ştiut, Spencer. Acum trebuie să mă întorc la muncă. Îi întoarse spatele şi îngenunche printre roşii.

– Bine, atunci, ne vedem mâine, spuse Spencer.

Emma îşi concentră energia asupra buruienilor, lucrând repede şi din greu. Oare nu-şi învăţase lecţia cu băieţii bogaţi? Ce crezuse? Îşi imaginase

că Spencer Bracebridge era interesat de ea. Chiar aşa!

Până termină grădina de legume, tremura de oboseală.

Marcia apăru lângă ea:

– Mamă, Emma, eşti o plivitoare maniacă! Vreau toate orele de muncă pe care mi le poţi oferi! Vino la umbră să bei o limonadă cu mine şi cu Brian.

Emma se ridică şi o urmă pe Marcia la camionetă. Brian era deja acolo, îşi scotea tricoul, expunându-şi pieptul bronzat, musculos. Se aşezară toţi trei pe bancheta camionetei, bând din sticle reci de limonadă din lada frigorifică.

– Brian are ceva de sărbătorit, anunţă Marcia.

– Adevărat? ridică Emma o sprânceană întrebătoare.

Brian dădu din umeri şi mormăi:

– Ei, haide, Marsh, lasă-mă în pace!

– Dar, Brian, este o chestie foarte importantă! protestă Marcia.

– Nu, *nu* este o chestie importantă, insistă el.

Emma râse:

– Puteţi măcar să-mi spuneţi ce nu este o chestie importantă?

– Brian şi-a luat licenţa de instalator pe teritoriul statului Massachusetts.

– Felicitări, Brian! spuse Emma.

– Nu e mare lucru, bombăni el.

– Ba da, este, stărui Marcia, şi apoi se adresă Emmei: Acum poate să preia afacerea de la tata. Tatei îi place să facă doar lucrări mici, pentru oameni cunoscuţi. Brian poate să preia noi slujbe bănoase la casele noi.

– Este minunat! îl complimentă Emma.

Brian rânji spre ea. Dinţii lui erau foarte albi comparativ cu pielea bronzată.

– Este, de fapt. O să fac o grămadă de bani. Mi-am cumpărat o proprietate la Dionis şi în scurt timp am să-mi construiesc şi eu acolo o casă.

– Apoi o să ai nevoie de o nevastă care să o umple de copii, îi spuse Marcia fratelui ei, şi-i făcu cu ochiul Emmei.

Capitolul 32

Lily

Lily n-avea nici cea mai mică idee unde se afla. Patul, încăperea, mirosul din aer, toate îi erau necunoscute. Închise ochii şi îşi ascultă trupul. Nu. Nu era mahmură. Nu leşinase la o petrecere. I se întâmplase asta o singură dată, oricum, în facultate, şi o dată era de-ajuns; niciodată nu şi-a mai dat voie să se îmbete aşa.

Dar unde se afla?

Deschise ochii. Era cu faţa la un perete simplu, maro. Nici un tablou. Simţea un iz de igrasie în aer, un fel de miros de subsol... şi apoi, dintr-odată, îşi aminti totul.

Se afla în apartamentul lui Jason. Se afla în pat cu Jason.

Noaptea trecută îi trecea prin faţa ochilor ca prin ceaţă. Fusese la două petreceri şi un concert. Jason o aşteptase în camionetă după concert, aşa cum promisese.

Ieşise din cabină şi venise să-i deschidă uşa, o atitudine de gentleman care o impresionase.

Jason se purtase elegant:

– Am o surpriză pentru tine!

A condus maşina până la Wild Rose Drive şi a parcat în faţa unei case cu trei etaje şi acoperiş de şindrilă. La o distanţă atât de mică de centru toate locurile de parcare de pe străzi erau pline, însă el s-a strecurat cu camioneta pe aleea casei, a oprit motorul şi a venit să-i deschidă portiera. A luat-o de braţ şi a condus-o în spatele casei, apoi au intrat şi au coborât nişte trepte înguste, unde Jason a descuiat o uşă.

– Apartamentul meu! a anunţat el.

Lily era nedumerită.

– Nu înţeleg.

Jason a intrat în casă şi a aprins luminile. Apartamentul era mic, de fapt doar o sufragerie cu o bucătărioară într-un colţ şi un dormitor cât o cutie, cu cea mai mică baie din lume – de fapt, o cabină de duş. Era mobilat sumar – un pat, o pernă japoneză pe post de canapea şi o masă foarte veche şi, cu siguranţă, şubredă.

– Tocmai am închiriat asta! a ridicat Jason braţele triumfător.

– Vara? Probabil că te costă o avere!

– Doamna Fisher este prietenă cu mama. Soţul ei a murit acum o lună, aşa că voia ca o persoană de încredere să stea în casă. Foloseau locul ăsta pentru nepoţii lor, dar acum au crescut cu toţii. Mi-a făcut o mare reducere la chirie.

– Dar la părinţii tăi acasă nu trebuie să plăteşti chirie.

Jason a venit spre ea, zâmbind:

– Adevărat. Dar nu există *intimitate* la părinţii mei acasă. Tu nu eşti genul de femeie cu care să vreau să continui – *să mă întâlnesc* – într-o camionetă. Meriţi un palat, Lily. Dar până când îmi voi permite aşa ceva, pot cel puţin să-ţi ofer asta.

A luat-o de mână şi a tras-o în dormitor.

– Aşternuturile sunt nou-nouţe. Şi le-am spălat.

Lily s-a prăbuşit pe pat. La un capăt al camerei se afla o noptieră. Perdelele cu bărcuţe acopereau ferestrele înalte şi înguste.

– N-am avut timp să pregătesc totul încă, a spus Jason. Şi vreau să vopsesc peste maroul ăsta urât. Dar deocamdată... Părinţii mi-au dat patul din camera de oaspeţi. Aproape că n-a fost folosit deloc.

Două lumânări se aflau pe noptieră. Jason le-a aprins. A ieşit din cameră şi s-a întors cu două pahare şi o sticlă de şampanie.

– Hai să sărbătorim!

Nici măcar n-a avut nevoie de şampanie ca să se simtă îmbătată. Era de ajuns să îl aibă pe Jason

lângă ea. Să ştie că el ţinea la ea suficient cât să închirieze un apartament era ca o ambrozie.

Acum, lângă ea, Jason sforăia încetişor. Îşi proptise un picior peste ale ei, iar căldura trupului său aproape că ascundea răceala pereţilor subsolului. Lily se răsuci pe spate şi se uită la ceas. Era trecut de ora opt, dar aceasta era singura dimineaţă din săptămână când nu trebuia să se grăbească. Doar că avea foarte mult de scris. Săptămâna trecută fusese plină de activităţi şi îi va lua ceva timp şi concentrare să se asigure că potrivea numele cu chipurile oamenilor pe care îi fotografiase.

În plus, avea de ispăşit serios cu surorile ei. Emma nu păruse prea supărată că Lily uitase să meargă la magazin, dar ieri Abbie se transformase într-o actriţă de dramă, trecând ca o furtună pe lângă Lily cu capul pe sus, fără să scoată un sunet. S-o aibă pe Abbie înapoi acasă nu era plăcerea extremă pe care o anticipase Lily.

Ce vară confuză mai era şi asta! Emma era tristă, Abbie era supărăcioasă, iar Căsuţa de Joacă era locuită de o femeie care îşi făcea planuri cu tatăl ei. Cât despre Jason – oh, chestia asta cu Jason se întâmpla prea repede! Închiriase un apartament doar de dragul ei! Seara trecută, când făceau dragoste, îi spusese că o iubeşte, iar ea îi spusese că şi ea îl iubeşte. Şi chiar îl iubea. Dar nu voia să devină prea serios încă, nu aşa de repede. Şi nu – îşi dădu voie să fie brutal de sinceră în cele mai secrete gânduri –, nu cu un bărbat care îşi permitea doar un apartament la subsol. Voia să trăiască într-o casă de pe faleză, o casă ca a Earthei. Slavă Domnului pentru Eartha, era singurul detaliu al acestei veri care se apropia de visurile lui Lily.

Gândurile o agitară. Se strecură din pat şi intră în baie să se îmbrace. Când ieşi, Jason dormea încă. Îi scrise un bilet şi ieşi pe vârfuri din apartament, urcă scările şi ajunse în stradă.

Aerul dimineţii era proaspăt, cerul de un albastru-deschis. Mergând pe aleile înguste şi pe străzile pietruite spre casă, îşi scoase telefonul mobil din geantă şi-şi ascultă mesajele înregistrate.

Invitaţii la şi mai multe evenimente – asta era bine.

Un mesaj scurt şi cuprinzător de la Abbie:

Nu este lapte în casă. Dumnezeule, eşti un copil aşa de răsfăţat!

Au! Lily va trebui să meargă la magazin astăzi.

Apoi, vocea enervantă a Earthei:

Draga mea, nişte prieteni de-ai mei au venit cu iahtul şi vor să merg cu ei la cină. Vrei să vii cu mine? S-ar putea să-ţi placă fiul lor.

O, Doamne! se gândi Lily. Inima ei tresări. Cina pe un iaht? Cu Eartha şi cu un bărbat care s-ar putea să-i placă? Formă numărul Earthei din mers şi fu de acord să se întâlnească la Straight Wharf la ora şase.

Când intră în casă, singurul sunet care se auzea era aspiratorul, la etaj. Asta trebuia să fie Abbie. Lily se grăbi să intre în casă, smulse lista de cumpărături de pe uşa frigiderului şi cheile maşinii din cârligul de lângă uşa din spate şi se grăbi la maşină. La Stop&Shop umplu atât de tare căruciorul, că abia putea să-l împingă. Când se întoarse acasă, Abbie plecase, la fel ca ceilalţi. Grăbită, puse cumpărăturile la locurile lor. Se repezi la baie – trebui să recunoască, era extrem de plăcut că Abbie spălase prosoapele şi pusese altele curate – îşi făcu duş şi-şi spălă părul, apoi îşi trase pe ea nişte pantaloni scurţi şi un tricou, îşi luă aparatul foto digital şi laptopul. Înșfăcă o banană şi o Coca-Cola fără zahăr pe post de mic dejun şi ieşi în curtea interioară. Conectă aparatul foto la computer şi descărcă pozele în timp ce mânca, apoi îşi deschise carnetul de însemnări şi începu să scrie.

Sună telefonul şi îşi pierdu concentrarea.

– Bună, Lily! Vocea lui Jason era aspră, caldă şi masculină în acelaşi timp. De ce-ai plecat? Trebuia să mă trezeşti. Voiam să te scot în oraş la micul dejun.

– O, Jason, îmi pare rău, dar trebuia să ajung acasă şi să merg la cumpărături. Dacă nu, Abbie ar fi explodat!

Jason izbucni în râs.

– În cazul ăsta, ce zici de prânz?

– Nu pot. Trebuie să scriu o mulţime de chestii pentru revistă. Trebuia să fac asta de aseară, dar tu *mi-ai distras atenţia*.

– Pot să te invit la cină?

– Îmi pare rău, Jason. Am un alt eveniment. Era o minciună prin omisiune, îşi spuse Lily. Şi Dumnezeu ştia, cina pe un iaht reprezenta un *eveniment,* fără doar și poate.

– La naiba! Şi nu te pot vedea toată ziua de azi?

Ea închise ochii, imaginându-şi o clipă gura lui, buzele lui, mâinile lui, trupul lui...

– Dar vin la tine diseară, promise ea. Cât de repede pot. Şi rămân la tine peste noapte.

Capitolul 33

Marina

Duminică seara, Marina se aşeză sub măr cu un pahar de vin şi cu ziarele duminicale. Avusese o zi bună. Fusese la biserică şi stătuse de vorbă cu oamenii în pauza de cafea, luase un prânz plăcut la Boarding House, apoi petrecuse câteva ore în atelierul Sheilei, lucrând la coşul ei de nuiele împletite. După-amiază târziu se dusese să înoate, iar acum făcuse un duş şi se relaxa.

Şi se gândise la Jim doar de şaptezeci şi cinci sau optzeci de ori.

Toată ziua fusese conştientă de prezenţa lui Jim prin preajmă. Toată dimineaţa el ciocănise, reparând scările de la intrarea principală în casă. Mai târziu, îi auzise pe Jim şi pe Abbie discutând şi râzând în timp ce spălau geamurile.

Acum nu putea să nu observe camioneta roşie a lui Jim parcată pe alee. Poate că o altă femeie îl luase cu maşina ei. Ei bine, norocul ei, indiferent cine era. Jim era un bărbat minunat, dar părea ataşat inexorabil de fiicele sale. Se gândise iniţial să nu stea afară, pentru că nu voia să pară că-i transmite lui Jim disponibilitatea ei, dacă se întâmpla ca el să se uite spre cabană, din casă. Dar închiriase cabana. Nu avea de gând să se ascundă înăuntru, ca şi cum ar fi greşit cu ceva. Aici era răcoare, atât de plăcut.

Citi ziarele şi îşi bău vinul. Auzi uşa trântindu-se la casa Fox, dar nu observă cine intra sau ieşea.

Cel puţin, hotărî ea, dacă era obsedată de Jim, asta era mai bine decât să fie obsedată de Gerry şi Dara şi bebeluşul lor. Care trebuia să se nască dintr-o clipă într-alta.

Se întuneca, aşa că Marina împături ziarele şi le duse în casă la cutia de hârtie reciclabilă. Hotărî să

mănânce o cutie cu îngheţată, plină de regrete, pe post de cină – cu siguranţă îşi putea permite să se răsfeţe după o zi de mers cu bicicleta şi de înotat. Se cuibări pe canapea cu un roman, dar nici nu se făcuse ora zece când simţi că i se închid ochii, aşa că se duse sus în dormitor şi adormi într-o clipă.

Se trezi la ora unsprezece. În momentul în care deschise brusc ochii, ştiu că urma o noapte de insomnie. Coborî în camera principală, îşi luă romanul şi se puse pe citit. A doua zi nu trebuia să meargă nicăieri, îşi aminti ea, aşa că putea să doarmă toată ziua dacă voia. Cel puţin, învăţase până acum că nu avea rost să stea întinsă în pat, în întuneric, cu ochii închişi – asta era doar o garanţie că obsesia ei cu Gerry şi Dara, iar acum şi cu Jim Fox, ar fi sâcâit-o ca un roi de ţânţari.

Cartea era un roman de mistere care se citea pe nerăsuflate, scris de un autor care îi plăcea. Căscă şi se întinse pe canapea, simţindu-se confortabil în cercul de lumină pe care îl arunca lampa pentru lectură.

Cineva ciocăni la uşă.

– Marina? Sunt Jim.

Era îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, dintr-o mătase ca smaraldul, care se prindea pe umeri cu bretele subţiri şi se termina la coapse. Se gândi să se ducă sus în dormitor ca să-şi caute halatul, dar renunță. Dacă venea aici la ora asta, atunci putea să o vadă aşa cum o găsea.

Deschise uşa. Uitase cât de bine arăta!

– Am văzut lumina aprinsă la tine. Jim purta un tricou alb şi pantaloni scurţi şi mirosea a săpun. Nu pot să dorm. M-am gândit că poate nici tu nu poţi să dormi. Se aplecă spre ea, aşteptând să îl poftească înăuntru.

Între ei se simţea o tensiune puternică, dar Marina nu voia să pară prea nerăbdătoare.

– Citeam.

Jim puse mâna pe mânerul uşii.

– Marina, vreau să stăm de vorbă.

– Nu trebuie să-mi explici nimic, Jim.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marina! izbucni el. Făcu un pas, o luă în braţe şi o sărută cu putere, strivindu-i buzele, presându-şi trupul de al ei.

Ea îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi se apropie de el.

Ţinând-o lipită de el, Jim intră în cabană şi trânti uşa cu piciorul în urma sa; parţial mergea, parţial o căra pe ea spre canapea. O săruta pe gură, îi strângea părul cu mâinile în timp ce îi săruta gâtul, umerii.

Apoi, brusc, se dădu înapoi. O ţinu în faţa lui, cu amândouă mâinile pe umerii ei.

– Vreau să vorbesc cu tine, spuse el. Trebuie să-ţi spun nişte lucruri.

– Nu trebuie, protestă ea. Îmi pare rău dacă te-am grăbit, eu...

– Ascultă-mă, insistă Jim. *Ascultă!*

Marina se foi puţin, depărtându-se instinctiv, şi se răsuci ca să se poată aşeza pe canapea, cu picioarele încrucişate, cu faţa la el:

– Ascult.

Jim îi luă mâinile.

– M-am tot gândit cum să-ţi spun asta. Îşi drese glasul: Am ajuns la concluzia că eşti ca o muzică pentru mine! Ştii cum e, îţi vezi de-ale tale, ocupat cu viaţa, şi apoi, într-o bună zi, porneşti radioul şi un cântec te loveşte şi întregul tău corp răspunde, inima, sufletul, corpul şi te gândeşti – de ce am putut să trăiesc fără asta? Cum am putut să trăiesc fără asta? Am nevoie de asta în fiecare zi din viaţa mea!

Uluită, Marina rosti:

– Ăsta e un compliment deosebit!

– Nu este un compliment. Nu este o replică doar ca să ajung în pat cu tine. Este adevărul. Este un fapt. De când ai venit la cabană şi ai întrebat de închirierea ei, am vrut să fiu cu tine. În clipa în care te-am văzut, a fost ca şi cum aş fi ştiut tot ce era de ştiut despre tine. Dar nu m-am gândit din

perspectiva ta, că şi tu trebuie să ştii tot ce e de ştiut despre mine. Jim îi dădu drumul la mâini şi se întoarse într-o parte. Nu am mai spus asta *nimănui* până acum.

Marina îşi ţinu răsuflarea. Îi simţea tumultul interior.

– Aveam o aventură când a murit soţia mea. Îşi strânse pumnii: Ea s-a înecat. Nu ştiu, nu voi şti niciodată, dacă Danielle a aflat şi de aceea s-a sinucis. Dacă *a fost* sinucidere. Autopsia a demonstrat că luase o supradoză din medicamentele ei. Poate că a fost doar un accident. Uneori... uneori credea că poate să înoate la nesfârşit. Îşi trecu mâinile peste faţă, apoi continuă: Danielle a avut mereu probleme emoţionale. A încercat totul, psihiatri, medicamente, sport, alge superalbastre – dar totul devenea din ce în ce mai rău pentru ea. Era foarte greu de trăit cu ea. Îi era greu chiar şi ei să trăiască cu ea însăşi. Şi avea latura asta spirituală. Sau poate ar trebui să-i spun mistică. Nu era fericită aici. Adesea vorbea despre *dincolo*. Şi tot ce pot să sper este că acum se află *acolo*. Le iubea pe fiicele noastre din toată inima, dar pur şi simplu nu era de-ajuns.

– Of, Jim! Marina voia să-l consoleze, dar se abţinu să-l atingă.

– A început să ia Prozac şi, pentru o vreme, am crezut că era mai bine. Într-o noapte am mers acasă la Gretchen. I-am spus lui Danielle că trebuie să verific ceva la o casă pe care o renovam. Era la începutul lunii septembrie, încă în sezonul uraganelor. Fusesem plecat doar o oră sau aşa ceva. Când m-am întors acasă, Danielle nu era. Am aşteptat-o toată noaptea. Am mers cu maşina peste tot pe insulă, căutând-o.

Jim era aproape frânt în două, cu capul atârnându-i în jos şi braţele încrucişate pe genunchi. Când vorbi, vocea abia i se auzea.

– Nici măcar nu mă gândisem să anunţ poliţia. Uneori, Danielle pleca fără să ne spună. Joi am îmbrăcat fetele, le-am dat să mănânce şi le-am dus la şcoală, ca de obicei, şi apoi am sunat pe la prieteni. Nimeni n-o văzuse.

Făcu o pauză.

– În seara aceea, poliţia a venit la noi acasă. Trupul lui Danielle fusese adus de ape pe plajă, la Surfside.

– Îmi pare atât de rău! şopti Marina.

– A fost devastator pentru fete.

Chipul lui Jim era necruţător.

– Durerea de a-şi pierde mama – vai, Doamne, a fost atât de greu! Nu ştiu, nu voi şti niciodată, dacă Danielle a aflat despre mine şi Gretchen. S-a întâmplat doar de două ori, dar s-a întâmplat în noaptea în care a murit Danielle, şi nu cred că voi înceta vreodată să mă simt vinovat. Nu mai zic că eram cu altă femeie, *dar ar fi trebuit să fiu acasă*. Dacă aş fi fost acasă, n-aş fi lăsat-o pe Danielle să plece. Poate că ne-am fi certat. Ne certam des. Dar ar fi rămas în viaţă. Fetele ar fi avut-o pe mama lor.

Îşi ascunse faţa în palme.

– Fetele nu ştiu despre aventura mea. Nu cred că mai ştie, sau ştia, cineva de pe insulă. S-a întâmplat doar de vreo două ori, nu a fost *dragoste* – dar ştiu că sunt un rahat de om pentru că am făcut asta.

Marina se ridică, merse în bucătărie şi puse ibricul de ceai. Acum ştia de ce britanicii făceau ceai în toate romanele de mistere pe care le citise. Pentru că asta oferă un răgaz, un spaţiu, ca să faci un pas înapoi din agonie şi să-şi tragi sufletul. Îţi dă ceva palpabil de făcut, dacă mai poţi să faci ceva care contează.

Duse tava cu ceai la masă.

– Mulţumesc, spuse Jim, cu vocea răguşită. Dar aş prefera un coniac.

– Am doar vin.

– Este bun.

Turnă câte un pahar de vin pentru fiecare, puse unul în faţa lui şi îşi reluă locul pe canapea.

– Gretchen a părăsit insula la scurt timp după moartea lui Danielle.

Jim luă o înghiţitură de vin şi trase aer în piept.

– N-am mai auzit nici o veste despre ea de atunci. Este singura persoană, din câte cred eu, care a ştiut de relaţia asta. Nu că ar fi fost cine ştie ce relaţie între mine şi ea. A fost doar de două ori. Şi nu mă iubea. Era actriţă, se ducea spre California.

Jim mai bău nişte vin.

– Singura persoană cu care am mai vorbit despre asta este psihoterapeutul pe care m-am dus să-l consult la Boston, mai demult. Ani de zile mi-am concentrat întreaga viaţă, timpul, gândurile, totul, ca să le cresc pe fete. Ştiu că nu pot să compensez niciodată pierderea mamei. Multă vreme nu m-am întâlnit şi nu m-am văzut cu nici o altă femeie. Am simţit că nu trebuie să fac asta; celibatul mi s-a părut ceea ce trebuia să fac, ceea ce meritam, să ispăşesc pentru moartea lui Danielle.

– Înţeleg.

O privi stăruitor.

– Aşa că acum înţelegi de ce suntem o familie atât de ciudată.

Ea obiectă cu blândeţe:

– Nu cred că sunteţi ciudaţi deloc.

– Mda. Cred că fetele au ajuns destul de bine, dat fiind prin ce au trecut. Uneori pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mă rog, sunt mulţi ani de atunci, iar pierderea face parte din vieţile noastre. Suntem obişnuiţi cu ea. Fetele au crescut. Sunt competente, fericite – mă rog, poate nu atât de fericite acum. Vreau să spun că Emma este nefericită de când a părăsit-o nemernicul ăla de Duncan. Dar reuşim să ne ducem vieţile mai departe.

– Îmi plac fetele tale. Cred că sunt fermecătoare.

– Mulţumesc. Uneori pot fi... mai degrabă încăpăţânate.

Marina îi atinse mâna.

– Jim, nu te-ai mai întâlnit cu nici o altă femeie de când a murit soţia ta?

– Păi, m-am mai *văzut* cu alte femei.

Chipul său deveni roşu ca racul o clipă.

– Dar ca să fiu sincer, nu prea des şi mereu am ţinut asta secret. Nu am adus nici o altă femeie în casă. În viaţa mea. În vieţile *noastre*.

Se întoarse spre Marina:

– Dar niciodată nu am vrut să fac asta, până acum. De aceea am venit. Nu ştiu exact ce spun acum. Nu vreau să grăbesc lucrurile. Dar te vreau în viaţa mea. Vreau să-mi cunoşti prietenii. Vreau să mergem peste tot împreună.

Zâmbi timid:

– Nu ştiu de ce, dar mă fascinezi ca naiba!

Marina izbucni în râs:

– Şi tu mă fascinezi pe mine ca naiba!

– Şi mai este ceva, adăugă el.

Ea se cutremură de intensitatea momentului:

– Da?

– Asta – făcu Jim, şi se aplecă să o sărute. Mai e şi chestia asta.

– Jim, spuse Marina. Stai puţin.

El se retrase:

– Nu vreau să te grăbesc...

– Grăbeşte-mă cât vrei. Dar mai întâi, stai să sting luminile.

Capitolul 34

Abbie

Abbie nu dormise. Se răsucise în pat, torturându-se singură cu gândul la Howell care făcea dragoste cu Sydney. Se sculă dimineaţă devreme, când ceilalţi dormeau încă. I-ar fi plăcut, recunoscu faţă de sine însăşi, dacă Lily ar fi uitat din nou să meargă după cumpărături. S-ar fi simţit atât de bine să ţipe la cineva. Izgoni imediat acest gând. Cu toate astea, ar fi fost ceva pozitiv de făcut, să meargă după alimente. Dar rafturile erau pline. Se apucă să facă o friptură în Crock-Pot şi o prăjitură de morcovi cu unt îngheţat. Pentru prima oară de când se ştia, nu fu tentată să lingă gheaţa de pe tel.

Merse cu bicicleta la familia Levin şi, după ce făcu mai multe greşeli la tastatura calculatorului, în zece minute, decât făcea de obicei întreaga dimineaţă, reuşi să se adune, să-şi recîştige stăpânirea de sine şi se concentră la ceea ce avea de făcut, astfel că timpul trecu mai repede.

În cele din urmă, veni vremea să meargă pe bicicletă la reşedinţa Parker. Dădu ocol cartierului de câteva ori, încercând să-şi controleze respiraţia. Nu ştia dacă Sydney mai era încă acolo. Probabil că plecase la New York.

Dar când Abbie bătu uşor la uşă şi apoi intră în hol, dădu peste soţia lui Howell. Sydney părea slabă ca un băţ şi fragilă în costumul ei negru şi cu părul brunet.

– Bună, Abbie. Vino în sufragerie. Trebuie să vorbesc cu tine.

O, Doamne, se gândi Abbie. Înghiţi în sec.

– Bine!

Îşi ţinu capul sus urmând-o pe cealaltă femeie în sufragerie.

Sydney închise uşa.

– Înţeleg că l-ai dus pe Harry să călărească.

Tensiunea lui Abbie reveni la normal.

– Aşa este. Am o prietenă...

– Nu vreau să-l mai duci altă dată.

– Dar i-a plăcut foarte mult! protestă Abbie. *Adoră* caii!

– Sunt conştientă de asta. Este fiul meu, până la urmă. Dar este doar un băieţel şi este un copil deosebit de fragil. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te uita aşa îngrozită la mine. Nu vreau să spun că ar fi *bolnav* sau aşa ceva. Dar este neîndemânatic. Nu are o fire sportivă. Şi pune totul la suflet aşa de tare. Trebuie să se mai întărească puţin, şi vreau să spun atât din punct de vedere psihic, cât şi fizic, înainte de a face o activitate serioasă, cum ar fi călăria.

– Nu l-am lăsat singur, o asigură Abbie. Prietena mea Shelley a fost cu el în fiecare moment. Harry nu a călărit propriu-zis. Nu a ţinut el frâiele calului. Shelley l-a ţinut de dârlogi şi doar l-a plimbat prin ţarc.

Sydney îşi încrucişă mâinile pe piept şi bătu cu piciorul în podea.

– Apreciez bunătatea ta şi a prietenei tale. Dar nu vreau să se mai repete. S-a înţeles?

Abbie inspiră adânc. Era ciudat să i se vorbească astfel de către cineva care avea aproximativ aceeaşi vârstă cu ea. Dar Sydney o angajase pe Abbie.

– Da, am înţeles.

– Şi n-ai să-l mai duci să călărească altă dată – se uită la Abbie, aşteptând să repete ca papagalul cuvintele ei.

– Nu. N-am să-l mai duc pe Harry să călărească altă dată.

Sydney o trimise pe Abbie la plajă cu Harry. Le făcuse deja coşul cu gustarea şi îşi îmbrăcase băieţelul în costum de baie şi şlapi. Abbie trebui să

plece din casa familiei Parker fără măcar să-l vadă pe Howell.

Supusă, Abbie îl ajută pe Harry să construiască un castel complicat. Merse pe plajă şi adună scoici împreună cu el. Îi dădea mereu cu cremă protectoare pe piele. Timpul parcă stătea în loc, cu toate că Harry era foarte vioi şi curajos. Dar, în cele din urmă, îl duse pe băieţel înapoi acasă.

Sydney plecase.

Iar Howell era acolo.

Se odihnea pe canapea, cu glezna ridicată şi cu ghipsul sprijinit pe o pernă. Harry intră, sări în braţele tatălui său şi povesti o listă de aventuri pe care le făcuse cu Abbie în cursul după-amiezii.

– Abbie! Privirea lui Howell se odihnea, caldă, pe chipul ei. Poţi să rămâi la cină cu noi în seara asta? Te rog? Trebuie să vorbesc cu tine.

– În regulă.

Abbie se întoarse cu spatele ca să ascundă speranţa care ştia că îi strălucea în priviri.

Într-un fel de transă, pregăti cina şi îl hrăni, îi făcu baie şi îl pregăti de culcare pe Harry. Howell îi citi o poveste şi îl înveli, iar apoi băieţelul adormi imediat.

În linişte, plecară din camera lui şi coborâră în sufragerie. Howell se aşeză pe canapea, dar Abbie optă pentru un scaun.

– Abbie, spuse Howell. Îmi cer scuze pentru felul în care s-a purtat Sydney cu tine vineri.

Abbie nu putea vorbi. Aştepta doar. Era un prizonier care-şi aştepta verdictul.

– Abbie, ascultă-mă. Nu vreau să-ţi imaginezi că am făcut dragoste cu Sydney în acest sfârşit de săptămână...

Abbie îşi înfipse unghiile în palme, luptându-se să fie demnă, dar îi era greu să tacă:

– Păi cum aş putea să nu-mi imaginez asta? Sydney era, atât de evident, cu chef de tine!

– Juca teatru, Abbie. Un spectacol. Dacă aş fi ripostat, ne-am fi certat, şi urăsc ca Harry să ne

vadă certându-ne. În orice caz, n-am făcut altceva decât să ne contrazicem, dar nu prea mult, pentru că ea făcuse planuri să ieşim la cină cu nişte oameni politici de la New York care se aflau pe insulă la acest sfârşit de săptămână şi avea nevoie de mine pe post de accesoriu benevol. Crede-mă, în public, nu în particular, ea vrea ca eu să joc rolul soţului care o adoră.

Abbie îi căută chipul, sperând că rostea adevărul. Avea nevoie ca el să-i spună mai mult de-atât, avea nevoie de confirmări.

El se aplecă spre ea:

– Abbie, vreau să divorţez de Sydney.

Inima ei erupse:

– Oh, Howell!

– Dar am nevoie de timp, continuă el. Sunt multe de luat în calcul. Nu ştiu unde vreau să locuiesc. Nu ştiu dacă vreau să-mi păstrez slujba pe care o am sau să accept una dintre ofertele pe care le-am primit. Mai presus decât orice, este Harry. Am nevoie să mă gândesc cum voi face asta pentru ca lui să-i fie cel mai bine. Howell pufni: Nu vreau ca Harry să creadă vreodată că am părăsit-o pe Sydney pentru tine. Vreau să te placă. Vreau să te iubească. Cel mai mult vreau să se simtă în siguranţă cu tine.

– Înţeleg! murmură ea.

Se luptă să pară că înţelegea situaţia şi era îngrijorată, când de fapt îi venea să sară într-un picior şi să se bucure. *Howell voia să fie cu ea! Voia să divorţeze de Sydney!* Avea să-şi petreacă viaţa cu acest bărbat şi avea să-i ofere micuţului Harry adevărata ei dragoste plină de grijă. Îi va oferi căldura şi fermitatea afecţiunii materne de care băieţelul avea nevoie. Îi venea să se ia singură în braţe şi să râdă de fericire, ca un copil în dimineaţa Crăciunului.

– Dar trebuie s-o luăm încet! urmă Howell. Ar fi un dezastru dacă Sydney bănuieşte ce simt pentru tine înainte de divorţ. Poţi să ai încredere în mine

în privinţa asta, Abbie? Înţelegi – nu vreau ca Harry să facă legătura între divorţul nostru şi această insulă. Trebuie să nu ne grăbim. Cu cât Harry te cunoaşte mai îndeaproape, cu atât mai bine. Zâmbi deodată: Şi cu cât eu te cunosc mai îndeaproape, cu atât mai bine pentru mine.

O privi cu atâta dragoste în ochi, încât Abbie nu putu să facă decât un sigur lucru. Se cuibări în braţele lui.

Capitolul 35

Emma

Aşa cum făcea în fiecare zi, cinci zile pe săptămână, Emma deschise uşa principală şi intră în reşedinţa Bracebridge. Din sufragerie se auzeau voci nervoase. Închise uşa în urma sa şi rămase în picioare lângă ea, chibzuind ce să facă. Nu voia să tragă cu urechea, dar voia ca Sandra Bracebridge să ştie că a ajuns la timp la muncă.

– Este tabloul *meu* de Elizabeth Rebecca Coffin! insista Millicent Bracebridge. *Al meu!* Părinţii mei mi l-au făcut cadou când am împlinit douăzeci şi unu de ani. Iar dacă vreau să-l dau asociaţiei istorice, pot să fac ce vreau!

Era vorba despre tabloul inegalabil în ulei care era atârnat deasupra şemineului din sufragerie. Se numea *Gathering Seaweed*[5] şi înfăţişa un cal şi o căruţă pe plajă, împreună cu un tânăr ce ţinea în mână o furcă. Fusese pictat în jurul anului 1900 şi strălucea de parcă ar fi fost iluminat dinăuntru. Cu certitudine reprezenta punctul focal al întregii camere. Pe de altă parte, erau atât de multe comori şi antichităţi adunate în acea încăpere, încât era destul de greu să-ţi concentrezi atenţia doar la una singură.

– Millicent, se auzi vocea Sandrei înmuiată toată în lapte şi miere. Draga mea, ştiu ce faci. Vrei să donezi tabloul către NHA ca să-l ajuţi pe Spencer să avanseze în carieră. Dar nu are nevoie să faci asta. Se descurcă foarte bine pe cont propriu.

– Sigur că se descurcă! izbucni Millicent. Ştiu asta. Nu de *asta* vreau să le dau tabloul acum. Vreau să-l scot din casa asta întunecată şi să fie expus acolo unde oamenii îl pot vedea. Eu îmbătrânesc. Îmi pierd vederea. Nu pot să-l văd. Nu trebuie să fiu egoistă.

– Atunci, Millicent, gânguri Sandra uşurel, de ce nu-l *vinzi* celor de la NHA? Sau vinde-l altcuiva. Dacă nu vrei să fii egoistă, atunci gândeşte-te la copiii tăi.

– Fiul meu ţi-a lăsat o moştenire foarte bogată, îi aminti Millicent nurorii sale.

– Este adevărat. Şi mereu îi voi fi recunoscătoare pentru asta. Dar dacă nu vrei să am eu nici un ban în plus – cu toate că, dă-mi voie să-ţi amintesc, în economia de azi, banii nu mai valorează cât valorau odinioară – cel puţin gândeşte-te la nepotul tău. Ar trebui să-i dai lui Spencer tabloul să-l vândă. Ar putea folosi...

Spencer interveni:

– Mamă, dacă bunica îmi dă mie tabloul de Coffin, eu am să-l donez la NHA. Acolo îi este locul.

– Da, sigur că vrei să pari mărinimos! Vocea Sandrei devenea mai stridentă.

Auzind glasul lui Spencer, Emma decise să acționeze. Deschise uşa de la intrare şi o trânti cu putere.

– Bună ziua! strigă ea.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, a venit fata aia! făcu Sandra.

Spencer ieşi în hol.

– Bună, Emma! Intră. Suntem în mijlocul unei discuţii de familie.

– Nu mai suntem. Sandra îşi luă coşul împletit pe care îl folosea pe post de geantă. Plec. Mai vorbim noi când sunteţi în toane mai bune. Ieşi din casă ca o furtună, fără să-i adreseze nici un cuvânt Emmei.

Spencer îi zâmbi:

– Presupun că tu nu te cerţi niciodată cu mama ta.

Ea ezită. Nu era cel mai potrivit moment ca să-i spună că mama ei murise cu mulţi ani în urmă. Hotărî să lase întrebarea să alunece cumva:

– Am două surori şi ne certăm tot timpul. În cel mai plăcut mod cu putinţă, desigur, adăugă ea, întorcându-i zâmbetul.

– Sper că vei fi la fel de norocoasă pe cât sunt eu, spuse Millicent. Eu am copii pe care îi iubesc şi nepoţi pe care îi ador.

– Asta pentru că tu însăţi eşti adorabilă, glumi Spencer, sărutând-o pe creştetul capului. Bine, acum trebuie să mă întorc la muncă.

– Ia tabloul cu tine, îi porunci bunica lui.

– Nu acum. Dacă am să-l iau, trebuie să fie cu un pic de ceremonie. Dacă într-adevăr îl donezi asociaţiei istorice, se va scrie un articol despre asta în ziare. Trebuie să se facă un pic de tam-tam.

– Urăsc tam-tamul! se plânse Millicent.

– Poate că tu nu vrei tam-tam, dar tabloul ăsta merită. Nu discut acum despre ceva complicat. Poate doar să vină directorul asociaţiei şi să ciocnească un pahar de şampanie, şi un fotograf care să suprindă momentul.

– Oh, serios, Spencer. De ce nu poţi să-l iei, pur şi simplu?

– Pentru că este absolut un dar semnificativ, magnific şi istoric. Îţi dau un timp de gândire, spuse Spencer. Pa, buni! Pa, Emma!

Mâinile lui Millicent tremurau când îşi aranjă mai bine poziţia pe scaunul cu rotile.

– Cred că nora mea nu va avea niciodată destui bani, mormăi ea. Unii oameni pur şi simplu vor mereu mai mult.

– Ce-aţi spune de o crimă drăguţă şi liniştită a Agathei Christie care să vă calmeze? întrebă Emma.

– Da, te rog! Millicent îi dădu voie să-i învelească mai bine picioarele cu pătura. Agatha aceea chiar ştia ce face, nu-i aşa? În cărţile ei, membrii familiilor se omoară mereu pentru bani.

Emma se aşeză pe canapea şi deschise cartea.

– Mai avem doar vreo treizeci de pagini din aceasta.

– Spencer chiar te place, murmură Millicent.

Surprinsă, Emma răspunse:

– Şi mie chiar îmi place Spencer.

– Nu te preface că eşti naivă, dragă, ştiu că nu eşti. Bătrâna îşi lăsă capul pe spătarul scaunului, închise ochii şi adormi într-o clipă.

Emma începu să citească, încet, cu voce tărăgănată, aşa cum îi plăcea lui Millicent ca să doarmă mai bine. După o vreme, îşi lăsă privirea să se preumble prin cameră, peste toate obiectele şi operele de artă pe care le strânsese doamna Bracebridge de-a lungul anilor. Pe pereţi erau atârnate tablouri lucrate manual din scoici. Coşurile împletite erau aliniate de la cel mai mic la cel mai mare pe pervazul lat al ferestrei. Tabloul minunat de Coffin era atârnat deasupra şemineului...

Stai puţin!

Ceva nu era în regulă aici. Ceva se înregistră în creierul Emmei. Ceva îi atrase atenţia.

Scană, încet, întreaga încăpere. În faţa ei, Millicent se agita pe scaun.

Repede, Emma se întoarse la carte:

– „Hercule îşi netezi mustaţa.“

Apoi continuă să citească cu voce tare, rar, în timp ce scana din nou încăperea. Petrecuse atâtea ore în această cameră, era ca şi cum fiecare piesă în parte i se imprimase cumva în subconşient, şi un detaliu era greşit aici, ceva o sâcâia ca o unghie puţin ciobită pe zece degete altfel perfecte. Încercă să nu se gândească aşa de intens, să lase lucrurile să i se dezvăluie de la sine, şi aşa se întâmplă.

Şapte coşuri împletite de Nantucket stăteau aliniate pe pervazul ferestrei, după mărime, de la cel mai mare la cel mai mic. Modelul era acelaşi la toate.

Dar culoarea diferea. Cinci dintre ele erau de o nuanță uşor mai deschisă decât celelalte. Coşurile lui Millicent erau toate vechi şi valoroase, dar

acum cinci dintre ele erau doar uşor, dar vizibil mai deschise...

– De ce nu mai citeşti? Millicent era trează şi capricioasă.

– Îmi pare rău, se scuză Emma, prefăcându-se că tuşeşte. Mi s-a uscat gâtul. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să aduc nişte ceai pentru dumneavoastră şi pentru mine.

– Foarte bine, spuse Millicent şi închise ochii.

Emma se duse repede la bucătărie şi pregăti ceaiul, apoi se întoarse în sufragerie cu paharele înalte şi o farfurioară cu fursecuri. Millicent părea că adormise din nou. Puse tava pe măsuţa de cafea şi se duse repede la fereastră, prefăcându-se că aranjează draperiile.

Da. Acum că era aproape, era evident că cinci coşuri împletite fuseseră înlocuite. Erau mult mai deschise la culoare şi unul dintre ele avea o decoraţiune de fildeş fals care era similară cu cea reală, dar nicidecum identică.

Millicent spuse:

– Credeam că ţi-e sete.

– Aveam nevoie să-mi îndrept spatele.

Se grăbi să-i dea bătrânei ceaiul. Acum Millicent se trezise şi era nerăbdătoare ca Emma să-i citească. Nu va mai avea ocazia să verifice coşurile. Dar mintea ei lucra ca şi cum ar fi asamblat piesele unui puzzle: De ce erau diferite coşurile împletite?

5 *La strânsul algelor*, în limba engleză în original (n.tr.)

Capitolul 36

Lily

Emma bătu la uşa dormitorului lui Lily şi intră:

– Bună, Lily! Tocmai am primit un telefon de la cineva care are nevoie de o bonă pentru diseară.

– Îmi pare rău, sunt ocupată diseară.

Lily era în genunchi, scotocea prin dulap după o pereche de sandale cu cureluşe, inconfortabile până la tortură, dar extrem de frumoase.

Era la mijlocul lunii august, iar insula era în plină efervescenţă a activităţilor de vară. Plaje, magazine, restaurante – toate erau pline şi atât de multe ambarcaţiuni erau acostate în portul pentru bărci, încât puteai să te plimbi practic de pe o punte pe alta din port până la Monomoy fără să te uzi. Lily nu mai fusese niciodată atât de ocupată, şi îi plăcea asta, îi plăceau toate petrecerile, dineurile, recepţiile, evenimentele. Şeful ei de la revistă îi dădea tot mai mult de lucru, iar ea se ocupa de tot, aşa că o lăuda mereu.

Zilele erau pline. Se trezea devreme ca să facă dragoste cu Jason, se grăbea acasă să facă duş şi să se îmbrace, îşi scria pe computer notiţele şi le trimitea prin e-mail la revistă, apoi mergea cu bicicleta la Eartha. O ajuta pe Eartha cu garderoba sau corespondenţa – o învăţa pe femeia mai în vârstă cum să folosească un computer şi internetul – apoi pedala acasă şi îşi schimba hainele ca să meargă la o inaugurare de galerie de artă sau la vreo petrecere. Seara târziu se ducea la Jason, unde stăteau întinşi în pat, povestindu-şi unul altuia întâmplările de peste zi. Şi făceau din nou dragoste.

Când avea timp să se gândească la asta, Lily recunoştea faţă de sine însăşi că nu îşi făcea partea

de treburi casnice. Pe de altă parte, mânca foarte rar acasă şi îşi spăla rufele când găsea puţin timp.

Emma insistă:

– Are nevoie de cineva în fiecare seară săptămâna asta, de fapt. Eu aş putea să preiau vreo două seri. Ai putea şi tu în vreuna?

– Emma, chiar nu pot. Trebuie să merg la petreceri pentru revistă.

– Credeam că vrei să faci parte din Nantucket Mermaids, o taxă Emma.

– Vreau! Dar ştii că trebuie să lucrez aproape în fiecare seară!

– Corect, şi nu poţi să lucrezi dimineaţa pentru că atunci mergi la Eartha, şi nu poţi după-amiaza pentru că atunci trebuie să-ţi faci unghiile sau altceva.

– Nu e cinstit! Lily găsi sandalele pe care le căuta şi se ridică, cu ele în mână. O, nu, am uitat că un toc este rupt. Aproape că plângea: Emma, pot să împrumut pantofii aceia ai tăi decupaţi şi cu tocuri înalte? Doar în seara asta?

Emma îşi puse mâinile în şolduri:

– Eşti pur şi simplu incorigibilă!

– Te rog!

– Nu! Emma îi întoarse spatele şi ieşi din cameră trântind uşa.

Gândurile i se învălmăşeau în cap lui Lily. Emma nu fusese niciodată atât de grijulie cu ea cum fusese Abbie, dar acum era pur şi simplu rea. Surorile ei făcuseră echipă şi începuseră un fel de joc de-a „Hai să-i numărăm greşelile lui Lily“. Îşi dorea să n-o fi implorat pe Abbie să se întoarcă acasă.

Acum Lily bătea la uşa Emmei. Era încuiată. Lily spuse:

– Pur şi simplu, nu-mi respecţi munca! Ştii foarte bine că şi *tu* trebuia să te îmbraci bine pentru slujba ta preţioasă de la Boston. Ei bine, şi *eu* trebuie să mă îmbrac bine pentru slujba mea! Nu sunt doar o mică idioată înfumurată!

Nici un răspuns.

Lily îşi sprijini capul pe uşaă

– Emmie...

Nici un răspuns.

– Bine, să vedem dacă mai fac ceva drăguţ vreodată pentru tine! strigă fata. Își dădu seama cât de copilăros sunase asta şi se ruşină. Îi venea să plângă, dar mai mult decât atât, îşi dorea ca cineva să o ia în braţe şi să o liniştească şi cel puţin să-i spună că arăta bine indiferent cât de vechi îi erau pantofii.

Se duse înapoi în camera ei, se aruncă pe pat şi îşi trecu în revistă, în minte, toate hainele. *Carrie!* se gândi cu o explozie de entuziasm. Carrie purta la pantofi o mărime foarte apropiată de a ei, și avea o mulţime de pantofi minunaţi. Iar Carrie avea un bebeluş, deci nu ieşea în oraş prea des. Apucă telefonul şi îşi sună prietena.

Petrecu două ore la Carrie, două ore de nevoie din punctul de vedere al lui Lily. Carrie îi împrumută cu plăcere câteva perechi de pantofi de cădeai pe spate, din vremurile ei lipsite de griji, dar şi vorbi fără încetare despre bebeluşul Olivia, care era în perioada când îi dădeau dinţii şi nu prea dormea noaptea, dar tot era drăguţă cu zâmbetul ei bălos. Lily încercă să-i povestească despre slujba ei, dar prietena ei nu păru prea interesată, şi de ce ar fi fost? Carrie nu mai ieşea nicăieri acum.

Cu rucsacul plin de pantofi zdrăngănindu-i pe spate, Lily pedală spre casă. Îşi duse bicicleta în garaj şi intră în bucătărie. Era trecut de ora cinci şi trebuia să ajungă la o petrecere la ora şase.

– Bună, strigă aşa cum făcea de obicei, lăsând uşa de plasă să se pocnească în urma ei.

– Bună, răspunse Marina.

Surprinsă, Lily se opri cu răsuflarea tăiată.

Marina se afla lângă aragaz, amestecând într-o cratiță. Părul blond îi era legat sus cu un şiret de pantofi şi era în picioarele goale. Rochia de vară lăsa să i se vadă silueta perfectă, dar Lily zări

liniile de la coada ochiului şi începutul celor din jurul gurii. Marina era *bătrână*.

– Ce faci aici? vru să ştie Lily.

Marina zâmbi:

– Pregătesc cina. Sper că poţi să rămâi. Este reţeta mea preferată.

– De ce nu pregăteşti cina în cabană?

– Pentru că surorile şi tatăl tău vin şi ei la cină, iar cabana este prea mică şi nu putem să mâncăm confortabil. Plus, această reţetă este prea minuţioasă ca să poată fi gătită în bucătărioara de acolo.

Deschise frigiderul şi arătă înăuntru:

– Am făcut Alaska pentru desert. Este atât de nemaipomenită şi rece, perfectă pentru o seară de vară, nu crezi?

Lily se întoarse cu spatele, prefăcându-se că nu poate să-şi scoată rucsacul din spate, dar de fapt îşi ascundea iritarea. Cine credea femeia asta că este, să vină să gătească în bucătăria *lor?* Să deschidă uşa frigiderului ca şi cum ar avea dreptul să facă asta?

– Arăţi înfierbântată, spuse Marina. Am făcut sangria. Vrei un pahar să-l iei sus cu tine cât îţi faci duş?

Deschizând frigiderul, scoase un urcior plin cu fructe şi cu un lichid de culoare roz.

– Bine, acceptă Lily geloasă. Oare ce se petrecea aici în timp ce ea era atât de ocupată cu Jason şi Eartha şi munca ei? Surorile ei nu-i spuseseră nimic, dar în ultimele două săptămâni Lily nu avusese nici o clipă să stea de vorbă cu ele.

În orice caz, cum ar fi putut să o întrebe direct pe Marina? *Te culci cu tata?*

Marina umplu un pahar cu gheaţă, turnă deasupra sangria şi i-l dădu lui Lily.

– Mulţumesc, spuse aceasta încet.

– Bună ziua, doamnelor! spuse Jim intrând impetuos pe uşa de la bucătărie. Văzând-o pe Lily, îi dădu un pupic pe frunte.

Apoi traversă bucătăria şi îi dădu şi Marinei un pupic.

Pe gură.

– Dumnezeule, miroase divin! Era plin de praf, iar braţele, faţa şi gâtul îi erau arse de soare. Mă duc să fac un duş.

Marina ridică urciorul:

– Vrei nişte sangria?

El se uită sceptic la urcior:

– Hm, cu ce e?

– Vin roşu, un pic de coniac, un pic de apă minerală şi multe fructe sănătoase. Marina se rezemă de blatul bucătăriei în timp ce vorbea, ca şi cum se oferea pe sine odată cu băutura.

– Cred că mai bine iau o bere. Jim merse la frigider şi luă o sticlă de Heineken. Bine, doamnelor, ne vedem mai târziu. Urcă scările şi intră la duş.

– Pari foarte intimă cu tata, spuse Lily.

– Ei bine..., începu Marina să răspundă, dar se opri când Emma intră în bucătărie.

– Bună, Lily, ce mai faci? Oh, Marina, miroase fabulos!

– Paella, anunță Marina. Şi... Ridică urciorul triumfătoare: Sangria.

– Eşti cea mai bună, râse Emma. Şi, Doamne, chiar am nevoie să beau ceva. Luă paharul pe care i-l oferi Marina şi se aşeză pe un scaun la masă. După ce bău, spuse: Am nevoie de sfatul tău într-o privinţă.

Lily se uita când în stânga, când în dreapta, de la sora ei la această femeie ciudată care părea că-i fermecase pe toţi. De ce avea nevoie Emma de sfatul Marinei? De ce n-a întrebat-o pe Lily? Lily era cea care făcea parte din familie!

Marina îşi puse şi ea băutură în pahar şi se aşeză la masă.

– Spune!

Se aşeză şi Lily.

– Tu faci un coş împletit cu Sheila Lester, corect?

– Corect.

– Ei bine, ştii că în fiecare după-amiază îi citesc lui Millicent Bracebridge.

– Da, mi-ai spus despre asta. Şi despre nepotul ei, Spencer – spuse Marina, şi ridică din sprâncene a şicană.

Ce dracu'! se gândi Lily. Când i-a povestit Emma toate astea Marinei?

– Ştii că Millicent are o mulţime de moşteniri de familie valoroase, obiecte tradiționale din Nantucket. Tablouri în ulei, tablouri de artă lucrate manual din scoici. Şi şapte coşuri împletite, foarte vechi, realizate probabil de José Reyes, care valorează mii de dolari. Vreau să spun, *fiecare* dintre ele. Le ţine aranjate după mărime pe pervazul ferestrei din sufragerie.

– Te urmăresc, spuse Marina.

– Ei bine, astăzi, în timp ce citeam, mi-am aruncat ochii la colecţie şi mi se pare, nu, sunt chiar sigură – că cinci dintre coşuri au fost schimbate. Cinci dintre ele sunt o nuanţă mai deschisă decât celelalte.

– Ai întrebat-o pe Millicent în legătură cu ele?

– Nu, n-am întrebat-o, din câteva motive. În primul rând, are degenerescență maculară, deci n-ar fi observat schimbarea. În al doilea rând, ea preţuieşte foarte mult toate antichităţile de Nantucket, şi sunt sigură că nu le-ar vinde şi nu le-ar da. Cred că cineva le fură şi le înlocuieşte cu reproduceri mai ieftine.

– Asta este o acuzaţie destul de serioasă, declară Marina. Ai idee cine face asta?

Emma păru necruţătoare:

– Sandra trebuie să fie. M-am gândit de o sută de ori la asta. O cunosc pe Cathy Evans, menajera, şi ea n-ar fura *niciodată* nimic. Nici Patty LaFleur. Ea este asistentă medicală care vine s-o ajute pe Millicent în fiecare seară. O hrăneşte, o ajută să

facă duş, o dezbracă şi o îmbracă, o bagă în pat, petrece noaptea cu ea, o trezeşte dimineaţa şi pleacă. Ambele femei sunt pe insulă dintotdeauna şi au reputaţie solidă şi familii minunate. Pur şi simplu, n-ar fura. Îmi pun viaţa rămăşag pentru asta. Nu, trebuie să fie nora lui Millicent, Sandra.

– Ce o să faci? întrebă Marina.

– Ei bine, despre asta voiam să vorbesc cu tine, răspunse Emma.

Lily se ridică brusc de pe scaun.

– Am treabă.

Îşi lăsă băutura pe masă şi ieşi din bucătărie ca o furtună. De ce voia Emma să vorbească cu Marina despre problema aceasta? De ce nu voia Emma să vorbească cu *Lily?* Sau cel puţin să aştepte şi să vorbească cu Abbie! Ce se întâmpla aici? Emma se purta ca şi cum Marina era o bună prietenă. I se confesa. Îi cerea sfatul.

Emma se purta aproape ca şi cum Marina ar fi fost mama ei!

Cu siguranţă, Marina trasa o linie de demarcaţie între Lily şi restul familiei.

La petrecere, gândurile lui Lily în legătură cu Marina se învârteau ca roata unui hamster, împiedicând-o să lucreze. A uitat să scrie numele unui cuplu pe care abia l-a cunoscut şi, cel mai rău, a ratat ocazia să-i facă poză unei speranţe din lumea televiziunii care zăbovise puţin la acea petrecere. Dar sosi Eartha, cu mare pompă, ca de obicei, iar Lily se învioră. Îi plăcu la nebunie felul în care bătrâna o îmbrăţişă şi îi şopti ceva la ureche. Ştia că ceilalţi le priveau, întrebându-se ce bârfă formidabilă îi împărtăşise Eartha acum.

– Vă aduc un martini, îi spuse Lily, odată aşezată pe canapea.

– Mersi, dragă, făcu Eartha, desfăşurându-şi rochia de mătase roz şi aruncând un zâmbet de bun venit prietenilor care se înghesuiau s-o vadă.

Jason îi spusese că va fi barman la această petrecere, şi totuşi Lily simţi o mare plăcere să-l

vadă acolo, în spatele tejghelei, atât de chipeş în cămaşa lui albă şi cu o cravată neagră. O brunetă suplă îl abordă şi ceru o băutură, aplecându-se în faţă peste masă ca el s-o poată auzi – şi astfel el putu să prindă decolteul admirabil pe care îl expunea rochia fetei. *Îmi pare rău, dragă, este luat*, se gândi Lily repede.

– Ah, Lily, ce drăguţ să te văd aici!

Lily se întoarse. Bancroft Stone se afla lângă ea, zâmbindu-i. Îl cunoscuse pe Bancroft în seara în care Eartha o luase cu ea la cina de pe iaht. Tocmai terminase la London School of Economics şi lucra la un fond de investiţii cu sedii la Londra şi la New York. Chiar dacă începea să chelească, era destul de chipeş. Şi accentul britanic – original, una dintre bunicile lui locuia în Anglia – o încânta pe Lily. Îi răspunse la salut şi începură să discute cu uşurinţă. Nu îi acordase atenţie în mod deosebit la cina de pe iaht, aşa că era surprinsă că stătea pe lângă ea acum, o trata de parcă ea era centrul universului, se apleca spre ea – desigur, asta era pentru că nivelul de zgomot era foarte mare peste tot în jurul lor. Totuşi, întregul lui comportament aducea a flirt. Cum ar fi fost să aibă întâlniri cu bărbatul acesta? Era plăcut, cult, cosmopolit. Genul de bărbat care ar fi putut s-o ducă la operă la New York, la meciuri de polo în Connecticut, la schi în Vail. Nu s-ar fi însurat niciodată cu Lily, era sigură că el aparţinea acelui gen de familii care se căsătoresc doar înăuntrul unui set social îngust, dar nici n-ar fi vrut să se mărite cu el. Să se întâlnească cu el, da. Să se culce cu el? Poate.

– Vrei să mergi la cină mai târziu? întrebă Bancroft.

Consternată, Lily clipi şi se bâlbâi:

– Păi... eu... eu...

Jason apăru lângă ei:

– Bună, Lily. Ce să-ţi dau?

Se întoarse, roşind ca o şcolăriţă prinsă copiind din lucrarea colegului de bancă.

– Un martini pentru Eartha, numai cu gin, iar eu aş vrea un vin alb, sau roşu, care e mai la îndemână.

Ştia că se bâlbâie. Nu îşi dădea seama dacă Jason observase atenţiile lui Bancroft, dar nu conta. O mulţime de bărbaţi flirtau cu ea, exact aşa cum o mulţime de femei, de toate vârstele, flirtau cu Jason.

– Imediat, spuse Jason şi se apucă să pregătească băuturile, pe care i le dădu lui Lily.

– Martini este pentru Eartha? întrebă Bancroft.

Lily dădu din cap afirmativ.

– I-l duc acum.

– Te însoţesc într-o clipă. Bancroft se întoarse spre Jason: Chelner, aş vrea un martini exact ca acela.

Gândurile lui Lily se răsuceau în capul ei în timp ce se strecura croindu-şi drum prin mulţime spre Eartha. Unul dintre motivele pentru care şeful ei aprecia munca pe care o făcea era faptul că ştia cum să se strecoare, să facă legături cu cei bogaţi şi cu reputaţie bună sau proastă. Anul trecut, graţie farmecului ei reuşise să facă un eseu foto despre domeniul de la malul mării al unui miliardar. Anul acesta – ei bine, imaginează-ţi câtă lume cunoaşte Bancroft Stone! Oare dacă ieşea la o cină cu Bancroft nu putea fi considerat tot muncă? Sigur că da! Cu siguranţă nu avea de gând să se culce cu el.

Sau avea de gând?

Capitolul 37

Marina

Marina şi Jim stăteau încolăciţi, chiar dacă în august nopţile erau prea fierbinţi pentru o astfel de intimitate. Se aflau în dormitorul din Căsuţa de Joacă, iar ventilatorul mergea lângă ei, răsucindu-se uşor într-o parte şi-n alta, aproape hipnotic. Mângâierea aerului răcoros direct pe pielea ei goală constituia o plăcere senzuală pentru Marina. Lumea era plină de plăceri senzuale acum.

Stătea cu obrazul pe pieptul lui Jim. Îşi trecea la întâmplare degetul prin părul de pe abdomenul lui. Când el vorbi, ea îi auzi cuvintele venind din pântec.

– Am o întrebare, Marina.

– Am un răspuns, replică ea. Şi îl simţi cum surâde.

– Poate vei dori să te gândeşti puţin înainte de a-mi răspunde la asta, spuse el. Ce vreau eu să te întreb este – de ce nu te muţi în casă cu mine?

Ea se bucură că Jim nu poate să-i vadă expresia feţei, pe care simţea că i se ivise un zâmbet larg. Îşi drese glasul înainte de a vorbi:

– Pentru cât timp? Pentru restul verii?

– Da. Şi toamna. Şi iarna. Şi primăvara. Uşor, o ridică, schimbându-şi poziţia astfel încât să se poată vedea unul pe altul. Ştiu că este prea devreme ca să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine. Ştiu că mai suferi încă după divorţ. Poate crezi că toate astea se petrec prea repede pentru tine. Poate că aşa este. Dar eu am încredere în ceea ce este între noi. Vreau să faci parte din viaţa mea!

Marina nu-şi putu stăpâni lacrimile care îi umplură dintr-odată ochii şi îi curseră pe obraji.

– Nu ştiu ce să spun. Se ridică în capul oaselor, se întinse la noptieră după un şerveţel şi-şi suflă

nasul.

Jim se ridică şi el. Îi studie chipul.

– Păi, te-am îngrozit? Te-am speriat?

– Nu. O, nu! Nu, Jim, m-ai făcut fericită. Dar să mă mut cu tine – este un subiect complicat. Adică, ce-or să spună fiicele tale? Au trecut doar câteva săptămâni de când le-am invitat la cină cu tine.

– Ştiu. Şi îmi cer scuze. Mi-a fost teamă că le voi răni. Uneori uit că sunt femei în toată firea acum, că nu mai sunt copii.

– Cu toţii suntem, probabil, puţin copii în sufletul nostru. Poate ar trebui să aşteptăm până îşi fac rostul lor, înainte de a face ceva atât de drastic.

Jim chicoti:

– Crede-mă, m-am gândit la asta. Nu ştiu dacă vom mai trăi să le vedem pe toate cele trei fiice ale mele aşezate la casa lor. Adică, Emma a venit acasă pentru că şi-a pierdut slujba şi logodnicul, dar nu ştiu dacă vrea să rămână pe insulă pentru tot restul vieţii. Nu am nici o idee de ce a venit Abbie acasă şi cât timp vrea să stea. Cât despre Lily...

– Lily nu mă place, mărturisi Marina.

– Lily a fost mereu destul de egocentrică. Se poartă ca un copil cu tine, dar e un copil bun, serios. Şi n-am s-o las să-mi distrugă şansa la fericire.

– Toate lucrurile mele sunt în Missouri. Toţi prietenii mei sunt în Missouri.

– Serios? Mi se pare că ţi-ai făcut câţiva prieteni şi aici. Sheila Lester, de exemplu. Şi cred că poţi să le socoteşti şi pe Abbie şi Emma printre prietenii tăi, nu-i aşa? Îi cuprinse umerii cu braţul şi-şi frecă nasul de tâmpla ei. Ca să nu mai spun că şi eu mă simt destul de prieten cu tine.

– Ce aş putea să fac aici? întrebă Marina, adăugând: Pur şi simplu, gândesc cu voce tare, Jim. Adică, am intenţionat ca vizita mea la Nantucket să fie un fel de vacanţă, un timp departe de viaţa mea reală, în care să mă pot gândi la viitor.

– Ar putea fi începutul unei noi vieţi, spuse Jim. Ar putea fi începutul viitorului tău.

– Cred că sunt copleşită, zise ea cu franchețe. Lasă-mă să mă gândesc la asta, da?

– Absolut. Nu te grăbi. Fără termen limită. Fără penalităţi.

Seara următoare, Marina pregăti din nou cina în bucătăria familiei Fox, prăjind suficient pui la grătar pentru un număr oricât de mare de meseni. Jim lucra mult – august era lună de vârf pentru el – şi la fel şi fiicele lui. Marina descoperise că îi plăcea foarte mult să meargă la cumpărături după alimente, să pregătească nu doar o mâncare, ci o mâncare delicioasă, un ospăţ pentru fiecare după o lungă zi.

În această seară, Jim şi toate cele trei fiice ale lui veniră la cină. Stând la masă, conversaţia curgea cu uşurinţă şi repede, toată lumea se plângea de căldura umedă şi de trafic, împărtăşea anecdote de peste zi. Chiar şi Lily părea mai prietenoasă, sau cel puţin mai relaxată, resemnată de prezenţa Marinei. Poate că avea nevoie doar să se obişnuiască cu ideea.

Abbie trebuia să aibă grijă de un copil, aşa că plecă imediat după cină. Lily se scuză şi plecă să se îmbrace pentru încă o petrecere.

– Du-te să te uiţi la Red Sox, tată, îi spuse Emma. Nu am nici un angajament în seara asta. O ajut eu pe Marina să strângă aici.

Jim se uită la Marina:

– Du-te, spuse ea. Vin şi eu imediat.

Emma era fiica cu care Marina se simţea cel mai confortabil, şi acum, în timp ce strângeau masa şi puneau deoparte mâncarea rămasă, se simţeau excelent, sincronizându-se firesc.

– Am o idee legată de coşurile lui Millicent Bracebridge, îi spuse Emma Marinei când terminară.

– O împărţim? propuse Marina ridicând sticla în care mai rămăsese doar câte o porţie pentru

fiecare.

– Mulţumesc, spuse Emma, şi îi dădu paharul, apoi se rezemă de blatul dulapului. Aş vrea să le verifice Sheila Lester. Dacă ea spune că sunt false, atunci pot să-i spun lui Spencer de asta şi el poate să facă ceva.

– Vrei s-o întreb eu pe Sheila dacă poate să le evalueze?

– Ai vrea? Şi eu o cunosc, dar nu aşa de bine ca tine.

– Ei, n-aş putea să spun că o cunosc bine... dar o cunosc destul de bine, hotărî Marina. O să-i dau un telefon mâine.

– Ar fi minunat, Marina. Mulţumesc!

Când bucătăria era lună, iar maşina de spălat vase torcea încetişor, Marina merse să se uite la meciul de baseball cu Jim. Abia se aşezase când Emma îşi vârî capul în sufragerie:

– Vrei să mergi să înotăm, Marina?

– O idee minunată! Marina se întoarse spre Jim: Vrei să vii şi tu?

– Red Sox şi Yankees sunt în corzi, mormăi Jim, cu ochii la ecranul televizorului.

Marina râse:

– Bine, atunci ne vedem mai târziu.

Cum mergeau pe străzi la lumina lunii, Emma spuse simplu:

– Se pare că tu şi tata vă înţelegeţi foarte bine.

Marina îşi alese cuvintele cu grijă:

– Tatăl tău este un om cu totul deosebit.

Emma râse din tot sufletul şi o luă de mână:

– *Nu* am cinci ani! Îmi dau seama că tata te iubeşte.

Tresărind, Marina spuse:

– Da?

– Doamne, da! De fapt, cred că Lily a ştiut asta chiar înaintea lui.

– Ce? Dar n-are sens!

– Ba da, are. Lily a observat că tata îţi aducea mereu peşte proaspăt, când ai venit să închiriezi

cabana. A văzut cum te privea şi cât de fericit era după ce a stat de vorbă cu tine. A speriat-o, de fapt. Ne-a scris câte un e-mail mie şi lui Abbie, foarte confuză.

– O, Doamne!

– Nu-ţi face griji pentru Lily, Marina. Ea este bebeluşul familiei. Pur şi simplu îi trebuie mai mult timp ca să se adapteze cu situațiile noi.

Oare să-i spună Emmei că Jim îi ceruse să se mute în casă cu ele? se întreba Marina. Nu. Nu, trebuia să-l lase pe Jim să abordeze subiectul ăsta cu fiicele sale. Dar voia să-i spună Emmei ceva despre sentimentele sale.

– Chiar îmi place tatăl tău, rosti ea cu precauție.

– Îmi dau seama. Mă bucură asta. Dacă poţi să găseşti pe cineva cu care să îţi placă să fii atât de curând după ce ai fost părăsită, poate este o speranţă şi pentru mine.

– Deci nu te deranjează că sunt iubita tatălui tău?

– Doamne, nu! Mă bucur! Nu a avut pe nimeni care să ţină la el de ani de zile.

Ajunseră la plajă şi-şi scoaseră sandalele ca să meargă în picioarele goale prin nisip până la malul apei. Era o noapte caldă, iar apa era lină, fără nici un val. Muzica se înălţa în aer de la ambarcaţiunile ancorate în port şi luminile din depărtare se zăreau ca o navă spaţială care se mişca încet.

Marina intră în mare. Simţea apa caldă pe piele şi apoi, pe măsură ce înainta la o adâncime mai mare, aceasta devenea şi mai răcoroasă. Lângă ea, Emma înota ca un câine, dând din picioare şi răsucindu-se jucăuş.

– Sunt atât de fericită! râse Emma. Nu ştiu de ce, Marina, dar sunt fericită.

Marina izbucni în râs. Simţea că ar fi putut să înoate veşnic.

– Şi eu sunt fericită, îi spuse ea Emmei şi se răsuci ca să înoate leneş şi să se poată uita şi la lună.

Capitolul 38

Abbie

Căldura nemiloasă şi umiditatea de sfârşit de august îi enerva chiar şi pe cei mai fericiţi turişti. Main Street era aglomerată, nu puteai să mergi pe trotuar fără să te loveşti de oameni. Alimentarele erau atât de pline, încât abia puteai să avansezi pe coridoare. Marine Home Center vânduse toate aparatele de aer condiţionat. Peste tot, pe toată insula, alarmele maşinilor parcă sunau fără încetare, iar bebeluşii ţipau când mamele lor împingeau cărucioarele duble, făcându-i pe toţi să se dea la o parte din drum.

Iar Harry se transformase într-un mic afurisit. Nu voia să mănânce nici un fel de legume. Nu putea să stea locului. Ţipa ca un copil de doi ani la magazin când Abbie nu voia să-i cumpere o cutie cu bomboane de ciocolată. Miercuri seară nu a vrut să iasă din cadă, aşa că Abbie a stat cu el, direct pe duşumeaua băii, treizeci de minute până când copilul a cedat. Apoi nu i-a plăcut pijamaua de vară, şi nu-i plăcea nici una dintre cărţile pe care Abbie voia să i le citească atunci când, în cele din urmă, a reuşit să-l bage în pat. Până să adoarmă Harry, aproape că a adormit Abbie.

Apoi a coborât la parter. Howell se afla la biroul lui, tastând ceva la calculator.

– Vrei cafea? întrebă ea. Sau o bere?

– Trebuie să termin asta, răspunse el. Se întinse şi căscă. Dar o să fac o pauză. Ridicându-se, merse la Abbie şi o cuprinse cu braţele.

– Ce-ţi mai face glezna? se interesă ea.

– Perfect. Nici măcar un junghi. Ceea ce este bine, pentru că trebuie să merg la o conferinţă.

Howell pleca joi dimineaţă, cu avionul, la o conferinţă la Seattle. Aranjase ca Abbie să stea

miercuri şi joi noaptea cu Harry; Sydney avea să vină vineri seară. Howell trebuia să se întoarcă abia duminică seară.

Aşezându-se pe canapea, Abbie întrebă:

– Crezi că Harry este atât de iritat pentru că pleci?

– Poate. Sau poate este mai mult decât atât. Cred că Harry e conştient de tensiunea dintre mine şi Sydney. Nu cred că *ştie* ceva, dar cu siguranţă simte ceva. Ai răbdare cu el, Abbie, te rog!

– Sigur că am. O să fiu răbdătoare cu el, îl asigură Abbie. Îl iubesc pe Harry!

– Iar eu te iubesc pe tine, îi şopti Howell, şi o sărută, apoi îi sărută gâtul, şi umerii: Hai să mergem în pat!

Era ca un vis. Era o străfulgerare din viitor.

Abbie dormi cu Howell toată noaptea, dar se asigură că avea toate lucrurile în camera de oaspeţi, aşa încât Harry să creadă că dormise acolo.

Dimineaţa, pregăti micul dejun pentru Harry şi tatăl lui, apoi îl îmbrăcă pe băiat, în timp ce Howell îşi făcu bagajele. Abbie îl puse pe Harry în scăunelul de maşină şi îl conduseră pe Howell la aeroport, apoi stătu cu puștiul de mână şi-i făcură cu mâna lui Howell când se îndrepta spre avion. Îi asigură o zi perfectă lui Harry – plajă, bibliotecă, îngheţată, poveşti – şi atunci când merse la culcare seara, nu putu să adoarmă de fericire. Aşa avea să fie când va fi măritată cu Howell.

Vineri era prima zi a bâlciului ambulant care vizita insula Nantucket în fiecare an. Era mic, dar asta îl făcea să pară amuzant şi perfect pentru copilaşi. Ştiind ce uşor devenea surescitat Harry, Abbie decise să-l ducă la bâlci dimineaţa, ca să-i dea suficient timp că se calmeze până seara. Când parcă în locul nisipos, văzu o mulţime de alte mame cu copilaşi. Bine. Asta o făcu să creadă că luase o decizie bună.

Era o zi călduroasă şi însorită, iar pământul era uscat şi prăfuit, dar odată ce intrară în cort pătrunseră într-o lume a fanteziei plină de carusele şi muzică. Abbie îl ţinea strâns de mână pe Harry, pe de o parte pentru că nu voia să-l piardă în mulţime, iar pe de altă parte, pentru că voia să-i dea un sentiment de siguranţă. Îşi dădea seama că era copleşit.

Îngenunche lângă el:

– Ce vrei să facem mai întâi? Ce zici de o călătorie cu trenul?

Harry se dădu înapoi:

– Poţi să stai cu mine?

– Nu, iubitule, nu pot. Uite, scăunelele sunt potrivite pentru cineva de vârsta ta, iar trenul nu merge prea repede. În timp ce vorbea Abbie, trenul zdrăngăni pe şine. Conductorul le făcu semn cu mâna şi fluieră, ceea ce-l făcu pe Harry să sară înapoi speriat.

„Ce băieţel ciudat mai avea!“ se gândi Abbie. Mersese cu avioane cu reacţie şi în limuzine, dar nu se uitase prea mult la televizor şi, cu siguranţă, nu fusese niciodată într-un parc de distracţii.

– Ce-ar fi să ne încercăm mâna la un joc? îi sugeră ea.

Îi trebuiră cincisprezece minute să observe răbdător cum alţi copii aruncă mingi în raţe de plastic, toţi plecând de acolo cu un animal de pluş, până când Harry să o strângă de mână şi să-i şoptească timid că ar fi vrut să încerce şi el.

S-au aşezat la coadă şi şi-au aşteptat rândul la taraba decorată fantezist. Angajatul standului îi vorbi băiatului pe un ton domol şi încurajator. Cu ochii larg deschişi, Harry aruncă mingile de trei ori. A treia oară, nimeri o raţă şi trebui să-şi aleagă un animăluţ de pluş. Îşi alese un căluţ de mare şi îl ţinu strâns la piept, triumfător.

Abbie se simţea şi ea puţin triumfătoare, continuând să-l plimbe prin bâlci. Harry era acum destul de curajos ca să urce în cabina unui camion

roşu, unde el însuşi putea să apese butonul care activa sirena, în timp ce operatorul apăsa un alt buton, care făcea camionul să se mişte înainte şi înapoi. După aceea, fu gata să meargă cu trenul şi îi plăcu atât de mult, încât întrebă dacă mai putea să facă trei ture. Abbie era încântată. Putea să pună pariu că acel căluţ de mare pe care Harry îl ţinea strâns în braţe îi dădea curaj sau cel puţin avea un fel de companie. Sydney greşea atât de tare că-l priva de experienţa cailor!

Aroma savuroasă de hotdog se înălţa în aer. Abbie era aproape sigură că Harry nu mai mâncase niciodată hotdog la un bâlci până atunci. Cumpără câte unul pentru fiecare şi râse când văzu cât de repede şi-l devora Harry pe al său. Încă îi era foame, aşa că îi cumpără, prudentă, o ceaşcă de lapte, apoi îi dădu voie să ia o vată de zahăr ca desert. Lui Harry aproape că-i ieşiră ochii din cap când i se dădu voie să aleagă roz sau bleu, şi când gustă preparatul, zâmbi surprins:

– Este foarte bună! Vrei să guşti şi tu?

Aproape că-i venea să plângă, impresionată de ofer- ta lui.

– Nu, mulţumesc, Harry. Este toată a ta!

Era ora prânzului şi soarele ardea cu putere. Aşa că îl luă pe Harry la Porta Potti, traseul dovedindu-se o aventură de sine stătătoare pentru copil. Îi şterse mâinile şi faţa cu şerveţele igienice pe care le avea în geantă, îl unse cu cremă protectoare pe nas şi pe obraji şi insistă să-şi ţină şapca de baseball ca să-i umbrească faţa. El se supuse fără proteste, la fel de nerăbdător ca orice alt copil să se întoarcă în parcul de distracţii. Îi plăcea când alte mame o vedeau pe Abbie şi zâmbeau – ca şi cum Abbie era mama lui Harry!

Ceea ce, într-un fel, aproape că era.

Harry mai merse cu trenul încă de două ori şi apoi se aşeză într-un elicopter care se înălţa şi cobora, scoţând un sunet specific, chiar dacă elicele de fapt nu se învârteau. Roata era foarte

mică, dar scaunele erau destul de mari ca să se aşeze şi adulţii, aşa că Abbie şi Harry stătură împreună, băieţelul strângându-i mâna în timp ce se ridicau spre cer. Sau ceea ce i se părea lui sus – Abbie se gândi că probabil nu depăşea şase metri înălţime de la pământ.

– Ce zici de carusel? întrebă Abbie după aceea. Harry se uitase la el consternat când intraseră în parcul de distracţii. Muzica tare îl copleşea, iar muzica de la carusel era foarte tare.

– Bine, anunţă Harry curajos. Dacă vii cu mine.

– Desigur! Abbie aşteptă până când se opri caruselul, apoi îl duse pe Harry sus pe platformă. Ce culoare de cal vrei să călăreşti? Negru? Alb?

– Appaloosa, anunţă Harry, mândru că ştia acest cuvânt.

Abbie îl conduse la calul pictat şi îl urcă pe spatele lui.

– Acum, ţine-te bine, aici, de capătul şeii, îi arătă ea.

Harry apucă bine şaua cu o mână, dar ţinea încă strâns căluţul de mare cu cealaltă. Se uita cu gura căscată la toţi caii pictaţi cu şeile colorate, cozile arcuite şi coamele fâlfâind şi la toţi ceilalţi copii care erau așezați de părinți pe locurile lor.

– De ce nu îmi dai mie căluţul de mare, pentru ca tu să poţi folosi amândouă mâinile ca să ţii frâiele? îi sugeră Abbie.

Harry scutură din cap.

Abbie îşi puse geanta pe umăr ca să poată ţine o mână pe spatele lui Harry şi să se sprijine de stâlp cu cealaltă.

– Calul tău are pete, Harry. Cum crezi că-l cheamă?

– Slappy! chirăi Harry, râzând.

Abbie râse la rândul său şi îi plăcu faptul că îşi amintea numele calului adevărat pe care îl călărise cu ajutorul lui Shelley.

Cu un icnet, caruselul începu să se învârtească. Chipul lui Harry se lumină atunci când calul

începu să se ridice şi să coboare.

– Este super! strigă el, râzând. Mergem repede, Abbie!

– Ştiu! Ţine-te bine!

Se învârtiră în cerc, muzica suna ameţitor, în timp ce mamele, taţii şi bunici stăteau lângă carusel şi le făceau cu mâna. Harry râdea cu toată faţa.

Dintr-odată:

– O, nu! ţipă el. Îi scăpase căluţul de mare din mână.

Abbie îl văzu căzând pe podeaua de lemn, între doi cai ai caruselului.

– Nu-i nimic, Harry. Îl iau eu, spuse ea.

Se aplecă să ridice bucăţica de pluş.

Când se ridică, îl auzi pe Harry urlând.

Prinse doar cu coada ochiului sandaua lui de piele, în timp ce băieţelul alunecă într-o parte de pe cal, cu picioruşele în aer. Fără să poată face ceva, văzu cum se loveşte cu capul de calul de alături. Abbie se repezi pe lângă calul în mişcare, dar Harry căzu şi se lovi de platfoma de lemn a caruselului înainte ca ea să-l poată prinde.

– Harry! Abbie se aruncă spre copil, încercând să-l prindă în braţe. Mişcarea caruselului o făcu să-şi piardă echilibrul şi o aruncă într-o parte. Opriţi! ţipă ea.

Harry era prins între stâlpii celor doi cai, cu braţele şi picioarele atârnate. Ţipa din toţi rărunchii.

– Harry, Harry, nu e nimic, dragul meu, Harry, dă-mi voie să te ajut! Se aplecă înainte, dar mişcarea caruselului o făcu să se clatine, căzând lângă copil. Se echilibră cu o mână. Harry, este în regulă!

Dar vedea că îi curgea sânge din creştetul capului.

Caruselul încetini acum, se opri din rotire, caii nu se mai mişcau. Abbie se întinse să-l ridice pe Harry.

Băieţelul se lupta să scape de ea, ca un vârtej de vânt de braţe şi picioare aruncate în toate direcţiile deodată.

– Mami! ţipa el. Tati! Mami!

– Harry, Harry, calmează-te, dă-mi voie să te ajut... Încerca să-şi facă vocea să sune deopotrivă liniştitoare şi autoritară.

– Mami! Vreau la mami! Copilul îşi arcuia spatele şi se răsucea, lovind-o involuntar pe Abbie puternic în stomac.

Îşi pierduse controlul, răcnea din toate puterile într-un acces de furie. Abbie îşi dădea seama că ceilalţi adulţi şi copii se uitau la ei. Îi judecau. O treceau toate transpiraţiile, toată pielea parcă îi luase foc de ruşine.

– O aducem pe mami. Calmează-te, Harry, dă-mi voie să te ajut să ieşi din carusel şi apoi mergem s-o sunăm pe mami.

– Vreau la mami! Ţipetele lui Harry se mai domoliseră. Trupul lui se zvârcolea de suspine. Vreau la mami! Vreau la mami a mea!

Abbie reuşi în cele din urmă să-şi pună mâinile în jurul lui. Îl ţinu strâns în braţe şi se ridică în picioare. Cineva o sprijini de cot, ajutând-o să-şi ţină echilibrul când îşi făcu drum pe lângă cai şi coborî de pe carusel pe pământ.

O mulţime de gură-cască se adunase în jurul lor. Cineva spuse:

– Este o bancă aici. Staţi jos!

Abbie mai mult căzu pe bancă. Harry suspina fără încetare în braţele ei.

– Sunt asistentă. O femeie în vârstă, cu părul gri, ieși din mulțime și se așează lângă ei. Lăsaţi-mă să mă uit la el.

– Mulţumesc, spuse Abbie recunoscătoare.

Asistenta încercă să îl desprindă pe Harry de pe Abbie, dar el se agăţa de ea, înfigându-şi unghiile în umerii ei. Genunchii lui zdreliţi îi comprimau pieptul şi o lovi puternic în braţ cu piciorul.

– Rămâi pe loc, spuse asistenta şi dădu ocol băncii. Se duse în spate, unde se aplecă.

Chipul lui Harry era presat de umărul lui Abbie, dar asistenta îi văzu tâmpla.

– Are ditamai cucuiul, constată ea. Asta e bine. Inflamația a ieşit în afară, nu s-a dus înăuntru. Şi-a julit puţin obrazul. De aici vine sângele. Are nevoie doar de o pungă cu gheaţă. Ridicându-se, se adresă privitorilor: Ne trebuie gheaţă. În afară de asta, este în regulă. Puteţi să plecaţi acum.

Simţind puterea autorităţii femeii, mulţimea începu să se risipească. Un tânăr alergă cu un pachet de gheaţă în mână.

– Avem nişte gheaţă aici, pentru accidente ca acesta, spuse el. Credeţi că nu e grav?

Asistenta se aplecă spre Harry, încercând să-i pună pachetul cu gheaţă pe faţă, dar când simţi răceala gheţii băiatul ţipă mai tare şi se aruncă departe de asistentă, aproape să sară din braţele lui Abbie.

– O să renunțăm la gheaţă, spuse asistenta. Se aşează lângă Abbie pe bancă. Cred că este în regulă. Nu şi-a pierdut cunoştinţa. Privirea este bună. Julitura de pe obraz nici nu mai sângerează. Capul şi faţa copiilor sângerează mult, nu vă faceţi griji. Trebuie să fiţi cu ochii pe el încă vreo douăzeci de minute. Ar putea să vomite. În cazul ăsta, nu intrați în panică, dacă se întâmplă doar de două, trei ori.

– *Eu* s-ar putea să vomit, murmură Abbie.

Harry se retrăsese în braţele ei, suspinele se mai potoliseră, corpul i se calma.

– Vreau la mami! plângea el de ţi se rupea sufletul de milă. Te rog, bonă Abbie! Vreau la mami a mea!

Abbie se gândea că avea să i se frângă sufletul.

Capitolul 39

Emma

Emma stătea la masa din bucătărie cu tatăl ei şi cu Marina. Mâncau cârnaţi cu legume de grădină sote, pe care Marina le pregătise. Cinnamon, aflat sub masă, torcea în timp ce-şi rodea bucăţica de cârnat pe care i-o dăduse Emma.

– Prea iute? întrebă Marina.

– Nu, este bun. Doar că eram cu gândurile aiurea. Se uită complice la Marina, care zâmbi.

Uşa de la intrare se trânti şi Lily intră în bucătărie.

– E ceva de mâncare? Sunt lihnită! Se aruncă pe un scaun şi se aplecă să-şi scoată sandalele cu tocuri cui. Şi avem nişte leucoplast? Am o bătătură de la pantofii lui Carrie şi mă omoară!

– Da, *este* mâncare, o informă Emma, mulţumită Marinei. Ea s-a dus la magazin şi a gătit cina.

Lily o ignoră. Îşi ţinea piciorul cu amândouă mâinile şi se uita la bătătură.

– Dacă nu pot să port pantofii cu tocuri argintii diseară, toată ţinuta mea se duce naibii!

– De fapt, Lily, interveni Marina scuzându-se, am pregătit cina doar pentru noi trei. Abbie mi-a spus de dimineaţă că nu ajunge la cină, şi nu eram sigură de tine – ai lipsit în ultimele câteva seri. Dar este suficientă brânză şi pâine şi legume.

– Cred că îmi ajung acelea, spuse Lily.

Emma îi aruncă o privire Marinei şi apoi tatălui ei, care adoptase tactica de „robot surd“, concentrându-se la mâncarea din farfurie şi fără să fie atent deloc la conversaţie. Emma lăsă jos furculiţa.

– Draga mea, îi spuse ea cu binişorul lui Lily, de ce nu-ţi pregăteşti singură cina? Marina mănâncă

acum şi probabil că nu vrea să i se răcească mâncarea.

– Da, de parcă asta ar putea să se întâmple atât de repede într-o seară *răcoroasă* ca asta, mormăi Lily sarcastică.

Jim lăsă şervetul pe masă, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

– Ăăă, doamnelor, eu am plecat.

– Unde te duci, tată? întrebă Lily.

– Am seară de poker cu amicii. Jim le sărută pe Emma și pe Lily pe creştetul capului, apoi îi dădu un sărut mai lung pe obraz Marinei. Masa a fost minunată! Mulţumesc, Marina!

– Distracţie plăcută, îi spuse ea.

– Ne vedem mai târziu! îi răspunse Jim.

Emma dădu ochii peste cap auzind tonul mieros al tatălui. Împinse farfuria spre Lily.

– Poţi să mănânci de la mine dacă vrei. Nu mi-e foame în seara asta.

– Mersi, zise Lily şi începu să mănânce.

Marina întrebă:

– Deci la ce oră trebuie să fim acolo?

– Cred că pe la nouă. N-ar trebui să ne ia mai mult de câteva minute să intrăm şi să ieşim şi putem să parcăm maşina câteva case mai încolo. Ne ia doar câteva minute să ajungem cu maşina la Sheila. I-am spus că vom fi la ea pe la nouă şi jumătate.

– Despre ce vorbiţi voi acolo? întrebă Lily.

Emma îi aruncă o privire îngrijorată Marinei.

– A, nimic. Se ridică şi deschise dulapul de medicamente. Uite un plasture. Ce faci diseară?

Lily îşi încrucişă braţele pe piept şi insistă:

– Haide, Emma. Spune-mi despre ce e vorba!

Emma ezită. Marina se uita cu mare atenţie în farfurie. Emma o aprecie pentru că nu se amesteca.

– Uite, dacă îţi spun, trebuie să păstrezi secretul.

– Bine.

– Vorbesc serios, Lily. E foarte important, cu-adevărat!

– Pot să păstrez un secret.

Emma oftă:

– În regulă. Nu e mare lucru. Mai mult ceva ştrengăresc. Cred că cineva a luat coşurile de epocă ale lui Millicent Bracebridge şi le-a înlocuit cu altele noi, de mai mică valoare. Millincent nu a observat pentru că are vederea slabă. I-am spus Marinei, iar ea a rugat-o pe Sheila Lester să evalueze coşurile şi să ne spună părerea ei. Dar ea nu vrea să intre neinvitată în casa familiei Bracebridge, aşa că mă duc eu să le iau în seara asta – şi apoi să le duc pe furiş înapoi după ce se uită Sheila la ele.

Lily îşi îngustă ochii:

– Şi Marina te ajută?

– Da.

– De ce nu mi-ai cerut mie ajutorul?

Emma râse:

– Draga mea, tu nu eşti niciodată aici. Tot timpul ai atât de multe evenimente seara. Ca şi... ce ai programat pentru seara asta?

– Petrecerea de binefacere de la bibliotecă, recunoscu Lily. Este o ocazie foarte importantă. Nu puteţi să faceţi asta altă dată?

– Nu, ne aşteaptă Sheila în seara asta. Emma schimbă subiectul. Rămâi la Jason în noaptea asta?

– Probabil. Aparent satisfăcută, Lily începu să mănânce. Unde-i Abbie?

– Cred că rămâne peste noapte la familia Parker, spuse Emma. Amândoi părinţii sunt plecaţi şi stă vreo două nopţi cu băieţelul. Emma îşi puse obrazul în palme şi îi mărturisi Marinei: Îmi fac griji pentru Abbie.

– Ştiu, spuse Marina. Dar poate că lucrurile se vor rezolva de la sine după Ziua Muncii, când familia Parker trebuie să se întoarcă la New York.

– De ce îţi faci griji pentru Abbie? vru Lily să știe.

Din nou, Emma şi Marina schimbară priviri complice.

– Ce? Lily lăsă furculiţa pe masă zdrăngănind. *Voi două* mai ţineţi şi *altceva* secret faţă de mine?

Marina se ridică şi se duse la chiuvetă şi începu să spele cratiţele şi tigăile.

Emma îşi reaminti că Lily era sora ei, nu a Marinei. Iar Lily părea zdrobită de gelozie.

– Draga mea, nu ţinem nimic ascuns de tine.

– Atunci *spuneţi-mi!*

– Abbie este îndrăgostită de angajatorul ei, asta-i tot!

Lily râânji:

– Abbie are o aventură cu un bărbat însurat!

– Nu am spus că ar avea o aventură. Din câte ştiu, Abbie *nu* are o aventură, aşa că scoate-ţi asta din cap. Am spus că Abbie s-a îndrăgostit de tătic, atât.

Lily izbucni triumfătoare în râs:

– Ce tâmpită! Ar trebui să ştie că nu e cazul se încurce cu un bărbat însurat!

Emma izbucni:

– Lily! Exact de aceea nu am vrut să-ţi spun nimic! Tot timpul răstălmăceşti vorbele şi le duci la extrem! Îşi împinse scaunul în spate, se ridică şi-şi duse tacâmurile şi paharul la chiuvetă. Lasă-mă să frec eu astea, Marina. Tu ai gătit atâta, iar eu am nevoie să-mi consum cumva energia asta negativă.

– Nu-mi mai este foame! Lily îşi trânti furculiţa pe farfurie şi ieşi din bucătărie ca o furtună.

Marina îşi scoase mănuşile de cauciuc şi i le dădu Emmei.

– Mă duc la cabană să mă schimb.

Emma zâmbi:

– Negru. Culoarea hoţilor.

Fără să dea alte explicaţii, Emma îi ceruse tatălui să-i împrumute camioneta în acea seară – în nici un caz nu puteau să care toate coşurile pe bicicletă, iar Lily avea nevoie de Vechitură.

La scurt timp după ora nouă, Emma întorcea maşina pe Main Street şi intra pe Hyacinth Lane,

stingea farurile şi parca maşina la două case mai jos de casa lui Millicent Bracebridge.

– Ai cheia? o întrebă Marina.

– Aici. Emma ridică bluza ca să-i arate că îşi legase la brâu cheia cu un cauciuc ca nu cumva să-i cadă. Bine, hai să mergem!

Merseră în linişte şi trecură pe lângă casele vecine cu reşedinţa Bracebridge. Luminile erau aprinse peste tot, dar Emma făcuse unele cercetări şi ştia că toţi vecinii erau bătrâni. Nu atât de bătrâni ca Millicent Bracebridge, dar oricum peste şaizeci de ani. Probabil că, acum, toţi stăteau în faţa televizoarelor sau citeau.

Millicent Bracebridge trebuia să fie deja în pat, dormind. Millicent era genul care se culca devreme, se scula devreme. Sora medicală la domiciliu, Patty LaFleur, probabil că se culcase şi ea în camera de vizavi, cu ambele uşi deschise între ea şi Millicent, ca să poată auzi dacă era strigată. Patty avea un televizor mic pe o masă de lângă pat la care se uita cu sonorul încet, ca să n-o deranjeze pe bătrână, dar destul de tare, credea Emma, ca să acopere zgomotele pe care le-ar fi făcut ea şi Marina la parter.

Ea şi Marina discutaseră şi plănuiseră fiecare pas. Acum mergeau spre casa Bracebridge la pas normal, ca şi cum aici trebuiau să ajungă, şi nu furişat sau lipite de ziduri. Emma avea cheia.

Emma răsuci cheia în broască, deschise uşa şi intră. Marina o urma.

Emma închise uşa şi cele două femei rămaseră o clipă nemişcate, ascultând. Auzeau un sunet slab care venea de la televizorul de la etaj. Nici un alt sunet. Nu era nici o lumină aprinsă la parter, doar lumina verde de la cuptorul cu microunde se vedea la capătul holului.

Se strecurară în sufragerie în cea mai mare linişte. Marina fusese de acord să stea lipită de Emma, pentru că Emma ştia cum să-şi croiască drum prin camera aglomerată fără să dărâme

vreuna dintre antichităţi. Scoaterea pe furiş din casă a coşurilor era îngreunată de faptul că erau mari şi voluminoase. Emma putea să care trei odată. Marina le putea duce pe celelalte şi astfel ar fi avut nevoie de un singur drum. Plus că Emma se bucura de suportul moral al Marinei.

Lumina felinarelor şi a stelelor pătrundea pe fereastră, în capătul îndepărtat al camerei, acolo unde se aflau coşurile aliniate pe pervaz.

Emma merse spre ele, îl ridică pe primul şi îl puse pe braţul întins al Marinei. Îl puse pe următorul pe celălalt braţ şi astfel îi dădu câte un coş în fiecare mână. Apoi strecură două dintre cele mai mici coşuri pe braţul stâng şi îl ţinu pe cel mai mic în mâna stângă. Îşi păstră o mână liberă pentru uşa din faţă.

Ea şi Marina schimbară cu atenţie locurile, astfel ca Emma să treacă prima.

Coşurile scoaseră un clinchet uşor lovindu-se pe braţul Marinei. Ambele femei se opriră. Emma se întoarse şi i le aranjă mai bine. Continuară să înainteze.

Se opriră o clipă pe hol. Nu aveau nevoie să vorbească, de comun acord îşi ţinură respiraţia şi ciuliră urechile ca să audă orice mişcare de sus. Sunet de paşi? Nu. O voce care striga? Nu. Bine. Erau aproape la jumătatea misiunii. După ce Sheila evalua coşurile, aveau să se strecoare înapoi în casă şi să le pună la locul lor.

Emma zări ochii Marinei strălucind în întuneric. Dădu din cap o dată. Deschise uşa principală a casei. Ieşiră. Cu o grijă nemaipomenită, Emma trase uşa grea de la intrare.

Se grăbiră pe alee spre stradă. Totul părea paşnic – cu excepţia unei maşini care se apropia. Se retraseră pe iarbă ca să lase maşina să treacă.

Dar în loc să treacă mai departe, maşina se opri lângă cele două femei.

Era o maşină de poliţie.

– Doamnă? Un ofiţer de poliţie ieşi din maşină şi veni direct la Emma. Îi puse lumina în faţă: Ce aveţi aici?

Capitolul 40

Lily

Noaptea de august era înăbuşitoare, dar în reşedinţa Debenham aerul era răcoros, uscat şi înmiresmat de sute de flori tăiate din grădina lui Mai Debenham. Proprietarii dădeau o petrecere caritabilă în beneficiul bibliotecii, aşa că Lily, care învăţase câteva lucruri în ultimul an, făcu mai multe poze cu membrii consiliului director împreună cu familia Debenham înainte chiar să-şi ia ceva de băut.

Îşi croia drum prin mulţime în timp ce făcea fotografii, nota nume, zâmbea, zâmbea, zâmbea. Era din cale-afară de emoţionată. Aşa cum te temi să nu te trăsnească un fulger care se apropie, tot aşa se simţea ea vinovată că apelul telefonic pe care îl dăduse mai devreme se putea întoarce împotriva ei.

Doamne, cât de mult îşi dorea să nu fi dat acel telefon! Fusese un act spontan şi total copilăresc. Îşi dorea din toată inima să poată retracta, mai ales pentru că uitase că pe telefon se afişează identitatea apelantului, iar poliţistul care i-a răspuns fusese coleg de clasă cu Emma în liceu.

Mai avea încă două petreceri pe care trebuia să le acopere înainte de a putea afla ce s-a întâmplat. Şi rămânea peste noapte la Jason. Slavă Domnului! Emma avea să fie în culmea furiei, fără îndoială. Poate că ar fi fost o idee să dea telefon acasă mai târziu ca să afle ce se întâmplase – dar nu. Voia s-o lase pe Emma să se liniştească înainte de a da ochii cu ea. În fond, ce putea Lily să spună? Ce scuză avea? Gelozie, pur şi simplu. Uneori i se părea că emoţiile o influenţau aşa cum atrage luna valurile.

– Îmi place rochia ta!

Lui Lily îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că fata aceea strălucitoare îi făcea complimente *ei*.

– O, mulţumesc. Şi mie îmi place a ta.

– De unde ţi-ai luat-o? întrebă fata.

– De la New York. Nu minţea. Rochia îi fusese trimisă Earthei, de la New York.

Îşi simţi telefonul vibrând în poşeta de seară. Emma? Deja? Nu putea fi. Nu trebuia să răspundă. Nu voia să răspundă. Şi totuşi, intră în camera de relaxare de la parter şi îşi puse telefonul la ureche.

– Lily? Era Abbie, dar vocea i se auzea înecată.

– Abbie? Eşti bine?

– Nu, Lily, nu, se jeli Abbie. Nu sunt bine. Totul este groaznic. Ştii cumva unde este Emma? Nu răspunde la telefonul mobil.

– Cred că este... este plecată undeva cu Marina.

– Vai, Dumnezeule! glasul lui Abbie se frânse în mii de suspine. Am nevoie de Emma.

– Abbie, unde eşti?

– Sunt acasă la familia Parker.

– Eşti rănită?

Abbie suspină şi mai tare.

– Nu eu. Harry.

– Harry este rănit? Abbie plângea atât de tare, încât Lily nu înţelegea ce spune. Vin imediat!

Îi tremurau mâinile pe volan când conducea Vechitura pe străzi. Nu-i venea să creadă că băieţelul la care Abbie ţinea atât de mult fusese rănit. Şi sub supravegherea ei. Abbie era extrem de capabilă şi foarte bună cu copiii.

Lily îşi dădu seama că n-o mai auzise niciodată pe Abbie plângând astfel, de parcă i se rupea sufletul. Niciodată de la moartea mamei lor.

Etajul al doilea al reşedinţei Parker era întunecat, dar luminile erau aprinse la primul etaj, iar în clipa în care Lily puse mâna pe uşa de la intrare, aceasta se deschise larg.

Abbie se afla în prag şi arăta cu un milion de ani mai bătrână. Avea ochii roşii şi umflaţi de plâns,

nasul roşu ca racul şi întregul ei trup parcă i se încovoiase.

– Abbie! Ce s-a întâmplat?

Abbie îşi puse un deget la buze:

– Nu vreau să se trezească. Vino în bucătărie.

Lily o urmă pe sora ei în casă, închizând uşa de la bucătărie după ea.

– Abbie, *spune-mi!*

Abbie îşi puse braţele în jurul corpului, ca într-o îmbrăţişare, şi începu să măsoare bucătăria în sus şi-n jos.

– Nu ştiu ce să fac. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Mi-e groază să dau ochii cu ea.

– Cine trebuie să sosească? Şi de ce ţi-e groază? Şi ce i s-a întâmplat lui Harry?

– Of, Lily! Chipul lui Abbie se făcu fărâme. Harry a căzut de pe cal în carusel. S-a lovit la cap. Are un cucui. O vrea pe mami!

Lily sări lângă sora ei şi o luă în braţe.

– Unde-i Harry acum?

– Este în p-p-pat.

– În pat? Deci nu e la spital?

– L-am dus la Camera de gardă astăzi, după ce a căzut. A fost consultat, iar doctorii au spus că este bine. Dar o voia pe mami. Era isteric şi atât înspăimântat! Şi o vrea pe mami a lui.

– Bine, deci vine mami a lui? Despre ea îmi spuneai că trebuie să vină?

– Am sunat-o, dar era în sala de judecată. Nu a primit mesajul până târziu în această după-amiază. A încercat să ia un avion ca să vină, dar aeroportul a fost în ceaţă toată seara, aşa că vine cu un vapor de noapte.

– Păi, asta e bine, Abbie. Este bine, nu-i aşa? Doctorii spun că Harry nu are nimic grav. Iar mama lui trebuie să sosească. Lily se gândi că vorbele ei înțelepte trebuiau s-o calmeze. În schimb, Abbie începu să suspine atât de tare că întregul trup i se cutremura.

Lily se uită la sora ei, îngrozită, plină de compasiune şi puţin speriată.

– Abbie, încercă ea să pară autoritară. Abbie, opreşte-te chiar acum! Trebuie să vină în orice clipă. Trebuie să te aduni. Nu vrei să te vadă aşa.

– Nu mai contează nimic, plângea Abbie.

– Ba da, multe lucruri contează. Haide, linişteşte-te! O puse pe sora ei să stea pe un scaun. Luă un şerveţel de hârtie şi îl udă cu apă rece, se întoarse spre Abbie şi o şterse pe faţă.

– Ţine-ţi ăsta pe pleoape, îi spuse ea. Trebuie să ţi se dezumfle ochii, altfel nu poţi să mai vezi.

Abbie îşi puse şerveţelul pe ochi. După câteva minute, se mai calmase. Îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul în şerveţelul de hârtie.

Lily i-l luă şi îi dădu un pahar cu apă rece.

– Bea asta! Doamne, toată ziua ai fost aşa? Trebuie să-l fi speriat de moarte pe bietul băieţel!

– Sigur că nu am fost aşa! o repezi Abbie. Nu aş permite *niciodată* ca Harry să mă vadă astfel! Indignarea lua acum locul isteriei. Bău puţină apă şi luă noul şerveţel de hârtie pe care i-l dădea Lily. După o clipă, spuse încet: Am reuşit să mă abţin până când a adormit, dar acum nu mai pot. Îi aruncă un zâmbet slab lui Lily. Sydney este o scorpie din iad. O să mă sfâşie!

– Dar tatăl lui Harry? Unde este? I-ai spus?

Abbie se înroşi la faţă de emoţie.

– Este la o conferinţă la Seattle, trebuie să ţină o prelegere astăzi. Da, i-am dat telefon. El şi Sydney au discutat şi au căzut de acord să se întoarcă ea acasă. El va rămâne la conferinţă, de vreme ce doctorii au spus că Harry este bine.

Afară se auzi o portieră de maşină.

– Taxiul lui Sydney, spuse Abbie. Se ridică, îşi îndreptă umerii şi merse pe hol până la uşa de la intrare.

Lily o urmă. Inima ei începu să-i bată să-i spargă pieptul când se deschise uşa de la intrare.

Intră Sydney Parker, un câmp compact de energie. Era îmbrăcată într-un taior negru perfect, cu pantofi negri cu tocuri înalte şi avea cu ea o geantă de acte.

– Cum este? întrebă ea.

– A adormit. Este bine. A mâncat de seară şi s-a jucat la baie. Nu a vomitat şi nu s-a plâns de ameţeală, durere de cap sau altceva. Dar a întrebat mereu de dumneavoastră. Ea este sora mea Lily, acum a venit ca să mă ia acasă...

Abbie vorbea deja pentru dosul femeii, căci Sydney urca rapid scările. Lily aşteptă la baza lor, apoi nu mai putu să suporte şi înaintă câţiva paşi până auzi ce se petrecea la etaj.

– Harry? răsună vocea joasă şi autoritară a lui Sydney. Harry! Trezeşte-te! A venit mami!

Lily o vedea pe Abbie stând la uşa dormitorului. Îşi frângea mâinile şi îşi muşca buzele, dar se ţinea bine.

– Hei, Uriaşule! Vocea lui Sydney se înmuiase. Bună, Harry!

– Mami! Ai venit!

– Sigur că am venit, prostuţule!

– Mami, am căzut de pe un cal! Am un *cucui!*

– Hm, ia să văd cucuiul ăla groaznic pe care l-ai făcut. Of, fir-ar! Ştii ceva, Harry? Arată rău, dar cred că probabil o să dispară foarte repede şi nici n-o să mai ştii că a fost acolo. Vrei să pupe mami cucuiul?

Lily o văzu pe Abbie ducându-şi braţele la burtă, parcă ar fi durut-o.

– Uite! E mai bine acum. Sunt aşa de fericită că bona Abbie a fost cu tine! A ştiut exact ce să facă, nu-i aşa? Acum culcă-te la loc şi să ai un somn uşor! Eu voi fi aici cu tine când te trezeşti şi vom lua micul dejun împreună de dimineaţă.

Lily o zări pe Abbie ducându-şi mâna la ochi.

– Băiat bun, Harry. Mami te iubeşte. Noapte bună!

Lily se duse înapoi la locul ei. Câteva clipe mai târziu, Sydney coborî cu Abbie pe urme.

– Trebuie să beau ceva. Syndey intră în sufragerie, luă o carafă de wisky, îşi turnă o băutură şi o dădu pe gât dintr-o suflare. Observând-o pe Abbie, îi spuse: Arăţi ca dracu'!

Abbie spuse:

– Mi-am făcut griji pentru Harry. L-am urmărit foarte atent toată ziua. Nu a avut ameţeli, nu l-a durut capul...

– Copiii pot să te sperie de moarte, nu-i aşa? Păi, du-te acasă. Voi fi aici toată ziua de mâine. Nu avem nevoie de tine până luni dimineaţă.

– Vreţi să mai vin? întrebă Abbie.

– Desigur. Suntem la jumătatea verii, e prea târziu ca să mai luăm o altă bonă. În orice caz, nu vrem ca Harry să creadă că te-am concediat din cauză că eşti incompetentă. Deja este un copil emotiv. Nu o să-l ajute dacă află că nu poate avea încredere în persoanele care au grijă de el.

– Îmi pare rău pentru căzătură, spuse Abbie. S-a întâmplat atât de repede...

– Ce, te aştepţi să te iert? Să-ţi spun că este în regulă? Crede-mă, nu e stilul meu! Îşi turnă încă un pahar de whisky, apoi murmură: Insula asta a dracului! Nu găseşti pe nimeni competent aici!

– Mă duc doar în camera de oaspeţi ca să-mi adun lucrurile, spuse Abbie.

– Bine! Sydney îi întoarse spatele ca să-şi mai toarne de băut.

Lily o urmă pe Abbie sus. Rămase la uşă şi se uită la sora ei care îşi strângea cămaşa de noapte, peria de păr şi cartea, apoi intră în baie şi ieşi cu periuţa de dinţi şi aţa dentară în mână.

– Sunt gata, anunță ea.

O găsiră pe Sydney în bucătărie, căutând prin frigider. Îşi dăduse jos pantofii cu tocuri înalte şi jacheta costumului. Dintr-odată părea mai tânără, dar obosită.

– Am făcut niște legume la tigaie, o informă Abbie amabil. Puteţi să le încălziţi la microunde...

Sydney dădu din mână nerăbdătoare şi îi întoarse spatele, iar ele văzură că ţinea telefonul lipit de ureche.

– Nu, nu trebuie să te întorci, rostea ea în telefon. L-am văzut pe Harry. Este foarte bine. Stai puţin, trebuie să-i spun la revedere bonei. Cu ochii la Abbie: Ne vedem luni. Şi îi întoarse spatele. Ştiu, iubitule, spuse ea cu voce joasă, pisicoasă. Şi eu la fel!

Abbie parcă paralizase acolo, în bucătărie.

– Abbie, şopti Lily şi o strânse de braţ.

– Stai, insistă Abbie. Trebuie doar să...

Sydney dădu iar din mână, gonindu-le.

Lily o luă de braţ şi o trase pe hol, apoi afară din casă şi în maşină. Abbie se chirci pe scaunul din dreapta şi începu din nou să plângă cu sughiţuri de-ți frângea inima.

– Vai, Abbie, oftă Lily.

– Hai să mergem acasă, spuse Abbie.

Lily porni motorul şi conduse încet pe străzile înguste ale orăşelului. O senzaţie stranie prindea viaţă înlăuntrul fiinţei ei, un fel de mândrie care o făcea să ridice bărbia şi să se simtă fericită, în mod ciudat – cu toate că îşi ascundea zâmbetul pentru că ar fi fost pur şi simplu aiurea să zâmbească atunci când sora ei plângea. Îşi dădea seama că în seara asta, *ea* o ajutase pe *Abbie*. În seara asta, Abbie avusese nevoie de ea, iar ea venise. Mă rog, de fapt, în seara asta Abbie avusese nevoie de Emma, dar Emma nu era disponibilă. Lily se dusese. *Lily* lăsase baltă petrecerea la care era, îşi lăsase munca şi fugise într-un suflet la Abbie. Îşi alinase sora mai mare, o ajutase să-şi vină în fire, îi oferise susţinere emoţională atunci când mama lui Harry sosise şi o scosese pe Abbie din casă când Abbie era absolut înecată în emoţii.

Era ca şi cum Lily traversase un prag invizibil în această seară. Dacă *ea* putea să o ajute pe Abbie,

atunci putea să facă absolut orice. Partea copilăroasă a ei, acea parte care o acaparase atât de puternic cu câteva ore în urmă, acum voia să o tragă de mânecă pe Abbie ca un copil care are nevoie de atenţie şi se laudă cu mândrie: Te-am *ajutat*, Abbie! *Eu* te-am ajutat *pe tin*e!

Dar Lily cea matură, capabilă şi poate chiar oarecum înţeleaptă intuia undeva, în adâncul sufletului, că această cunoaştere, această mândrie trebuia să rămână bine ascunsă, protejată ca o licărire fragilă şi tremurătoare a unei flăcări abia aprinse.

Capitolul 41

Marina

Nu era chiar amuzant, îşi dădea seama şi Marina, dar adrenalina îi curgea prin vene, făcând-o să chicotească nervos pe scaun, încercând să pară demnă şi supunându-se legii, în sala de interogatoriu a secţiei de poliţie.

Riley O'Hara, tânărul agent de poliţie care le arestase, precum şi agentul care îl însoţea, Sean Shreve, se aşezaseră de cealaltă parte a mesei faţă de Marina şi Emma, care stăteau una lângă alta fără să spună ceva. Coşurile împletite sustrase erau adunate la un loc, în capătul îndepărtat al mesei lungi. În luminile fluorescente care atârnau necruţător deasupra capetelor, diferenţa de culoare era evidentă.

Sean Shreve se tot fâţâia pe scaun de parcă el era cel vinovat. Încerca să o facă pe Emma să îl privească, dar ea stătea rezemată de spătar cu braţele încrucişate pe piept şi cu buzele încleştate.

Pe drumul spre secţia de poliţie în maşina Crown Vic, Emma o informase pe Marina cu voce tare, nervoasă, că Sean crescuse pe insulă. Emma chiar avusese câteva întâlniri cu el în liceu. Nu-i venea să creadă că după explicaţiile ei, date în şoaptă pe întuneric pe strada din faţa reşedinţei Bracebridge, Sean insistase ca cele două femei să fie duse la secţie.

– Trebuie să facem asta, îi explicase Sean Emmei. Aşa spune legea. Ar putea să mă coste slujba dacă nu fac asta. Am primit un telefon, Emma. S-a consemnat. Trebuie să răspundem la toate apelurile de urgenţă pe care le primim. Trebuie să vă ducem la secţie.

– Da, şi cine a sunat la secţie, Sean? Îţi spun eu cine – *Lily*, aşa este? *Lily* v-a dat telefon, altfel

cum aţi fi ştiut exact unde să veniți?

– Asta e problema, Emma, îi răspunsese Sean. Lily nu mi-a dat telefon *mie*. A dat telefon la secţie.

La secţia de poliţie, au avut voie să dea fiecare câte un telefon. Marina l-a sunat pe Jim, care a spus că avea să sosească imediat. I-a cerut lui Jim să o sune şi pe Sheila Lester şi să o roage să vină la secţia de poliţie ca să confirme că urma să evalueze coşurile. Emma i-a dat telefon lui Spencer Bracebridge. Apoi au fost conduse în sala pentru interogatorii, iar acum tot ce aveau de făcut era să aştepte.

– Vrei nişte cafea, Emma? întrebă Sean.

– Dacă îmi dai, ţi-o arunc în faţă, Sean Shreve, murmură Emma cătrănită.

Uşa se deschise spre hol şi o poliţistă o însoţi pe Sheila Lester în sală. Când se aşeză, apăru şi Jim, discutând cu un bărbat care, după cum o lămuri Emma pe Marina, era căpitanul Coffin. Cei doi bărbaţi rămaseră în hol, murmurând cu voci joase, până când sosi şi ultima persoană. Spencer Bracebridge se grăbi să intre, îmbrăcat în pantaloni lungi cu buzunare laterale şi un tricou polo, părând foarte îngrijorat.

– În regulă, oameni buni, spuse căpitanul Coffin intrând în sala care părea acum înţesată de lume. Aşezaţi-vă cu toţii. Haideţi să vedem ce înţelegem din toată situaţia asta. Făcu un semn către ofiţerii care le arestaseră pe cele două. Riley?

Riley îşi deschise carneţelul şi îşi drese glasul:

– La ora opt şi treisprezece minute, secţia de poliţie a primit un telefon de la Lily Fox, care anunţa că la ora nouă va avea loc o spargere la adresa din Hyacinth Lane nr. 135. Domnişoara Fox a spus că a auzit două femei complotând să fure nişte coşuri împletite. Eu şi Sean Shreve ne-am deplasat la adresa indicată. Am zărit cele două femei părăsind casa cu un număr de coşuri

împletite, care sunt aşezate aici, la capătul mesei. Am prins suspecţii şi i-am adus în arest.

Emma pufni:

– Suspecţii!, iar vocea ei se auzi cu ecou.

Căpitanul Coffin se lăsă pe spate pe scaun.

– În regulă, Emma, de ce nu ne spui versiunea ta?

– Versiunea mea? Era albă de furie, iar pistruii îi ieşeau în evidenţă pe faţă. *Versiunea mea* este că am fost angajată de familia Bracebridge să-i citesc lui Millicent Bracebridge cinci zile pe săptămână. M-am ataşat foarte tare de doamna Bracebridge şi respect afecţiunea pe care o nutreşte faţă de toate antichităţile şi obiectele de familie specifice insulei Nantucket din casa ei. Am observat că aceste coşuri împletite – are şapte, toate foarte vechi – arătau diferit. Sunt aliniate pe pervazul ferestrei. Doamna Bracebridge are degenerescență maculară şi nu vede foarte bine. Probabil că vede încă destul de bine cât să distingă forme, obiecte. Poate să spună, cred, că acolo sunt şapte coşuri, dar nu şi dacă sunt cele originale sau nu. Oricum, nici măcar nu i-ar trece prin cap să se întrebe. Dar *eu* mi-am dat seama că cinci dintre ele sunt diferite. Am bănuit că cineva fura coşurile şi le înlocuia cu versiuni mai ieftine, mai noi. Dar n-am vrut să o îngrijorez pe doamna Bracebridge sau să-i spun lui Spencer despre asta până când nu eram sigură. Aşa că i-am cerut Marinei s-o roage pe Sheila Lester dacă poate să le evalueze şi ea a fost de acord, dar a refuzat să vină în casa familiei Bracebridge fără permisiune, aşa că am spus că o să aduc eu coşurile la ea.

Căpitanul Coffin o întrerupse pe Emma:

– Şi Marina este?

– Marina Warren. Este prietena mea, spuse Emma energic. A închiriat cabana noastră şi ia lecţii de la Sheila. A spus că mă ajută. Şi asta făceam – le duceam ca să fie evaluate şi apoi le

aduceam înapoi, totul fără s-o deranjăm pe doamna Bracebridge.

Căpitanul Coffin se aplecă peste masă:

– Sheila?

– Tot ce a spus este adevărat, confirmă Sheila.

– Ai putea să cercetezi coşurile şi să ne spui părerea ta, dacă sunt sau nu vechi? întrebă el.

– Cu uşurinţă, zâmbi Sheila Lester. Coşurile acestea nu sunt originale. Nu trebuie să verific baza pentru semnătură. Pot să-mi dau seama dintr-o singură privire. Nici măcar nu cred că sunt lucrate manual.

Căpitanul Coffin oftă:

– Ei bine, atunci, Spencer, ce crezi despre toate astea? Vrei să depui plângere?

– Sigur că nu! replică Spencer. Îi sunt recunoscător Emmei pentru că mi-a adus în atenţie acest lucru şi îi apreciez discreţia. Am să discut cu bunica şi am să-i spun despre coşuri. S-ar putea să o facă să devină mai realistă în legătură cu moştenirile de familie pe care le-a adunat în casă.

– Trebuie să fii conştient că cineva fură de la ea, Spencer, îi spuse căpitanul Coffin. Poate că nu aceste femei, dar cineva o fură.

– Da, domnule căpitan, şi cred că ştiu cine, răspunse Spencer. Dar este o chestiune privată.

Căpitanul Coffin survolă cu privirea toate chipurile de la masă.

– Mai are cineva de spus ceva? aşteptă el.

Puse ambele palme pe masă şi le studie o clipă, apoi anunţă:

– Bine, atunci, toată lumea e liberă. Puteţi pleca.

Se ridică el primul.

Marina se întoarse spre Emma, dar aceasta se apropiase de Spencer.

– Spencer, îmi pare rău, murmură ea.

– Este în regulă. Hai să discutăm despre asta mai târziu.

Emma se întoarse spre Sheila:

– Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit! Îmi pare rău că ţi-am stricat seara.

– N-aş fi lipsit pentru nimic în lume, zâmbi Sheila. Aplecându-se peste un scaun, o strânse în braţe: Draga mea, peste câţiva ani vom povesti cu haz această istorie.

Marina îi mulţumi Sheilei şi se îmbrăţişară şi ele.

Uşa era deschisă şi ieşiră cu toţii din sală. După o consultare pe şoptite cu Spencer, Emma luă trei dintre coşuri şi Spencer, pe celelalte. Trecând pe lângă ofiţerii O'Hara şi Shreve, Emma murmură:

– *Puţulică!* Ofiţerul Shreve roşi.

Era trecut de ora unsprezece când toată lumea părăsi secţia de poliţie. Spencer îi duse cu maşina pe Emma, Marina şi Jim înapoi la camioneta lui Jim, parcată tot aproape de reşedinţa Bracebridge. Dacă ar fi fost singură cu Emma, se gândea Marina, ar fi izbucnit într-un hohot de râs eliberator şi chiar isteric. Dar atât Spencer, cât şi Jim erau sobri, iar Jim era clar că fierbea.

Când ajunseră la casa Bracebridge, Emma spuse:

– Spencer, chiar îmi pare rău. Nu am abordat corect toată problema asta. Încercam doar să...

– Este în regulă, Emma, o întrerupse el. Se întoarse spre Marina şi Jim. V-aş rămâne recunoscător dacă aţi păstra tăcerea în legătură cu această chestiune. Sincer, nu îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Mama mea se tot serveşte cu unele dintre moştenirile de familie de ceva vreme şi trebuie să se oprească. Am să mă asigur că se opreşte. Dar nu mi-ar plăcea deloc să o văd pe ea sau pe bunica făcute de ruşine în public.

– Noi nu vom scoate nici o vorbă, rosti Jim solemn.

Lângă el, Marina dădu din cap aprobator şi recunoscu în sinea sa că îi plăcuse graba cu care Jim spusese „noi".

Emma întrebă ezitând:

– Vrei să te ajut să le ducem înapoi?

– Ar fi minunat, spuse Spencer. După aceea, te duc eu acasă, Emma.

Apoi îşi urară noapte bună stângaci. Emma şi Spencer se îndreptară spre casa Bracebridge cu braţele pline de coşuri.

Marina urcă în camioneta lui Jim şi se uită la el. Profilul lui era foarte serios, fără urmă de zâmbet.

Marina inspiră adânc.

– Pari supărat.

Jim bătu toba cu degetele pe volan.

– Trebuie să te hotărăşti, Marina, dacă eşti alături de mine sau alături de Emma.

– Ce? Ce înseamnă asta?

– Sunt tatăl Emmei. Emma este femeie în toată firea, dar tot sunt tatăl ei. Este încă fiica mea.

– Eşti supărat în legătură cu coşurile?

– Sigur că sunt! se răsti el. A fost prinsă la furat. Dacă n-ar fi atât de norocoasă ca să aibă pe cine să sune ca să vină s-o ajute, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

– Oh, Jim, te rog...

– Tu şi Emma vă purtaţi de parcă toată chestia asta ar fi un fel de *poznă de copii!*

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, Jim, nu am comis o *crimă*. De fapt, era cât pe ce să descoperim o infracțiune. Trebuia să intrăm şi să ieşim fără să ştie nimeni de asta. Emma plănuia să discute în particular cu Spencer. Nu am fi fost prinse şi arestate dacă Lily nu ar fi dat telefon la secţia de poliţie, și trebuie să recunoşti că e destul de ciudat să-i facă aşa ceva surorii ei!

Jim nu scoase nici un cuvânt vreme îndelungată. Merseră într-o tăcere din care parcă ieşea fum, până ajunseră acasă. Jim parcă maşina în faţa casei, opri motorul şi se întoarse spre Marina.

– Şi Lily este fiica mea.

– Ştiu asta.

– Nu-mi place să acord favoritisme vreuneia dintre ele. Acum toate trei fetele sunt mari şi încerc

din răsputeri să mă dau la o parte şi să nu mă bag în disputele dintre ele. Sunt tatăl lor, Marina. Iar dacă o să te muţi cu mine, trebuie să te hotărăşti dacă te muţi ca prietenă a fetelor sau prietenă a mea.

– De ce nu pot să fiu prietena tuturor?

– Marina, sunt cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine. Tu ai cu zece ani mai mult decât Abbie, cu doisprezece ani mai mult decât Emma, şi cu optsprezece ani mai mult decât Lily. Poate ar trebui să fii cu un bărbat mai aproape de vârsta ta.

– Oh, Jim! Marina rămase fără replică.

– Am nevoie să fii alături de mine împotriva fetelor, continuă el. Nici măcar nu pot să iau în calcul cum ar fi altfel. Te-ai gândit cumva dinainte ce se va întâmpla când Emma o va înfrunta pe Lily?

– Dar Lily *a greşit!* insistă Marina. S-a purtat ca o răsfăţată, ca o turnătoare! Auzi la ea, să cheme poliţia ca s-o aresteze pe propria ei soră!

– Mai degrabă a chemat poliţia împotriva propriei surori şi a ta, argumentă Jim cu voce joasă.

– Ce înseamnă asta?

– Gândeşte-te! Emma i s-a confesat lui Lily? A rugat-o pe Lily s-o însoţească pentru a lua coşurile? Nu. Emma ţi s-a destăinuit *ţie*. A făcut echipă cu *tine*. Iar acum, când o să te muţi în casă, vei fi de partea Emmei, împotriva lui Lily.

– Dar Lily...

– Dacă te muţi în casă cu mine, va fi ca şi cum Emma primeşte un aliat, iar Lily – un duşman.

– Of, Doamne! Marina îşi lăsă capul pe tetiera scaunului. E ca un fel de conspiraţie printr-un labirint medieval.

– Ei bine, asta e o descriere destul de corectă a ceea ce se întâmplă atunci când ai fiice. Atunci când ai copii, în general, presupun. Jim întinse mâna şi mângâie umărul Marinei, înmuindu-se: Nu

vreau să spun că mereu este aşa, chicoti el. Uneori sunt toate trei împotriva mea.

Marina îşi puse obrazul în palma lui.

– Nu vreau să spun că vei fi pusă în situația de a le disciplina, dar sunt mature acum. Vin şi pleacă, îşi inventează propriile vieţi. La sfârşitul verii, poate vor pleca toate sau poate vor rămâne acasă toate. Dacă te muţi în casă cu mine...

– *Când*, îl corectă Marina, atingându-i uşor mâna cu buzele.

– Când te muţi în casă cu mine, pot să pun pariu că va fi un fel de criză dramatică, probabil cu țipete şi înjurături. Adu-ţi aminte cât de nepoliticoasă a fost Lily când te-a văzut cu acel material care a fost al lui Danielle!

– A exagerat puţin.

– Ştiu asta. Şi o iubesc la fel de mult pe cât le iubesc pe Abbie şi pe Emma.

Marina îşi alese cu grijă cuvintele:

– Eu nu sunt sigură că pot să le iubesc pe toate trei fetele la fel.

– Nu-ţi cer asta. Vreau doar să mă iubeşti pe mine cel mai mult. Vreau doar să înţelegi clar că trebuie să fii de partea mea.

Ea dădu din cap afirmativ:

– Pot să fac asta. Vreau să fac asta. Vreau să fiu de partea ta, Jim. Se dădu mai aproape de el: De fapt, chiar acum aş vrea să fiu... se aplecă şi îi şopti cuvintele aproape de buze.

Casa era neobişnuit de liniştită. La capătul holului se vedea lumina de la bucătărie. Intrară şi le găsiră pe Abbie şi Lily stând la masă, amândouă evident epuizate.

– Ce se întâmplă? întrebă Jim.

Abbie rămăsese cu privirea pironită asupra mesei, fără să scoată un sunet.

Lily răspunse:

– Abbie l-a dus pe Harry, băieţelul de care are grijă, la bâlci. El a căzut de pe un cal de la carusel, s-a lovit la cap şi şi-a julit faţa. Amândoi au fost

îngroziţi. L-a dus la spital... Văzând teama de pe faţa tatălui său, Lily adăugă repede: Harry este bine. Doctorii au spus că este bine. Şi s-a comportat normal toată ziua, iar acum doarme şi mama lui a venit la el.

– Vai, Abbie! Marina îi puse o mână pe umăr. Ce înfricoşător trebuie să fi fost pentru tine! Dar acum băiatul e bine, asta e important.

Abbie murmură cu voce ştearsă:

– Ştiu.

– Mama lui s-a purtat urât cu tine? A zis...

Jim o întrerupse:

– Marina, hai să mergem în cabană să luăm articolul acela despre care am discutat.

Nedumerită, Marina spuse:

– Ce articol? Dar când zări chipul lui, înţelese: Corect!

Ieşiră pe uşa din spate şi merseră în linişte până la cabană. După ce intrară, Marina se întoarse spre Jim:

– Este vreo problemă? Am greşit cu ceva?

– Marina... Jim îşi trecu mâna prin păr şi începu să măsoare cu paşii locul destul de mic, oprindu-se în celălalt capăt al camerei. Le-am auzit pe fete vorbind. Sunt aproape sigur că Abbie are o aventură cu tatăl lui Harry. Nimeni nu mi-a cerut părerea, Abbie nu a venit să-mi ceară sfatul, nu mi s-a confesat, şi-apoi, este om în toată firea şi Dumnezeu ştie că şi eu am făcut destule greşeli la viaţa mea. Dar nu-mi place ca Abbie să se combine cu un bărbat însurat.

– Înţeleg. Marina traversă camera şi se rezemă de Jim, punându-şi braţele în jurul lui. Dumnezeule! Ce seară dramatică ţi-au oferit toate femeile tale! Nu eşti epuizat?

El îşi frecă nasul de creştetul ei:

– Aş vrea să te duc în pat chiar acum. Dar cred că mai bine aşteptăm să ajungă şi Emma.

Marina se opri. O parte din ea voia să se alăture Emmei când se întorcea acasă, să-i povestească lui

Abbie despre aventura lor cu coşurile. Emma avea să fie furioasă pe Lily, dar ea ar fi calmat-o. Marina îşi şi imagina scena cu ele toate stând în jurul mesei din bucătărie, râzând. Simţea că devenise parte din viaţa lor. I se părea pur şi simplu firesc să fie cu ele.

Dar de fapt, Jim era cel cu care voia să fie, cel alături de care trebuia să stea. Îi ceruse să aleagă între el şi fiicele lui, iar ea înţelesese înţelepciunea acelei decizii.

– Hai să ne strecurăm pe uşa din faţă în sufragerie şi să vedem dacă s-a terminat meciul celor de la Red Sox, îi sugeră ea zâmbind cu gura până la urechi.

– O idee strălucită! căzu de acord Jim. Îşi petrecu un braţ în jurul umerilor ei şi merseră împreună prin noapte spre uşa din faţă a casei.

Capitolul 42

Abbie

După ce Marina şi Jim plecară, Abbie rămase la masă, paralizată de propriile emoţii.

Lily se agita prin bucătărie dându-şi importanţă:

– Uite, Abbie, spuse ea, punându-i o cană în faţă. Bea asta!

– Nu mi-e sete.

Abbie nu se putea abține să nu-şi deruleze necontenit în minte filmul zilei: Harry îşi scăpase căluţul de mare, Abbie îşi luase mâna de pe spatele lui doar o clipă, se aplecase, muzica se auzea foarte tare, caii făceau o mişcare domoală în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, zgomotul groaznic al capului lui Harry izbindu-se de cal şi al corpului lui lovind cu putere podeaua caruselului. Harry, moale în braţele ei.

Harry era însă în regulă. El era bine. Nu se rănise grav. Ăsta era lucrul cel mai important.

Dar nu singurul lucru. Harry plânsese după mami a lui. Toată ziua, el vrusese la mami.

Poate că a doua zi avea să ceară prezența lui Abbie. „Unde-i bona Abbie?“ avea să întrebe. Abbie avea ochii în lacrimi. Dar atunci când s-a rănit, atunci când era speriat, el a vrut-o pe mami!

Cu adevărat groaznic era faptul că, în adâncul sufletului ei, propriile sentimente fuseseră rănite. Era geloasă, geloasă pe nevoia lui Harry de a o chema pe mama lui, geloasă pe poziţia irevocabilă a lui Sydney în viaţa lui Harry, geloasă pe felul în care Sydney vorbise la telefon cu Howell în această seară, geloasă pe triunghiul de bază mamă-tată-copil. Gelozia ei îi provoca o furtună de întrebări şi temeri: ce drept avea Abbie să creadă că putea să pătrundă în mijlocul familiei lui Harry? Dacă *într-adevăr* îl iubea pe Harry – şi îl iubea –

atunci cum putea măcar să se gândească să provoace un divorţ între părinţii copilului? Doar ştia prea bine cât de dureroasă poate să fie viaţa când tiparul normal al familiei este rupt. Singurul lucru logic, iubitor, corect pe care trebuia să-l facă era să se dea la o parte, să dispară din viaţa lui Howell şi a lui Harry.

Lângă ea, Lily continua să sporovăiască veselă, ca o infirmieră bizară în pantofii ei cu tocuri înalte şi cu minunata rochie de mătase.

– Bea ceaiul, Abbie. Ai nevoie. Şi când ai mâncat ultima oară? Nu contează. Îţi fac nişte pâine prăjită cu scorţişoară.

Lily pregăti pâinea exact aşa cum le plăcea surorilor ei, unsă cu unt, pudrată cu zahăr şi scorţişoară, şi o puse sub grătar câteva secunde, până când mirosul dulce se răspândi prin toată bucătăria şi totul se topi într-o gustare crocantă şi lucioasă. Pâinea prăjită răspândea un iz de alinare, avea gustul dragostei, o căldură tămăduitoare.

Când Lily puse mândră felia în faţa ei, Abbie îşi dădu seama că, de fapt, îi era foame. Se uită la ceas. Doamne, era aproape de miezul nopţii. Muşcă din pâine şi aromele îi umplură papilele gustative.

– Mulţumesc, Lily, spuse ea. Şi mulţumesc că ai plecat de la petrecere ca să vii să mă ajuţi.

Lily zâmbi:

– Cu plăcere. Mă bucur că am putut să fac asta. Abbie...

Uşa de la intrare se pocni de perete şi Emma intră ca o furtună în bucătărie. Când o zări pe Lily, făcu ochii cât cepele.

Emma rămase cu privirea pironită asupra ei:

– Ticăloasă mică ce eşti! Nu-mi vine să cred ce ai putut să faci!

Vocea lui Lily deveni dintr-odată joasă şi supusă:

– Îmi pare rău, Emma!

Abbie îşi lăsă felia de pâine pe farfurie şi se uită de la o soră la cealaltă.

– Ce...

Emma scutură din cap.

– Să nu cumva să îndrăzneşti să faci pe copilul, cum faci de obicei, Lily! Nu mai eşti de mult aşa ceva! Nu mai eşti un copil! Eşti femeie în toată firea! O femeie care ia decizii. Iar tu ai hotărât să mă răneşti cât de tare ai putut – şi de ce? Ce ţi-am făcut eu ţie?

– Nu ştiu, îngăimă Lily, simţindu-se groaznic.

Abbie întrebă:

– Ce se întâmplă?

– A, nu ştii? Când Emma se întoarse cu faţa spre Abbie, pistruii îi ieşeau bine în evidenţă pe piele, de parcă ar fi fost desenaţi cu carioca neagră. N-ai auzit? Nu ţi-a povestit Marina că noi două am fost *arestate* pentru că Lily a sunat la poliţie?

– Aţi fost *arestate*? Pentru ce? Abbie îşi tot muta privirile de la Emma la Lily, căutând o explicaţie.

– Eu şi Marina am plănuit să scoatem pe furiş din casă coşurile împletite ale doamnei Bracebridge, pentru că eu eram aproape sigură că unele fuseseră furate şi înlocuite cu altele noi. Emma scuipa în timp ce vorbea: Voiam să fiu sigură de asta înainte de a-i spune doamnei Bracebridge, sau mai degrabă lui Spencer, deoarece bănuiam că mama lui făcea asta şi nu voiam să supăr pe toată lumea dacă se întâmpla să mă înşel. Iar Marina a spus că mă ajută să le cărăm, sunt foarte voluminoase, aşa că am sunat-o pe Sheila şi am stabilit o oră la care să mergem la ea să le evalueze. Eu şi Marina ne-am dus acolo la ora nouă în seara asta – iar *Lily* a sunat la nenorocita de poliţie să le spună că va avea loc un jaf la casa Bracebridge!

Abbie rămase cu gura căscată uitându-se la Lily:

– Doamne, Lily! De ce ai făcut asta?

Lily îşi muşcă buza şi încercă parcă să se ascundă.

Emma continuă:

– Am fost duse la secţia de poliţie! A trebuit să mergem în partea din spate a maşinii de poliţie, cu uşile acelea înfricoşătoare care nu se deschid din interior. A trebuit să o târâm pe Sheila în chestia asta, la fel şi pe Spencer şi pe tata. Ce fel de om e ăla care pune poliţia pe urmele surorii ei? întrebă Emma. Spune-mi, Lily, ce dracu' a fost în capul tău?

– Nu ştiu! Pieptul lui Lily începu să se ridice. Poate că am fost pur şi simplu geloasă că ai ales-o pe Marina în loc să mă alegi pe mine. N-am crezut niciodată că o să vă *aresteze*. Am crezut că doar o să vă sperie puţin. Nu m-am gândit până la capăt. Chipul lui Lily se schimonosise de durere. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

– N-o să te iert niciodată pentru asta, Lily! N-o să mai am încredere în tine în viaţa mea!

– Hai, Emma, liniștește-te! Abbie se ridică de la masă, traversă bucătăria şi îşi puse un braţ în jurul lui Lily, care plângea acum. Las-o în pace, Emma. Calmează-te. Haide. Nu eşti în închisoare, nu-i aşa?

– Oh, *drăguţ*, Abbie, ia-i *ei* partea, protejeaz-o pe surioara ta. *Mica prinţesă*. Emma se îndepărtă câţiva paşi de Lily şi o clipă îşi adună puterile. După un moment de tăcere, se confesă: Am fost atât de *îngrozită* în maşina aia de poliţie. Am avut un atac de panică. A fost groaznic. Este *groaznic* să fii prins într-o maşină şi să nu poţi ieşi; nu mă puteam gândi decât că dacă s-ar întâmpla un accident, n-aş putea să ies din maşină!

– Vai, Em, n-am vrut niciodată să se întâmple aşa ceva! bâigui Lily. Nu am crezut că o să se întâmple nimic din toate astea.

– A fost atât de *răutăcios* din partea ta, Lily, spuse Emma, iar acum ea era cea care plângea. De ce ai vrea să-mi faci aşa ceva? Probabil că mă urăşti!

– Dar nu te urăsc, protestă Lily.

– Uite că *eu* te urăsc *pe tine*. Vocea Emmei era îngroşată de emoţii. Se întoarse şi ieşi din bucătărie.

Capitolul 43

Emma

Emma fusese de acord s-o ajute pe Marcia în afacerea ei de peisagistică în acest sfârşit de săptămână, aşa că se sili să se ridice din pat la ora cinci şi jumătate în dimineaţa de sâmbătă. Nu dormise bine şi era o uşurare să vadă că se iveau zorii, dându-i prilejul să-şi părăsească aşternuturile fierbinţi şi răvăşite. Era atât de supărată pe Lily încât i se încleştau maxilarele şi îi scrâşneau dinţii, şi nu era mulţumită nici de Abbie.

Îşi turnă un pahar cu suc de portocale, îl dădu pe gât şi se duse să aştepte la curbă, unde Marcia şi Brian veniră să o ia cu camioneta lor verde. Se înghesui în cabină lângă Brian. Marcia conducea. În aer plutea miros de cafea şi zahăr şi, spre încântarea Emmei, Brian îi dădu o ceaşcă specială de călătorie plină cu cafea fierbinte şi o pungă de gogoşi Downy Flake.

– Mulţumesc, oameni buni! murmură Emma. Am nevoie de asta!

– Păi, eu am nevoie de *tine*, spuse Marcia. Nu-mi vine să cred că fata pe care o aveam de ajutor, Karen, a plecat pur şi simplu. Îmi promisese că lucrează cu mine toată luna august. În schimb, a plecat fără măcar să-mi dea un preaviz de o zi!

– Ca să nu mai spunem, adăugă Brian cu vocea lui baritonală, că toată lumea vrea ca grădinile să arate perfect şi n-a mai plouat de o săptămână. Nu se gândesc că ar putea să-şi ude grădinile singuri!

Emma îşi sorbi cafeaua, ascultând-o pe Marcia, conştientă de vocea joasă a lui Brian şi de muşchii lui care se atingeau de ea. Erau înghesuiţi în cabină; n-aveau ce să facă. Nu o deranja deloc, iar el mirosea frumos a săpun Ivory şi aftershave Barbasol. Sărind de la un gând la altul, Emma se

întreba în sinea ei dacă fraţii şi surorile aveau mai puţine fricţiuni decât surorile între ele. Oare Brian ar fi încercat vreodată să-şi bage sora în bucluc? Se îndoia de asta. Părea un tip de treabă.

Prima oprire fu la Wolf Lane. Brian tunse peluza, în vreme ce Marcia şi Emma pliviră buruienile şi udară florile. Ziua era fierbinte şi umedă, iar un vânt enervant îi smulgea Emmei frunzele uscate din mâini şi îi arunca rămurele în faţă. Umiditatea îi transformase părul într-o claie răzvrătită şi când încercă să şi-l strângă mai bine, i se rupse elasticul de păr. Transpiraţia îi spăla loţiunea de soare şi ştia că faţa şi umerii i se făceau roşii ca racul.

De fapt, ştia că în primul rând era nervoasă pe sine însăşi. În felul ei întortocheat, distorsionat, patetic, îşi dăduse voie ca atracţia ei pentru Spencer Bracebridge să dea naştere unui scenariu de film poliţist bizar şi aberant. Îşi imaginase cum descoperea ea că acele coşuri împletite erau false şi îi spunea lui Spencer, iar el era impresionat de prezenţa ei de spirit şi de dragostea ei adâncă faţă de obiectele de artizanat specifice insulei şi faţă de bunica sa multiubită...

Şi ce? Apoi ce? Ce-şi închipuise? Nu se gândise cât de îngrozit avea să fie Spencer dacă într-adevăr se dovedea că mama lui era cea care fura coşurile. Poate că o ura pe Emma pentru că o expusese pe mama lui în public şi îi pusese pe toţi într-o situaţie atât de dificilă. Emma era doar un *angajat* – cine credea ea că este, să încerce să se bage în viaţa unei familii atât de importante şi de respectate pe insulă?

La următoarea oprire, Brian trebuia să tundă gardul viu din lemn câinesc cu maşina electrică de tuns, în timp ce Marcia şi Emma scoteau plantele anuale de care proprietarul se plictisise şi plantau flori în culorile alese de acesta. Pur şi simplu era nefiresc să scoată din pământ plante sănătoase, iar asta o făcu pe Emma să devină şi mai posacă. Nu-i

venea să creadă ce făcuse Lily. Nu-i venea să creadă că Abbie îi mai şi luase partea. Nu-i venea să creadă că se gândise că Spencer Bracebridge ar putea vreodată să fie interesat de ea, şi singura ei consolare era că nu-şi dăduse niciodată voie să-şi arate propriile sentimente faţă de el, nici în prezenţa lui, nici în faţa lui Millicent, nici chiar în faţa surorilor ei.

Telefonul ei mobil vibră în buzunarul pantalonilor scurţi. Se uită la identitatea apelantului. Era numărul de la Millicent Bracebridge de-acasă. Îi sări inima. Poate că o suna Spencer...

– Alo?

– Emma Fox la telefon? Era vocea dădătoare de fiori a Sandrei Bracebridge.

Emma închise ochii, ca în faţa unui tren care venea spre ea.

– Da.

– Te-am sunat ca să-ţi spun că eşti degrevată de toate îndatoririle pe care le aveai aici. Nu vreau să mai pui piciorul în casa asta, ai înţeles?

Emma înghiţi în sec.

– Înţeleg, doamnă Bracebridge. Dar aş dori să-mi iau rămas-bun de la soacra dumneavoastră.

– Ai auzit ce-am spus? Nu vei mai veni în casa asta niciodată. Altfel, chem poliţia să te dea afară cu forţa.

Emma rămase perplexă. Ce naiba era cu toţi de puneau poliţaii pe urmele ei?

– Îţi trimit plata prin poştă, încheie Sandra Bracebridge, şi puse capăt discuţiei fără să spună la revedere.

Emma strânse telefonul atât de tare, încât fu surprinsă că nu se sparse. Voia să dea cu el de pământ, dar îl băgă supărată la loc în buzunar şi se aruncă sălbatic pe o azalee.

Ce naiba căuta ea pe insula asta?

Ce naiba căuta ea chiar şi pe planeta asta?

Nimeni nu o alegea *pe ea!* Marina plecase cu tatăl ei. Abbie îi luase partea lui Lily. Duncan o părăsise pentru Alicia, firma ei de la Boston o dăduse afară şi păstrase alte persoane, iar acum pierduse legătura cu Millicent Bracebridge şi cu insula, ca să nu mai pomenească şi de Spencer, pentru că nu avusese niciodată o legătură adevărată cu el.

Era o ratată absolută.

Pentru prima oară, înţelegea cum putuse mama ei să facă ceea ce făcuse, înţelegea de ce făcuse asta. Uneori, pur şi simplu, era prea mult şi nu se zărea nici o speranţă la orizont. Atunci, cum putea cineva să meargă mai departe?

Capitolul 44

Lily

Lily s-a trezit nefericită sâmbătă dimineaţă, întinsă pe burtă, ca un elefant.

Seara trecută, după ce surorile ei se duseseră la culcare, Lily îl sunase pe Jason ca să-i spună că rămânea să doarmă acasă. Ea şi Emma se certaseră, îi explicase ea. Avea să-i dea amănunte mai târziu.

Sperase că dimineaţă Emma avea să fie mai puţin mânioasă şi mai iertătoare. Se mai certase cu Emma şi altă dată. O noapte de somn bun avea s-o calmeze.

Dar casa era goală. Surorile ei plecaseră deja la muncă. Fără să pună de cafea.

Irascibilă, Lily făcu un ibric de cafea şi bău un pahar de suc în timp ce se gândea la ziua care începea. Seara avea loc petrecerea în beneficiul Muzeului Salvamarilor, ultimul mare eveniment al verii. După acest weekend, familiile începeau să împacheteze şi să se întoarcă acasă. Vremea era tot fierbinte şi însorită, dar uraganele începeau să se învârtă în apropierea statelor din sud, ameninţând să vină spre nord, să-și arunce umbra asupra țărmului, întunecând cerul şi aducând vânturi puternice care făceau călătoriile cu feribotul sau cu avionul inconfortabile şi, uneori, chiar îngrozitoare.

Lunga vară idilică lua sfârşit. Gândurile tuturor se îndreptau spre toamnă.

Pentru Lily, totul se petrecuse prea repede. Simţea că abia acum începea să se simtă în elementul ei, învăţase cum să se mişte printre cei cu adevărat bogaţi ca şi cum ar fi fost una de-a lor. Furtuna care se apropia, lumina pâlpâindă a

soarelui printre frunzele bătute de vânt o făceau să se întrebe cum avea să fie viitorul pentru ea.

Hohote uşoare de râs intrau pe geamul de la bucătărie. Lily se aplecă peste chiuvetă, curioasă.

Tatăl ei şi Marina ieşeau din Căsuţa de Joacă. Jim o ţi- nea după mijloc, într-o prindere deopotrivă posesivă şi sexuală. El cobora privirea spre ea, iar ea ridica privirea spre el, şi s-au oprit chiar acolo, în mijlocul curţii, unde îi putea vedea toată lumea, şi s-au sărutat. Un sărut adevărat, cu trupurile lipite, ca-n filme.

Scârbos, se gândi Lily în sinea sa. Şi totuşi nu-şi putea desprinde privirea de la ei. Îngrozită, hipnotizată, se uita la cei doi care mergeau rezemându-se unul de altul spre camioneta tatălui ei.

Toţi o plăceau pe Marina mai mult decât o plăceau pe ea. Era un gând copilăresc, dar Lily nu-l putea ignora. Eartha avea să plece la New York de-acum. Majoritatea petrecerilor se terminaseră. Oare Marina avea să se întoarcă în Missouri? Sau va rămâne aici? Şi unde era locul lui Lily?

Pune-ţi pantofii de femeie în toată firea şi nu te mai văicări! îşi spuse în sinea sa. Avea o grămadă de notiţe de scris pentru revistă, aşa că îşi scoase laptopul şi carnetul de însemnări şi se apucă de treabă. Asta o ajuta.

Îl sună din nou pe Jason. Lucra toată ziua la o terasă. Vorbi la telefon cu Carrie şi apoi îi duse acesteia prânzul, iar acolo, sub impulsul momentului, se oferi să scoată o oră bebeluşul la plimbare, pentru a-i da timp mămicii să tragă un pui de somn. Carrie fu încântată şi recunoscătoare şi, când împingea căruciorul pe trotuar, Lily se simţea utilă şi generoasă şi destul de mulţumită de ea însăşi.

Casa era tot cufundată în tăcere când se întoarse. Avea timp pentru o baie cu spumă şi suficient timp să-şi aranjeze părul în şuviţele acelea lungi şi

netede, zdrobitor de atrăgătoare, care o făceau să arate ca o stea de cinema.

La petrecerea de binefacere făcu o serie fotografii şi consemnă numele în carneţelul ei. Acum, la sfârşitul verii, o cunoştea multă lume. Oameni *importanţi*. Îi zâmbeau şi-i făceau bezele şi sporovăiau cu ea. Starea ei de spirit întunecată dispăru. De fapt, se simţea mai degrabă plină de farmec. Merse la Jason ca să-şi petreacă noaptea acolo, păstrându-și dispoziția de zile mari.

Duminică, ea şi Jason au dormit până târziu, apoi au petrecut o după-amiază leneşă pe plajă. Seara, pentru prima oară de săptămâni de zile, nu avea nimic programat pentru revistă. Jason a comandat pizza şi i-a sugerat să se întindă, să se uite la televizor şi să se relaxeze.

Dar subsolul era umed şi cu miros de mucegai în urma verii pline de umezeală, iar ea deveni din nou capricioasă. Pantalonii scurţi şi tricoul îi păreau hidoase. Îşi verifica întruna telefonul şi nimeni n-o suna, nici Emma, nici Abbie, nici Eartha. Ceea ce o făcea să se simtă atât de nedorită!

– Nu-ţi mai verifica atâta telefonul! îi spuse Jason. Se duse desculţ la frigider, scoase două beri reci şi le desfăcu. Sorbi dintr-una din sticle şi apoi se întoarse şi i-o dădu ei pe cealaltă. Meriţi o mică pauză.

– Aş vrea să-mi pot lua o pauză de la gândurile mele, spuse Lily, dându-şi părul lung la o parte de pe ceafă şi legându-l cu un elastic.

– Emma te va ierta, o asigură Jason. Ştii asta. Sunteţi surori. Iar contractul de închiriere al Marinei pentru cabană expiră în decembrie, corect?

Lily pufni:

– Asta nu înseamnă că va pleca în septembrie! Mă tem că nu va pleca niciodată!

– Bine, atunci, ce e aşa de grav? Gândeşte raţional, Lily. Ar fi frumos pentru tatăl tău să aibă

pe cineva în viaţa lui. O relaţie serioasă, cineva care să stea cu el.

– Eu stau cu el, îi aminti Lily.

Jason izbucni în râs:

– Draga mea, nu vrei să locuieşti cu tăticu' toată viaţa. Ar fi trist!

De ce cuvintele lui o răneau ca o lovitură în plex? Lily nu-şi mai înţelegea propriile sentimente.

– Ştiu asta. Doar că... parcă nu îmi găsesc locul nicăieri, Jason. Lily simţea că i se umplu ochii de lacrimi. Of, Doamne, mi-e atât de silă de mine însămi!

Se uită la ea o clipă, apoi se ridică şi se duse în dormitor. Fata auzi sertarul de la dulap deschizându-se şi apoi închizându-se. Jason se întoarse şi se aşeză lângă ea.

– Voiam să aştept o ocazie mai romantică, spuse el. Dar nu trebuie să facem toată chestia aia care a devenit clişeu, nu-i aşa? Nu trebuie să-ţi faci griji unde este locul tău, Lily. Locul tău este cu mine, urmă Jason, şi scoase o cutie mică de catifea. Hai să oficializăm treaba asta!

Lily luă cutiuţa, o deschise şi văzu prins în catifeaua neagră cel mai mic inel cu diamant din lume. Rămase cu privirea pironită la el, în vreme ce întreaga planetă parcă se strângea în jurul ei, iar momentul acesta i se întipărea pe veci în memorie. Aşa trebuia să şi-l amintească mereu pe Jason când o ceruse de soţie. Stând aici, în apartamentul lui închiriat la subsol, îmbrăcaţi cu haine vechi şi lălâi, cu părul vâlvoi în cap, fără machiaj, cu o cutie de pizza şi o sticlă de bere pe măsuţa de cafea.

– Ştiu că diamantul este mic, explică Jason. Dar vreau să economisesc cât mai mult posibil ca să putem plăti avansul pentru o casă aici, într-o bună zi. Chiar mă gândeam că dacă Marina se mută cu tatăl tău, tu şi eu am putea să ne mutăm în cabană, şi am economisi banii de chirie şi vom avea şi mai mulţi bani în curând.

Jason era atât de nerăbdător, cu ochii plini de dragoste.

– Ne cunoaştem doar de trei luni, Jason, rosti ea cu voce domoală.

– De fapt, ne cunoaştem de-o viaţă, spuse el. Ne iubim de trei luni. Nu mai suntem copii. Suntem destul de mari ca să ştim ce ne dorim. Pe cine dorim. Eu te doresc pe tine, Lily.

– Şi eu te doresc pe tine, Jason. Dar...

Chipul lui Jason se lumină:

– Atunci, căsătoreşte-te cu mine!

Ea gândi cu voce tare:

– Mereu mi-am dorit o nuntă mare.

– Păi, putem să facem o nuntă mare. Îi luă mâna într-a lui: Lily, putem să facem orice fel de nuntă vrei, oricând vrei. O nuntă de Crăciun? O nuntă în iunie? Da, ce-ai zice de o nuntă vara, pe plajă, desculţi pe nisip, cu oceanul de jur împrejurul nostru? Îi studie chipul: Lily, nu trebuie să hotărâm toate astea acum. Putem să plănuim exact ce vrei tu. Dar vreau să te simţi în siguranţă. Vreau să ştii că ai un loc, şi acesta este cu mine, oriunde sunt eu. Şi ştiu că nu am mulţi bani acum, dar suntem tineri, Lily. Suntem tineri şi puternici, suntem muncitori. Te iubesc, Lily! Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să te protejez. Vreau să am grijă de tine.

– Oh, Jason, îngăimă Lily neputincioasă. Eşti atât de dulce. Eşti cel mai dulce om din lume!

– Atunci, te căsătoreşti cu mine, Lily?

Ea zâmbi cu lacrimile curgându-i pe obraji:

– Sigur că mă căsătoresc cu tine, Jason!

– Atunci, hai să pecetluim înţelegerea, spuse el, şi îi strecură inelul pe deget.

Ea ridică mâna. Dacă mişca degetele cum trebuia, diamantul cel mititel prindea reflexia luminii şi strălucea.

Capitolul 45

Marina

Duminică seara, Marina scoase plăcinta din cuptor, simţindu-se destul de mulţumită de felul în care marginile bezelei prinseseră un luciu caramelizat, iar crusta luase o nuanţă perfectă de maro-auriu. Se apucase de gătit târziu în viaţă şi descoperise că îi acapara multe dintre energiile creatoare pe care le pusese odinioară în muncă. Începea să se îngraşe, observase asta, dar nu o deranja. Şi nici pe Jim nu-l deranja.

Zâmbi gândindu-se la Jim. Se pricepea să se bucure de ziua prezentă, iar ea începea să înveţe de la el această artă. Şi cu fiecare zi se lămurea tot mai mult câtă dreptate avusese Jim să discute cu ea despre fiicele lui. Era aproape imposibil, se gândea Marina, să nu favorizezi mai mult pe una şi mai puţin pe alta.

Mai devreme, trecuse în revistă casa goală, punând lucrurile în ordine după sfârşitul de săptămână. Dusese paharele şi farfuriile înapoi la bucătărie, ziarele la coşul de hârtie pentru reciclat, şi dăduse cu mătura şi cu mopul pe podeaua din bucătărie. A pus o încărcătură de rufe la spălat, a scos altă încărcătură de rufe din uscător şi le-a dus în camera lui Abbie. De acolo a luat vreo două prosoape din coşul de rufe, întrebându-se unde erau celelalte, şi a ghicit imediat unde le era locul. Nu voia să-şi bage nasul nepoftită, dar dintr-o singură privire a găsit majoritatea prosoapelor în camera lui Lily, unele încă umede de apă, aruncate pe un scaun, sau pe capătul patului, sau direct pe podea, amestecate cu grămezi de haine de care nu mai avusese nevoie. A adunat toate prosoapele, a spălat şi a uscat două maşini întregi de rufe, le-a împăturit şi le-a pus la loc. Se gândi ce desfătare

era să vii acasă după o zi de muncă istovitoare în grădină sau ca bonă, să faci un duş şi să ieşi într-un prosop pufos care te aşteaptă. Încerca să nu o judece pe Lily, dar era greu.

Era aproape ora şase şi toată lumea trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Cel puţin Jim. Marina tăie în felii castraveţi, morcovi şi dovlecei şi le puse la un loc cu un sos de iaurt. Avea să se apuce de gătit peştele când ajungeau şi ceilalţi acasă – această reţetă îi lua exact douăzeci de minute. Devenea tot mai pricepută la gătit peşte.

Merse în baia de la parter ca să se uite în oglindă. Arăta bine, bronzată, relaxată şi fericită. Dacă putea să administreze o afacere, putea să aibă grijă şi de o familie!

Uşa de plasă din spate se pocni, iar Jim strigă de bun găsit. Ieşi din baie ca să-l întâmpine cu un sărut şi o îmbrăţişare. El luă o bere şi se aşeză la masă; peste câteva clipe își făcu apariția Abbie.

– Bună, Abbie. Tocmai mă pregăteam să deschid o sticlă de vin. Vrei un pahar? Marina ridică o sticlă de Vino Verde.

Abbie strânse din umeri şi se prăbuşi pe un scaun.

– Ar fi minunat. Mulţumesc.

Marina auzise de căzătura înfricoşătoare de pe carusel pe care o suferise băieţelul de care avea ea grijă, dar Abbie nu îi vorbise în legătură cu asta, iar Marina se abţinea să-i ofere sfatul nesolicitat. La urma urmei, ea nu avea copii. Dar o întrista să vadă dispărând voioşia din privirea fetei.

Emma intră chiar atunci, părând chiar şi mai tristă decât sora ei.

– Am timp de un duş scurt înainte de cină? întrebă Emma în timp ce-şi dădea jos hainele de grădinărit. Petrecuse ziua cu Marcia la amenajat grădini şi avea pielea plină de mizerie. Avea chiar şi frunze în păr.

– Sigur! Marina adora faptul că Emma îi luase prezența ca pe un lucru firesc. Vrei să iei un pahar

cu vin sus cu tine?

– Merci, Marina! Emma luă paharul şi ieşi cu picioarele goale din bucătărie.

Marina puse peştele în cuptorul încins şi începu să aşeze masa. Jim stătea relaxat pe scaun, povestindu-i lui Abbie despre un prieten de-al lor care se intoxicase atât de grav la contactul cu iedera otrăvitoare încât trebuise să se interneze în spital. Marina verifică vasul pus pe foc – apa fierbea – aşa că se aşeză lângă Abbie şi împreună curăţară boabele de pe vreo doisprezece ştiuleţi de porumb dulce de Nantucket în timp ce stăteau de vorbă.

– Ce-ai făcut azi? o întrebă ea.

Abbie dădu din umeri.

– Mi-am petrecut ziua ajutând familia Fitzhug să împacheteze şi să-şi închidă casa. Tu ce-ai făcut?

– Mi-am terminat coşul împletit, anunţă Marina. Este chiar arătos, dacă e să mă întrebi pe mine.

– Ţi-a plăcut să-l faci? se interesă Jim.

Marina îşi alese cuvintele:

– Necesită multă răbdare şi muncă repetitivă. Să spunem că mă bucur că am făcut unul, dar nu cred că mai vreau să mai fac altul.

– Ei, râse Abbie, şi eu care speram că o să-mi faci şi mie unul!

Marina fu surprinsă să constate cât de mulţumită era să o audă pe Abbie glumind, în ciuda crizei prin care trecea, indiferent în ce constau problemele ei.

– Dragă, dacă îţi doreşti aşa de tare unul, am să-ţi fac! spuse ea.

Emma reveni în bucătărie îmbrăcată într-un tricou curat şi pantaloni scurţi, cu părul ud cârlionţat.

– Potrivire de timp perfectă! o anunță Marina. Dădu drumul boabelor de porumb în apa care fierbea, scoase peştele din cuptor şi îl puse pe un suport special în mijlocul mesei. Amestecă salata

cu o vinegretă pe care o pregătise mai devreme, aruncă orezul într-un bol şi scoase untiera pentru porumb. Numai bine era şi porumbul gata. Organizase totul la secundă!

– Să o aşteptăm pe Lily? întrebă Marina.

– Glumeşti? răspunse Emma.

– Nici măcar nu ştim dacă vine la cină, interveni Abbie, mai sensibilă.

Se aşezară în jurul mesei, mâncând porumbul fierbinte şi zemos şi peştele alb ca fulgii de nea, fără să rostească altceva decât niște murmure apreciative. Marina se simţea la fel de mândră de sine ca atunci când realiza o minunată prezentare de campanie pentru un client. Nu putea să le facă fetelor viaţa mai uşoară, dar cel puţin putea să le hrănească, iar plăcerea lor îi era ei hrană.

– Bună, tuturor! explodă Lily pe uşa din spate a casei, atât de exuberantă încât părea că aruncă raze de lumină în jur. Jason venea după ea, rânjind ca un copil.

– Bună, Lily. Scuze că am început fără tine, începu Marina.

– Oh, nu contează asta! zise Lily etalându-și mâna stângă. Jason m-a cerut de soţie! Suntem logodiţi.

– Extraordinar! Abbie sări de la masă şi o îmbrăţişă pe sora ei. Stai pe loc şi lasă-mă să văd inelul! O, Lily, este splendid!

În timp ce Abbie îl îmbrăţişa pe Jason, Lily o abordă pe Emma. Doar două zile trecuseră de la seara dezastruoasă de la secţia de poliţie, iar Abbie îi spusese Marinei cât de furioasă fusese Emma pe Lily. Marina aruncă o privire spre Jim ca să vadă dacă era îngrijorat.

Dar Emma luă mâna lui Lily şi examină inelul, răsucind mâna într-o parte şi-n alta ca să prindă reflexia luminii. Se ridică şi o îmbrăţişă strâns pe sora ei.

– Asta este o veste spectaculoasă, Lily! Felicitări! Se întoarse spre Jason şi îl sărută pe

obraz: Bine ai venit în familia noastră nebună!

„Chestia asta între surori, îşi zise Marina în sinea ei, este la fel de complicată şi de neînţeles ca fizica particulelor.“

– Mersi, Emma. Lily execută câteva mişcări de dans, fericită. Se întoarse să-i arate tatălui ei inelul.

Jim se ridică şi-şi îmbrăţişă fiica.

– Felicitări, Lily!

Apoi îi întinse mâna lui Jason:

– Felicitări, Jason!

– Vai, tată, sunt atât de fericită! Îl luă de mână pe Jason, zâmbindu-i. Trebuie să mergem să le spunem părinţilor lui! Şi lui Carrie! Şi...

– Aşteaptă, Lily, spuse Emma. Când faceţi nunta?

– Ei, nu ştiu, abia ne-am logodit. Lily ridică mâna şi o răsuci, făcând diamantul să sclipească.

– Doamne, murmură Abbie. Vă daţi seama că Lily va fi prima dintre noi care se mărită?

Lily izbucni într-un hohot de râs teatral, triumfător. Vorbeau toţi în acelaşi timp la care biserică vor merge, dacă va fi o nuntă pe plajă, cine o va oficia. Marina stătea la masă, zâmbind şi privindu-i şi gândindu-se cât de ciudat era că nimeni nu observase că Lily nu binevoise să-i arate şi ei inelul de logodnă.

Capitolul 46

Abbie

Luni după-amiază Abbie intră în casa familiei Parker, se duse direct în bucătărie şi îi găsi aici pe Harry şi Howell terminându-şi prânzul. Erau îmbrăcaţi la fel, în tricouri albe şi pantaloni kaki cu buzunare. Când Howell o zări, între ei parcă licăriră artificii.

– Bună, Abbie! Vocea ascuțită a lui Harry era agitată. Tati a venit acasă aseară şi mi-a adus o *caracatiţă uriaşă!*

Abbie se prefăcu speriată:

– Una adevărată?

– Nu, bonă Abbie! Ce glumeață ești! chicoti băiatul. Se foi pe scaun: Îţi arăt...

– Mai întâi, termină de mâncat, Harry, interveni Howell, ciocănind cu degetul în marginea farfuriei.

– Ce-ţi mai face tărtăcuţa? întrebă Abbie aşezându-se pe un scaun lângă copil şi uitându-se pe capul lui. Cucuiul dispăruse. Rămăsese doar o cojiţă de culoare vineţie.

– Este bine, o informă Howell. Îşi mişcă genunchiul pe sub masă, astfel încât piciorul lui desculţ atinse glezna fetei.

Atingerea aceea îi luă răsuflarea.

– Mami m-a dus acasă la Victoria! anunţă Harry. Victoria are un pisoiaş! S-ar putea să ne luăm şi noi un pisoi.

– Ar fi grozav, Harry, îi spuse Abbie.

Zâmbi prietenoasă către Howell şi-şi trase piciorul. Ținea să-şi ducă la capăt hotărârea, singura decizie logică şi responsabilă, chiar dacă inima ei, sufletul şi sentimentele ei se îndreptau toate spre Howell, tânjind după atingerea lui, după sunetul vocii lui, după trupul lui. Strânse pumnii sub masă, cu unghiile înfipte în carne.

– Cum a fost la conferinţă?

– Foarte bine. Nu am căzut din picioare de pe podium, discursul a fost urmărit de un public numeros, şi nimeni nu a adormit şi nici nu au ieşit valvârtej din sală în timp ce-mi prezentam lucrarea.

Abbie se forţă să râdă şi îi făcu cu ochiul lui Harry, care se uita la ea:

– De parcă îţi şi făceai griji de asta!

– Hei, răspunse Howell preluând şi continuând jocul, ai vorbit vreodată în faţa a trei sute de colegi, dintre care majoritatea abia aşteaptă să te discrediteze?

Harry coborî pe jumătate de pe scaun:

– Tati, bonă Abbie, am terminat de mâncat.

– Poţi să pleci de la masă, atunci, îi spuse Abbie. Se ridică: Hai să ne pregătim pentru plajă, puştiule!

Se ridică şi Howell:

– Mi-ar plăcea să merg cu voi, dar am o grămadă de e-mailuri de care trebuie să mă ocup.

Abbie îi aruncă un zâmbet fals:

– Ne descurcăm noi!

Din cauza vântului care bătea cu putere dinspre nord-est, Abbie îl urcă pe Harry în SUV şi merseră cu maşina la lacul Miacomet. Zona lacului era la adăpost şi majoritatea vilegiaturiștilor trecuseră peste dune pe partea cu oceanul, aşa că Harry avea o suprafață vastă de nisip liberă, pe care să se joace doar el. Şi-a adus caracatiţa de cauciuc, iar Abbie i-a făcut culcuş într-o baltă mică, îngreunând-o la mijloc cu nisip și lăsându-i cele opt picioare să plutească în apă.

La ora trei l-a chemat în micul adăpost pe care-l încropise sub umbrela de plajă. Şi-a mâncat gustarea de suc de fructe şi biscuiţi, apoi s-a ghemuit şi a tras un pui de somn învelit cu un prosop de plajă. Abbie s-a întins lângă el, pe o parte, privindu-l. Era cel mai captivant copil pe care îl văzuse vreodată şi îl iubea cu un soi de dragoste pe care nu o înţelegea, dar după căderea

de pe calul de la carusel, ştia că se înşelase amarnic crezând că ar fi putut să însemne pentru el ceva mai mult decât o bonă. El avea deja o mamă. Şi era un copil care avea nevoie de familia lui intactă. Care copil nu avea nevoie de asta?

Apoi veni vremea să strângă toate lucrurile de plajă şi să se întoarcă acasă. Abbie îl spălă rapid de nisip la duşul din curte, apoi îl aduse înăuntru.

Howell veni în hol şi se aplecă să-şi îmbrăţişeze fiul.

– Bună, cum a fost la plajă?

– Bona Abbie a făcut caracatiţa să înoate! îi comunică puștiul.

– Bona Abbie este foarte isteaţă, spuse Howell, ridicând privirea spre Abbie. Poţi să rămâi la cină?

Ea scutură din cap:

– Nu în seara asta.

Mirat, Howell se ridică:

– Serios? Eşti sigură?

Ea se dădu un pas înapoi:

– Am o altă slujbă de bonă săptămâna aceasta. În fiecare seară. Aşa că... mai bine plec. Sărutând creştetul lui Harry, spuse: Ne vedem mâine, amice!

– Abbie, aşteaptă, zise Howell punându-i o mână pe umăr: Abbie... Dintr-odată deveni conştient că fiul său îl privea, aşa că lăsă mâna jos. Totul este în regulă?

– Totul este bine! răspunse ea cu o veselie forţată. Pa, Harry! Şi se grăbi să iasă pe uşă.

De fapt, chiar avea treabă în fiecare seară din acea săptămână. Copiii cu care stătea erau mai mari decât Harry şi mai puţin fermecători. Slujba era, totuşi, destul de uşoară. Tot ce trebuia să facă era să le pregătească floricele de porumb şi să se uite la DVD-uri cu ei până când veneau acasă părinţii lor, la ora unsprezece.

Acasă, o găsi pe Emma la masa din bucătărie, întinzând unt de arahide pe biscuiţi.

– Bună! o salută.

– Bună! răspunse Emma.

Abbie se prăbuşi pe un scaun.

– Arăţi groaznic!

– Mă simt groaznic! mormăi Emma cu gura plină. Sandra Bracebridge m-a concediat.

– Vai, Emma. Păcat! De-asta erai aşa de distrusă aseară?

– Da. Voiam să-ţi spun, dar n-am vrut să-i stric distracţia lui Lily.

– Din cauza coşurilor împletite?

– Nu mi-a dat nici o explicaţie, dar sunt sigură că ăsta e motivul. M-a concediat prin telefon. Nici măcar n-am voie să merg să-mi iau rămas-bun de la Millicent. Asta mă face să mă simt groaznic. Doamne, de ce nu se poate să meargă ceva bine?

– Of, Em. Vei găsi o mulţime de alte slujbe.

– De fapt, deja lucrez cu Marcia la peisagistică. Plăteşte bine şi este plăcut să munceşti în aer liber.

– Păi, atunci e bine, nu?

Emma dădu din umeri. Înşurubă capacul pe borcanul cu unt de arahide, îşi scutură mâinile de firimituri şi se aşeză pe un scaun în faţa lui Abbie.

– Şi tu arăţi destul de rău.

Abbie spuse:

– O să-mi revin. Peste o clipă însă, izbucni în lacrimi: Sunt complet distrusă!

Emma începu să râdă:

– *Tu?* Te rog!

– Ce s-a întâmplat cu noi? întrebă Abbie. Am înnebunit cu toate vara asta? Vreau să spun, am lucrat cu o mulţime de copii până acum şi nu am fost niciodată atât de fermecată de ei cum sunt de Harry. Şi, cu siguranţă, nu m-am îndrăgostit niciodată de nici unul dintre tătici până acum!

– Stai puţin, Abbie, prea iei lucrurile în tragic! Harry a căzut de pe cal, s-a lovit şi a plâns după mami. Asta nu e ceva tragic, e ceva normal.

– Dacă ai fi văzut-o, Emma! Sydney e aşa o bestie cu inima îngheţată! Dar este *mami* a lui Harry. Scutură din cap cu putere: Ce naiba a fost în capul meu?

– Ce e în capul tău acum? replică Emma.

– Că am fost nebună să visez măcar că aş putea să fiu cu Howell şi cu Harry. Mă retrag, mă dau înapoi. Mă îndepărtez de ei.

– I-ai spus asta lui Howell?

– Nu. Nu, nu am avut ocazia.

– Dar Abbie, dacă te iubeşte, dacă tu îl iubeşti pe el...

– Cred că mă iubeşte. Ştiu că eu îl iubesc pe el. Dar sincer, Emma, îl iubesc mai mult pe Harry. Iar Harry este inocent. Este vulnerabil. Este neajutorat. Şi este fragil. Când a căzut, mi-am dat seama cât de îngrozitor ar fi pentru el dacă părinţii lui ar divorţa.

Emma bătea toba cu degetele pe masă. După o clipă, rosti:

– Nu prea sunt o adeptă a divorţului, ştii asta. Dar în calitate de soră a ta, Abbie, trebuie să spun că nu te-am mai văzut niciodată îndrăgostită aşa cum ai fost în vara asta de Howell. Nu-mi place să văd că arunci la gunoi sentimentele astea. Şi mi-ai spus că nu-şi iubeşte soţia. Ar trebui ca Harry să trăiască cu nişte părinţi care nu se iubesc? Ce învaţă el din asta despre familii, despre viaţă? Nu lua o asemenea hotărâre atât de pripit. O mulţime de copii au părinţi divorţaţi. Ar putea să fie minunat pentru Harry să îi aibă pe mama şi tatăl lui, şi apoi şi pe tine, care îl iubiţi cu toţii.

– Nu vreau să fiu cea care le strică casa, spuse Abbie.

– Dar, Abbie, şi *tu* contezi. Şi fericirea ta contează.

Abbie se frecă la ochi.

– Cred că trebuie să mă culc. Se ridică, apoi sub impulsul momentului, se aplecă şi-şi îmbrăţişă sora. Dar mulţumesc. Mulţumesc că eşti aici!

Capitolul 47

Emma

Acum, la sfârşit de august, nu mai era aşa de multă muncă de făcut în grădinile caselor din Nantucket. Majoritatea necesitau doar întreţinere – stropit, tuns peluza, plivit buruienile. Mulţi dintre proprietari deja părăsiseră insula pentru zona continentală sau erau ocupaţi cu împachetatul bagajelor. Emma se întreba dacă Marcia angajase din simpatie, dar când a întrebat-o despre asta, ea a pufnit:

– Eşti nebună? Crezi că aş putea să fac toate astea singură? Te rog, adună-te!

Era bine pentru Emma să se afle în preajma Marciei. Prietena ei era cinstită, nu absurdă, era deschisă şi veselă. Era logodită cu un bărbat de pe insulă. Economiseau bani ca să-şi construiască o casă şi avea să mai treacă mult timp până când să şi-o poată permite. Dar nu se plângea în legătură cu banii şi, de fapt, nu prea se plângea de nimic. Ea şi fratele ei păreau mulţumiţi de viaţa lor. Emma îi invidia pentru asta.

Acum Marcia îşi scotea mănuşile de grădinărit şi se întindea ca să-şi relaxeze muşchii spatelui.

– Bine. Am terminat aici. Emma, mă întâlnesc cu Brian şi cu nişte prieteni la Miacomet. Vrei să vii şi tu?

Orele de lucru se scurtau acum, că nu mai era atâta agitaţie ca vara. Era doar puţin trecut de ora patru după-amiaza, însă Emma era înfierbântată, transpirată, obosită şi tristă.

– Nu aş fi o companie prea plăcută.

– Hei, spuse Marcia, tot ce trebuie să faci este să te destinzi şi să bei bere rece.

Emma se gândi la asta în timp ce-şi duceau uneltele la camionetă. Bănuia că Marcia încerca să

provoace înfiriparea unui episod romantic între fratele ei şi Emma şi poate că într-un alt moment al vieţii ei ar fi fost interesată. El era un băiat dintr-o bucată şi de treabă, dar inima Emmei se afla în altă parte – inimă nebună! Totuşi, nu voia ca asta să iște neînţelegeri între ea şi prietena ei.

– Sunt frântă! murmură ea. Poate altă dată.

Marcia o lăsă acasă, dar în loc să intre, Emma îşi lăsă rucsacul în prag şi-şi luă bicicleta. Pedală departe de casă, pe aleile înguste şi pe marginea drumurilor străjuite de copaci, până ajunse la Surfside Road. Aleea pentru biciclete era bună şi trecu rapid pe lângă liceu, şcoala generală şi vecinătăţile împădurite.

Traficul era aglomerat pe sensul opus. Toată lumea se întorcea în oraş după o zi la soare, iar când ajunse la ţărmul sudic al insulei fu surprinsă să constate cât de goală era plaja. Câţiva oameni erau întinşi pe prosoape şi în depărtare se zărea un grup de vehicule de teren adunate la un loc, dar era sfârşitul verii şi sfârşitul zilei. Se bucura de asta. Voia să fie singură.

Îşi fixă bicicleta în rastelul anume prevăzut, îşi scoase sandalele şi merse desculţă pe dunele de nisip spre ţărmul mării. Ajunsă la mal, lăsă valurile răcoroase să i se spargă de picioare, iar senzaţia era atât de plăcută, încât capitulă în faţa acestei tentaţii şi păși direct în ocean, răsuflând greu atunci când apa îi lovi coapsele, pântecele, pieptul. Se scufundă sub un val şi înotă puţin. Valurile erau dure şi înspumate de la o furtună recentă. Lupta cu ele era captivantă, dar ştia cât de perverşi erau curenţii de dedesubt în acel loc, aşa că se lăsă dusă înapoi spre plajă şi-şi croi drum, în siguranţă, pe nisip.

După ce-şi trase sufletul o clipă, o luă spre răsărit de-a lungul malului. Pantalonii scurţi şi tricoul atârnau ude pe ea, iar briza îi dădea fiori. Norii acopereau amenințător soarele, făcând lumina să strălucească şi să se stingă, ca într-un

dans dezordonat. Pescăruşii ţipau pe aripile vântului și se lăsau în jos, în căutare de mâncare lăsată de oameni pe ţărm.

Pe această parte a insulei, oceanul se avânta liber şi lipsit de orice opreliști tocmai din Portugalia, adunând o forţă şi o densitate pe care cu greu le găseai pe partea mai calmă, din nord, a strâmtorii. Aceasta era partea sălbatică, interzisă, misterioasă. Orice se putea ascunde în adâncurile ei. Balenele puteau să-şi aibă adăposturile în apropiere – doar cu zece ani în urmă eşuase la Sconset o balenă mascul de peste 14 metri lungime. Chiar şi aerul era diferit aici, mai electrizant, mai încărcat, nestatornic şi înviorător.

De-a lungul anilor, Emma auzise multe poveşti despre turişti care veniseră pe insulă, iar apoi cursul vieţii li se schimbase pentru totdeauna. Se lecuiau de dureri şi tristeţi, sau îşi găseau dragostea vieţii. Alţii veneau ca să se căsătorească, pentru că insula era romantică şi plină de magie pentru cei care nu locuiau acolo.

Dar cei care *locuiau*, care crescuseră pe insulă? Oare exista vreun pic de magie şi pentru ei?

Emma se gândi în sinea ei că întoarcerea la Nantucket îi făcuse bine. Atmosfera orăşelului o încânta. Ritmul vieţii era mai confortabil. Era bine să fie din nou împreună cu surorile ei, chiar şi cu pârâcioasa de Lily. Era bine să se afle în preajma tatălui ei şi precis era ceva miraculos în felul în care Marina îl făcuse să-şi recâştige voinţa de viaţă. Bine, îşi spuse ea, deci exista un exemplu de locuitor al insulei care găsise ceva magic. Tatăl ei găsise dragostea cu Marina, iar dragostea era magică.

Poate că Marina era magică. Emma aprecia escapadele lor nocturne de înotat în mare, precum şi atmosfera fermecată pe care Marina o împrăştia în jur cu muzica ei, clopoțeii de vânt şi pereţii vopsiţi în albastrul cerului. Marina îşi revenise dintr-un divorţ dureros; era un model pentru

Emma. Poate ar fi putut să o ajute pe Abbie să o scoată la capăt cu dragostea pentru Howell Parker.

Poate că Marina ar fi putut să o ajute pe Emma să supravieţuiască dezastrului cu Spencer Bracebridge. Era ironic, într-adevăr: în sfârşit, Emma trecuse peste drama cu Duncan – pentru că îl cunoscuse pe Spencer. Ce proastă fusese!

Obosită dintr-odată, Emma se întoarse. Valurile îi spălaseră deja urmele paşilor pe plajă.

Dar fluxul lăsase ceva în urmă: o pietricică bej în formă de inimă, lustruită de nisip şi apă într-o sclipire mată. Emma o ridică şi o ţinu în palmă. Mama ei ar fi spus: *Marea îţi trimite un semn*.

Dar de fapt, era doar o piatră.

Emma ridică braţul este cap, ca să o arunce piatra. Apoi ezită şi o vârî în buzunarul pantalonilor scurţi. Urcând dunele de nisip şi întorcându-se la bicicletă, simţea cum o loveşte de coapsă, un fel de mesaj într-o limbă pe care o putea interpreta cum dorea.

Capitolul 48

Lily

Miercuri dimineaţă, Lily merse cu bicicleta acasă la Eartha, intră pe uşa principală, îl mângâie pe Godzy pe spate şi se grăbi spre dormitor. Spre surprinderea ei, Eartha se ridicase din pat, se îmbrăcase şi acum frunzărea o grămadă de haine.

– Dumnezeule, dragă! o primi ea pe Lily. Nu ştiu ce să iau înapoi cu mine şi ce să las aici. Dintr-odată, se prăbuşi pe o parte a patului. Totul este prea mult!

Părul blond al Earthei, ca întotdeauna la trezire, era ridicat în sus şi puţin pe-o parte. Dintr-un anumit unghi, părea destul de asemănătoare cu Marie Antoinette, cu puful de păr galben ca vata de zahăr, dar de pe cealaltă parte părea absolut *bătrână*. Fără strălucirea bijuteriilor şi a machiajului, atitudinea ei extravagantă nu atrăgea privirea. O săgeată de simpatie străpunse inima fetei.

Se aplecă să adune hainele.

– Când plecaţi?

– În mai puţin de-o săptămână, presupun. Dacă reuşesc să-mi strâng toate lucrurile. Pur şi simplu, este prea complicat. Am fost de acord aproape imediat să merg la Paris. Am nişte prieteni acolo care deschid un restaurant.

– Pare distractiv!

– Sigur, puştoaico. Totuşi... ca să-ţi spun adevărul, uneori mă întreb dacă mai am energie pentru toate astea.

Trupul i se încovoie:

– Totul era mult mai amuzant când trăia soţul meu. Eu şi Julius ne distram mai ceva ca într-un film cu Judy Holliday. Iar când veneam acasă, ne făceam o farfurie de omletă şi stăteam treji până

răsărea soarele, şi abia atunci mergeam la culcare. Şi dansul? Julius l-ar fi făcut şi pe Fred Astaire gelos! Şi era atât de minunat în smoching!

Îşi şterse ochii:

– Fără el, pur şi simplu nu mai e la fel.

Lily rămase în picioare, fără să ştie ce să spună sau să facă.

– Iisuse, murmură Eartha. Ce e mai rău decât o damă bătrână şi sentimentală? Dă-mi o ţigară, Lily. Pachetul este acolo. Îşi suflă nasul şi imediat o apucă un acces de tuse.

Lily se gândi în sinea ei: De ce nu? Cel mai rău lucru pe care putea să-l facă era să o concedieze, iar vara era aproape terminată.

– Eartha, cred că ar trebui să nu mai fumez.

Femeia pufni surprinsă:

– Aşa crezi, deci? Păi, mulţumesc pentru avertisment, dar dă-mi ţigările.

Lily ezită:

– Aţi putea să vă lăsaţi, pur şi simplu!

– Dă-mi o ţigară şi am să mă gândesc la asta.

Lily acceptă înfrângerea. Traversă încăperea, luă pachetul de Sobranie şi i-l dădu.

– Vă aduc agenda şi vom planifica exact când mergeţi la Paris şi cât plănuiţi să staţi acolo. Asta vă va ajuta să hotărâţi ce veţi lua.

Eartha trase cu nesaţ din ţigară. Dând fumul afară, miji ochii spre Lily prin perdeaua de fum.

– Ar trebui să te iau pe tine.

Lily clipi din ochi:

– Poftim?

– Ar trebui să te iau pe tine. La naiba, da, ce idee! De ce nu m-am gândit la asta mai devreme? Lily! Ar trebui să te iau cu mine.

– La Paris? Lily crezu că i se oprise inima în loc.

– Da, la Paris. Mai întâi la New York, ca să mă ajuţi să mă organizez acolo. Apoi la Paris pentru... da, cam şase luni ar trebui să fie de ajuns. Crăciunul la Paris este incendiar!

– Şi aş fi, cum ar veni, menajera dumneavoastră? întrebă fata.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Eartha. Când te-am tratat eu ca pe o menajeră? Nu, ai fi, ei, la dracu', să zicem secretara mea socială. Asistenta mea. Ceva de genul ăsta. Îşi ridică capul curioasă: Vrei să ştii cu cât ai fi plătită, corect?

– Păi, da, cred. Toate astea sunt atât de noi pentru mine...

– Şi pentru mine sunt la fel de noi, puştoaico. Dar putem să improvizăm. Va trebui să-ţi cumpăr haine noi şi încă nişte bijuterii. Şi eşti tânără, n-o să vrei să stai atârnată pe lângă mine tot timpul, mai ales că îmi place singurătatea din când în când. Nu ştiu cum să planific chestia asta cu ora. Dar în general, oh, nu ştiu, camera şi avionul şi hainele şi altele, plus cinci sute de dolari pe lună salariu? Ţi se pare rezonabil?

Pe Lily o lăsară picioarele. Căzu pe podea. Munţii de haine se înălţau ca nişte grămezi de mătase în jurul ei.

– Pare rezonabil, îngăimă ea, dar nu o ajuta vocea.

Eartha rămase cu privirile pironite asupra lui Lily o clipă fără sfârşit.

– Ce e ăla pe degetul tău?

Lily clipi des.

– A! Păi, este un inel de logodnă. În timp ce ridica mâna să i-l arate, se ura pentru că se simţea stânjenită de micimea diamantului.

– Deci, cine e tipul?

– Jason Clark.

– Povesteşte-mi despre el.

Eartha se întinse pe pat şi se sprijini de perne.

– Păi, a crescut pe insulă. Tocmai s-a întors din armată. A fost în Irak, dar nu vrea să vorbească despre asta. Este tâmplar. Şi-a luat licenţa de antreprenor constructor în această vară şi e abia la începutul carierei lui în afaceri. Arată foarte bine. Şi este foarte drăguţ.

– Îl iubeşti?

– O, da, îl iubesc. Şi el mă iubeşte.

– O să se supere dacă pleci şase luni?

Lily ezită.

– De fapt, nu ştiu.

– Câţi ani ai?

– Douăzeci şi doi. Jason are douăzeci şi patru.

Simţea că-i crește sufletul sub lumina arzătoare a interesului Earthei.

– Ne cunoaştem, cum ar veni, de-o viaţă...

Sună telefonul. Eartha îl ridică, verifică identitatea apelantului şi răspunse:

– *Dragă!* făcu ea afectat în receptor. Doamne, seara trecută a fost ceva *divin!*

Lily aşteptă o clipă, până îşi dădu seama că Eartha avea de gând să continue convorbirea. Se ridică cu grijă, parcă mergea pe nori! Totul era la fel. Şi totul era atât de diferit! Mai luminos, poleit. *Fermecat*.

Nu văzu nici o ceaşcă, farfurie sau tavă, aşa că merse la bucătărie şi pregăti un mic dejun uşor. Când se întoarse cu mâncarea, Eartha era tot la telefon, aşa că puse tava pe masă şi începu să adune hainele aruncate pe podea, să le netezească, să le împacheteze. Unele erau în mod evident haine de vară, fără mâneci şi uşoare. Pe acelea le puse într-o grămadă. Altele erau rochii pe care Eartha le purta seara, și le puse într-o altă grămadă. Era posibil ca Eartha să nu dorească să le poarte de două ori. Dar dacă avea să meargă într-un loc complet diferit, cu oameni care nu o văzuseră pe insulă, atunci le-ar fi îmbrăcat din nou, în special rochia de mătase neagră care îi venea atât de bine.

În timp ce lucra, îşi simţea capul uşor, plutind într-o senzație de amețeală. Era cel mai *uimitor* lucru, ca visul ei să devină realitate. Avusese fantezii în care Eartha îi dădea haine şi bijuterii, şi aşa se întâmplase. Visase cu ochii deschişi că va pleca de pe insulă în locuri mai strălucitoare şi dintr-odată, ca un înger care zbura pe deasupra ei

şi-i lăsa un dar în poală, iată că se ivea această ocazie pentru ea. Era atât de ameţitor, atât de *magic*... De fapt, nici nu-i venea să creadă. Îi era teamă să se entuziasmeze prea mult. Eartha putea fi capricioasă. Dacă se răzgândea?

Şi dacă *nu* se răzgândea?

Se gândea că ar fi putut să-i explice lui Jason cât de mult îşi dorea asta. Şase luni departe unul de altul nu aveau să-i omoare, nu aveau să schimbe nimic din dragostea pe care şi-o purtau. Poate că Jason și-ar fi făcut griji că Lily avea să găsească mai tentantă viaţa într-un oraş mare, sau că ar fi putut să se îndrăgostească de altcineva, ori să aibă o aventură. Trebui să recunoască, numai gândul de a avea o aventură cu un parizian îi făcea inima să-i tresalte. Dar dacă acesta era un conte sau ceva de genul ăsta? De ce să nu viseze la scară mare? Visurile ei păreau să devină realitate! Dacă era un conte cu un mic castel în afara Parisului?

Mai domol, îşi porunci Lily în sinea sa. Revinoţi! Gândeşte-te la asta: Cum ar fi să locuiești cu Eartha? În fiecare zi. Să nu poți merge acasă să te relaxezi şi să te retragi într-un loc cunoscut? Oare în cele din urmă aveau să se calce pe nervi reciproc? Sigur că da. Doar oameni erau! Ce avea să se întâmple dacă Eartha o trimitea pachet acasă? Şi ce dacă? Îi rămânea cel puţin experienţa de a fi trăit la New York şi la Paris. Ba chiar de a fi trăit *elegant*. Nu ar fi fost înghesuită într-o mansardă ca o angajată cu jumătate de normă sau ca un student în schimb de experienţă. Eartha avea să stea în hoteluri de cinci stele şi să se plimbe cu limuzina şi să meargă la concerte şi la operă.

Ea şi Eartha se distrau bine împreună. E-adevărat, Lily era un fel de servitoare pentru femeia mai în vârstă, dar era în acelaşi timp şi un fel de prietenă, şi poate un pic mai mult de-atât. Ce era de fapt? Nu putea să fie asistentă medicală. Nici măcar nu ştia regulile de prim ajutor. Dacă avea să meargă la Paris cu Eartha, era mai bine să

înveţe. Oare cuvântul „companion“ descria mai bine relaţia ei cu bătrâna doamnă? Probabil că da. În ultimele săptămâni, Lily ajunsese să nutrească o afecţiune prudentă, tulburătoare faţă de Eartha, şi se gândea că probabil şi Eartha simţea acelaşi lucru faţă de ea. Cu siguranţă nu era genul de relaţie mamă-fiică. Eartha nu avea nimic matern. De fapt, mai mult Lily era cea care avea grijă de ea. Dar desigur că Eartha o plătea pentru asta.

Oh, lucrurile erau atât de confuze!

Capitolul 49

Marina

Cum sărbătorea familia Fox Ziua Muncii? se întreba Marina în sinea ei. Se odihnea pe şezlong sub mărul din curte cu o carte de bucate, un carneţel şi un pix, ca să aibă impresia că făcea ceva. Ar fi fost o plăcere pentru ei, se gândi Marina, dacă pregătea o masă de sărbătoare bogată, cu o mulţime de gustări de care să se bucure toată ziua în timp ce stăteau şi citeau sau discutau şi o friptură care să se coacă îndelung, astfel încât aroma să plutească în aer. Ar fi vrut să facă şi un desert special, ceva complicat, ceva cu ciocolată...

– Marina!

Emma traversa curtea grăbită. Se lăsă pe un scaun alături de ea.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să mă ajuţi. Este vorba despre Abbie.

– Oh, dragă! Totul e în regulă?

– Nu, nu este! E atât de îndrăgostită de Howell Parker, şi numai din cauza băieţelului – pe care îl iubeşte, apropo – a hotărât că nu poate să fie cu el.

– Nu sunt sigură că tatălui tău i-ar plăcea să mă bag.

– Glumeşti? Pentru numele lui Dumnezeu, Marina, s-ar putea să devii mama noastră vitregă. Ştiu că îl iubeşti pe tata şi îi respecţi părerile, dar asta nu înseamnă că trebuie să mergi la doi paşi în urma lui şi să nu scoţi un sunet!

Marina zâmbi, dar nu spuse nimic.

– Abbie este atât de tristă, continuă Emma, cocoţată pe marginea scaunului, tensionată, fără să se poată relaxa. Urăsc s-o văd astfel. Şi trebuie s-o înţelegi. Nu şi-a permis niciodată să se încurce cu vreun bărbat. Nu ştiu de ce. Uneori cred că e din

cauză că mama noastră a murit. Poate că Abbie nu vrea să iubească pe cineva pentru că ştie cât de tare doare când îl pierzi.

– Eşti o adeptă cam ciudată a divorţului! spuse Marina alegându-și cuvintele. Ştii cât doare ca un bărbat să te părăsească pentru altcineva. Şi eu ştiu.

– Da, dar haide, Marina, uneori divorţul e un lucru bun. Din ce mi-a povestit Abbie, Sydney Parker este o bestie cu chip uman. Nu e drăguţă nici măcar cu fiul ei. Iar Howell i-a spus lui Abbie că o iubeşte *pe ea*. N-o iubeşte pe Sydney. Iar tu eşti un exemplu *perfect* al modului în care o femeie divorţată poate să-şi refacă viaţa şi s-o ia de la capăt. Uită-te la tine! Ai cunoscut un bărbat minunat.

– Asta e drept.

Emma nu avea atât de mult nevoie de un sfat acum, cât avea nevoie de cineva care să o asculte, îşi zise Marina în sinea ei. Iar ea putea să facă asta.

– Păi, Abbie a spus că Sydney este minunată. Aşa că Sydney o să cunoască pe altcineva, iar Harry va avea o mulţime de oameni care să-l iubească. Iar Abbie şi Howell vor fi împreună, iar Abbie deja îl iubeşte pe Harry, şi Harry o iubeşte pe Abbie. Toată lumea are numai de câştigat.

– Asta e o versiune foarte simplificată a lucrurilor. Ştii că dacă părinţii lui Harry divorţează, asta îl va răni pe Harry.

– Nu sunt de acord! Dacă tratează lucrurile corect, el va fi bine!

Emma sări în picioare şi măsură cu pasul locul de sub măr, înainte şi-napoi.

– Marina, te rog, ascultă-mă. Cred că Howell Parker e iubirea vieţii lui Abbie. Nu putem să stăm deoparte şi să o lăsăm să-şi distrugă şansa la fericire.

– Dar ce putem face?

– Nu ştiu. De asta am venit să discut cu tine. Cu siguranţă putem găsi *ceva*. Marina, toată viaţa

Abbie a avut grijă de alţii. Măcar o dată, are nevoie de cineva care să o ajute pe ea.

Emma se aruncă din nou pe scaun.

– Cel puţin, stai de vorbă cu ea, bine?

Marina se întinse şi o luă de mână:

– Bine. O să vorbesc cu Abbie. Dar spune-mi, Emma, *tu* eşti bine?

Lacrimile se adunară în ochii Emmei.

– Oh, nici nu ştiu!

Îşi smulse mâna dintr-a Marinei şi dintr-odată vocea ei începu să tremure.

– Vara asta pur şi simplu a devenit prea ciudată. Cred că încă mă ustură concedierea Sandrei Bracebridge. N-am apucat să-i spun la revedere lui Millicent, şi asta nu mi se pare corect.

– Şi lui Spencer i-ai spus la revedere? Marina îşi dădu seama că nimerise un punct sensibil cu vorbele ei după cât de repede se înroşiră obrajii Emmei.

– Ei, asta nu contează. Probabil crede că sunt o idioată, din cauza şmecheriei răutăcioase a lui Lily.

– Nu s-a comportat ca atare la secţia de poliţie. De fapt, cred că mai degrabă este atras de tine.

– Sigur! pufni Emma. Scutură capul energic: N-am venit aici ca să mă văicăresc şi să mă jelesc în legătură cu situaţia mea. Am venit pentru Abbie.

– Nu ştiu ce aş putea să-i spun care să schimbe lucrurile.

– Totuşi... te rog, vorbeşte cu ea, bine? Cel puţin stai de vorbă cu ea.

– În regulă, căzu de acord Marina. Am să fac asta.

– Marina?

Din spatele ei vorbise un bărbat.

Sunetul vocii lui îi dădu fiori pe spate.

Se întoarse. O clipă, nu-i veni să-și creadă ochilor.

– Gerry? uimită, rămase cu privirea pironită asupra lui.

– Gerry? se auzi ca un ecou Emma, care se ridică în picioare.

Era ca şi cum ar fi văzut mergând un peşte pe stradă! Fostul soţ al Marinei se afla acolo, cu părul lui blond şi ochii albaştri înnebunitori. Era îmbrăcat cu un blazer lejer, pantaloni gri şi pantofi comozi de piele cu şireturi. Marina fusese cu el când îşi cumpărase acel blazer.

Şi ţinea în braţe o legăturică semănând foarte bine cu un bebeluş.

Marina era paralizată de şoc. Fu recunoscătoare când Emma făcu câţiva paşi, traversând cei câţiva metri care o despărţeau de fostul ei soţ.

– Bună ziua! Eu sunt Emma Fox. Nu-i dădu mâna bărbatului. În schimb, se plantă între Gerry şi Marina, cu mâinile în şolduri, suspicioasă.

– Eu sunt Gerry Warren. Soţul Marinei.

– Fostul soţ, cred, îl corectă Emma.

Gerry nu-şi lua ochii de la Marina.

– Aş vrea să stau de vorbă cu Marina între patru ochi.

– De ce? întrebă Emma.

Marina îşi regăsi vocea:

– Este în regulă, Emma.

– Bine! Emma făcu câţiva paşi pe peluză spre casă, apoi se întoarse: *Tata* va fi acasă în curând!

– Ştiu, o asigură Marina. Nu-şi putea lua ochii de la legăturica din braţele lui Gerry.

Bărbatul se apropie.

– Acesta este fiul meu, spuse el, şi îi arătă copilul.

Marina simţi ceva mişcându-se spre ea ca un val întunecat, un tsunami de informaţii importante, simţea cum îi stătea aninat deasupra capului, cum îşi întindea umbra deasupra întregii sale existenţe. Tremura.

Respira convulsiv:

– Ce cauţi aici? Ce vrei?

– Pot să mă aşez?

– Nu.

– Marina, te rog, Marina... Vocea lui Gerry se frânse. Dara a murit.

– Poftim?

– Dara a murit. A făcut o infecţie dar nu a spus nimănui la timp, infecţia s-a răspândit ca un foc şi a murit. Marina, Dara *s-a dus!* Gerry începu să jelească, fără reţinere, fără ruşine.

Văzu că îl lăsau genunchii.

– Stai jos.

Îl luă de braţ şi îl împinse pe scaunul din faţa ei.

Gerry se prăbuşi pe scaun. Se aşeză şi Marina îşi trecu mâinile peste faţă. Ce făcea el aici, de ce îi spunea asta, de ce îi spunea că Dara a murit? Nu putea fi aşa!

Cu bebeluşul la piept, bărbatul suspină, se aplecă înainte, se frânse de durere.

– Of, Dumnezeule, Marina, Dumnezeule, este atât de îngrozitor, este atât de cumplit! Nu pot să cred ce s-a întâmplat! O iubeam atât de mult! Nu-mi vine să cred că nu mai este!

Un sunet înalt, ca un mieunat, umplu aerul. Gerry își trase nasul, se îndreptă de spate şi îndepărtă bebeluşul puţin de el.

– Îmi pare rău, Garfield, îmi pare rău, băiatul meu!

Marina clipi:

– I-ai pus fiului tău numele *Garfield?*

– Ştii că așa îl chema pe tatăl Darei. Gerry dădu cu grijă la o parte păturica de pe faţa fiului său. Ține-l, dacă vrei! spuse el, oferindu-i copilul.

Marina ezită, apoi luă bebeluşul. Legătura caldă se foi în braţele sale, ghemuindu-se la pieptul ei. Cu un deget, desfăcu păturica pentru a-l vedea mai bine. Era atât de mic! Îşi mişca vioi capul, iar ochii lui prinseră privirea Marinei. Parcă se uita la ea cu uimire, exact aşa cum se uita şi ea la el.

Marina nu mai văzuse niciodată ceva mai preţios decât acest copil. Gânguri şi îl mângâie uşurel cu degetul pe obraz, care era moale și neted ca suprafaţa apei.

– Bună, micuţule Garfield! şopti ea.

Bebeluşul îi răspunse strângând buzele şi făcând mişcări ca de supt.

Acel răspuns micuţ, instinctiv, îi frânse Marinei inima.

– Oh! făcu ea, şi un torent de emoţii o copleşi, ieşind la iveală din adâncul trupului ei. Cu ochii la mica făptură pe care o ţinea în braţe, începu să plângă. Lacrimile ei cădeau pe păturică.

– Ştiu, spuse Gerry, ştiu. Vai, Marina, am iubit-o atât de mult! Nu pot să cred că s-a prăpădit!

– Nu ştiam că oamenii mor încă de infecţii în zilele noastre.

– Doctorii mi-au spus că se întâmplă tot timpul. Nu că asta m-ar consola cu ceva, nu mă ajută cu nimic. Dara e tot moartă.

– Îmi pare rău, Gerry. Marina încercă să se oprească din plâns, dar nu putea decât să-şi înfrângă dorinţa de a-şi boci durerea. Nu voia să înspăimânte acest bebeluş inocent şi neajutorat. Îmi pare atât de rău! Deja o pierduse pe Dara în această vară, când Gerry o părăsise ca să fie cu ea. Şi poate că de fapt o pierduse pe Dara cu mult înainte, atunci când îşi începuse aventura cu Gerry. *Draga ei prietenă*, îşi spuse Marina în sinea sa. Să-şi piardă viaţa atât de tânără – să piardă şansa de a trăi alături de micul ei bebeluş! Este groaznic, murmură ea.

Vedea cum emoţiile ei îl afectează pe bebeluş. Îşi înghiţi lacrimile şi îl răsuci pe copil astfel încât să stea cu toată lungimea pe genunchii ei. Îl legăna uşurel cu picioarele, şi imediat acesta înregistră schimbarea. Părea mirat, dar mulţumit. Părul lui blond era aproape invizibil, răsucindu-se ca nişte vârtejuri de lumină pe capul rozaliu. Marina desfăcu păturica şi mai mult şi îi studie braţele şi picioarele mici, genunchii mititei, unghiile ca nişte scoici minuscule.

– Cel puţin, îl ai pe el. Iar asta e ceva!

Gerry îşi scoase o batistă albă din buzunar şi-şi suflă nasul.

– Ştiu. Ştiu. Şi, Marina... Vreau să vii acasă cu noi. Vreau să te recăsătoreşti cu mine. Vreau să vii acasă cu mine. Vreau să fii mama lui.

Capitolul 50

Abbie

Aşa cum făcuse în atât de multe după-amiezi din acea vară, Abbie intră în casa familiei Parker, traversă holul şi intră în bucătărie.

Howell se afla la masă cu o ceaşcă de cafea şi ziarul.

Fiul său nu era în bucătărie.

– Unde-i Harry? întrebă Abbie.

– Bună, Abbie! Howell îşi împinse scaunul şi se ridică. L-am trimis pe Harry de acasă cu altă bonă.

– Ah, spuse Abbie foarte încet. Atunci... eu trebuie să plec?

El păşi spre ea şi întinse braţele ca s-o cuprindă, dar ea se îndepărtă.

– Abbie. Nu, nu vreau să pleci. Harry este cu o altă bonă pentru ca eu să am puţin timp să stau de vorbă cu tine. Am încercat să te sun, dar nu-mi răspunzi şi nici nu mă suni înapoi. Ce se întâmplă?

Abbie se mai îndepărtă câţiva paşi, ca să aibă un scaun între ei. Chipul lui îngrijorat, intensitatea privirii lui o ameţeau.

– Howell... Vocea i se frânse. Începu din nou: Howell, nu putem face asta. Nu e corect. Trebuie să ne gândim la Harry.

Howell îşi trecu mâna prin păr, transformându-l într-o dezordine aproape comică. După câteva clipe rosti:

– Abbie, vrei să stai la masă şi să discuţi cu mine, te rog? Te rog!

Ea dădu din cap afirmativ. Sufletul îi era atât de plin încât credea că o să se spargă. Se aşeză pe scaunul cel mai îndepărtat de Howell. Se aşeză şi el şi o clipă doar îi studie chipul.

– Te-ai schimbat, începu Howell stângaci. Ai încetat să mă mai iubeşti?

– Dumnezeule, nu! Cuvintele porniră de pe buzele ei mai înainte de a le gândi. Închise ochii şi se concentră să se adune. După o clipă, îi deschise şi încercă să fie calmă, limpede. Howell, nu cred că am să încetez vreodată să te iubesc. Dar când ai fost plecat, când s-a rănit Harry, mi-am dat seama cât de multă nevoie are de mama lui, cât de multă nevoie are de *amândoi* părinţii. Apoi adăugă repede: Cât de multă nevoie are de amândoi părinţii împreună.

Howell îşi frecă faţa cu mâinile.

– Ăsta este unul dintre motivele pentru care te iubesc atât de mult, Abbie! Pentru că tu îl iubeşti pe fiul meu cu-adevărat. Se gândi o clipă, apoi continuă: Am să-l iubesc mereu pe Harry mai mult decât pe oricine altcineva pe lumea asta. Mereu am să pun nevoile lui pe primul loc. Am să încerc mereu să fac ceea ce este mai bine pentru el. Sincer, cred că ce ar fi mai bine pentru el ar fi ca tu şi cu mine să fim împreună.

– Oh, Howell... Abbie începu să protesteze, dar Howell o întrerupse.

– Nu, ascultă-mă, *ascultă* cu atenţie ce spun, Abbie! Eu şi Sydney suntem nefericiţi împreună. Nu ne iubim, la naiba, de cele mai multe ori nici măcar nu ne plăcem unul pe altul. Intrăm în tot felul de combinaţii complicate ca să ne evităm. Asta nu se poate să fie bine pentru nici un băieţel, să aibă niște părinţi care abia dacă pot să stea în aceeaşi încăpere.

– Când a căzut de pe carusel, Harry s-a bucurat atât de tare s-o vadă, *avea nevoie* s-o vadă!

– Iar tu te-ai simţit dată la o parte? Despre asta e vorba? Că n-ai putut să-l consolezi şi să-l liniştești pe Harry la fel ca mama lui? Abbie, Harry te cunoaşte doar de vreo două luni. Pe Sydney o cunoaşte dintotdeauna. Ea va rămâne mereu în centrul vieţii lui. Eu sunt tatăl lui, şi sunt doar pe margine, şi sunt gelos uneori, dar nu cred că este

atât de neobişnuit, de fapt. Copiii pur şi simplu au nevoie de mama lor.

Abbie închise ochii o clipă.

– Ştiu, spuse ea cu voce joasă. Ştiu.

– Dar Harry nu are nevoie *doar* de mama lui. Are nevoie şi de mine, şi are nevoie de tine. Poate că nu pot să-i pup bubiţa ca să treacă, dar pot să-l învăţ să arunce o minge de baseball. Şi gândeşte-te la tot ce *l-ai învăţat tu* pe Harry vara asta. Gândeşte-te cum, fiind cu tine, l-ai scos din carapacea lui. Asta îl face un băiat mai puternic. *Ştii* asta, Abbie.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Sunt atât de confuză!

El zâmbi:

– Bine. Înseamnă că te gândeşti la toate astea. Nu pleci trântind uşa peste tot ce am putea avea împreună.

Abbie zise:

– Spune-mi un lucru: dacă plec, rămâi cu Sydney?

Din nou Howell îşi luă câteva clipe ca să se gândească cum să răspundă. În cele din urmă vorbi, alegându-şi cu grijă cuvintele:

– Abbie, în cei patru ani ai lui Harry, am avut o mulţime de bone. Vreo două dintre ele arătau la fel de bine ca tine şi toate au fost competente cu Harry. Nu am râvnit la nici una şi nu m-am îndrăgostit de nici una şi nu am simţit faţă de nici una ceea ce simt faţă de tine. Deci până să te cunosc pe tine, nu mi-am pus serios problema s-o părăsesc pe Sydney. Viaţa mea este completă. Îmi place munca mea, şi este importantă pentru mine şi cred că ceea ce fac este important pentru ceilalţi. Aş putea să-mi umplu fiecare oră din zi şi din noapte cu munca mea, şi uneori vreau să fac asta. Într-un fel, am fost prea ocupat, prea preocupat ca să stau să mă gândesc dacă sunt sau nu fericit. Adică, fericirea nu este o opţiune pentru mine. Nu

era o opţiune, până când te-am cunoscut pe tine şi am aflat cum e să fii îndrăgostit. Să fii iubit.

– Spui deci că ai rămâne cu Sydney.

– Nu ştiu. Poate că da. De ce să mă despart de ea dacă tot nu pot fi cu tine? Apoi adăugă zâmbind trist: Nu ştiu dacă asta face lucrurile mai bune sau mai rele în mintea ta.

Abbie scoase un şerveţel din buzunarul pantalonilor şi-şi suflă nasul:

– Nici eu nu ştiu. Să fiu sinceră, sunt cam derutată.

– Bine. Asta îmi dă speranţă. Howell se aplecă înainte, nerăbdător: Abbie, hai să-ţi spun cum văd eu viaţa noastră împreună. Am putea avea o casă pe continent în afara oraşului, pentru ca Harry să aibă o curte cu un leagăn şi un coş de baschet şi poate chiar şi un câine. Îţi plac câinii? Acolo am putea locui cu Harry. El ar putea să meargă la sfârşit de săptămână în oraş ca să stea cu Sydney. În timpul săptămânii, eu aş merge în oraş la birou, iar tu ai avea grijă de Harry. Howell îi urmărea cu atenţie chipul în timp ce vorbea: Şi ştiu cât de mult îţi place să călătoreşti, iar eu va trebui să călătoresc mult, aşa că atunci când trebuie să plec undeva, tu ai putea să mergi cu mine, iar Harry ar putea să rămână cu Sydney. Şi am putea să călătorim şi acolo unde vrei tu. Şi, Abbie, vom putea să avem şi propriii noştri copii. Fraţi şi surori pentru Harry.

Abbie era buimăcită de cuvintele lui. După o clipă de tăcere, exclamă:

– Uau! Chiar ştii cum să seduci o fată!

– Sincer, sper asta!

Abbie îşi permise să îi întâlnească privirea. Ochii lui străluceau de dragoste. Simţi că dragostea lui o aștepta pe ea, ca imensitatea misterioasă a mării. Vârfurile degetelor o furnicau, inima îi bătea foarte tare şi începu să tremure – se simţea ca şi cum plutea la suprafaţa apei, aşteptând un val pe a cărui creastă să se ridice. Se simţea deopotrivă îngrozită, veselă şi curajoasă.

Vocea îi tremura:

– Nu vreau să-mi câştig fericirea pe socoteala lui Harry!

– Îi vei oferi lui Harry şi mai multă fericire, nu i-o vei răpi în nici un fel.

Şi Howell tremura.

Ea se simţea parcă ruptă, să-l vadă pe bărbatul acesta pe care îl iubea cum devine atât de vulnerabil, cum îi arată cât de mult o doreşte. Bucuria ei semăna atât de tare a durere – şi era poleită cu teamă.

– Nu vreau să îl iau pe Harry de lângă mama lui.

– Nu îl vei lua. O va avea în continuare pe mama lui. Şi te va avea şi pe tine.

– Mi-e frică, recunoscu Abbie.

– Mie nu!

Howell se ridică. Veni la Abbie şi-i luă mâinile într-ale lui.

– Poate că nici ţie nu ţi-e frică. Poate că ceea ce crezi că este teamă este, de fapt, speranţă.

Uşor, îi strânse mâinile la piept:

– Asumă-ţi riscul, Abbie!

Ea se ridică, zâmbindu-i – cum ar putea să nu-i răspundă cu un zâmbet la zâmbetul lui care aştepta atât de mult!

– Bine!

Când vorbi, vocea lui Howell era aspră:

– Abbie, asta înseamnă că va trebui să te căsătoreşti cu mine!

– Oh, Howell, da!

Abbie izbucni în plâns, îşi simţea lacrimile curgându-i şi adunându-i-se sub bărbie, şi se adăposti la pieptul lui cald.

Stătură împreună vorbind despre viitor până când se deschise uşa de la intrare şi intrară Harry şi o tânără femeie îmbrăcată cu un tricou pe care scria U. Mass.

În clipa în care Harry o zări pe Abbie, se repezi la ea, sărindu-i în poală:

– Ai venit! Bonă Abbie, ai venit!

Abbie îl strânse în braţe pe băieţel:

– Ce ai făcut în după-amiaza asta, Harry?

Harry atingea brăţara de la mâna ei în timp ce vorbea, răsucind biluţele una câte una:

– Am fost acasă la Jennifer. M-a lăsat să mă uit la televizor.

Abbie zări o umbră de dezaprobare trecând peste chipul lui Howell. Era o zi frumoasă, însorită, nu genul de zi în care să ţii un copil în faţa televizorului. După ce Howell o plăti pe bonă şi îi spuse un „mulţumesc“ rece, Abbie nu se putu abţine să nu se simtă mândră că făcea lucrurile mai bine.

– Ascultă, îi spuse ea lui Harry, trebuie să mă duc acasă. Mai am o slujbă de bonă în seara asta. Dar îţi promit că mâine sunt aici. Şi vom petrece întreaga după-amiază împreună. Poate chiar te duc la o plajă pe care n-ai mai văzut-o până acum.

– Nu vreau să pleci, bonă Abbie! protestă Harry, ghemuindu-se în ea.

Howell se aplecă şi-şi luă băiatul în braţe:

– Nici eu nu vreau să plece, amice, dar trebuie. Şi va veni mâine – iar eu am să vin la plajă cu voi.

Abbie îl sărută pe Harry de noapte bună şi îi zâmbi şi lui Howell. Merse acasă, cu capul şi inima atât de pline, că abia vedea pe unde păşeşte. Era aproape speriată de fericirea ei. Putea să se încreadă în ea? Era adevărată?

Mergând spre uşa principală a casei, auzi sunete dinăuntru şi, ciudat, se auzea şi un bebeluş plângând. Doamne, într-atât era de surescitată că avea halucinaţii?

Deschise uşa şi intră.

Peste plânsetul bebeluşului răzbătea vocea Emmei:

– *Nu* plec, Marina. N-am de gând să te las singură cu el. Te-a părăsit, te-a rănit, te-a lăsat baltă. Ai venit aici, eşti aici şi n-am să te las să pleci.

Abbie intră în sufragerie. Îi trebuiră câteva clipe pentru ca mintea ei să înţeleagă ceea ce îi vedeau ochii. Marina ţinea în braţe un bebeluş! Un bărbat ciudat scotocea într-o geantă de scutece. Iar Emma se plimba înainte şi-napoi pe lângă canapea, dând din mâini şi perorând.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Abbie.

– Abbie! Emma aproape că se micşoră. Slavă Domnului că ai venit! Smulse geanta cu scutece de la bărbatul ciudat şi luă bebeluşul care plângea în braţele Marinei. I le dădu pe amândouă lui Abbie. Tu ştii cum să schimbi scutecul unui bebeluş şi cum să pregăteşti un biberon cu lapte. Eu trebuie să stau aici şi să o apăr pe Marina de acest... acest *bărbat.*

Abbie luă bebeluşul şi îl puse automat pe umăr, lipindu-i burtica de corpul ei şi punându-şi obrazul pe căpşorul lui.

– Emma, calmează-te! Spune-mi ce se întâmplă aici.

– Bărbatul acela este fostul soţ al Marinei, spuse sora ei. *Fostul* soţ. Noua lui soţie a murit şi vrea ca Marina să se întoarcă şi să aibă grijă de el şi de bebeluş. Emma agăţă geanta de scutece pe umărul lui Abbie. Iar eu nu am să las să se întâmple asta.

Capitolul 51

Emma

– Şi sună-l pe tata! îi spuse Emma lui Abbie. Spune-i să vină acasă.

– Emma, începu Abbie, dar bebeluşul începu să plângă foarte tare, acoperindu-i cuvintele.

Emma se întoarse. Gerry stătea pe canapea lângă Marina şi vru să o ia de mână.

O părticică raţională din creierul Emmei o avertiza că începea să îşi piardă controlul, dar o emoţie mai intensă, un instinct de conservare mai puternic pusese stăpânire pe ea.

Emma sări peste măsuţa de cafea şi se aşeză între Marina şi Gerry.

– Nu sta aşa de aproape de ea, îi ordonă ea lui Gerry. Nu ai nici un drept să stai atât de aproape de ea. Nici nu ar trebui să fii aici!

Bărbatul era amuzat, aproape că râdea.

– Asta n-are nici o legătură cu tine!

– Are cea mai mare legătură... începu Emma.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Gerry se ridică atât de brusc, încât aproape că o răsturnă pe Emma. Cu nasul practic în faţa ei, el spuse, cu o aroganţă stăpânită: Vrei, te rog, să pleci de-aici şi să ne laşi singuri? Asta este între Marina şi mine.

Emma tremura de furie.

– Te înşeli! *Nimic* nu mai este între Marina şi tine! Ţi-ai pierdut dreptul la Marina. Ai părăsit-o. Ea o să se mărite cu tatăl meu. Este a noastră acum!

El nu se dădu înapoi nici măcar un centimetru. Era extraordinar de arătos, iar ochii lui albaştri erau extrem de atrăgători.

Rânji:

– De ce n-o laşi pe Marina să decidă pentru ea însăşi?

– Pentru că nu are legătură doar cu ea însăşi, răspunse Emma înfierbântată. Face parte din familia noastră acum. Îl iubeşte pe tatăl meu. Iar când va veni acasă, ai să vezi tu ce om superior este şi că merită dragostea ei mai mult decât un vanitos, un ipocrit de câine în călduri ca tine!

Gerry clătină din cap, absolut perplex. Se îndepărtă de Emma și i se adresă Marinei:

– Putem să mergem undeva să stăm de vorbă în particular?

– Nu! sări Emma strângând pumnii. Nu ai nici un drept!

– Emma! Marina se ridică şi puse un braţ în jurul ei, ţinând-o strâns. Emma, este în regulă, Emma...

Uşa de la intrare se pocni de perete. Lily intră în cameră parcă în zbor, fericită şi luminoasă, într-o rochie de vară cu puţin roz, cu părul ei roşcat încadrându-i chipul.

– Ghiciţi ce mi s-a întâmplat! Eartha vrea să merg cu ea la Paris! Văzând un bărbat străin şi arătos în sufragerie, făcu o reverenţă, ridicând mâna graţios: Bună! Eu sunt Lily Fox!

Gerry murmură:

– Dumnezeule Doamne! Câte sunteţi?

Abbie reveni în cameră. Purta la piept bebeluşul înfăşat cu grijă şi cu mâna liberă îi ţinea sticlă la gură. El sugea nerăbdător.

– Oh, bine, Lily, ai venit! Mă pregăteam să fac ceai cu gheaţă pentru toată lumea, dar am rămas fără ceai şi lămâi...

Lily rămase cu gura căscată:

– De unde ai bebeluşul ăla?

Marina o lăsă pe Emma şi se întinse să vadă bebeluşul din braţele lui Abbie. Faţa ei radia de o plăcere pe care Emma nu o mai văzuse până acum.

Sufletul Emmei se prăbuşi într-o neagră tristeţe.

– Oh, Doamne! şopti Emma. Desigur! *Desigur* că o să alegi un bebeluş. Cine o să ne aleagă pe noi?

Ieşi de după măsuţa de cafea. Orbită de lacrimi, trecu pe lângă Lily şi Abbie şi bebeluşul cel perfect.

– Emma, stai! o strigă Marina.

Dar Emma nu se opri. Voia să iasă din această cameră. Voia să-i întoarcă spatele Marinei mai înainte ca aceasta să le întoarcă ea spatele lor.

O luă la fugă pe scări şi intră valvârtej în camera ei. Închise uşa şi se aruncă pe pat, unde se ghemui în poziţia fetală, cu genunchii la piept. Suferea atât de mult că aproape nu mai putea suporta. O durere puternică, arzătoare, i se aprindea în piept.

O ura pe Marina. *O ura!* Voia ca Marina să moară, era mai bine ca Marina să moară pur şi simplu, decât să îl părăsească pe tatăl ei pentru alt bărbat, dar desigur că Marina nu îl părăsea doar pe tatăl Emmei, ci îl părăsea pe tatăl Emmei şi pe cele trei fiice respingătoare, greu de iubit, ale lui.

După ani de zile de singurătate, tatăl lor se îndrăgostise în sfârşit, îşi găsise fericirea, iar acum Marina avea să plece, pur şi simplu. Iar Abbie avea să renun- ţe la şansa ei la fericire, Lily avea să facă ce dracului voia, iar Emma şi tatăl ei aveau să-şi trăiască vieţile, o fată bătrână şi un văduv, două fiinţe respinse şi neiubite de nimeni.

Când se întorsese acasă la începutul verii, crezuse că a atins punctul culminant de nefericire. Dar se înşelase. Aceea fusese doar o minoră ploaie de vară comparativ cu furtuna şi durerea, sila de sine care o cuprindeau acum.

– Emma? Abbie intră în camera ei și se aşeză pe marginea patului. Eşti bine?

Emma pufni:

– Sigur. Mai bine de-atât nici că se poate!

– Marina i-a luat pe Gerry – şi pe bebeluş – la cabana ei ca să stea de vorbă.

– *Să stea de vorbă*. Sigur!

– Crezi că au să sară în pat împreună? Ai puţină încredere în Marina, Emma. Nu e proastă.

– Ai văzut cum îi curgeau balele după bebeluş?

– Păi, bebeluşii sunt adorabili. Natura i-a făcut astfel. Dar nu e vorba că Marina îl alege pe bebeluş în defavoarea noastră, Emma. Ideea e dacă îl iubeşte cu adevărat pe tata sau încă îl mai iubeşte pe Gerry.

– El arată atât de bine!

– La fel şi tata.

Emma voia să plângă. Se răsuci şi se ghemui în poala lui Abbie:

– Nu vreau ca tata să sufere!

Abbie o mângâie pe cap.

– Nici eu nu vreau ca tata să sufere, Emma. Dar nu putem să facem nimic în legătură cu asta. Marina trebuie să decidă.

– O urăsc!

– Nu, nu o urăşti. O iubeşti. Şi eu la fel.

– Vreau să o înjunghii. Vreau să o înjunghii în picior.

Abbie izbucni în râs:

– Înţeleg cum gândeşti. Nu eşti destul de nebună să o omori, dar ai vrea să o răneşti.

– Aş vrea. Aş vrea s-o fac să sufere cât ne face şi ea pe noi să suferim.

– Dar, Emma, nu a luat nici o decizie încă.

– Emma?

Uşa se deschise, şi pentru o clipă Emmei îi sări inima de speranţă, dar nu era Marina. Era Lily care intră în cameră.

Emma se răsti:

– Pleacă!

Lily spuse:

– Emma, Millicent Bracebridge e la telefon. Vrea să vorbească cu tine.

Capitolul 52

Lily

Emma rămase cu privirea pironită asupra lui Lily mult timp. Apoi se ridică şi întinse mâna după telefonul fără fir. Acoperi receptorul cu perna ca să-şi dreagă glasul. Vocea îi suna surprinzător de normal atunci când spuse:

– Alo?

Abbie o apucă pe Lily de braţ, o scoase din cameră şi închise uşa în urma lor.

– Hai să mergem în camera ta! o îndemnă pe mezină.

Deschiseră uşa dormitorului lui Lily. Uitase cât de dezordonat devenise acesta în ultimele zile ale verii. Păi, sigur că trebuia să caute rapid printre lucruri când plecase la Jason. Şi totuşi, era un dezastru.

– Of, Lily, se întoarse Abbie. Hai să mergem în camera mea.

Camera lui Abbie era la antipod. Toate hainele ei erau atât de bine rânduite şi patul făcut atât de atent, parcă era o chilie de măicuţe.

– Stai la mănăstire, îi spuse Lily.

– Tu stai într-o cocină de porci, îi replică Abbie, fără răutate. Făcu un semn către scaunul de la fereastră, iar ea se aruncă pe pat. Ce spuneai despre Paris?

– Eartha m-a întrebat dacă pot să merg cu ea la New York şi apoi la Paris. Vrea să stau cu ea vreo şase luni, poate mai mult. O să mă plătească cu cinci sute de dolari pe lună, plus cazare şi transport gratis, *plus* sunt sigură că o să-mi dea şi mai multe haine.

Abbie zâmbi:

– Sună ca un vis care devine realitate pentru tine, Lily!

Lily îşi ridică mâna cu inelul de logodnă:

– Dar ce mă fac cu Jason?

Abbie îşi scotea hainele în timp ce vorbea, iar mintea, de fapt, nu-i stătea la Lily, şi nici măcar la Marina sau la bebeluş.

– I-ai povestit lui Jason despre sugestia Earthei?

– Nu încă, eu...

– Păi mai bine vorbeşte mai întâi cu el. Abbie luă rochia care atârna pe un umeraş pe uşa dulapului. S-ar putea să nu fie nici o problemă. S-ar putea să se bucure pentru tine, pentru că ai ocazia să călătoreşti puţin înainte să vă aşezaţi la casa voastră.

Un fel de panică o cuprinse pe Lily:

– Dar dacă nu e aşa?

– Atunci, va trebui să iei o hotărâre, nu-i aşa? Abbie zâmbi: Cred că vei fi surprinsă cât de bine e pur şi simplu... *să te arunci!*

Lily se uită ţintă la sora ei:

– Abbie... eşti bine?

Abbie zâmbi misterios.

– Sunt bine, draga mea. Trebuie să ajung la Farmer Street în douăzeci de minute şi trebuie să fac un duş şi să mă schimb. Vorbim mai târziu. Îşi puse halatul şi o luă spre baie.

Lily se întoarse în sufragerie, dar constată dezamăgită că nu mai era nimeni acolo. Fugi să se uite pe geamul de la bucătărie şi îi zări pe Marina şi Gerry ducându-se spre Căsuţa de Joacă, cu bebeluşul. Se simţea oarecum aiurea să îi vadă plecând aşa. Dacă Marina se întorcea acasă cu Gerry? Ce avea să se întâmple cu tatăl lor? Fusese atât de fericit în ultima vreme, atât de *prezent*. Lily simţi o dorinţă puternică să iasă din casă, să o apuce pe Marina de umăr şi să-şi ceară scuze pentru felul în care se purtase în legătură cu materialul mamei ei. Să-şi ceară scuze pentru felul în care se purtase toată vara. Pentru că nu-i arătase şi Marinei inelul de logodnă. Era groaznic dacă

Marina îl alegea pe Gerry în loc de tatăl lor din cauză că Lily o făcuse să se simtă nedorită!

Marina, Gerry şi bebeluşul dispărură în cabană.

Lily inspiră adânc. Acum trebuia să se ocupe de propria ei situaţie. Acum trebuia să îi spună lui Jason.

Plănuise să se întâlnească cu el la apartament în jur de ora şase. Nu ieşeau să ia masa în oraş; economiseau banii în vederea nunţii. Pentru prima oară după mult timp, Lily nu avea nici o invitaţie de onorat. Vara era pe sfârşite. Oamenii se întorceau la muncă şi să-şi pregătească copiii pentru şcoală, liceu, facultate. Avea să mai fie un val de evenimente în jur de Ziua Muncii, dar seara asta, în această seară de vară, era liberă.

Merse acasă la Jason, intră şi verifică dulapurile şi frigiderul. O să facă spaghete, se hotărî ea. Găsi o sticlă de vin ieftin, o deschise şi îşi turnă un pahar ca să-l bea în timp ce gătea. Jason veni în timp ce ea tăia ingredientele pentru salată.

– Bună, iubito! strigă el. Miroase bine. Ca de obicei, se duse direct la duş.

Ieşi după câteva minute, mirosind a săpun Ivory şi a şampon, îmbrăcat în blugi curaţi şi cu un tricou alb. Părul era încă ud, iar faţa – maronie de la munca în soare. Lily îl sărută, iar el o sărută înapoi, pe-ndelete.

Petrecuse destule seri cu el până acum ca să ştie că indiferent ce voia să discute trebuia să aştepte până după ce mâncau, aşa că îi dădu o bere, amestecă salata şi aşeză masa. În timp ce mâncau, el povesti ce se mai întâmplase peste zi, iar Lily îi relată diverse nimicuri. Doar după ce terminară de mâncat rosti:

– Jason, mai e ceva ce trebuie să vorbesc cu tine.

El îşi scotea încă o bere din frigider.

– Păi, spune-mi!

– Eartha mi-a cerut să merg cu ea la Paris în vara asta.

– Ce tare, iubito! Jason se aruncă pe canapea şi îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea atât de ponosită. Pentru cât timp?

Lily înghiţi în sec:

– Cam şase luni.

– Şase luni? Îşi coborî picioarele şi se întoarse cu faţa spre ea. Şase luni?

Lily se grăbi să se aşeze alături de el pe canapea.

– Jason, mă va plăti cu cinci sute de dolari pe lună! Plus cameră şi transport, plus că o să-mi cumpere nişte ţinute noi *sublime!*

– La dracu', Lily, pentru ce îţi trebuie haine scumpe? Eşti frumoasă aşa cum eşti!

– Dar, Jason, îmi *plac* hainele scumpe – însă nu asta e ideea.

– Nu, ideea e că mai degrabă preferi să stai cu dama aia bogătaşă şi bătrână decât cu mine.

– Ideea este, Jason, spuse Lily încet, că nu am fost nicăieri.

– Ei bine, am fost eu, şi dă-mi voie să-ţi spun că Nantucket este la fel de bun ca orice alt loc! Înghiţi în sec. Şi dacă m-ai iubi, nu ai vrea să pleci. *Şase luni!*

– Dar te iubesc, protestă Lily.

Jason se ridică şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat.

– Mă temeam eu că o să se întâmple şi asta. Simţeam că trebuie să se întâmple.

– Despre ce vorbeşti?

– Femeia aia, Yardley, o să-ţi facă poftă de luxul pe care nu voi putea niciodată să ţi-l ofer eu.

– Nu e adevărat! insistă Lily. Nu înţeleg de ce eşti atât de supărat! Vreau doar să mă distrez şi eu puţin înainte de a ne aşeza la casa noastră.

Jason o fixă cu privirea:

– Şase luni, Lily? Şase *luni?*

Arăta atât de bine, era atât de atrăgător, iar ea nu ar fi vrut niciodată să-l rănească. Lily traversă

încăperea, îi cuprinse mijlocul cu brațele şi se lipi de el.

– Jason, te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Gândeşte-te câţi bani voi câştiga!

Îşi frecă lent coapsa de a lui.

– Nu începe cu asta, mormăi Jason. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o împinse uşor. Vrei prea mult, Lily. Vrei două lucruri diferite în acelaşi timp. Şi nu se poate. Trebuie să alegi!

Îi întoarse spatele şi ieşi trântind uşa în urma lui.

– Nu pleca, îl imploră Lily, însă era deja departe.

Îşi trecu mâinile prin păr. Se aşează pe canapea şi sorbi puţin vin, apoi se ridică imediat, fără să-şi poată stăpâni emoţiile. *Se va întoarce*, îşi spuse în sinea ei, *sigur că se va întoarce*. *Îi trebuie doar puţin timp ca să se gândească la asta în timp ce face o plimbare!*

Deretică prin bucătărie, spălă vasele şi îşi făcu o cană de ceai. Încercă să se uite la televizor, dar atenţia îi era în altă parte, se gândea întruna la ce voia să-i fi spus lui Jason, ce voia să-i spună chiar acum. Trecu o oră, apoi două ore, și începu să se sperie puţin. Unde era? Nu era cinstit din partea lui să-i întoarcă aşa spatele, să o lase fără să discute lucrurile!

Şi ce spusese? Că voia prea mult? Că voia două lucruri diferite în acelaşi timp? Că trebuia să aleagă?

Nu mai putea să stea în micul apartament. Îşi luă geanta şi ieşi pe uşă, oprindu-se o clipă ca să se gândească dacă ar fi trebuit să-i lase inelul de logodnă pe masă. Asta o să-l sperie! se gândi ea. Poate aşa o să fie mai flexibil în legătură cu planurile lor dacă se gândeşte că poate s-o piardă.

Sau poate că va crede că logodna lor s-a terminat.

Păstră inelul pe deget şi se grăbi să iasă în noaptea neagră.

Capitolul 53

Marina

Marina deschise uşa cabanei şi se dădu înapoi ca să-i lase pe Gerry şi fiul său să intre. În schimb, Gerry îi dădu bebeluşul. Căldura trupului copilaşului îi frânse inima.

– Mai bine îmi aduc bagajul. Şoferul de taxi l-a lăsat la capătul aleii.

Marina izbucni indignată:

– Ţi-ai adus *bagaj?*

– Sigur că mi-am adus bagaj. Crede-mă, nu poţi să călătoreşti nici măcar prin casă fără grămezi de chestii pentru bebeluş! Ca să nu mai spun că este un drum al dracului de lung până aici, în mijlocul pustietăţii! Gerry plecă.

Marina se cufundă pe canapea cu ochii la copilul care dormea. *Of, Dara,* îşi zise cu jale în sinea ei. Părinţii şi fratele Darei erau probabil distruşi de durere. Singura lor alinare era prezența bebelușului.

Gerry se întoarse trăgând după el o valiză mare şi un bagaj de mână. Le lăsă lângă masă şi veni să se aşeze lângă Marina. Împreună se uitară la copilaşul adormit.

– Este atât de frumos! şopti Marina.

O năpădiră emoţiile – invidie, autocompătimire, confuzie, mirare şi îndoială. Oare ceea ce-şi dorise întotdeauna îi era acum, în sfârşit, oferit de Soartă? Cu siguranţă, era un nou început. Lucrurile cu care era atât de familiarizată, cel pe care îl iubise atât de mult, toate o aşteptau, împreună cu un bebeluş care putea fi al ei. Vechii prieteni, vechiul cartier, vechea ei viaţă. Dealurile verzi împădurite din Missouri, râurile şi frumuseţea pădurii, ca şi atracţiile mai civilizate ale marelui oraş, cu pieţele

elegante, muzeele de artă, sălile de concerte şi parcurile.

Dar viaţa pe care o începuse aici, cu atât de multă trudă din partea ei, cu hotărâre şi speranţă, asemenea unei pânze complexe de păianjen optimist? Dar frumuseţea prezentului, strălucirea oceanului albastru, a plajei aurii, farmecul orăşelului? Mai mult decât toate, ce avea să se întâmple cu Jim? Îl iubea? Ar fi putut acea dragoste să se compare cu ce simţise odinioară pentru Gerry? Cu siguranţă Jim era cel mai cinstit, cel mai de încredere bărbat pe care îl cunoştea. Îl iubea. Şi se simţea în siguranţă cu el.

Dar bebeluşul ăsta... era atât de mic şi de vulnerabil. Cum avea să supravieţuiască fără îmbrăţişarea moale, maternă, a unei prezenţe feminine constante? Gerry cu siguranţă nu avea să stea acasă cu copilul. Avea să se ocupe în continuare de agenţie. Agenţia era totul pentru el. Şi chiar cu toată dragostea din sufletul lui, putea să fie doar unul dintre părinţi, nu amândoi. Marina îşi coborî privirea spre bebeluş, învelit într-o păturică subţire, şi parcă îşi văzu viitorul: va legăna bebeluşul, îi va da să mănânce cu biberonul, îl va purta la piept într-un marsupiu, îi va citi cărţi, îl va plimba cu căruciorul, va bate din palme atunci când el va învăţa să meargă de-a buşilea sau va mânca îngheţată sau va merge în picioare... El nu ar cunoaşte altă mamă. Ea ar fi mereu mama lui. Îşi vor aparţine unul altuia. Ar putea să aibă grijă de el ca să fie sănătos, fericit şi în siguranţă.

Dar ceva dinăuntrul ei puse capăt acestui vis. Sentimentele ei erau confuze, se răsuceau într-un fel de vârtej care îi strângea inima ca-ntr-o menghină.

Luă cu grijă copilaşul şi îl puse în poala tatălui lui.

– Mă bucur că îl ai pe el, îi spuse lui Gerry.

– Marina...

– Este irezistibil, continuă Marina. Nu vei avea nici o problemă să găseşti pe cineva care să îl iubească şi care să te iubească şi pe tine.

– Stai puţin, Marina, protestă Gerry. Nu te-ai gândit deloc la asta.

– Nu am nevoie să mă mai *gândesc*, Gerry. Îmi pare extrem de rău pentru Dara şi pentru acest copilaş şi pentru tine. Dar viaţa mea este acum aici.

Gerry pufni dispreţuitor.

– Eşti aici, de cât... de trei luni?

– Cam aşa ceva.

– Cum poţi să laşi tot ce ştii de-o viaţă ca să vii să trăieşti aici, în mijlocul pustietăţii?

– Tu cum ai putut să mă laşi pentru Dara? contracară Marina, dar fără agresivitate.

– Ei, haide, Marina, nu ţi se potriveşte să fii răzbunătoare. Sunt mult mai multe lucruri la mijloc decât orgoliul tău rănit.

– Nu este vorba despre orgoliul meu rănit. Poate că primăvara trecută era. Dar am trecut peste asta, Gerry. M-am schimbat. Şi m-am îndrăgostit de altcineva.

– Te rog! Îl cunoşti de atât de puţină vreme, cum este posibil să-l alegi pe el şi nu pe mine, pe el, în defavoarea mea şi a micuţului bebeluş? Până să răspundă Marina, Gerry se aplecă să aşeze copilaşul într-un colţ al canapelei. Aranjă o pernă lângă el, pentru siguranţă.

Se lăsă în genunchi în faţa ei. Îi luă mâinile fine într-ale lui.

– Marina, te rog, ascultă-mă! Te iubesc! Încă te iubesc. Te-am iubit mereu. Nu ştiu ce m-a apucat, şi am să regret toată viaţa că te-am făcut să suferi. Dar nu pot să regret că am iubit-o pe Dara – pentru că ni l-a dat pe Garfield. Nu vezi, Marina, că este unul dintre acele miracole întortocheate ale sorţii? Dara ne-a dat nouă bebeluşul ei.

Marina studie expresia chinuită de pe chipul fostului ei soţ. Era atât de frumos! Era atât de

priceput!

Cu grijă, îşi trase mâinile dintr-ale lui.

– Ce şmecher eşti! Ce agent de publicitate!

– Vorbesc serios, Marina. Te iubesc. Te doresc. Am nevoie de tine, iar bebeluşul are şi el nevoie de tine. Te rog! Ochii îi înotau în lacrimi. Am zburat tot drumul până aici, Marina. Nu pot să plec fără tine. Ştiu că am făcut multe greşeli şi îmi pare îngrozitor de rău, dar este un lucru atât de important la mijloc. Am putea fi fericiţi, Marina.

Ea se ridică. Se îndepărtă de Gerry.

– Răspunsul este nu, Gerry!

Se ridică şi el.

– Faci o greşeală. Cel puţin, gândeşte-te la asta, bine? Acordă-mi această noapte.

– Sub nici o formă nu mă culc cu tine.

– Nu am vrut să spun asta. Vreau să spun, gândeşte-te în noaptea asta. Ia o decizie mâine-dimineaţă. Este prea important ca să te pripeşti aşa.

Marina îşi strânse braţele la piept şi închise ochii o clipă.

– Bine. O să reflectez în noaptea asta. Înainte ca Gerry să apuce să spună ceva, continuă: O să reflectez în noaptea asta în casa mare. Tu şi fiul tău puteţi să rămâneţi aici. Făcu un semn spre bucătărioară: E mâncare din belşug. Poţi să-ţi pregăteşti singur cina. Din uşă, adăugă: Mă întorc dimineaţă cu decizia pe care am s-o iau.

Cu gândurile învălmăşindu-i-se în cap, Marina se grăbi să traverseze peluza şi intră în casă prin uşa din spate. Bucătăria era goală. Pe tăbliţa de deasupra telefonului, Abbie mâzgălise un mesaj: Slujbă de bonă până la ora unsprezece. Emma scrisese: La Millicent Bracebridge, vin acasă cândva diseară. Lily nu scrisese nimic, dar Emma îşi dădu seama după atmosfera liniştită din casă că şi ea era plecată.

Îşi turnă ceva de băut şi se aşeză într-un scaun de la masa din bucătărie. Simţea irascibilitatea invadând-o pentru că îi permisese lui Gerry să o

facă să îşi amâne decizia. Şi undeva în mijlocul tuturor emoţiilor ei turbulente, era şocată de moartea Darei. Trebuia să se gândească şi la asta, să o plângă pe Dara.

– Pari gânditoare, spuse Jim, intrând pe uşa de la bucătărie. Mirosea a căldură şi a rumeguş şi avea nasul roşu de la munca în soare.

– Avem vizitatori, îl informă Marina. N-are nici o legătură cu fetele. Este fostul meu soţ, din păcate. Gerry şi bebeluşul lui.

– *Poftim?*

– Stai jos. Am să-ţi explic totul.

Jim luă o bere din frigider şi se aşeză pe cel mai îndepărtat scaun. Mormăi, dar o ascultă în tăcere, în timp ce Marina îi povesti despre apariţia surprinzătoare a lui Gerry, despre moartea Darei şi despre bebeluş.

– I-am spus despre tine. I-am spus că acum viaţa mea este alături de tine.

– Dar e tot aici?

– Va pleca – amândoi vor pleca – mâine-dimineaţă. I-am comunicat deja decizia mea, dar mi-a cerut să mă mai gândesc peste noapte la asta, şi de fapt, Jim, nu cred că este nerezonabil. Cred că sunt puţin şocată de moartea Darei. Şi trebuie să recunosc, nimeni nu mi-a mai oferit până acum un bebeluş frumos, nou-nouţ! Zâmbi, încercând să destindă momentul. Când Jim nu zâmbi şi el drept răspuns, ea continuă: Dorm aici în seara asta. Dorm cu tine în seara asta. Gerry şi bebeluşul sunt în cabană.

– Ceea ce mi se pare ciudat, bombăni el.

– Oh, Jim, n-am ştiut ce să fac. Este luna august. Este trecut de ora şase. Are un bebeluş. Mă îndoiesc că ar putea găsi o cameră la un han pe toată insula, sau un loc într-un avion spre Boston...

– A reuşit să ajungă până aici, îi aminti Jim. Cred că trebuie să recunoşti, Marina. Nu eşti sută la sută sigură că vrei să fii cu mine. Brusc, se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă. Plec.

Marina era atât de şocată, încât izbucni în râs:

– Pleci? Ce vrei să spui? Jim, este *casa ta*.

– O să dorm în altă parte în seara asta. O să dorm pe barcă.

– Stai puţin, Jim, ascultă-mă. Marina se ridică. Nu mai fi atât de John Wayne, să-ţi ridici gulerul şi să pleci spre orizont, aşa!

El se opri, cu mâna pe clanţă.

– Ce vrei să spui?

– Nu se poate să pleci aşa, tăcut şi orgolios, acum! Ştiu că eşti supărat că l-am lăsat pe Gerry să rămână, şi poate că a fost o decizie greşită, dar totul s-a petrecut atât de repede şi totul este atât de important, Jim, este atât de groaznic! Şi nu poţi pur şi simplu să pleci şi să mă laşi singură acum. Îmi pare rău dacă te simţi rănit de acel chiar şi un procent din mine care ar putea să se gândească să se întoarcă acasă ca să îi fie mamă bebeluşului aceluia, şi despre asta e vorba, Jim, nu este vorba despre Gerry deloc, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Gerry. Important este că i-am spus că te iubesc pe tine, că mă mut aici ca să fiu alături de tine, că nu mă întorc la el, cu bebeluş sau fără. Nu asta este important?

Ea îşi ţinu răsuflarea, urmărindu-l.

După o clipă, Jim lăsă să-i cadă mâna de pe clanţă.

– Bine. Rămân.

Marina traversă bucătăria şi se sprijini de el, îmbrăţişându-l. El nu o îmbrăţişă la rândul lui, dar nici nu o îndepărtă de la el.

– De fapt, glumi ea, încercând să destindă atmosfera, speram să-l provoci la duel pentru mine!

Jim nu răspunse.

– Hai să ieşim să mâncăm în oraş, sugeră ea. Hai să cumpărăm cheeseburgeri şi cartofi prăjiţi şi să vedem apusul soarelui. Apoi venim acasă, ne băgăm în pat, şi mâine-dimineaţă Gerry va fi plecat.

Jim dădu din cap aprobator.
– Bună idee!
Marina spuse:
– Doar să le las un mesaj fetelor.

Capitolul 54

Emma

Emma se schimbă de pantalonii scurţi şi tricou într-o rochiţă de vară înainte să plece la reşedinţa Bracebridge. Era amuzant să facă asta, se gândi ea, de vreme ce doamna Bracebridge abia dacă mai vedea, dar Emma voia să arate cel mai bine pentru această discuţie. Bătrâna dorea să stea de vorbă cu ea, numai atât îi spusese la telefon, însă Emma era destul de sigură că Millicent voia să audă de la ea povestea coşurilor împletite. Poate că avea să-i ceară să lucreze în continuare pentru ea. Aşa spera.

Când ajunse la casa familiei Bracebridge, se opri să admire clădirea albă înaltă, cu simetria şi eleganţa ei grandioasă. Era una dintre cele mai importante case istorice de pe insulă, Emma ştia asta, şi se considera norocoasă că avusese şansa să lucreze aici, chiar şi numai pe perioada verii.

Merse pe aleea pavată, ridică dispozitivul de argint pentru ciocănit, apoi deschise uşa şi intră, strigând aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci:

– Doamnă Bracebridge? Sunt Emma!

O găsi pe Millicent Bracebridge pe locul ei obişnuit, aşezată în scaunul cu rotile, lângă şemineu. Femeia purta o rochie bleu cu mâneci lungi şi un şirag de perle la gât.

– Mulţumesc că ai venit, începu Millicent protocolar. Arătă spre măsuţa din dreapta ei: Vrei te rog să torni câte un pahar de sherry?

Emma turnă vinul dulce în paharele cu margine de platină şi îi dădu unul lui Millicent, asigurându-se că bătrâna îl ţine bine înainte de a-şi lua ea mâna. Apoi se aşeză pe canapeaua de vizavi.

– Mi se pare că am avut parte de o mică dramă, începu Millicent, care s-a terminat cu demisia ta.

Îţi înţeleg decizia, dar sunt dezamăgită că nu te-ai deranjat să vii să discutăm mai întâi.

– Dar doamnă Bracebridge! obiectă Emma. Nu mi-am dat demisia! Nora dumneavoastră m-a *concediat*. Mi-a dat telefon şi mi-a spus să nu mai vin niciodată în casă. Îşi dădu seama că aproape ţipa, aşa că îşi mai ponderă vocea. I-am spus că vreau să vă spun la revedere, dar ea mi-a zis că dacă încerc să vin, cheamă poliţia şi mă scoate cu forţa din casă.

Lui Millicent îi căzu faţa. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi adune gândurile, apoi vorbi cu demnitate.

– Casa asta se află în familia mea de douăsprezece generaţii. De peste două sute de ani aici locuieşte un Bracebridge. Am sperat că unul dintre copiii mei va locui aici ca să preia conducerea casei, dar din nefericire, fiul meu a murit şi nimeni altcineva nu vrea să locuiască permanent pe insulă. Nurorii mele i se pare plictisitor aici. Înţeleg. Istoria nu este pentru oricine. Făcu o pauză ca să ia o înghiţitură, apoi continuă: Este greu pentru cineva atât de înrădăcinat în tradiţii ca mine să-şi dea seama că cineva din afara familiei preţuieşte ceea ce am eu, şi pe mine, mai mult decât ţine la mine propria mea noră.

– Oh, murmură Emma, nu cred că...

Millicent inspiră profund.

– Nu trebuie să crezi asta. Ştiu asta. Poate că sunt oarbă, dar nu sunt oarbă. Râse scurt de propria glumă. Sunt conştientă de multe lucruri, Emma, de unele dintre ele cu siguranţă că tu nu ştii, chiar şi cu vederea ta excelentă.

– Sunt sigură că sunteţi...

– De exemplu, sunt sigură că nepotul meu te iubeşte.

Emma rămase fără grai.

– Îţi imaginezi că se repezea să ia masa de prânz cu mine în fiecare zi înainte să apari tu pe-aici? zâmbi Millicent. Aş vrea să-ţi pot vedea expresia

acum. Apoi continuă repede, ca şi cum nu tocmai îi oferise Emmei surpriza vieţii ei: Ţi-a trebuit un pic de curaj, ca să nu mai spun şi o imaginaţie neobişnuită, ca să strecori coşurile alea afară din casă aşa cum ai făcut-o. Înţeleg că nu ai vrut să-mi spui, dar mă surprinde că nu i-ai mărturisit lui Spencer. Desigur, probabil că încercai să-i protejezi orgoliul. Ar fi ştiut imediat că mama lui era cea care le fura. A mai luat lucruri din casă şi înainte. Într-un fel, ea crede că îi aparţin şi că poate să facă ce vrea cu ele.

– Îmi cer scuze pentru felul în care am gestionat toată problema aceea, murmură Emma. Trebuia să-i spun lui Spencer. Dar voiam să fiu sigură înainte de a-i pomeni...

– Întrebarea este: acţiunile tale sunt o indicaţie a respectului şi afecţiunii tale faţă de mine, sau faţă de obiectele acelea? Millicent sorbi din băutură. Aş vrea să cred că răspunsul este că te interesează ambele lucruri. Bătrâna se aplecă brusc în faţă, cu ochii la Emma, iar asta îi dădu Emmei sentimentul că femeia vedea direct prin ea. Nu ai destulă încredere în tine, draga mea. Poate că eu sunt oarbă, dar tu eşti cea care nu vede! Ar fi foarte important pentru mine dacă aş şti că o persoană căreia îi pasă de istoria acestei case şi de această familie s-ar ocupa de perpetuarea tradiţiei.

Emma se încruntă. Millicent se senilizase? Dintr-odată, nimic nu mai avea sens.

– Doamnă Bracebridge...

– Salut, buni! Uşa de la intrare se pocni şi Spencer intră în cameră. Chipul i se lumină când o zări pe Emma. Bună, Emma. Nu ştiam că te găsesc aici.

Emma se uită la Spencer şi pentru prima oară *înţelese* cât de fericit era să o vadă.

– Am fost plecat de pe insulă, o informă el. Se aşeză pe canapea lângă ea. Am obţinut de la familia Falmouth o figurină de pe o balenieră.

– Mama ta a concediat-o pe Emma, îi spuse Millicent.

Spencer se holbă consternat.

– Doamne, Emma, îmi pare rău! Se uită la bunica sa, apoi din nou la Emma. Ştiu că se simte prost în legătură cu chestia asta cu coşurile împletite. A mai luat şi altă dată lucruri din casă când avea nevoie de bani, şi noi am lăsat lucrurile aşa...

– Dar să ia coşurile, asta a fost prea mult! rosti Millicent aspru. Şi s-o concedieze pe Emma fără să discute cu tine sau cu mine – nu! Asta nu mai poate să continue aşa! Se foi inconfortabil pe scaun. Voi doi chiar trebuie să rezolvaţi lucrurile astea ca să mă pot bucura şi eu în linişte de câte zile mai am! Sună din clopoţelul pe care îl avea lângă sticla de sherry.

Aproape imediat apăru în uşă Patty LaFleur:

– Sunteţi gata pentru mine, doamnă Bracebridge?

– Da, răspunse Millicent. În timp ce sora medicală împingea scaunul cu rotile afară din cameră, spuse: Închide uşa după mine, te rog.

O clipă fu linişte în sufragerie. Emma simţea că o apucă căldurile, simţurile îi devin alerte, gâtul i se usucă. Oare era posibil să fie adevărat ceea ce îi spusese Millicent, că Spencer era îndrăgostit de ea? Se simţea uşor ameţită, şi nu era doar de la sherry.

– Bunica ta... începu ea.

– Emma, vreau să vorbim... spuse Spencer în acelaşi timp.

Râseră amândoi, iar Emma tresări când Spencer îi atinse mâna. Arăta atât de bine cu pielea de culoare deschisă, părul negru şi ochii negri! Era elegant, strălucitor chiar, iar inima ei începu să bată de două ori mai repede.

– De fapt, nu vreau să vorbim, şopti el. Vreau să te sărut.

Ea se întorsese cu faţa spre el pe canapea. Bărbatul se apropie de ea şi îi atinse obrazul şi gâtul, iar o senzaţie caldă i se răspândi prin tot trupul. Se aplecă şi îşi apăsă gura pe a ei. La început mai uşor, apoi mai insistent. Ea îl sărută la rându-i şi scoase un fel de scâncet din cauză că trupul ei se trezea şi tânjea după al lui. O trase mai aproape, îi mângâie umerii, gâtul, apoi își coborî mâinile şi o strânse tare lângă el. Ea se lăsă pe braţul canapelei, iar el era pe jumătate întins deasupra ei, o săruta pe gât, pe bărbie, pe urechi, apoi din nou pe gură. Emma îşi trecu mâinile prin părul lui strălucitor de negru şi gemu când îi simţi mătasea în palme.

Spencer o sărută pe sâni prin rochia de bumbac.

– Stai puţin, spuse ea, împingându-l uşor. Nu putem să facem asta pe canapeaua bunicii tale! Şi cu ea atât de aproape!

Spencer gâfâi:

– Pun pariu că buni ştie exact ce facem aici şi este de acord din toată inima! Se ridică, înghesuindu-şi cămaşa şifonată în pantaloni. Dar ai dreptate, nu putem să facem asta aici. Hai să mergem la mine! spuse întinzându-i mâna.

Emma îl luă de mână.

Capitolul 55

Abbie

Un vânt nervos mătură insula toată noaptea, şi când veni dimineaţa, cerul albastru era ascuns de norii care abia lăsau să se întrevadă câteva raze răzleţe de soare. Era sezonul uraganelor, şi furtunile din sud răsuceau vânturile şi valurile în sus înspre nord, în zgomote infernale. Adesea sezonul de vară se termina astfel, cu o scădere bruscă de temperatură şi o răcire a aerului. Era anotimpul schimbării.

Abbie auzi vântul toată noaptea – abia dacă putu să doarmă. Era atât de uimită de cele promise de Howell, de ceea ce îi promisese la rândul ei! Stătea întinsă în pat aproape stupefiată, întorcând pe toate feţele fiecare cuvânt pe care îl spusese el, fiecare gest pe care îl făcuse. Oare putea să se încreadă în această fericire? Dacă Howell se răzgândea? Atât de mulţi oameni se îndrăgostesc nebuneşte vara pe insulă, doar ca să-şi dea seama, odată ce se întorc la vieţile lor reale, că acea dragoste nebună a fost, de fapt, doar o fantezie de vară. Nu credea că asta avea să se întâmple cu Howell. Avusese ocazia să o lase, să îi dea drumul; ea se oferise. Dar el voia ca ea să rămână. Voia ca ea să se mărite cu el. Voia să aibă copii cu ea. Fraţi vitregi pentru Harry. Abbie îşi luă perna în braţe, scâncind de bucurie.

La ora şase, renunţă să mai aştepte somnul. Se strecură în vârful picioarelor în bucătărie şi puse de cafea, mişcându-se încet pentru că ştia că toţi ceilalţi dormeau. Se întorsese acasă de la slujba de bonă abia la miezul nopţii, când toată lumea era deja în pat. Oare cum se rezolvase situaţia Marina-Gerry? se întrebă în sinea ei. Spera, de dragul tatălui ei, că Marina se hotărâse să rămână la Nantucket, dar când se strecură afară ca să-şi bea

cafeaua pe terasa din spate, zări o luminiţă aprinsă în Căsuţa de Joacă. Zări chiar silueta unui bărbat. Gerry poate că încălzeşte un biberon pentru dragul lui bebeluş? Deci el şi-a petrecut noaptea în cabană. Oare Marina unde a dormit?

Şi unde avea să doarmă Abbie la noapte? Nu avea alte angajamente în acea zi, iar dacă suna vreun posibil client, puteau să preia slujba Emma sau chiar Lily.

Ea voia să fie cu Howell.

Aşeză uşor ceaşca de cafea pe blat, urcă scările în linişte şi se îmbrăcă pentru ziua care începea. Scrise un mesaj cu creta pe tăbliţa din bucătărie spunându-le surorilor ei unde avea să fie şi ieşi în dimineaţa vântoasă de august.

Caprifoiul zbura în fulgi mari albi şi înmiresmaţi, aşezându-se pe gardurile vii şi pe ziduri, în timp ce Abbie trecea pe străzi prin ploaia de flori, iar trandafirii îşi aruncau şi ei petalele albe sau roşii în vânt. Se simţea un aer proaspăt, plin de arome şi mişcare. O clipă, Abbie îşi făcu griji că ziua precedentă nu fusese decât un vis.

Când ajunse acasă la familia Parker, zări lumină în bucătărie. Deci Howell se trezise. Ştia că se trezeşte devreme dimineaţa. Ciocăni la uşă, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Howell deschise uşa.

– Abbie! o trase înăuntru ca şi cum ar fi fost însăşi viaţa lui cea de care se agăţa. Abbie! O strânse la piept, iar ea îi simţi pulsul. Abbie! repetă el. I-am cerut divorţul lui Sydney.

Abbie simţi că îi tremură genunchii. *Deci era adevărat!*

– Dumnezeule, Howell! Cum a reacţionat?

Howell o conduse în sufragerie.

– I-am spus la telefon, ceea ce pare o laşitate din partea mea, ştiu, dar voiam să îi spun *şi gata!* Desigur că a fost furioasă. M-a făcut în toate felurile şi m-a ameninţat cu o mulţime de chestii...

– Oh, făcu Abbie, dintr-odată speriată.

– Este în regulă. E de înţeles. Trebuia să-şi lanseze atacul; a fost ca un animal într-o capcană. Era vorba mai mult de orgoliul ei rănit decât de vreun sentiment de afecţiune pentru mine. Howell zâmbi trist: Crede-mă, mi-a prezentat limpede ca lumina zilei proasta părere pe care o are despre mine.

Se întâmpla prea repede, îşi zise Abbie în sinea sa. I se învârtea capul.

– Nu am vorbit prea mult despre ce va fi – şi mi se pare normal. Are nevoie de puţin timp ca să se calmeze şi să se gândească. Howell se îndepărtă de Abbie, traversând încăperea, apoi reveni la ea, iar în timpul ăsta, gândurile i se organizau în minte. Probabil că o să mă dea afară din apartamentul nostru de la New York şi crede-mă, aş fi fericit să plec de acolo, dar nu fără Harry. Harry începe şcoala săptămâna viitoare. Trebuie să stau puţin la New York, la muncă, desigur, dar cred că după aceea pot să mă întorc aici, iar Harry poate să vină să-şi petreacă sfârşiturile de săptămână cu noi. Va fi un loc cunoscut pentru el, mai degrabă decât un apartament pe care încă nu-l cunosc nici eu. Şi aici vei fi şi tu, alături de el.

– Cât crezi că va dura divorţul?

Howell se încruntă:

– Sincer, Abbie, nu ştiu. Statul New York nu are procedura de divorţ amiabil. De obicei, divorţul este lung şi costisitor. Sydney trebuie să fie suficient de nebună ca să-mi asigure un un proces de coşmar!

– Oh, Howell. Aş vrea să nu trebuiască să fie aşa!

Howell o luă de mână.

– Mă descurc!

– Tati? strigă Harry din capul scărilor şi dintr-odată intră în bucătărie, mic şi drăgălaş, în pijamaua lui cu dinozauri, frecându-se la ochi.

Atunci o zări pe Abbie.

– Bona Abbie! strigă puștiul fugind în braţele ei.

Abbie îl îmbrăţişă strâns:

– Bună dimineaţa, Harry! Ce-ai zice de nişte clătite la micul dejun? Se simţea atât de euforică, încât se gândi că ar fi putut chiar să invoce micul dejun printr-o vrajă.

– Ura!

Merseră în bucătărie. Abbie scoase untul şi castronul pentru amestecat ingredientele. Harry se băgă sub masă, jucându-se cu caii.

– Trebuie să plecăm la sfârşitul săptămânii, ştii, îi spuse Howell.

Inima lui Abbie începu să bată cu putere.

– Închideţi casa?

– Cu siguranţă nu!

– Harry, micul dejun e gata, îl anunță Abbie. Hai să-l punem şi pe Tunet pe masă. Poate să se uite la tine cum mănânci. Vezi, am făcut o faţă veselă din coacăze. Puse mâncarea în faţa lui.

Sună telefonul mobil al lui Howell. Se uită la număr, îi aruncă o privire lui Abbie, şi răspunse:

– Bine. În regulă. Pe mai târziu!

Închise telefonul şi spuse cu grijă:

– Harry, era mami. Şi-a terminat treaba mai devreme. Apoi îi spuse lui Abbie, zâmbind crispat: Femeia pe care o reprezenta la divorţ s-a împăcat cu soţul ei, aşa că Sydney are acum, dintr-odată, programul liber. Este în taxi, ajunge imediat aici.

Capitolul 56

Marina

Marina stătea întinsă în pat cu braţul peste ochi ca să şi-i ferească de lumina tot mai puternică. Nu ştia dacă dormise vreun pic toată noaptea, sau doar stătuse întinsă, cu gândurile care i se fugăreau prin minte. Ştia că pusese la grea încercare răbdarea lui Jim prin faptul că-i permisese lui Gerry să-şi petreacă noaptea la cabană, dar tot credea că fusese cel mai bun lucru pe care-l putea face în acel moment. Nu în fiecare zi îți oferă Soarta un bebeluş adorabil! Îşi amintea de câte ori plânsese, implorând Soarta sau pe Dumnezeu sau Natura să îi dea un copil! Niciodată nu-şi imaginase aşa ceva.

Auzi mişcare pe hol. Cineva cobora scările în picioarele goale. Lily sau Abbie, se gândi Marina – nu credea că Emma venise acasă în această noapte.

În sfârşit, Marina se strecură din pat. Jim continua să doarmă, cu faţa spre perete, departe de ea. Îşi puse un tricou şi pantaloni scurţi şi se strecură în vârful picioarelor la parter. Aproape că auzea păsările trezindu-se şi ciripind când aprinse lumina de la bucătărie şi tresări speriată să vadă că cineva era deja în bucătărie.

– Lily! Te-ai trezit devreme!

Lily stătea cu genunchii strânşi sub bărbie şi cu mâinile împreunate în jurul picioarelor.

– N-am putut să dorm.

Era îmbrăcată într-o rochie de vară roz cu buline care o făcea să pară chiar mai tânără decât era.

– Nici eu n-am putut. Fac nişte cafea. Vrei?

Lily dădu din umeri.

– Cred că da.

Marina o fixă cu privirea:

– S-a întâmplat ceva?

– Eartha vrea să merg cu ea la Paris şase luni.

– O, e minunat, Lily!

– Da, mă rog, i-am spus lui Jason, iar el s-a înfuriat.

Marina turnă apă în aparatul de cafea, apăsă butonul de pornire şi se aşeză la masă în faţa lui Lily.

– De ce?

– Nu vrea să mă duc. Şi pur şi simplu nu e cinstit! Îl iubesc pe Jason, chiar îl iubesc, şi vreau să mă mărit cu el, dar nu voi mai avea o astfel de ocazie altă dată, să stau la Paris! Îşi scoase un şerveţel din buzunar şi-şi suflă nasul.

– De ce nu vrea Jason să mergi?

– Zice că o să prind gustul luxului pe care el nu mi-l va putea oferi niciodată.

Marina se uită cu atenţie la tânăra din faţa ei.

– Şi are dreptate?

Lily scutură din umeri.

– Nu! Poate. Nu ştiu. Suspină şi recunoscu: E adevărat că îmi place să port haine moderne şi bijuterii autentice.

Marina zâmbi. În lumina matinală, Lily părea lipsită de experienţă şi novice. Îşi alese cu grijă cuvintele:

– Se pare că îţi place munca de la revistă. Se pare că te simţi bine pe la petreceri şi în societate.

– Ce vrei să spui, că sunt superficială și vreau să parvin?

– Nu judec pe nimeni, Lily! Şi mie îmi plac petrecerile. Şi mie îmi plac hainele frumoase şi bijuteriile...

– Atunci nu ar trebui să fii cu tata.

– Aşteaptă, lasă-mă să termin! Sunt mai bătrână ca tine, Lily, şi pot să zic că mi-am trăit partea din viaţă de petreceri şi fru-fru şi baloane de confetti. Acum nu îmi mai doresc atât de mult toate astea, nu am *nevoie* de ele, dar dacă nu le-aş fi avut niciodată, mi le-aş dori acum.

– Vrei să spui că sunt prea tânără ca să ştiu ce vreau? întrebă Lily.

Marina se gândi o clipă:

– Da, da, cred că da.

Fata se îmbufnă:

– Jason a zis că vreau prea mult. A zis că trebuie să aleg.

– Şi care sunt variantele între care trebuie să alegi?

Lily pufni:

– Păi, *evident,* Eartha sau Jason.

– Chiar aşa? Asta sună destul de extremist. Nu există nici o cale de mijloc?

– Ce vrei să spui?

– Păi... poate mergi o perioadă mai scurtă de timp. Poate Jason vine şi stă şi el cu tine câteva săptămâni. Poate că vă puteţi întâlni şi puteţi să vă distraţi fără Eartha. La Londra, sau la Roma...

Uimită, Lily îşi lăsă picioarele să cadă pe podea şi se ridică:

– Marina, astea sunt nişte idei formidabile!

Încurajată, Marina continuă:

– Şi poate că poţi să le faci cunoştinţă lui Jason şi Earthe. Invită-i aici la cină într-o seară.

Lily se strâmbă:

– Ah, nu ştiu ce să zic. Nu ştiu dacă vreau ca Eartha să vadă casa asta.

– Este o casă frumoasă, Lily. Aici ai crescut. Aici locuieşte tatăl tău. Este o parte din tine.

Cafeaua era gata. Marina puse câte o ceaşcă pentru fiecare, aduse o cană cu lapte şi îi dădu lui Lily o linguriţă.

– Doar dacă nu cumva, continuă Marina pe gânduri, doar dacă nu cumva vrei să laşi toate astea în urmă. Nu e nimic rău cu asta, să ştii. Şi eu voi lăsa în urmă Kansas City. Ei, s-ar putea să mai merg în vizită din când în când, dar sunt pregătită să încep o nouă viaţă aici.

– Dar îl iubesc pe Jason! protestă Lily. Ne-am logodit ca să ne căsătorim!

– Asta înseamnă că eşti dispusă să renunţi la haine elegante şi la bijuterii? întrebă Marina. Văzând conflictul de pe chipul fetei, adăugă pe un ton coborât: Poate că nu ştii încă răspunsul la această întrebare. Nu e nimic rău în asta. Poate că ai nevoie să experimentezi un alt stil de viaţă înainte să te aşezi la casa ta. Asta e o chestie deşteaptă. Nu vrei să te măriţi cu Jason dacă nu eşti sigură, iar dacă te iubeşte, trebuie să poată să îţi dea drumul, să te lase să pleci, cel puţin pentru o vreme.

Lily se încruntă, cu nasul în ceaşcă. Marina se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi sorbi cafeaua. Afară se luminase de-a binelea, începea o nouă zi. La etaj se auzeau paşi pe podea şi apa curgând la baie. Se trezise Jim. Marina avea propriile ei decizii de luat.

Lily se ridică:

– Mă duc să stau de vorbă cu Jason. Traversă bucătăria şi vru să plece, apoi se opri şi se întoarse. Mulţumesc, Marina. Pentru cafea şi pentru sfaturi.

– Cu plăcere, zâmbi aceasta.

Lily plecă. Marina rămase pe scaun câteva clipe. Se simţea mulţumită de sine însăşi. Făcuse treabă bună cu consilierea, îşi spuse în sinea ei.

Jim intră în bucătărie, cu părul încă ud de la duş. Mormăi un bună dimineaţa, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se uită pe geam spre Căsuţa de Joacă.

– Este tot aici, îl informă Marina ridicându-se şi venind în spatele lui. Îl cuprinse cu braţele şi se bucură să-l simtă atât de solid şi puternic. Îşi culcă obrazul pe spatele lui, adulmecând mirosul cald, curat pe care îl emana bărbatul. Eu sunt tot aici, spuse ea.

Jim nu răspunse.

Ea continuă:

– Tocmai am vorbit cu Lily. A fost o discuţie plăcută, în cursul căreia mi-am dat seama de ceva, Jim. Vreau să mă căsătoresc cu tine, dar vreau şi să mă implic în vieţile fiicelor tale. Au nevoie de

părerea unei femei, iar eu dau sfaturi bune. Şi îmi place să fac parte din viaţa lor. În regulă?

Jim se întoarse şi o privi în ochi.

– Cred că aş putea să fiu de acord cu aproape orice. Nu vreau să pleci din viaţa mea, Marina!

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute uşor pe buze.

– Iar eu nu vreau să trăiesc fără tine. Se dădu un pas înapoi: Aşa că mă duc să-i spun lui Gerry că m-am gândit bine, toată noaptea, şi decizia mea rămâne neschimbată. Rămân aici.

– Bine, spuse Jim. Haide să-i spunem.

– Nu trebuie să mergi la muncă?

– Glumeşti? Îl duc personal pe omul ăla la aeroport şi îl urc în avion!

Marina râse şi îl luă de mână, trăgându-l spre uşă. Traversară peluza împreună. Marina ciocăni la uşa cabanei.

– Intră, strigă Gerry dinăuntru.

Peste noapte cabana se transformase în creşă. Pe mobilă zăceau scutece noi şi scutece folosite, pe bufetul de la bucătărie se aflau mai multe biberoane, iar valiza lui Gerry era deschisă, cu hainele revărsându-se, în vreme ce hainele pentru bebeluş se aflau pe canapea. Gerry era oarecum îmbrăcat, cu cămaşa pe jumătate băgată în pantaloni, şi sărise câteva locuri de pe faţă la bărbierit. Părea copleşit şi dezorientat, iar când intră Marina pe uşă, chipul i se lumină. Apoi îl zări pe Jim şi îi căzu faţa.

Cei doi bărbaţi se studiau în tăcere.

– Jim, el este Gerry, fostul meu soţ, spuse Marina încet. Gerry, acesta este Jim. Am venit să te ducem la aeroport.

– Marina, aşteaptă! începu Gerry.

Marina îl întrerupse:

– Am făcut ceea ce mi-ai cerut, Gerry, m-am gândit peste noapte la hotărârea mea şi sunt sută la sută sigură că vreau să rămân aici, cu Jim! Nu te-am invitat eu aici şi îmi pare foarte rău pentru Dara, dar ştiu că vei fi bine şi, de fapt, Gerry,

vreau doar să pleci. Pot să te ajut să-ţi strângi bagajul?

Chiar în acel moment, bebeluşul începu să ţipe. Cei trei adulţi se întoarseră cu toţii spre copilul care stătea înfăşat într-un colţ al canapelei.

– Poţi să schimbi copilul cât termin eu de strâns, o instrui Gerry.

Marina aproape că izbucni în râs. Gerry era un maestru al manipulării şi nu pierdea nici o ocazie să lanseze o provocare. Şi trebui să recunoască în sinea sa că era o provocare. Totuşi, strânse scutecele de pânză ale bebeluşului, scutecele de unică folosinţă, salopeta micuţă albastră şi le aşeză pe măsuţa de lângă canapea. Se aşeză şi se aplecă deasupra copilaşului, gângurind la el şi zâmbindu-i.

– Bună, Garfield, sunt Marina. Am să-ţi schimb scutecul.

Garfield ridică privirea spre ea, cu chipul lui serios, o studie cu mare atenţie şi apoi zâmbi, dând din picioare, iar legătura bruscă ce se înfiripă între ei făcu dragostea să-i înflorească în inimă într-un fel cum nu mai simţise niciodată până atunci. Ce băieţel fericit şi bucuros! Ar fi putut să îl iubească atât de tare! Îi scoase scutecul folosit şi se aplecă să îl sărute pe burtică. Bebeluşul își ridică picioruşele voios. Aici începea noua lui viaţă, pură şi neprihănită. Îi puse hăinuţele, apoi îl ridică pe umăr şi îi simţi greutatea dulce pe pieptul ei. Era conştientă de prezenţa celor doi bărbaţi în încăpere, amândoi purtând pe umeri propria poveste din trecut, propriul farmec, greutatea propriilor greşeli, pentru că nu există nici un adult fără pată. Copilaşul se foi în braţele ei. Ştia instinctiv cum să-i susţină gâtul. Îşi acordă un moment de plăcere şi inspiră mirosul specific de bebeluş curat, îi simţi căldura căpşorului. Închise ochii şi se rugă în gând: *Dumnezeu să te binecuvânteze, băieţelule! Să ai o viaţă bună!*

Trebui să se lupte cu ea însăşi ca să pară relaxată şi calmă, şi se întoarse spre Gerry şi Jim. Valiza lui Gerry era strânsă lângă el. Jim ţinea uşa cabanei deschisă.

– Totul este gata, spuse Marina repezit.

Merseră până la camioneta lui Jim. Pe tot drumul spre aeroport, Marina stătu pe scaunul din dreapta, cu bebeluşul în braţe.

Gerry se aplecă spre ea de pe bancheta din spate:

– M-am tot ţinut să-ţi spun, Marina, o informă el amabil, Colin Finster s-a cuplat cu Eloise.

Marina nu răspunse. Cu un an în urmă, ar fi râs de vestea asta, pentru că în urmă cu un an Colin şi Eloise erau angajaţi de-ai ei. Dar toate astea se aflau la mare distanţă acum şi îi erau complet indiferente. Nu voia să împărtăşească nimic cu Gerry în faţa lui Jim.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Când ajunseră la aeroport, Jim parcă maşina în zona unde staționarea este permisă doar zece minute, în faţa terminalului. Gerry coborî din vehicul, iar Marina îi puse în brațe bebeluşul în timp ce ieşea şi ea, după care Gerry i-l dădu înapoi şi-şi puse rucsacul în spate.

Marina îşi coborî privirea la copilaşul pe care îl ţinea la piept.

– La revedere, băieţelule, şopti ea.

Pruncul gânguri uşor. O apucă de deget în pumnişorul lui minuscul şi o strânse cât putu el de tare. Asta fac toţi bebeluşii, îşi spuse ea, nu însemna nimic. Totuşi, când i-l încredință lui Gerry, inima ei se cutremură şi îi revărsă un val de suferinţă în sânge.

Nu voia să lase bebeluşul să plece. Stăteau pe trotuarul de la poarta terminalului. În jurul lor, oamenii veneau şi plecau, trăgând după ei bagaje, discutând zgomotos despre vara care se termina.

– Marina, spuse Jim încet, haide!

– Poate ar trebui să aşteptăm... Marina simţea că i se rupe inima. Să ajutăm... până când pleacă avionul.

– A reuşit să ajungă aici singur tocmai din Kansas City, îi aminti Jim. Cred că se poate descurca şi pe drumul de întoarcere la fel de bine.

Ea dădu din cap aprobator. Jim avea dreptate, sigur că avea. Îşi smulse privirea de la bebeluş. Se uită la Gerry şi asta o ajută, asta îi mai înmuie puţin regretul, îi uşură greutatea pe care o simţea pe suflet destul de mult încât să îl ia de mână pe Jim.

– Bine, spuse Marina. Hai să mergem. Pa, Gerry! Ai grijă de el!

Ştia că Gerry stătea pe trotuar şi se uita după ei, ţinând în braţe bebeluşul. Se întoarseră la maşină, iar Gerry rămase pe loc, aşteptând. Marina nu-şi dădu voie să se uite în urmă.

– Marina, murmură Jim. Poţi să plângi.

– Mulţumesc, spuse ea, dar ştii ceva? Aş vrea să mă ţii puţin în braţe.

Jim opri maşina pe marginea drumului. Întinse braţele spre ea, iar Marina îşi desprinse centura de siguranţă şi se strecură cât putu de aproape de el, însă consola schimbătorului de viteze făcea îmbrăţişarea destul de ciudată.

Totuşi, era recunoscătoare să fie ţinută în braţe atât de tare, să fie ţinută în braţe atât de drăgăstos, încât îi veni să plângă. Era recunoscătoare pentru bătăile statornice de inimă pe care le auzea în pieptul lui.

Capitolul 57

Lily

Lily intră în apartament cu cheia pe care i-o dăduse Jason.

– Bună! strigă ea.

Dar el plecase deja. De fapt, nu era surprinsă. Echipa lui începea munca la ora şase.

Frustrată, Lily făcu câţiva paşi prin sufrageria mică, chibzuind ce să facă mai departe. Nu-i plăcea să lase lucrurile în suspensie aşa, îi dădea de-a dreptul *mâncărimi*. La ce casă lucra el acum? Recunoscu faţă de sine însăşi că nu prea era atentă la Jason atunci când îi povestea despre munca lui. Uneori, atunci când renova o casă minunată, o invita să îi facă un tur al locului, să tragă cu ochiul la felul în care trăiau cei foarte bogaţi, dar acum credea că lucra la o mică anexă a unei case modeste din Madaket. Da, acolo era!

Oare trebuia să meargă acolo? Era cale lungă, cam opt kilometri. Ar fi putut să ia bicicleta, dar asta însemna că avea să ajungă transpirată toată şi obosită. Cine avea Vechitura astăzi? Oare putea să o ia fără să le enerveze pe surorile ei? Oare chiar trebuia să meargă? Oare Jason nu avea s-o urască pentru că apare aşa pe şantier şi îl întrerupe din treabă? Dar Lily se simţea atât de *nelalocul ei* cu felul în care rămăseseră lucrurile cu o seară în urmă. Se simţea groaznic, şi ura acest lucru, şi credea că asta era dovada faptului că într-adevăr îl iubea. Se simţea de parcă auzea o alarmă de incendiu. Nu voia să-l piardă. Trebuia să facă orice, totul, ca să-l păstreze aici, cu ea.

Simţea nevoia să-i spună asta chiar *în acel moment.*

Se grăbi să ajungă înapoi acasă. Camioneta tatălui său dispăruse, dar Vechitura era pe alee.

Intră pe uşa de la bucătărie şi rămase o clipă nemişcată, ascultând zgomotele din casă. Linişte. Deci toţi erau plecaţi, cu toate că nu era sigură de Emma, poate că dormea încă. Lily urcă în fugă scările fără să încerce să păstreze liniştea; dacă Emma dormea încă, atunci era vremea să se trezească! Aşteptă o clipă la uşa închisă de la camera Emmei, apoi o dădu de perete.

Camera era goală. Poate că Emma se trezise devreme şi plecase la muncă deja. Dacă aşa era, atunci probabil că Marcia trecuse şi o luase, iar asta însemna că nu avea nevoie de maşină.

Lily se ocupă puţin şi de machiaj, dar de fapt nu se machia prea tare dimineaţa. Se pieptănă şi-şi schimbă bluza cu una cu decolteu mai adânc. Apoi coborî scările în goană, apucă cheile maşinii şi se repezi afară.

Mare parte din traficul de pe insulă se risipise, iar străzile erau aproape goale. Splinuţele galbene şi florile movulii de asteri mărgineau bătute de vânt străduţele înguste. Lumina se strecura printre nori, iar astăzi aerul era mai rece decât de obicei. Se simţea chiar un uşor iz de toamnă în atmosferă. În seara asta putea să folosească şalul de caşmir turcoaz pe care îl găsise la magazinul cu preţuri reduse.

Prietena ei Carrie cumpăra mereu haine de la magazinul cu preţuri reduse. Îşi îmbrăca bebeluşul cu haine de acolo; tot de acolo îşi făcuse garderoba cu haine de gravidă. Aşa de mulţi oameni donau obiecte de îmbrăcăminte, unele dintre ele erau noi-nouţe, era chiar o experienţă satisfăcătoare să cumperi de acolo, dar Lily voia oare să trăiască tot restul vieţii cu haine de la preţuri reduse?

Ce spusese Jason? Că era bine aşa cum era. Lily zâmbi amintindu-şi asta, şi apoi imediat se încruntă, pentru că o întrebase şi pentru ce îi trebuiau haine scumpe, de parcă asta era un fel de ciudăţenie.

Vrei prea mult, Lily, îi spusese Jason. *Trebuie să alegi.*

Dar serios, nu vedea de ce. Trecu pe lângă intersecţia cu Cliff Road, îndreptându-se spre Tupancy, cu priveliştile spectaculoase ale strâmtorii şi îşi aminti de petrecerea de binefacere care avusese loc acolo. Atunci îl cunoscuse pe Jimmy Buffett! Iar el chiar *se uitase* la ea, şi chiar dacă era în vârstă, era un tip „marfă“, iar ei îi plăcuse să se simtă tânără şi dorită în topul ei micuţ şi strălucitor şi cu cerceii care îi atârnau la urechi.

Apoi trecu pe lângă şoseaua spre Dionis şi casele minunate care se ridicau pe coama dealului, cu vedere spre strâmtoare. Nu fusese niciodată în vreuna dintre aceste case. Mereu îşi dorise asta, şi poate, dacă avea să mai lucreze la revistă anul următor, o să intre, sau poate că Eartha o s-o invite să o însoţească la vreo petrecere acolo...

De ce trebuia să renunţe la toate astea ca să fie cu Jason? Dacă o iubea, de ce nu putea *el* să se schimbe? Dacă într-adevăr o iubea, atunci nu iubea şi acea parte a ei care îşi dorea haine minunate?

Era atât de tare adâncită în gânduri, încât se trezi pe cale să iasă de pe şosea.

Jason n-ar fi putut niciodată să-şi permită o astfel de casă-trofeu. Deşi constructorii făceau o mulţime de bani, nu câştigau milioane şi milioane. Lui Lily nu-i păsa de asta, nu avea nevoie de milioane şi milioane. Dar îşi dorea să guste puţin din toate astea, doar câteva haine drăguţe, şi voia să meargă la Paris înainte să se aşeze la casa ei.

Ajunse la Madaket, micuța colonie de case şi porturi de agrement înghesuite la capătul insulei. În loc să intre pe strada pe care ştia că lucrează Jason, merse mai departe pe o străduţă prăfuită care ducea la un port mic şi întoarse, apoi intră pe o altă străduţă care se termina într-o pădurice. Opri motorul şi rămase acolo în linişte, încercând să se calmeze.

Ce avea să-i spună lui Jason? *Renunţ la tot ca să mă mărit cu tine?*

Pur şi simplu, asta nu i se părea corect. Dar nu voia să-l piardă şi încercă să se gândească clar de ce îl iubea atât de mult.

În primul rând, *îl iubea* şi pace! Se îndrăgostise cu toată fiinţa ei, total, fără scăpare, sexual şi romantic, şi avea încredere în asta, se încredea în indiferent ce forţă era aceasta atât de puternică, încât îi adusese lângă ea acest bărbat, această dragoste copleşitoare. Era real, important şi diferit de orice cunoscuse până atunci. Era ceva *memorabil*.

Şi era ceva potrivit. Dacă se dădea un pas înapoi din această pasiune, putea să enumere şi celelalte motive pentru care îl iubea pe Jason. Era un om bun. Se putea baza pe el, era cinstit, amabil şi amuzant, era de încredere şi nu se juca cu sentimentele. Era în multe feluri, toate pozitive, ca şi tatăl ei. Îi făcea plăcere să fie cu el. Alături de el se simţea acasă. Iar dacă se gândea să aibă un copil cu el într-o bună zi – simțea un fior de bucurie inexprimabilă doar dacă se gândea la asta!

Dar deocamdată nu era pregătită pentru un copil. Nu era pregătită să se aşeze la casa ei, să cumpere aparatură electrocasnică şi să lucreze zi de zi într-un magazin ca să-şi poată plăti ratele la noua canapea sau o minivacanţă. Era ceea ce era, tânără, probabil naivă, cu siguranţă nu era pe deplin formată. Dar nu era doar o bucată de lemn modelată de puterea oceanului; avea ceva de spus cu privire la viitorul ei, la ceea ce avea să devină.

Nu voia să-l piardă pe Jason. Nu voia să se piardă nici pe sine însăşi.

Porni din nou motorul maşinii, întoarse din trei mișcări şi se îndreptă spre drumul de la marginea orășelului. Ajunse la o căsuţă modestă cu vedere splendidă asupra Portului Madaket. Camioneta lui Jason era parcată pe alee, iar o altă camionetă se afla în spatele acesteia.

Parcă şi ea maşina şi ieşi la lumina soarelui. Mirosul limpede de rumeguş plutea peste briza mării şi auzi ciocanele pocănind. Merse pe lângă partea laterală a casei spre anexa pe care o construia Jason, pe lângă o grămadă de rigips şi schele cu bârne de lemn care aşteptau să fie tăiate pe dimensiuni. Noua cameră fusese croită. Acum îi prindeau pereţii.

Jason era sus pe o scară. Un tip din echipa lui, Patrick, o zări primul pe Lily.

– Bună, Lily! strigă Patrick.

Jason se uită în jur. Când o zări, zâmbi.

– Lily! Ce faci aici?

– Voiam să vorbesc puţin cu tine.

Jason coborî scara, îşi aruncă ciocanul pe o grămadă de placaj de lemn şi veni spre ea.

– Mă bucur să te văd!

– Putem să mergem puţin mai încolo? întrebă Lily.

– Sigur. Îşi puse braţul în jurul umerilor ei în timp ce se îndepărtau de casă şi se apropiau de plajă şi de port, cu apa clipocind în lumina soarelui.

Ea se îndepărtă din strânsoare și se opri în faţa lui.

– Voiam doar să-ţi spun că te iubesc, Jason. Nu vreau să te pierd. Nu vreau să pierd relaţia noastră.

El îi zâmbi:

– Bine. Şi eu la fel.

Lily inspiră adânc. Inima îi bubuia în piept, o simţea aproape în gât.

– Dar vreau să merg la Paris. Poate nu pentru şase luni... se grăbi ea să adauge. Poate doar pentru trei luni, sau două, trebuie să văd asta, şi poate vei putea să vii şi tu la Paris şi să stai cu noi, şi vom putea să avem o vacanţă romantică împreună la Paris, şi ai putea s-o cunoşti pe Eartha, pentru că orice sunt eu, o parte din mine o place pe Eartha, este chiar minunată, Jason... Cred că ceea ce vreau să spun este că nu vreau să fiu nevoită să aleg,

negru sau alb; vreau ca noi doi să reuşim să rezolvăm cumva chestia asta. Putem s-o facem?

El o asculta cu atenţie. Lily simţi rezistenţa lui atunci când o menţionă pe Eartha şi Parisul, dar când tăcu, văzu că umerii lui se relaxează, doar puţin, iar falca nu îi mai tresare.

Jason spuse:

– Şi eu te iubesc, Lily! Şi vreau să poţi vedea Parisul. M-am tot gândit. Am greşit să-ţi cer să renunţi la asta. Cred că mă tem că n-o să mă mai vrei dacă mergi la Paris...

– Oh, Jason! Am să te vreau mereu! Lily izbucni în lacrimi şi încercă să îl ia în braţe.

El îi puse mâinile pe umeri şi o ţinu departe de el.

– Nu trebuie ca Patrick să fie martor la toate astea, o atenționă el blând. Mă bucur că ai venit aici, Lily. Îmi pare rău că am ieşit ca o furtună din casă aseară; a fost copilăresc din partea mea. Vreau să ne înţelegem, bine? Putem să facem fiecare câte un mic compromis, aşa e?

Lily zâmbi:

– Aşa e!

– Trebuie să mă întorc la treabă. Ne vedem diseară, acasă?

Ea dădu din cap afirmativ. Jason o sărută uşor pe creştet, îşi luă ciocanul şi se urcă din nou pe scară. Ea se uită după el o clipă şi simţi că îi iubea silueta trupului puternic, forţa braţelor, muşchii de pe spate. Acum îl vedea cum construieşte ceva de la zero, doar cu muncă fizică. Se pricepea la asta, să construiască ceva de la zero. Şi putea şi ea să înveţe asta.

Conduse maşina înapoi acasă şi îşi lăsă gândurile s-o ia razna, dar inima îi era calmă acum.

Capitolul 58

Emma

Zgomotul apei curgând o trezi pe Emma. Ieşind din oceanul viselor în care era cufundată în somn, începu să se trezească la realitate, simţind o imensă fericire care creştea înlăuntrul ei. Parcă nu-i venea să se trezească din visul fericit. Apoi deschise ochii... şi visul era tot acolo. O cuprinse o fericire şi mai mare.

Se afla în patul lui Spencer. Zgomotul era făcut de Spencer la duş. Îşi petrecuseră noaptea împreună acolo, la el acasă.

Suspinând de plăcere, Emma se ridică în capul oaselor, potrivindu-şi pernele la spate. Când veniseră în ajun, nu prea fusese atentă la casa lui Spencer – putea să fie Taj Mahalul sau o cutie de frigider, iar ei nu i-ar fi păsat.

Acum îşi lăsa privirea să se preumble prin cameră. Era o încăpere mică şi cam ciudată, aranjată la al doilea nivel. Casa avea tavanele joase, fiind ca o cutie de bijuterii construită în secolul al optsprezecelea şi renovată cu trecerea anilor. Uşa din faţă se deschidea direct într-un culoar îngust care dădea într-o încăpere lungă ce servea de living şi loc de luat masa, iar o bucătărie la parter şi o baie la etaj erau construite în partea din spate a clădirii, în ceea ce insularii numesc „umflătură“. Era casa lui Spencer. O cumpărase cu banii pe care îi moştenise de la bunici şi, cum îi plăcea istoria, preţuia foarte mult această casă istorică.

Dormitorul era mobilat sumar cu un pat dublu, un birou vechi și un scaun, iar pe pereţi erau atârnate câteva picturi ale unor artişti din Nantucket. La fereastra cu multe ochiuri de geam

nu erau atârnate perdele. Era deschisă, iar aerul proaspăt al dimineţii pătrundea în cameră.

Noaptea trecută fusese uimitoare. Emma închise ochii şi se cuprinse singură cu braţele, amintindu-şi această noapte de vis. Când au ajuns la casă, s-au dus direct în pat, dar mai târziu, după ce au făcut dragoste, au dat iama prin frigiderul lui Spencer şi şi-au făcut sandviciuri calde, au stat de vorbă şi iar au stat de vorbă, ca să se cunoască mai bine, şi-au împărtăşit planuri şi visuri.

Mai târziu, în jur de ora două, s-au dus din nou în pat. Au făcut dragoste iar. Era foarte târziu atunci când, extenuaţi, mulţumiţi şi fericiţi, au adormit în sfârşit.

Acum privirea Emmei căzu pe ceasul de pe noptieră. Era şapte și jumătate. Oh, Dumnezeule, Marcia probabil că venise ca să o ia la muncă. Sări din pat, îşi luă geanta de pe podea şi scotoci după telefonul mobil. Formă numărul Marciei şi auzi căsuţa vocală.

Cu telefonul la ureche merse lângă fereastra mică, uitându-se afară la ziua luminoasă.

– Marcia? Sunt Emma. Îmi pare rău, nu pot să ajung la muncă astăzi. Îţi explic mai târziu. Îmi pare rău.

– *Doamne Dumnezeule!*

Vocea femeii, atât de aproape de Emma, o făcu aproape să-şi sară din propria piele, căci era în pielea goală. Emma rămase împietrită o clipă care i se păru o veşnicie, îngrozită, cu gura căscată la Sandra Bracebridge, care se afla în pragul uşii ca un arici uriaş. Mama lui Spencer purta o rochie Lily Pulitzer cu un desen geometric, iar la braţe, gât şi urechi îi sclipeau câteva sute de grame de aur. Pe post de geantă avea un coş împletit, un model nou şi modern, cu o bretea pe umăr.

– Ce faci aici? întrebă Sandra.

Emma simţea o dorinţă irezistibilă să izbucnească în râs pe măsură ce diferite explicații îi treceau prin cap. Începu cu un:

– Îmi pare rău!

Dar îşi dădu seama că, de fapt, nu trebuia să-şi ceară scuze pentru nimic. Se duse înapoi spre pat, smulse cearşaful de deasupra şi şi-l înfăşură în jurul corpului.

– Mamă? spuse Spencer intrând în cameră cu un prosop în jurul mijlocului, iar aburul venea în urma lui ca o aură. Ce faci *tu* aici?

Sandra Bracebridge îşi recăpătă postura beligerantă.

– Tocmai am vorbit cu bunica ta şi trebuie să stau de vorbă cu tine. Evident, lucrurile au progresat mai mult decât este potrivit.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Chipul lui Spencer se întunecă. În primul rând, mamă, nu este *potrivit* ca tu să apari aşa în dormitorul meu, neanunţată! Am mai discutat despre asta şi altă dată, este casa mea, nu a ta, şi trebuie să mă suni înainte să apari aici.

Sandra rămase neclintită:

– Dacă erai în pericol, atunci aş fi putut să „apar aici“? Dacă ar fi luat foc casa, ai fi vrut ca eu să...

Spencer îi întoarse spatele mamei sale:

– Trebuie să mă îmbrac.

Mama rămase cu privirea asupra lui vreme îndelungată.

– Te aştept jos.

Spencer deschise un sertar al biroului, scoase de acolo o pereche de boxeri şi îi îmbrăcă.

– Emma, îmi cer scuze. Mama nu s-a mai repezit aşa la mine în casă niciodată. Lasă-ne câteva minute să discutăm şi scap de ea imediat.

Își puse o pereche de pantaloni și o cămaşă albă, traversă camera în picioarele goale şi o sărută rapid pe Emma pe gură.

Împietrită, Emma se prăbuşi pe marginea patului. Voia să facă un duş, însă voia şi să audă ce avea Spencer să-i spună mamei sale, şi curiozitatea învinse. Rămase nemişcată, aproape ţinându-şi respiraţia, şi ascultă.

– Aş vrea să-mi dai cheia înapoi. Vocea lui Spencer era calmă, dar fermă.

– Fugi de-aici! Dacă ai nevoie să-şi aduc ceva cât eşti plecat de pe insulă...

– În cazul ăsta, am să-ţi dau o cheie înainte să plec. Vreau cheia înapoi acum. Sau o să schimb încuietorile.

– De ce te porţi astfel? Nu ai nici un drept să îmi vorbeşti aşa!

– Am tot dreptul, mamă. Sunt adult. Asta e casa mea. Mi-am cumpărat-o cu banii mei. Eu...

– Foarte bine. Îmi cer scuze. Dar serios, Spencer, gândeşte-te şi din punctul meu de vedere. Abia dacă am dormit azi-noapte, după ce am vorbit cu mama şi mi-a spus că ai plecat cu fata aia.

– O cheamă Emma şi am de gând să mă căsătoresc cu ea.

Emma aproape căzu de pe pat.

– Oh, Spencer, nu poţi vorbi serios! E doar o fată de pe insulă, nu e de rangul tău.

– Slavă Domnului pentru asta! replică Spencer. Vocea Sandrei urcase cu câteva octave, dar el vorbea cu voce domoală şi rezonabilă. Mamă, am treabă. Trebuie să pleci!

– Spencer, sunt mama ta. Îmi fac doar griji pentru fericirea ta. Eu...

– Crede-mă, n-am fost niciodată mai fericit. Acum, te rog să pleci!

– Nu poţi să mă dai afară aşa!

– Te rog să pleci.

– Promite-mi că vii la mine diseară să bem ceva. *Singur!*

– Nu pot să-ţi promit asta. Am alt program.

– Bunica ta a provocat toate astea, nu-i aşa? Millicent mereu încearcă să te întoarcă împotriva mea!

Acum, vocea lui era rece:

– Te rog să pleci.

Emma auzi tocurile Sandrei pe podea şi apoi uşa de la intrare trântindu-se.

Spencer urcă scările câte două o dată.

– La naiba, femeia aia mă scoate din minţi! Fratele şi sora mea s-au mutat amândoi în cealaltă parte a ţării şi acum înţelegi de ce. Vrea să aibă ea controlul, este atât de enervantă, e ca o ciumă!

Emma zâmbi. Nu putea să se abţină să nu zâmbească întruna.

Spencer se uită la ea, apoi deodată zâmbi şi el.

– Înțeleg că ai auzit conversaţia noastră. Se aşează pe pat lângă ea şi îi luă mâna. Presupun că n-a fost cea mai romantică cerere în căsătorie din lume!

– Dar poate cea mai neobişnuită, îl asigură Emma.

Spencer izbucni în râs. Apoi spuse, mai sobru:

– Nu vreau să te grăbesc, Emma. Nu vreau un răspuns imediat. Nu te condamn dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Ştiu că am cea mai ciudată, cea mai disfuncţională familie din lume. Pe mama ai văzut-o de ce e în stare. Şi vreau să locuiesc pe insulă, ceea ce înseamnă că voi fi mereu în raza de acţiune a furiei mamei. Te sperie asta?

Emma vru să răspundă, dar întrebarea era una serioasă, aşa că stătu o clipă pe gânduri. Nu discutase niciodată problemele spinoase legate de bani cu Duncan. Mereu pretinsese că se simte confortabil în preajma celor înstăriți, iar în cei câţiva ani cât locuise la Boston fusese sigură că avea să câştige sume frumuşele pentru ea şi familia ei şi că avea să facă parte din acel grup de aur.

– Cred cu toată puterea, rosti ea încet, gândind cu voce tare, că mama ta nu mă va accepta niciodată. Nu vin dintr-un mediu avut. Familia noastră nu are atâţia bani câţi aveţi voi.

– Dă-mi voie să-ţi amintesc că mama nici măcar nu are atâţia bani câţi pretinde, prin purtarea ei, că ar avea. De asta a încercat să fure acele coşuri

împletite originale. Mereu încearcă să vândă ceva ca să aibă suficient numerar.

Emma dădu din cap aprobator.

– Totuşi. Totuşi... Spencer, cred că mi-e puţin frică de oamenii ca tine.

– Pentru că avem un nume de familie vechi? Sunt mândru că sunt un Bracebridge. Este unul dintre motivele pentru care ştiu atât de multă istorie. Dar în afară de asta – tata a murit. Mama e o snoabă îngrozitoare. Fratele şi sora mea au plecat de aici şi abia dacă ţinem legătura. În plus, nu dau nici doi bani pe Nantucket. Mama se ceartă tot timpul cu bunica. De vreme ce fratele şi sora mea m-au abandonat, mama îşi concentrează toată energia să-mi facă mie viaţa amară. Şi mă tem că eu o iubesc pe bunica mai mult decât o iubesc pe mama. Se opri o clipă, apoi spuse zâmbind: De fapt, acum, că am înşirat toate lucrurile astea fermecătoare despre noi, înţeleg de ce-ți stârnim teama.

Era rândul Emmei să zâmbească:

– Stai liniștit, şi eu am o familie destul de ciudată. Poate că fiecare crede că familia lui e ciudată. Izbucni în râs: Poate că fiecare familie chiar *este* ciudată.

– Nu poţi să construieşti o casă dreaptă din lemn strâmb, dar poţi să construieşi o casă confortabilă strâmbă, spuse Spencer. Buni spunea mereu asta. Casa în care locuieşte buni va trebui să fie vândută când moare ea, iar banii vor fi împărţiţi între fraţii mei şi mine. Nu voi fi niciodată bogat, Emma, dar cred că voi avea un trai confortabil.

– Confortabil, repetă Emma. Îşi trecu degetul pe mâna lui. Îmi place asta, Spencer, îmi place să discutăm despre chestii reale. Dintr-odată, cum stătea acolo în pielea goală, doar cu un cearşaf în jurul corpului, îşi aminti: De fapt, şi propria mea familie trece printr-o criză acum. Tata a întâlnit pe cineva, în sfârşit, o femeie foarte cumsecade care îl

face fericit. Spencer, trebuie să fac un duş rapid şi să mă întorc acasă.

– Mi-ar face plăcere să-ţi cunosc familia. Adică, şi în afara secţiei de poliţie, zâmbi el.

– Oh, Doamne! făcu Emma.

Spencer se ridică.

– Tu du-te la duş, eu fac cafeaua.

Capitolul 59

Abbie

Abbie îl duse pe Harry sus ca să-l ajute să se spele pe dinţi şi să se schimbe de pijama. Simţea că vrea să-l ia la subraţ şi să fugă cu el. Sau măcar să se ascundă în dulap. Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se cu zgomot.

– A venit mami, îi spuse ea lui Harry.

– Mami! strigă Harry, şi o luă la goană în jos pe scări.

Abbie îl urmă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Bună, Uriaşule! În holul de la intrare, Sydney reuşi o ghemuire admirabil de graţioasă, având în vedere cât de strâmt era costumul de pe ea şi cât de înalte tocurile pantofilor. Harry alergă în braţele ei. Ea îl îmbrăţişă şi îl sărută pe creştet.

Apoi o observă pe Abbie pe scări.

– Ce cauţi tu aici atât de devreme? întrebă ea.

– Sydney! Howell apăru în hol, cu un prosop de bucătărie în mâini. Trebuie să vorbim.

Sydney miji ochii. Se uită la Howell, apoi la Abbie, apoi din nou la Howell. Se ridică pe tocurile ei înalte, slabă ca un ţâr.

– Deci asta se întâmplă aici! pufni ea dispreţuitoare. De necrezut! Tu şi bona aveţi o mică aventură.

– Nu e o aventură, ripostă Howell, adăugând: şi hai să nu discutăm în faţa fiului nostru.

– Cred că *aventură* este cuvântul perfect pentru asta, îl șfichiui Sydney, şi de ce să nu discutăm în faţa lui Harry? Îmi imaginez că voi doi aţi făcut o grămadă de lucruri în faţa lui.

– Harry! Howell se întinse după mâna fiului său. O să avem o discuţie de adulţi, aşa că te poţi uita la televizor.

Băieţelul se trase, reticent.

Howell insistă.

– De fapt, îţi voi da telecomanda. Poţi să schimbi singur canalele.

Auzind aceasta, chipul lui Harry se lumină.

– Eu voi fi la bucătărie, anunţă Sydney şi se îndepărtă.

Howell îl conduse pe Harry în sufragerie şi îl aşeză pe canapea. Abbie inspiră adânc şi o urmă pe Sydney la bucătărie. Soţia lui Howell se rezema de bufet, cu braţele încrucişate pe piept şi faţa acră.

Sydney îşi fixă privirea asupra lui Abbie.

– Măi, măi, ce multilaterală eşti! Trebuie să spun că mă suprinde că ai putut să-l atragi pe Howell. Nu prea eşti o *femme fatale.*

Abbie nu răspunse. Încerca să înţeleagă mânia lui Sydney.

– E un clişeu, să ştii, izbucni Sydney. Şeful îşi face de cap cu servitoarea!

Intră şi Howell în bucătărie.

– Sydney, hai să nu vorbim aşa.

– Da, ascultă cum vorbeşti tu! Atât de civilizat şi rafinat! Poţi să te prosteşti cu bona, dar nu vrei să vorbeşti despre asta.

– Vreau să mă căsătoresc cu Abbie, declară Howell. O iubesc şi cred că este potrivită pentru Harry.

Sydney dădea din cap ca un jucător de box lovit pe neaşteptate.

– Vrei să te *căsătoreşti* cu ea? Dumnezeule mare, Howell, chiar eşti plin de surprize! Apoi zâmbi triumfătoare: Iar *ea* este cea pentru care vrei divorţul? Sydney avea o voce cu adevărat remarcabilă, limpede ca un clopot şi plină de siguranţă. Howell, eşti un fraier atât de mare! *Eu* sunt cea care vrea divorţul! Tu vrei să te furişezi prin spatele meu cu o bonă. Dar eu am să mă căsătoresc cu următorul senator al statului New York.

Howell părea sincer uimit.

– Everett Candelli? Te întâlneşti cu Everett Candelli?

– Ce? Dintr-odată, vocea lui Sydney era plină de veselie. Crezi că cineva atât de important nu ar putea să bage în seamă o avocată?

O, Doamne! Abbie se simţea ca un zmeu aruncat în sus, spre cer. *O, Doamne, şi Sydney vrea divorţul!*

– Sunt impresionat, spuse Howell. Everett este un om remarcabil şi un bun apărător al publicului larg. Mă bucur pentru tine, Sydney.

– Pe dracu' te bucuri! Eşti doar eliberat că nu vei avea parte de un divorţ urât şi de un proces de custodie.

– Păi, recunoscu Howell, şi asta e adevărat.

– Tati, strigă Harry. Nu merge telecomanda.

Howell păru frustrat.

– Bine, puştiule, vin imediat. Şi ieşi din bucătărie.

Abbie îşi dădu seama că Sydney se uita insistent la ea, cu ochi mânioşi. Îşi adună curajul şi îşi găsi vocea. Rosti singurul lucru adevărat care conta pentru femeia din faţa ei:

– Îl iubesc pe Harry. Vreau să ştii asta.

– Ca şi cum ai avea vreo idee ce înseamnă dragostea maternă! o taxă Sydney. Dulceaţă, eşti aşa de inocentă şi nerăbdătoare! Eşti o fetiţă fără scăpare, nici măcar nu poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă să fii mamă!

– De fapt, pot, începu Abbie.

– Să fii bonă nu e *nici pe departe* la fel cum este să fii mamă! explodă Sydney. Îţi faci griji tot timpul, la dracu'! Vigilenţă, inteligenţă, toate intenţiile tale bune, nimic nu contează! Nu se termină când mergi la culcare, nu se termină niciodată! O să fii atât de *copleşită* dacă îl iei pe Harry. Nu vei dormi noaptea, nu vei şti ce să faci când se îmbolnăveşte, la dracu, *tu* nu poţi nici să-l dai într-un *nenorocit* de carusel! E o muncă grea, uneori este fără speranţă şi îţi rupe inima! Te simţi

ca şi cum nu faci niciodată nimic bine! Dar uită-te la tine, tu crezi că ştii cum e să fii mamă!

Abbie înţelegea furia femeii, şi din respect pentru mama care era Sydney, spuse încet:

– Mama mea a murit când aveam cincisprezece ani. Eu le-am crescut pe cele două surori mai mici ale mele.

– Nu prea e acelaşi lucru! ripostă Sydney. Brusc se prăbuşi într-un scaun şi-şi frecă faţa cu mâinile. Dar este păcat. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu. Se uită la chipul lui Abbie vreme îndelungată, cu ochi critici. În cele din urmă, bodogăni: La dracu', ce ştiu eu? Te porţi bine cu Harry. Pot să-mi dau seama că se simte iubit de tine. La naiba cu toată tărăşenia asta, probabil că vei fi o mamă vitregă decentă.

– Voi fi, promise Abbie cu voce joasă.

– În regulă, fă-mi o favoare, îi ceru Sydney. Du-l undeva pe Harry ca să pot sta de vorbă pe îndelete cu Howell. Trebuie să punem la cale o mulţime de detalii.

Abbie ezită puţin, apoi spuse:

– Bine.

Howell şi Harry se aflau tot în sufragerie, chinuindu-se cu telecomanda înţepenită. Ridicară privirea amândoi spre ea, cu aceiaşi ochi, aceeaşi tunsoare şi aceeaşi expresie plină de speranţă, încât Abbie zâmbi.

– Ştii ceva? spuse ea. Lasă televizorul, Harry. Te duc la mine acasă şi o să-mi cunoşti familia.

Howell părea uşurat.

– Bună idee! Apoi adăugă: Întoarceţi-vă la prânz, bine?

Abbie dădu din cap afirmativ şi îl luă pe Harry de mână.

– Bine.

Ieşiră în vântul de-afară. Starea de spirit şi gândurile lui Abbie se răsuceau asemenea vântului, iar ea aproape că alerga, cu Harry de mână.

– O să-ţi placă la mine acasă, Harry. Am multe lucruri frumoase să-ţi arăt. Am scoici şi păpuşi şi o pisică pe care o cheamă Cinnamon şi o Căsuţă de Joacă!

– Eşti amuzantă astăzi, chicoti Harry.

– Harry, sunt absolut fericită! recunoscu ea.

Capitolul 60

Abbie, Emma, Lily şi Marina şi Harry, Spencer şi Jim

Marina spuse:

– Sunt bine acum, Jim. Se retrase din îmbrăţişarea lui, uşor ruşinată că stăteau aşa, pe marginea şoselei aglomerate spre aeroport, unul în braţele celuilalt ca o pereche de iubiţi liceeni, în vreme ce jumătate dintre locuitorii din Nantucket treceau în viteză pe lângă ei şi se holbau.

Însă îmbrăţişarea lui Jim era foarte plăcută.

– Eşti gata să mergi acasă? întrebă el.

Îi plăcea cum suna, să meargă *acasă*.

– Cu siguranţă!

Jim demară şi se îndreptă spre oraş. Conducea cu o mână pe volan, în timp ce ţinea cealaltă mână în continuare pe coapsa Marinei.

– Cred că nu mă duc la muncă în dimineaţa asta.

– Serios? Marina se întoarse spre el şi îl mângâie pe faţă. Se simţea aşa de apropiată de el, atât de fericită de alegerea pe care o făcuse, ca şi cum în sfârşit îşi lăsase trecutul în urmă şi traversase intersecţia spre viitor.

– Păi... Câteva clipe Jim păru că nu-şi găseşte cuvintele. Marina, înţeleg ce decizie ai luat acum. Înţeleg cât de greu trebuie să-ţi fi fost. Şi, Dumnezeule, sunt atât de fericit că m-ai ales pe mine! Pe noi, viaţa împreună aici. Cred că ai fost foarte curajoasă. Nu cred că asta este o zi obişnuită şi nu vreau să mă grăbesc la muncă.

Marina îl mângâie uşor pe faţă cu vârful degetelor.

– Jim!

El trase pe dreapta şi opri motorul.

– În plus, tocmai am semnat un contract şi am primit avansul pentru o renovare importantă a unei

case vechi uriaşe, aşa că pot să-mi iau puţin timp liber şi pentru mine. Se întoarse spre Marina şi îi zâmbi. Şi ştii ceva? Sunt lihnit. Simt că n-am mai mâncat de zile bune!

Marina izbucni în râs:

– Şi mie mi-e foame. Am cumpărat ouă ieri. O să fac omletă... proteine pentru energie! Era atât de *mulţumită* pentru că îi era atât de foame, foame, euforie, sănătate şi cinste.

– De ce râzi? o întrebă Jim.

– De nimic, îi răspunse ea. De toate. Cred că par puţin cam nebună. Ultimele câteva ore au fost cam intense. Iar acum mă simt cu-adevărat bine!

Se ţinură de mână spre casă. Mireasma caldă a cafelei plutea încă în aer, însă casa era liniştită.

– Fetele au plecat, constată Jim.

– Cred că Emma nu a fost acasă noaptea trecută, îi spuse Marina. Scoase un bol şi ouă şi simţea satisfacţia faptului că oul se potrivea aşa de bine în palma ei, că era atât de neted la coajă, atât de real şi confortabil şi hrănitor, acest lucru atât de simplu.

– Bună! se auzi odată cu uşa de la intrare trântită şi, o clipă mai târziu, intră în bucătărie Abbie ţinând de mână un băieţel.

– Bună ziua tuturor! Abbie îl ridică pe băiat în braţe. El este Harry. Harry, ei sunt tatăl meu, Jim. Şi prietena lui tati, Marina. În timp ce toată lumea spunea bună ziua, Abbie se uită cu atenţie la chipul tatălui ei şi al Marinei. Deci, au plecat?

– Tocmai i-am dus la avion, o informă Jim.

Abbie scoase chiote de bucurie şi încercă nişte paşi de salsa, cu Harry în braţe. El chicoti. Abbie spuse:

– Marina, mă bucur foarte tare!

Marina roşi:

– Mulţumesc. Vrei nişte omletă?

– Nu, mulţumesc, abia am mâncat clătite, îi spuse Abbie. Îl aşează pe Harry pe podea. Poate,

totuşi, nişte fructe. O să pregătesc un bol cu fructe, anunță ea, şi deschise frigiderul.

Marina zâmbi şi începu să spargă ouă aruncând conţinutul în castronul pentru omletă.

Uşa din spate se deschise şi intrară Emma şi Spencer.

Emma rămase cu gura căscată şi ochii larg deschişi:

– Marina! Eşti aici!

Marina făcu cu ochiul:

– Da! Eu şi Jim i-am dus pe Gerry şi pe bebeluş la aeroport la prima oră.

– Aleluia! Toţi se uitau la ei nedumeriţi. Emma îşi adună curajul şi spuse: Hei, toată lumea, el este Spencer. Spencer, ei sunt tata, Marina, sora mea Abbie şi... Se ghemui lângă băieţel: Tu trebuie să fii Harry.

El păru uimit de clarviziunea ei.

– Eu *sunt* Harry! râse băiatul.

– Şi n-am cunoscut niciodată un Harry mai Harry decât tine! Se ridică: Fantastic, Marina, pregăteşti micul dejun? Suntem lihniţi!

– Imediat! Marina scoase o bucată de caşcaval şi rase o grămăjoară ca să o pună peste ouă. Puse patru bucăţi de pâine în prăjitor şi scoase untul ca să se înmoaie. Scoase un pachet de şuncă din frigider şi îl pregăti pentru microunde. Spuse: Emma, pui te rog nişte suc în pahare? Jim, poţi să mai faci nişte cafea? Găsi gemul de coacăze şi îl puse cu o linguriţă în mijlocul mesei. *Sunt în elementul meu*, îşi spuse în sinea sa.

Cuptorul cu microunde scoase un clinchet.

– În regulă, toată lumea, micul dejun este gata! Luaţi-vă câte un scaun. Așeză feliile de şuncă pe un platou şi puse pe farfurii câte o porţie aburindă de omletă untoasă. Luă un al doilea rând de pâine prăjită, unse feliile cu unt şi umplu încă un platou.

– Cred că şi mie mi-e puţină foame, anunţă Harry plin de speranţă.

Jim spuse:

– Uite o şmecherie. Luă o grămadă de cărţi de bucate şi le puse pe un scaun, apoi ridică băieţelul pe teanc. Exact înălţimea potrivită, remarcă el, împingând scaunul aproape de masă.

Emma se uită în jur. Cu atâta lume de față, erau înghesuiți unul în altul, şi îi plăcea asta. Îl văzu pe Spencer vorbind cu Marina şi îşi zise în sinea sa: *Poate că nu suntem cea mai ciudată familie din lume!*

Uşa din spate se deschise şi Lily intră în bucătărie. Îi căzu faţa.

– Nu mi-a spus nimeni că e petrecere!

Emma izbucni în râs:

– Lily, este doar micul dejun.

Marina făcu un semn spre scaunul de lângă ea.

– Ia loc, Lily. E destulă mâncare.

Mulţumită, dar confuză, se aşeză.

– Unde-i Jason? întrebă Marina în timp ce îi dădea o farfurie.

– La muncă, spuse fata. Se aplecă spre Marina: Am vorbit cu Jason. I-am spus că putem să facem un compromis, ar putea să vină şi el la Paris...

– Cine merge la Paris? întrebă tatăl ei.

– Păi, eu, tată! Omleta mirosea atât de bine, încât luă o gură înainte de a continua: Eartha mă ia cu ea la Paris. În toamna asta. Pentru şase luni. Iar Jason nu este prea încântat.

Tatăl ei părea perplex:

– Credeam că vrei să te măriţi cu Jason.

– Păi, da. Dar *mai întâi* merg în Franţa.

– Este minunat, Lily! spuse Marina.

– Ştiu! chicoti de bucurie Lily. Poate că puteţi să veniţi şi voi în vizită. Tu şi tata. Se uită în jurul mesei. Poate că *toţi* puteţi veni în vizită!

Emma strânse mâna lui Spencer pe sub masă.

– Poate că vom veni, îi spuse ea surorii sale. Este o posibilitate.

Harry coborî de pe scaunul său şi se duse la rafturile cu comori de pe plajă.

– Bună Abbie, ce e asta?

Abbie îngenunche lângă el.

– Sunt nişte şmecherii pe care le-am găsit pe plajă. Asta e o piatră care ne-a plăcut. Iar aceea e o scoică. Poţi s-o iei de pe raft. Când eram de vârsta ta, Harry, mă prefăceam că este un leagăn pentru micul meu trol.

Harry făcu ochii mari de uimire şi încântare:

– Ai avut un mic trol?

– Da. Îi făceam din pietre. Să-ţi arăt. Abbie luă o piatră mică şi netedă de pe poliţa cu trofee şi îi desenă o faţă cu o cariocă albastră. Harry o urmărea vrăjit.

– Ai mulţi oameni în familia ta, bonă Abbie! spuse Harry, uitându-se la masa unde ceilalţi mâncau, vorbeau şi râdeau.

– Aşa este, recunoscu Abbie.

După o clipă, Harry rosti solemn:

– Bonă Abbie, îmi place familia ta!

Abbie făcu o pauză ca să se gândească la un răspuns. Voia să-i spună copilului că va face parte şi el din familia ei, dar era prea devreme pentru acel anunţ. Nu ar fi făcut altceva decât să-l deruteze. Aşa că îl sărută pe obraz şi spuse:

– Ştii, Harry, şi mie îmi place familia mea!

Capitolul 61

Abbie, Emma, Lily şi Danielle, într-un fel

A fost ideea lui Abbie.

În răcoarea serii, se urcară în Vechitură şi se duseră pe plaja Surfside. Abbie conducea. Emma stătea pe locul din dreapta şoferului, cu un coş de picnic în braţe. Lily stătea în spatele Emmei. Nu purta centura de siguranţă pentru că stătea aplecată pe marginea banchetei, încercând să îmblânzească părul lung şi creţ al surorii sale.

Era abia trecut de ora şapte, şi când ajunseră în parcarea de pe faleză mai văzură câteva maşini acolo. Chioşcul era închis. Aerul purta nuanţe din răcoarea începutului de toamnă.

Nu vorbiră deloc în timp ce coborâră pe plaja nisipoasă, cu toate că Abbie spuse cu voce tare, dar pentru ea însăşi:

– De ce m-am obosit să mă încalţ cu sandale? Se opri ca să şi le dea jos.

Când ajunseră la plaja lată, rămaseră nemişcate, uitându-se la întinsul infinit al oceanului. Briza bătea dinspre sud-est, aşa că valurile se rostogoleau dramatic, spărgându-se de mal în spume albe.

– Mamei i-ar plăcea asta, remarcă Emma.

Abbie aprobă dând din cap.

– Ai dreptate. Mereu i-au plăcut valurile mari, marea în furtună.

– Ăsta este încă un lucru pe care nu-l ştiam, oftă Lily.

– Ce îţi aminteşti tu? întrebă Abbie. Îi întinse Emmei un capăt al vechii lor pături de plajă şi împreună o întinseră pe nisip. Abbie fixă un colţ cu coşul de picnic.

Lily spuse:

– Cel mai mult mi-o amintesc cum îmi cânta cântece de leagăn.

– Păi, iată, Lily! Abbie o încurajă dând din cap aprobator, în timp ce scotea paharele din coş. *Asta* este o amintire pe care *noi* nu o avem. Mama nu ne-a mai cântat cântece de leagăn de când eu aveam opt ani.

– Şi mie la fel, făcu Emma, în timp ce se chinuia să scoată dopul sticlei de şampanie.

– Mie îmi cânta tot timpul cântece de leagăn, murmură Lily, şi îşi roase buza amintindu-şi.

Abbie zâmbi.

– Şi aveai şapte ani. Tu erai ultimul bebeluş. Te adora, pur şi simplu!

Dopul de la sticla de şampanie explodă cu un zgomot puternic, ca de pistol.

– Ura! făcu Emma, ridicând sticla. Paharele, toată lumea! Emma turnă şampanie în trei pahare.

– Declar oficial deschisă Prima Ceremonie în Memoria Daniellei Fox, anunţă Abbie solemn.

Surorile îşi ciocniră paharele şi băură.

Emma se uită la surorile ei.

– Bine. Cine începe?

– Tu, hotărî Lily. Pentru că Abbie şi cu mine deja avem câte o amintire.

Emma fu de acord.

– Bine. M-am gândit și îmi amintesc cum mama ne făcea haine pentru păpuşi...

– Aşa este, aşa făcea! exclamă Abbie.

– Doar că făcea haine *ciudate*. Nici una dintre prietenele mele nu a avut așa ceva. Pe una dintre păpuşile mele Barbie a transformat-o în ţigancă. Cu şaluri şi o mulţime de paiete.

– Ce tare! se amuză Lily.

– De fapt, mi-era ruşine, îi spuse Emma. Îmi plăceau foarte mult păpuşile mele bebeluş. Voiam multe haine de bebeluş. Nici măcar nu-mi plăceau păpuşile Barbie, şi oricum voiam haine la fel ca ale prietenelor mele: Barbie Malibu, Barbie Cenuşăreasa.

– O, Doamne! se cutremură Abbie. Uitasem de asta! Vă aduceţi aminte, mi-a făcut una dintre păpuşile Barbie o Mamă Vitregă Rea Barbie! Cu un şal negru vechi şi nişte coşuri cu mere. Merele erau puncte roşii de scorţişoară.

– Mie nu mi-a făcut haine pentru păpuşi! îşi aminti Lily.

– Nu, *tu* erai păpuşa ei. Făcea haine şi costume pentru tine, îţi aminteşti? îi spuse Abbie.

Lily se gândi:

– Aveam un costum de prinţesă.

– Da, corect. Cu o diademă! întări Emma.

Cele trei surori rămaseră tăcute câteva clipe, pierdute în amintiri. Apoi Lily rosti cumpănit:

– Mama era chiar bizară.

– Era o *artistă*, o corectă Emma.

– Era *diferită*, insistă Abbie. Am fost de acord că vom spune adevărul aici. Şi niciodată nu am vorbit despre lucrurile rele din trecutul nostru.

– Nu era chiar aşa de rău, se grăbi Lily să protesteze. Nu ne-a lovit niciodată, de exemplu.

Abbie se uită la sora ei mai mică.

– Nu. Ai dreptate. Nu ne lovea niciodată şi nici nu ne spunea lucruri urâte.

– Dar uneori se purta de parcă ne ura, spuse Emma încet.

– Nu, nu-i adevărat! protestă Lily.

– Bine, continuă Emma, poate nu cu tine, Lily. Tu erai atât de mică. Dar uneori spunea lucruri... Îmi amintesc că am venit acasă după prima zi în clasa a şaptea. Eram fericită pentru că începusem orele de franceză. I-am spus *Bonjour*, iar ea a avut o privire foarte tristă pe chip şi mi-a spus: „Mereu am vrut să locuiesc în Franţa. Dacă n-aş fi fost prinsă în casa asta de pe insula asta, aş fi putut să merg în Franţa. Acum nu voi mai putea să merg niciodată!“ Dumnezeule, mă simţeam groaznic, de parcă eu îi distrusesem viaţa!

Abbie dădu din cap afirmativ.

– Asta era aproape de momentul în care a murit. A avut vreo doi ani chiar plini de depresii atunci! S-a luptat cu asta, însă depresia a învins-o.

Lily izbucni:

– Trebuia să ne iubească mai mult! Trebuia să dorească să fie cu noi! O iubeam! Şi tata o iubea! De ce n-a fost de-ajuns pentru ea?

Abbie o linişti:

– Bine, Lily, ascultă ce spui. *Tu* eşti cea care şi-a amânat nunta ca să poată merge în Franţa cu Eartha.

Lily îşi muşcă buzele.

– Hei, am căzut de acord să nu vorbim despre prezent şi să nu ne criticăm una pe alta, interveni

– Nu criticam pe nimeni, doar spuneam.

– Mi s-a părut o critică, se îmbufnă Lily.

Emma schimbă subiectul.

– Nu vă sperie asta? Adică, vă gândiţi vreodată că depresia se poate moşteni? Că poate să ne lovească dintr-odată?

– Mă gândesc mult la asta, mărturisi Abby. Dar poate ne ajută să ţinem minte cât de raţional este tata. El este calm, mulţumit de viaţă. Mă gândesc că poate genele lui şi ale mamei s-au amestecat. În orice caz, atunci când cad în depresie, pot să ies destul de repede din starea asta.

– Ea ţipa la tata, rosti Emma, aproape în şoaptă.

– Îmi amintesc asta, spuse Lily. Era cam înfricoşător.

Emma continuă:

– Avea crize. Azvârlea cu lucrurile prin casă. Vă amintiţi când a spart vaza pe care i-am dat-o noi de ziua ei? Nu fusese scumpă, dar eram mici, nu aveam prea mulţi bani. Am fost atât de mândre când a pus-o în sufragerie pe masa din faţă, unde putea s-o vadă toată lumea! Şi atunci când a spart-o...

– Nu ştia ce face, insistă Lily.

– S-a simţit groaznic a doua zi, spuse Abbie. A plâns şi a plâns întruna. Ne cerea scuze iar şi iar. A

lipit-o la loc.

– A *încercat* s-o lipească la loc, explică Emma. Se spărsese în multe bucăţi şi s-a tăiat la degete într-un ciob...

– Îmi amintesc asta, şopti Lily. Îmi amintesc de sânge.

Surorile rămaseră tăcute, cu privirea aţintită la valurile care se rostogoleau. Totul se rostogolea spre ele ca un nor întunecat, care păta apa cu indigo.

– Bine, murmură Abbie, trăgând aer în piept. De aceea am venit. Nu am mai făcut-o până acum şi este greu, doare, dar cred că avem nevoie de asta. Aşa că hai să spunem fiecare *cea mai rea* amintire pe care o avem despre mama.

După o clipă, Lily luă cuvântul:

– Cred că treaba cu vaza spartă a fost cea mai rea pentru mine. Tot incidentul. Felul în care ţipa la tata. Zgomotul lucrurilor care se spărgeau. Tu ai venit şi m-ai luat, i se adresă lui Abbie, şi m-ai dus în Căsuţa de Joacă. Pe mine şi pe Emma. Eram deja *în pat*. În *pijama*. A fost înfricoşător să mergem noaptea aşa la Căsuţa de Joacă.

– N-am vrut să mai auziţi toate astea, spuse Abbie.

– Şi tata ţipa, îşi aminti Emma. Asta a fost cel mai înfricoşător pentru mine. Tata era atât de bun cu ea, o asculta mereu, o întreba dacă şi-a luat medicamentele, încerca să o facă să se calmeze. Dar atunci şi-a pierdut răbdarea şi a ţipat la ea.

– *Ce vrei să fac?* recită Abbie cu voce joasă. *Ce dracu' aştepţi să fac? Isuse, Danielle, îmi dau toată silinţa!*

– Am adormit în Căsuţa de Joacă, vă amintiţi? Emma se foi pe nisip, simţindu-se inconfortabil cu aceste amintiri. Tu ai dormit pe canapea, cu Lily în braţe. Eu am dormit pe podea.

– În dimineaţa următoare, mami ne-a servit clătite cu sirop de arţar cum voiam noi, zâmbi Lily

trist. Ne-a promis că nu se va mai întâmpla niciodată aşa ceva!

– Păi, spuse Abbie amar, şi-a ţinut promisiunea.

Rămaseră din nou tăcute.

– O urăsc! spuse Lily. Eram doar un copil. M-a părăsit.

– Ne-a părăsit pe toate şi pe tata, spuse Abbie.

– Dar voi eraţi mari! Eu eram atât de mică!

– Cred că era în agonie, rosti Abbie. Cu vocea foarte coborâtă, urmă: Odată am prins-o încercând să-şi taie venele în cadă.

– Oh, Abbie, n-am ştiut niciodată asta, făcu Emma. Ce groaznic pentru tine!

– Tata era la pescuit. Era târziu. Trebuia să merg la toaletă, aşa că am intrat în baie... Era dezbrăcată în pielea goală în cadă, cu un cuţit în mână. L-a lăsat jos când m-a văzut. Am strigat: „Mamă!“ Iar ea a răspuns: „E în regulă, Abbie“. Dar nu mă puteam mişca din loc. Eram ca paralizată. Aveam nevoie de tata să mă ajute. Eram terifiată.

– Ce ai făcut? întrebă Lily.

– Pur şi simplu stăteam acolo ca o marionetă, îngheţată de spaimă! Ca o căprioară în bătaia puştii. În cele din urmă, mama s-a ridicat cu apa curgând pe ea, şi-a pus un prosop în jurul corpului şi a ieşit din cadă. M-a ţinut în braţe mult timp. Spunea: „Este în regulă, Abbie! Trebuie să mergi înapoi în pat. Ai şcoală mâine. Eu o să fiu bine. Mă duc şi eu la culcare.“ Dar tot nu mă puteam mişca din loc. Uitasem de asta – eram ca de piatră. Nici nu puteam să vorbesc. Aveam cincisprezece ani. Ştiam că trebuie să fac ceva. Şi eram stânjenită că mama era în pielea goală, căci prosopul îi tot cădea. Şi îmi zâmbea fals şi îmi spunea că totul este în regulă.

– Şi ce s-a întâmplat? A venit tata acasă?

– Nu atunci. Mai târziu. Mama s-a şters în cele din urmă, şi-a pus o cămaşă de noapte şi mi-a luat mâna într-a ei şi a spus: „Hai, dulceaţă, hai să mergem la culcare împreună şi să ne ţinem în braţe

aşa cum făceam când erai mică. O să te mângâi pe spate, cum îţi făceam când erai mică.“ Aşa că am reuşit să merg şi am stat în pat fără să mă mişc multă vreme. Nu am putut să adorm. Nici mama, îmi dădeam seama după cum respira. Dar era calmă. Când a venit tata acasă, m-am dus în dormitorul meu şi am adormit.

Lily spuse:

– E groaznic, Abbie! Sorbi nişte şampanie în timp ce-şi făcea puţină ordine în gânduri. Eram atât de geloasă pe tine – şi pe Emma – pentru că voi aţi avut parte de mama mai mult decât mine! Mulţi ani de zile. Dar voi aţi avut şi partea grea. Nu m-am gândit niciodată din perspectiva asta.

Vocea Emmei sună joasă şi aspră:

– Vă amintiţi, cu vreo două săptămâni înainte să moară, cum ne-am trezit într-o dimineaţă cu bijuteriile ei pe pernă, lângă noi?

– Oh, îmi amintesc asta! exclamă Lily. Eram atât de fericită. Mereu vrusesem brăţara ei cu ametist. Am pus-o pe mână imediat. Nu mi-a trecut deloc prin cap că ne-a dat bijuteriile ei pentru că ea plănuia să... nu le mai folosească.

– Tu aveai şapte ani, îi aminti Emma. Dar eu aveam treisprezece şi mi s-a părut înfiorător.

– Tata ar fi trebuit să o ducă într-un spital chiar în acea zi, spuse Lily.

– Nu este vina tatei, protestă Emma.

– Nu spun că este, se apără Lily.

– Tata a încercat aşa de mult să o convingă să se interneze pentru tratament, dar ea nici măcar nu voia să audă de asta.

– Bine. Abbie se îndreptă de spate, iar curajul îi reveni în voce. Cred că noi trei trebuie să facem un pact. Trebuie să ţinem legătura una cu alta, oriunde suntem, şi dacă una dintre noi începe să dea semne de depresie, să luptăm şi să ţipăm până când primim ajutor.

– Asta este o idee bună, spuse Lily, dar cum îţi dai seama dacă e o depresie gravă? Atunci când

Emma a venit acasă vara asta, a stat în pat zile în şir.

– Iar tu mi-ai scris şi eu am sosit îndată, îi aminti Abbie. Dar serios, aceea era o problemă conjuncturală.

– Cred că trebuie să discutăm cu soţii sau colegii noştri de cameră sau oricine este cel cu care locuim în acel moment, sugeră Emma.

Abbie spuse:

– Corect. Cum ar fi, atunci când tu te căsătoreşti cu Spencer, el trebuie să ne sune pe mine şi pe Lily şi noi putem să vedem împreună ce e de făcut.

– Dar dacă eu îi spun lui Jason că s-ar putea să am gene de nebunie, poate că nu mai vrea să se căsătorească cu mine! se tângui Lily, panicată.

– Ei, haide, făcu Emma. Jason e nebun după tine.

– Totuşi, ar trebui să-i spui despre asta, opină Abbie. În orice caz, nu cred că ar fi o surpriză prea mare pentru el. Toată lumea din oraş ştie că mama era excentrică.

Cerul şi oceanul se întunecau, devenind un câmp luminos de gri. Vântul se înteţea, jucându-se cu colţurile păturii.

Lily tremură:

– Mi se face frig.

– Bine, spuse Abbie. Încă o amintire de la fiecare şi apoi mergem.

– Eu îmi amintesc cât de mult îi plăcea vara, începu Emma. Practic, în momentul în care se oprea ninsoarea, ieşea afară şi atârna lampioanele cu scoici şi aşeza scaunele pe terasa din spatele casei. Mergea să înoate în fiecare zi. Pur şi simplu, trăia cu costumul de baie pe ea şi cu o cămaşă de-a tatei pe deasupra.

– Îi plăcea şi Crăciunul, spuse Abbie. Punea colinde de Crăciun să se audă în toată casa şi făcea cincisprezece feluri de prăjiturele de Crăciun şi *bûche de Noël* şi mereu cumpăra cel mai mare brad pe care îl găsea.

– Şi punea trei îngeraşi în vârful bradului, îngăimă Lily, înecându-se de plâns în timp ce vorbea. Mereu spunea că noi eram cei trei îngeraşi ai ei, aşa că trebuia să aibă trei îngeraşi în brad.

– Uitasem asta, spuse Abbie, care începea şi ea să devină plângăcioasă. Era o idee frumoasă, dar mereu părea destul de ciudat.

Emma ridică paharul:

– În memoria Daniellei Fox!

Surorile îşi atinseră paharele şi sorbiră şi ultima picătură de şampanie.

Rămaseră nemişcate câteva clipe, pierdute fiecare în propriile gânduri.

– Bine! Abbie îşi înfăşură paharul într-un şerveţel de hârtie şi îl puse în coş. Să mergem.

Scuturând nisipul de pe pled şi împăturindu-l, Lily întrebă:

– Vă gândiţi vreodată că poate mama chiar este undeva acolo sus? Undeva? Şi că ne poate vedea?

Emma chicoti:

– Este un gând frumos, Lily, dar uneori nu prea aş vrea să mă vadă mama!

Abbie îşi cufundă degetele de la picioare în nisip şi spuse:

– Vă amintiţi ce ne spunea mama când ne aducea aici la vânătoare de comori? Ne spunea să credem mereu în ceva *mai important!* Ne spunea să ne uităm la ceea ce avem în faţă şi vom vedea că şi un grăunte de nisip este un miracol. Că şi un ciob de sticlă poartă un mesaj, că universul este plin de trucuri, indicii şi semne.

Rămaseră cu privirea aţintită la apă. Soarele coborâse, luminând vârfurile valurilor cu puncte de lumină.

– Hai, le îndemnă Emma.

Urcară panta ducând coşul şi pătura.

– Dar tu, Abbie? zise Lily. Tu crezi în altceva?

– Nu ştiu, Lily. Mintea îmi spune că nu e posibil, dar în sufletul meu, vreau să fie adevărat. Deci probabil cred, într-un fel vag şi ambiguu.

Abbie se întoarse să se mai uite la mare încă o dată.

Ceva străluci în apă. Ceva ca un licăr, ca o piele de om. Se uită insistent într-acolo.

– Ce este, Abbie? Lily se opri şi se uită şi ea.

– O, nimic, hotărî Abbie. Doar un licăr de lumină.

Capitolul 62

Familia

Cu cât se apropia ziua nunţii, cu atât era mai mare suspansul privind starea vremii. Jim verifica prognoza meteo pe iPhone la fiecare oră, dar tot ieşea şi se uita şi spre cer. Închiriaseră casa de pe plajă pentru ca mireasa şi domnişoarele de onoare să aibă unde să se îmbrace şi erau pregătiţi, în caz de nevoie, să ţină ceremonia înăuntru. Marina şi fetele decoraseră sufrageria vastă de la parter cu lampioane din scoici şi aveau găleţi cu flori în aşteptare, pentru orice eventualitate.

Zorii prevestiră însă o zi de aprilie luminoasă, senină şi ireal de caldă. Se produsese o adevărată minune, iar nuntaşii erau euforici, ca şi cum această zi reprezenta un mesaj din partea naturii, şi cine putea să spună că nu era aşa? gândi Abbie.

Mai devreme, Jim, Howell, Spencer şi Jason se duseseră pe plajă şi aşezaseră în semicerc, cu faţa spre ocean, scaunele pliante albe împrumutate de la clubul de iahting. Abbie şi Lily au făcut un altar din lemn şi au pus buchete de lalele roz şi narcise galbene de fiecare parte. Aleea ducea direct de la casă la altar prin iarba de pe plajă, şi de-a lungul ei plasaseră vaze de flori ici şi colo.

Acum începeau să vină maşini şi camionete care parcau pe marginea şoselei, iar invitaţii la nuntă îmbrăcaţi în culori vii îşi făceau apariţia, în sandale sau în picioarele goale, înaintând pe nisip spre scaune. În casă, la etaj, se îmbrăca mireasa. Chitariştii cântau încetişor, iar sunetele piesei *The Water Is Wide* se înălţau în toată casa.

La parter, Abbie îşi strânse fusta cu amândouă mâinile şi îngenunche lângă Harry:

– Poţi să faci asta, Harry, îl încurajă ea. La fel ca aseară la repetiţii.

Harry îşi răsuci un picior peste celălalt şi părea nefericit. Şi nu era din cauza sacoului albastru și a cravatei. Dimpotrivă, i se părea grozav să poarte haine de oameni mari, mai ales că era desculţ. Doar că avea un atac de timiditate.

Abbie inspiră adânc şi se uită în sus, întrebător, la Howell.

– Vom fi toţi acolo cu tine, în faţă, amice! îl asigură acesta.

Harry se foi:

– Prea mulţi oameni!

Era de înţeles. Cu o seară în urmă, la repetiţiile de pe plajă, nu era prezentă jumătate din populaţia insulei Nantucket. Acum toate scaunele pliante erau ocupate, iar conversaţia şi râsetele se înălţau în valuri spre ei.

– Am o idee, spuse Abbie. Ce-ar fi dacă Bill ar merge cu tine?

Privirea lui Harry se lumină:

– Da! Ar fi tare!

Howell dădu din cap:

– Nu sunt sigur că ar fi o idee atât de bună. Este doar un căţeluş.

– Dar Bill este atât de calm, îi aminti Abbie.

– Să-i întreb pe Marina sau pe Jim? se codi Howell. Ar putea să spună că, oh, nu ştiu, că e cam nebunesc.

– Sigur! Abbie îl luă pe Harry de mână. Întreabă-i şi pe ei. Harry şi cu mine mergem să-l luăm pe Bill.

Ea şi Howell îi luaseră căţeluşul lui Harry de Crăciun. Crezuseră că ar fi putut să-l ajute pe băiat să se simtă mai mare, mai responsabil, dacă avea un animal de care să aibă grijă, iar orfanul de la asociaţia de adopţie a animalelor se dovedise foarte potrivit pentru noua lor familie în formare. Harry îl botezase Bill. Era blajin, bun, nu se enerva uşor, avea pete albe şi negre şi o ureche căzută. Mereu părea mulţumit, chiar amuzat, de viața lui măruntă de câine. Atunci când Harry venea la

Nantucket ca să stea cu Howell, întotdeauna avea voie să doarmă cu Bill în pat. Băiatul şi câinele deveniseră cei mai buni prieteni.

Noul Jeep al lui Howell era parcat pe alee. Bill stătea strâns covrig pe scaunul din faţă, dormea, iar când Abbie deschise uşa, căţeluşul ridică brusc capul.

– Haide, Billy Boy, i se adresă Abbie. Vei face o plimbare pe aleea principală.

Puse lesa la gâtul câinelui şi i-o dădu lui Harry. Apoi, râzând, spuse:

– Stai puţin, Harry. Îngenunchind, îşi scoase o magnolie albă din păr şi o puse la reverul hainei lui Harry. Perfect! comentă ea.

Îl luă pe Harry de mână şi merseră înapoi spre casă. Acum putea să-i vadă pe invitaţii care se adunau pe terasa din spatele casei, la marginea plajei.

Emma se rezemă de Spencer în timp ce ieşeau pe terasă. El arăta minunat în smoching, în timp ce Emma părea, ei bine, impresionantă, în rochia ei de şifon albastru ca cerul pe care trebuise să o modifice ca să îi acopere burta în creştere.

– Mă legăn, spuse ea.

El îi cuprinse mijlocul.

– N-ai fost niciodată mai frumoasă ca acum!

Ea râse.

– Ştii, înclin să cred că aşa este. Iar tu nu ai fost niciodată mai chipeş!

Emma ştia că mama lui Spencer înnebunise de furie pentru că Emma era însărcinată, iar ei nu erau căsătoriţi, dar Millicent nu părea să fie afectată. În fond, atunci când, în noiembrie, îşi planificaseră nunta pentru vara următoare, nu ştiuseră că Emma era gravidă şi trebuia să nască în mai.

Emma şi Spencer încercaseră să o convingă pe Sandra să vină la nuntă. În curând aveau cu toţii să facă parte dintr-o mare familie, îi amintiseră ei, dar Sandra n-ar fi renunțat pentru nimic în lume la furia ei, așa că refuzase să participe. Însă

Millincent era acolo. Spencer o adusese el însuşi la plajă şi o aşezase într-unul dintre rândurile din faţă, lângă Sheila Lester şi soţul ei. Millicent se îmbrăcase de-a dreptul regal pentru nuntă, cu un costum de lână argintiu şi o pălărie argintie cu borurile largi, cu pene, pietre preţioase şi perle.

Emma şi Spencer locuiau în casa cea mare cu Millicent pentru următoarele câteva luni. Bebeluşul avea să se nască la spital, dar era o uşurare să ştii că poţi avea o soră medicală prin preajmă tot timpul noaptea, şi ziua, când Spencer lucra. Emma lucra cu jumătate de normă pentru asociaţia istorică, o ajuta pe Millicent să-şi facă ordine prin lucruri şi să-şi catalogheze enorma colecţie de obiecte artizanale de Nantucket pe care, atunci când aveau să fie gata (din motive fiscale, îi spuseseră Sandrei), Millicent avea s-o doneze asociaţiei istorice. Emma încă îi citea în timpul după-amiezilor. Uneori, alegea cărţi contemporane despre sarcină, ceea ce o făcea pe Millicent să râdă în hohote.

– Doamne, spuse Spencer. Uite! Cred că Bill o să ia parte la nuntă.

Emma izbucni în râs.

– Îmi iubesc familia nebună! exclamă ea.

Lily se uită în oglindă pentru ultima oară. Marina vrusese ca domnişoarele ei de onoare să poarte culorile mării. Rochia lui Abbie era de un albastru aproape indigo, a Emmei era bleu, iar a lui Lily era turcoaz. Lily credea că rochia ei era de departe cea mai uluitoare. Purta cerceii lungi turcoaz pe care i-i dăduse Eartha şi îl pusese pe Jason să îi facă multe poze ca să-i trimită prin e-mail Earthei. Eartha fusese invitată la nuntă, desigur, dar era încă la Sarasota, îşi vizita prietenii. Nu voia să se întoarcă pe insulă până în iulie, când începea sezonul monden.

Zâmbind aprobator către propria imagine din oglindă, Lily se întoarse, îşi ridică rochia cu mâinile şi ieşi pe terasa din spatele casei. Se simţea

precum Cenuşăreasa când cobora scările, în felul în care îşi ţinea fusta era ceva ce o făcea să se simtă ca o prinţesă.

Jason o aştepta pe terasă, arătând ca un star de cinema în smoching. Ea era conştientă de privirile pe care i le aruncau lui Jason alte femei, de felul în care chiar unele dintre *prietenele* ei inventau tot felul de probleme gospodărești ca să-l cheme pe el să le ajute. Unele erau chiar măritate – dar majoritatea, nu. Lily ştia că trebuia să nu mai tragă de timp şi să ia o decizie. Jason nu avea să o aştepte veşnic. Se simţiseră bine în cele două săptămâni la Paris, dar el era un om al insulei, avea insula în sânge, în oase, în inimă şi în suflet. Jason nu voia să părăsească insula, nici măcar pentru Lily.

Lily nu ştia dacă avea o rezervă suficientă de dragoste. Parisul fusese o revelaţie, iar cele câteva săptămâni pe care le petrecuse cu Eartha la New York fuseseră derutante, provocatoare şi excitante. Ştia că avea nevoie să petreacă ceva timp trăind şi lucrând la New York înainte să se aşeze la casa ei cu Jason. Şi poate că Jason avea să decidă că Lily nu îl iubea destul. Era o şansă pe care trebuia să şi-o asume. Învăţa – încet, cu multă anxietate şi emoție – că putea să se descurce pe cont propriu.

Dar astăzi nu era vorba de Lily. Era vorba de Marina şi tatăl lui Lily.

Marina băuse şampanie în ultimele două ore, încercând să se calmeze. Era atât de fericită, iar ziua era absolut orbitoare, îi era teamă că avea să izbucnească în plâns.

Hotărâseră – hotărâseră *cu toţii*, pentru că fetele erau cel puţin la fel de interesate în ceremonie ca şi tatăl lor – să facă nunta pe plajă. Fetele o ajutaseră să aleagă această rochie superbă, care îi scotea în evidenţă formele, un sarong de mătase de culoarea fildeşului. În picioare avea niște sandale albe de piele extrem de fine. Părul îi era prins cu o diademă din scoici şi mărgele.

Şi fetele arătau uluitor, toate îmbrăcate în culorile mării. Era greu să te uiţi la ele şi să nu-ți dea lacrimile.

În numai o lună, Emma trebuia să nască. O rugase pe Marina să stea cu bebeluşul ei patru după-amiezi pe săptămână, în timp ce ea lucra cu Millicent. În adâncul sufletului ei, Marina se gândea că era mai entuziasmată de bebeluşul Emmei decât de propria nuntă, dar desigur că nu i-ar fi mărturisit asta lui Jim.

Iar acum, că Abbie locuia cu Howell, fuseseră câteva ocazii când îi ceruseră Marinei să stea cu Harry ca să poată să iasă la masă sau la un film, şi desigur că toţi, Howell, Abbie şi Harry, veneau adesea la cină la ei. Marina învăţase să gătească sănătos mâncare amuzantă, ca şi prăjiturele şi cupcakes pe care le decora de fiecare dată altfel. Harry începea să ia în greutate, aşa cum avea atâta nevoie, iar Marina credea că măcar câteva sute de grame se datorau creaţiilor ei culinare. Într-un fel amuzant, Marina devenea bunică fără să fi fost vreodată mamă.

Lily era singura fiică cu care Marina încă nu se simţea în elementul ei. Nu se „înţelegeau“ pe de-a-ntregul. Dar Marina reuşise să câştige aprobarea lui Lily în urma faptului că îi dăduse ei hainele care îi fuseseră trimise din Kansas City pe insulă. O invitase pe Lily să i se alăture atunci când îşi desfăcuse pachetele cu toate costumele îngrozitor de scumpe, realizate de designeri renumiţi. Lily saliva efectiv, şi ţipase de bucurie când Marina o anunțase că toate erau ale ei. Nu erau decât puţin purtate, iar tânăra arăta fantastic în ele.

Acum toţi o aşteptau. Jim, Spencer, Jason şi Howell se duseseră pe alee spre plajă, unde stătea preotul în sutana albă, iar briza se juca cu tivurile rochiilor. Domnişoarele de onoare ale Marinei – Lily, Emma şi Abbie – erau toate pe terasă, aplecate la nivelul micuţului Harry, susţinându-l moral pentru expediția pe alee ca purtător al

inelelor. Rochiile stăteau în jurul lor ca nişte petale de flori albastre.

Marina ieşi.

– Marina! strigă Harry. Uite! Bill o să mă ajute să merg pe alee.

– Ce idee bună! îi spuse Marina. Harry, sunt foarte mândră de tine!

– Pot să ţin lesa cu mâna stângă şi inelele în mâna dreaptă! o asigură Harry.

– Perfect! Marina făcu un semn cu capul spre cele trei surori care se aliniară pentru procesiune. Iată-ne, îşi spuse Marina în sinea sa, patru femei, un băieţel şi un câine. Poate cea mai neobişnuită procesiune de nuntă, dar în fond, există atât de multe feluri de nunţi pe pământ, şi atât de multe tipuri de familii!

Chitaristul începură să cânte *Oda Bucuriei* a lui Beethoven. Toată adunarea se ridică în picioare. Se întoarseră, plini de aşteptări – atât de fericiţi! – spre Marina, care îşi înălță capul, zâmbi radioasă şi îşi urmă familia în jos pe alee spre plajă. În timp ce mergeau, ea putea zări, chiar în spatele altarului, oceanul albastru strălucind în soare.

Mulţumiri

Aş dori să le mulţumesc următorilor: Karol Lindquist, o artistă a împletirii coşurilor de Nantucket, pentru multele învățături pe care le transmite; Libby Oldham, care ştie istoria insulei Nantucket; Dionis Gauvin, care ştie modă; Tricia Patterson, care ştie de toate; Josh Thayer şi Sam Wilde Forbes, cu care mă mândresc şi care mă amuză; Adeline şi Ellias Forbes, care-mi fac inima să tresalte de bucurie; David Gillum şi Neil Forbes – iubiţii celor pe care le iubesc – vă iubesc şi eu. Vă mulţumesc, prieteni, pentru că îmi sunteţi aproape, şi ţie, Charley, pentru că îmi eşti alături.

Vreau să-i mulţumesc, de asemenea, lui Meg Ruley pentru îndrumare, perspicacitate şi prietenie. Multe mulţumiri celor de la Ballantine: Junessa Viloria, Kim Hovey, Katie Rudkin, Sarina Evans, Libby McGuire şi Gina Centrello, şi mai ales acelei zeiţe editoriale care este Linda Marrow.

Table of Contents

înainte
în prezent
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Mulţumiri

Table of Contents

înainte
în prezent
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Mulţumiri

Table of Contents

înainte	6
în prezent	10
Capitolul 2	13
Capitolul 3	22
Capitolul 4	27
Capitolul 5	33
Capitolul 6	38
Capitolul 7	48
Capitolul 8	56
Capitolul 9	61
Capitolul 10	65
Capitolul 11	71
Capitolul 12	78
Capitolul 13	84
Capitolul 14	90
Capitolul 15	98
Capitolul 16	106
Capitolul 17	115
Capitolul 18	121
Capitolul 19	126
Capitolul 20	131
Capitolul 21	139
Capitolul 22	151
Capitolul 23	159
Capitolul 24	165
Capitolul 25	174
Capitolul 26	181

Capitolul 27 193
Capitolul 28 198
Capitolul 29 207
Capitolul 30 220
Capitolul 31 226
Capitolul 32 237
Capitolul 33 242
Capitolul 34 249
Capitolul 35 254
Capitolul 36 259
Capitolul 37 268
Capitolul 38 273
Capitolul 39 281
Capitolul 40 288
Capitolul 41 296
Capitolul 42 306
Capitolul 43 311
Capitolul 44 315
Capitolul 45 320
Capitolul 46 325
Capitolul 47 330
Capitolul 48 334
Capitolul 49 340
Capitolul 50 347
Capitolul 51 354
Capitolul 52 358
Capitolul 53 363
Capitolul 54 370
Capitolul 55 375
Capitolul 56 379

Capitolul 57 387
Capitolul 58 393
Capitolul 59 400
Capitolul 60 405
Capitolul 61 410
Capitolul 62 420
Mulţumiri 427